

CLIFTON FORGE SERİSİ

YARALI

ŞÖVALYE

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

DEVNEY PERRY

**USA Today'in çoksatan yazarı Devney Perry'den
küçük kasaba ve anlaşmalı evlilik içeren bir romantizm.**

Genevieve Daylee, yirmi yedinci doğum gününde bir yargıcın karşısında durmayı beklemiyordu. Ancak hayatı, bir motosiklet çetesiyle iç içe geçtikten sonra, sorunlardan başka bir şey beklememeyi öğrenmişti.

Bir zamanlar hayran olduğu ve sevdiği annesi, ardında bir dizi sırıla yalan bırakarak ortadan kaybolmuştu. Varlığından nefret eden erkek kardeşinin, sahibi olduğu garajın üstündeki küçük bir dairede yaşıyordu. Annesinin mezarı başında tanıştığı babası, yargıcın önünde duran ruhsuz gözleriyle yıkılmış bir adam olan Isaiah Reynolds kadar yabancıydı.

Isaiah, Clifton Forge'da serbest dolaşan katilden onu koruyan kişiydi. Gerçi beyaz atlı prensten çok yaralı bir şövalyeye benziyordu. Tamirci olarak çalışması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama bu geceden itibaren Isaiah, onunla banyosunu bile paylaşacaktı.

Yargıcın verdiği kararlar Isaiah artık onun kocasıydı.

*Teksas'ta arabayla dolaşıp bu kitabı
kurguladığımız o gün için
Jennifer'a.*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

1. Bölüm

Genevieve

“Hayal kırıklığına uğradım.”

Bu ifadeyi duymak yerine yüzümün tam ortasına bir tokat yemeyi tercih ederdim. Özellikle bugün, bir mentor ve profesyonel bir kahraman olarak gördüğüm biri olan Bay Reggie Barker’dan geldiğinde çok daha keskin ve acı vericiydi.

“Üzgünüm, Reggie.”

Patronum -eski patronum- telefonun diğer ucunda iç çekti. “Şirketi bu şekilde terk etme kararın göz önüne alındığında, sana bir referans veremem.”

Ürktüm. “Ah, şey... pekâlâ.”

Reggie, iki hafta yerine bir hafta önceden haber vermenin bir hakaret olduğunu düşünüyordu. Son dört yıldır onun avukat yardımcısı olarak çalışmamın, her sabah şirkete ilk gelen ve her gece en son ayrılan kişi olmamın bir önemi yoktu. Şirketteki

avukat yardımcılarını LSAT* sınavlarına mesai saatleri içinde çalışabilirken, benim tüm çalışmalarımı eve saklamam ve iş günümün her dakikasını Reggie'ye yardım etmeye adamam önemli değildi.

Sınava girmeyi dört kez ertelemiştim çünkü iyice *hazır* olmam gerektiği konusunda beni uyarmıştı. Bu görüşünü, hazır olmadığımı düşündüğü bir şekilde belirtmişti.

Ona güvenmişim. Onun düşüncelerine, şirketteki herkesinden daha çok önem vermişim. Ona elimden gelenin en iyisini sunmuştum ve görünüşe göre bu yeterli değildi.

Ben de hayal kırıklığına uğramıştım.

Bu sabah, sadece ofis anahtarımı teslim etmeyi unuttuğum için aramıştım. Şimdi keşke bir not iliştip postalasaydım diyordum.

“İyi şanslar, Genevieve.”

“Teşekkür-”

Sözümü bitiremeden telefonu yüzüme kapattı. Yirmi yedinci yaşım şimdiden bir felaket şeklini alıyordu.

İyi ki doğdum.

Telefonumu bir kenara bırakıp ön camdan önümdeki mağazaya baktım. Merkez Cadde'deki küçük bir giyim mağazasının önüne park etmişim. Clifton Forge, Montana'da çiftlik ve çiftlik malzemeleri toptancısı dışında kadın kıyafetleri satan tek mağazaydı.

Clifton Forge.

Annem burada liseye gitmişti. Büyükanmemle büyükbabam, hiçbir zaman tanışmadığım iki insan, bir araba kazasında öldü-

* *Law School Admission Test*, Amerika'daki kolejlerde ve üniversitelerde hukuk okumayı düşünen öğrencilerin girdiği standart bir sınavdır. -ç.n.

rülmüş ve buraya gömülmüştü. Altı hafta önce Clifton Forge kasabası aile tarihimde bir dipnottan başka bir şey değildi.

Sonra annem ziyarete geldi ve yerel motelde acımasızca katledildi.

Artık Clifton Forge sadece geçmişteki kara bir leke değil, aynı zamanda yakın gelecekteki evimdi.

Denver'daki evimi, tanıdık sokaklarda tanıdık yerlerin önünden geçmeyi özlüyordum. Otoyolun cazibesi güçlü bir çekiciliğe sahipti. Colorado'dan gelirken, birden fazla kez geri dönüp arkama bakmamayı düşünmüştüm. Kaçmak ve saklanmak için.

Ancak tamamen yabancı birine, sadece birkaç saatliğine tanıdığım bir adama söz vermişim. Sözünden dönmezdim.

Isaiah'nın benim için yaptıklarından sonra olmazdı.

İşte buradaydım, Clifton Forge'ta.

Aylarca. Yıllarca. On yıllarca. *Ne kadar sürerse sürsün.* Isaiah'ya bu süreyi borçluydum.

Günlerdir hissettiğim mide bulantısı arttı, mide öz sıvım boğazımda yükseldi. Yutkundum, Montana'ya mahkûm bir yaşamı düşünmek istemiyordum. Olmak üzere olan şeyin ihtimalleri -sonuçları- üzerinde düşünecek zamanım yoktu. Öğlen Isaiah'yla buluşmam gerekiyordu, bu da hazırlanmam için bana sadece iki saat veriyordu. O yüzden omurgamı dikleştirdim, gerginliğimi bir kenara ittim ve alışveriş yapmak için arabadan indim.

Bugün pantolon giymeyi reddediyordum.

Geçtiğimiz hafta, tıpkı annemin evinde yaptığım gibi Denver'daki dairemdeki her şeyi toplamıştım. Ancak bu sefer ruhum o kadar sarsılmamıştı. Yine de canım yanmıştı ve her bir kutuyu kapatıp bantlarken ağlamıştım. Tüm bu değişim, tüm bu kayıp... Boğuluyordum.

Büyük eşyalarımın çoğu depoya kaldırılmıştı. Bazıları gönderilmek üzere paketlenmişti. Geri kalanı ise dün Colorado'dan Montana'ya sürdüğüm gri, dört kapılı *Toyota*'ma tıktırılmıştı.

İşteki son haftamı toparlamaya ve bitirmeye çalışırken o kadar yıpranmıştım ki, bir elbise almak aklıma gelmemişti. Belki de bilinçaltım bugünkü nikahı protesto ediyordu.

Ancak hoşuma gitsin veya gitmesin, bu düğün gerçekleşiyordu ve pantolon giymeyecektim.

Özellikle de doğum günümde.

Bu sabahki makyajıma fazladan özen göstermiştim. Kalın telli kahverengi saçlarımı yıkayıp annemin bana geçen sene aldığı pahalı maşayla şekillendirmiştim.

Bana verebileceği son doğum günü hediyesiydi.

Tanrım, onu özlüyordum. Bugün burada, tartışmaya açık bir şekilde hayatımın en büyük hatasını yaparken yanımda olamayacaktı. Bundan sonraki hiçbir doğum gününde burada olamayacaktı çünkü aşağılık ve gaddar bir insan onun hayatını söndürmüştü. Bu adil değildi.

Annem katledilmişti; yedi kez bıçaklanmış, bir motel odasında kan kaybından ölene dek terk edilmişti. Arkasında güzel hatırasını mahveden sırlar ve yalanlar bırakarak ölmüştü.

Neden? Sesim cennete ulaşıp bana cevap verebilene kadar avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum.

Neden?

Ona çok sinirliydim. Bana gerçeği söylemediği için çok öfkeliydim. Babamdan bahsetmediği için. Onun kötü seçimi yüzünden bu boktan küçük kasabada olduğum için.

Lanet olsun, onu özlüyordum. Bütün günlerin arasında bugün, annemi istiyordum.

Gözyaşlarım güneş gözlüklerimin arkasından süzüldü, mağazaya girmeden önce onları gözlerimi kırparak uzaklaştırdım. Haftalardır takındığım sahte gülümsemeyi giyindim.

“Günaydın.” Zil başımın üzerinde çalarken tezgâhtar beni selamladı. “Lütfen etrafınıza bakmaktan çekinmeyin. Özellikle aradığınız bir şey var mı?”

“Aslında evet. Bir elbiseyle topuklu ayakkabıya ihtiyacım var.”

Topuklular acıtacaktı. Ayak tabanlarım, çıplak ayakla dağlarda koşmaktan paramparça olmuştu. Yine de bugün bunu çekecektim.

“Ah, tam da istediğiniz şey bende var.” Bir süveteri katladığı tezgâhın etrafından döndü. “Dün bu derin yeşil elbiseyi aldık. Resmen *kafayı yediğim* bir elbise. Saçlarınızla da çok yakışacak.”

“Mükemmel.”

Beyaz olmadığı sürece.

Otuz dakika sonra evdeydim. Bu terimi çok esnek kullanıyordum çünkü boktan bir kasabanın boktan bir tamirhanesinin üzerinde bulunan ve geçici ikametgâhım olan bu boktan daire, kesinlikle bir ev değildi. Kolsuz, yeşil, belden bağlamalı yeni elbisemi giyerek derin V yakasını çok fazla göğüs dekoltesi göstermeyecek şekilde ayarladım. Sonra banyoda parmak uçlarımda durup aynada kendimi görmeye çalıştım. Burayı kim döşediyse, belden aşağısımm nasıl görüldüğünü umursamıyor olmalıydı.

Bugün aldığım ten rengi sandaletleri de ayaklarıma geçirdim, keşke pedikür için zamanım olsaydı. Clifton Forge'ta pedikür yapabilecek bir yer bile var mıydı ki? Bunun yerine, haftalar önce acil düzeltmeler için çantama atmış olduğum pembe ojeyi çıkar-

dım. Bir kat daha geçerek kurumasını bekledim. Artık o kadar çok katman olmuştu ki, hepsini çıkarmak için bir çekiç gerekcekti.

Saçımı bir kez daha düzeltip rujumu tazeledim. Clifton Forge Tamirhanesi'nden gelen gürültü zeminden yukarı taşındı. Metalin metal üzerinde çınlaması. Bir kompresörün uğultusu. Çalışan adamların boğuk ve hırıltılı sesleri.

Tek odalı daireyi adımlayarak aşağıdaki otoparkı gören tek pencereye adım attım. Bir dizi parlak siyah motosiklet arazinin kenarına park edilmiş, sıralanmış, eşit aralıklarla tel örgüye yaslanmıştı.

O motorlardan biri üvey kardeşime aitti.

Bir diğeri de babama.

O annemin en büyük sırrıydı, ölümü yüzünden öğrenebildiğim sırrı. Acaba eninde sonunda bana söyler miydi? Sanırım artık bunun bir önemi yoktu. Çocukken ve asi bir ergenken birkaç kez sormam haricinde, onun konusunu hiç açmamıştım. Annem olarak o yanımda olduğu sürece bir babaya ihtiyacım olmamıştı.

O, ihtiyacım olan her şey ve daha fazlasıydı. Şimdi beni bu yabancılardan oluşan aileyle baş başa bırakarak gitmişti. Clifton Forge'ta başka hangi sır perdelerini aralayacaktım? Sırlar, annemin tabutunun tahtalarından sızıyormuş gibiydi.

Bir adam tamirhaneden çıktı, diğerleri gibi parlamayan siyah bir motosiklete doğru adımladı. Aşağıdaki motosiklet dizisinde benim bindiğim tek motora.

Isaiah. Günlerdir düşüncelerimi avlayan bir isimdi.

Adımlarında bir zarafet, güçlü bacaklarının kalkışında ve dar kalçalarının yuvarlanışında bir kolaylık vardı. Ancak ardından bir gümbürtü geldi, botu kaldırıma her çarptığında bir ağırlık yayıyordu.

Kulağa daha çok dehşet gibi geliyordu.

Duygularını paylaşıyordum.

Omzunun üzerinden baktığında, gözleri apartmana çıkan merdivenlerin yanma park edilmiş arabama ulaştı. Bir süre boyunca arabaya baktı, sonra bakışlarını pencereye çevirdi.

Saklanmaya yeltenmedim. Eğer çamur ve su damlaları lekelerinin arkasından beni görebilmişse bile, bu bir fark yaratmazdı. Yakında, onun bakışlarından kaçmak mümkün olmayacaktı.

Bu mesafeden gözlerinin rengini görmek imkânsızdı ama ismi gibi, rüyalarımın vazgeçilmez bir parçası olmuşlardı. Kâbuslarımın da.

Yeşil, kahverengi ve altın. Çoğu kişi onları ela olarak sınıflandırıp diğer ağız sulandıran hatlarına geçerdi; uzun bacaklar, kaya gibi sert bir karın, dövmelerle süslenmiş kaslı kollar ve bakanları pişman etmeyecek derecede şekilli bir kalça. Fakat o gözleri... Onların enfes bir güzelliği vardı.

Renklerin spiraller oluşturarak dönen ahenkli dansı, koyu bir çikolata kahvesi rengindeki halkayla çevrilmişti. Deseni merak uyandırıcı olsa da onları yürek burkucu yapan şey, altlarında yatan şeytanlardı.

Hiçbir parıltı yoktu. Hiçbir ışık yoktu. Bomboşlardı.

Hapishanedeki zamanından mıydı? Yoksa daha fazlasından mıydı?

Isaiah bir kez başını salladı, sonra motosiklete gitti. Motor gürleyerek hayata dönerken makineye tırmandı. Gitme zamanıydı.

Kalbim ağzıma fırladı. *Kusacağım*. Ağzımdaki tükürüğü yutup burnumdan nefes aldım çünkü kusacak zamanım yoktu. Neredeyse öğlen olmuştu.

Pencereden uzaklaşarak banyoya geri döndüm, tezgâhın üzerine bıraktığım birkaç şeyi topladım. Stüdyonun geri kalanı tamamen açıkken banyonun bir kapısı vardı, bu gece bu alanı paylaşacağım için bu iyi bir şeydi.

Sonra tüm eşyalarımı bir seyahat çantasına koyarak aynaya uzun uzun bakma riskini göze aldım.

Bugün güzel görünüyordum, normal hâlimden daha şık bir versiyonuma bakıyordum. Bir bakıma, anneme benziyordum.

Lanet olsun, anne. Burada olmadığın için sana lanet olsun. Bunu tek başıma yapmamı sağladığın için sana lanet olsun.

Gözyaşlarımın rimelimi mahvetmesine izin vermeyerek derin bir nefes aldım. Bu duyguları derinlere, ihtiyacım olan çöküşün altından kalkabileceğim bir zamana kadar kalacakları karanlık bir yere ittim. Hayatım ne kadar boka batmış olursa olsun, şimdi bunun zamanı değildi.

Öncelikle, uğraşmam gereken işim vardı. İstifa ederek, bir gün avukat olup seçkin Reggie Barker'ın yanında çalışma hayalimi katletmiştim. Acaba Clifton Forge'ta avukatlar var mıydı? Eğer varsa, istismara uğramış kadınlar için ücretsiz çalışma konusunda uzmanlaşmış olduğundan şüpheliydim. Yakınlarda kesinlikle bir hukuk fakültesi yoktu. Bu da bir iş bulsam bile, stajyer avukat olarak çalışacağım anlamına geliyordu.

Elveda, hayalimdeki iş.

Sırada benim dairem vardı, özenle seçtiğim daire. Biriktirdiğim tasarruf hesabımı boşaltarak satın aldığım daire. Yavaşça dekore ettiğim, sadece boş alanları dolduran şeyleri değil, mükemmel olan şeyleri seçmek için özen ve sabır gösterdiğim daire.

Elveda, ev.

Evimi satmayı düşünmek ıstırap vericiydi, özellikle de bir stüdyo dairede -havalı olmayanlardan- sıkışıp kalmışken. Hayır,

bu tam olarak beyaz, çatlak duvarlarıyla eski taba rengi halısı olan bir bekâr dairesiydi.

Elveda, hayat.

Güçlkle yürüyerek banyodan çıktım, çantamı kapıp kapıya doğru ilerledim. Dengemi korumak için tırabzanı kavrarırken, topuklarım metal merdivenlerden aşağı takırdayarak indi. Ayakkabılarım kaldırıma değdiğinde, tamirhaneye bakma cesaretini bulamadan arabaya doğru koştum.

Üvey kardeşim Dash'le kız arkadaşı Bryce'tan dün geldiğimden beri kaçıyordum. Neden burada olduğum hakkında soruları vardı. Neden Isaiah'nın dairesinde yaşadığım hakkında. Ne kadar kalacağım hakkında.

Cevaplarım vardı ama henüz vermeye hazır değildim.

Park yerinden fark edilmeden çıktığımda derin bir nefes aldım, sonra telefonumun navigasyonunu Clifton Forge şehir merkezine doğru takip ettim.

Yol boyunca geniş bir nehrin yanından geçtim. Kasabanın kenarından dolanan nehir, esintiyle sallanan ağaçlarla sınırlanmıştı. Güneş, nehrin akıntıları üzerinde parlıyordu. Dağlar uzakta gururlu ve mavi duruyordu. Gerçekten de... tablodan fırlamış gibiydi.

Belki de Clifton Forge hakkındaki değerlendirmemde biraz sert olmuşum. Aslında annemin beni hafta sonu kaçamakları için götürdüğü Colorado'daki bazı kırsal alanlarla aynı taşralı, sessiz havaya sahipti. Tamirhane de o kadar boktan değildi, aksine arabaların yeniden canlandırıldığı televizyon programlarında gördüğünüz gibi şık bir yerdi.

Belki de zamanla kasabayı ve insanlarını tanır, bir mahkûm gibi hissetmezdim.

Ancak bugün o gün değildi.

Bugün mahkûmiyetimin ilk günüydü.

Hedefime yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atıyordu. Clifton Forge adliyesinin önündeki az sayıda boş alanın birine park ettim ve sayaca yerleştirmek üzere bir avuç bozuk para bulmak amacıyla konsolumu karıştırdım. En son ne zaman park yeri ücreti için kredi kartı yerine bozukluk kullandığımı hatırlamıyordum.

İki saate limitinin dolacak olmasıyla -umarım bu kadar uzun sürmezdi- kırmızı tuğla binaya giden merdivenleri çıktım. Kapıya vardığımda, birini bekleyen tanıdık bir silüet gözüme çarptı ve bir adım tökezledim.

“Selam.” Isaiah yaslandığı duvardan doğruldu.

“Merhaba.” Terlemiş avuçlarımı elbiseme silerek nefes aldım.

Üzerinde düğmeli, siyah bir gömlekle bir kot pantolon vardı, tamirhanede üstünde olanla aynıydı. Kot pantolonu temizdi, rengi biraz solmuştu ama üzerine güzel oturuyordu. Yine de sonuçta kot pantolundu. Beni neden rahatsız ettiğini çözememiştim. Belki ben de sadece pantolon giymeliydim.

“Ne?” Üzerine bakındı.

Elimi havada sallayarak gözlerimi hızla o uzun bacaklarından çektim. “Hiçbir şey.”

“Güzel görünüyorsun.” Gözlerimden kaçınarak ellerini kısa, kahverengi saçlarının arasından geçirdi.

“Teşekkürler. Sen de.”

Bileklerine kadar iliklenmiş siyah gömleği, kollarının önündeki dövmeleleri kapatıyordu. Kulağının arkasından başlayıp boynundan aşağı bir yol izleyen dövmesi, yakasının altında kay-

boluyordu. Sirtında, bacaklarında veya göğsünde de var mıydı bilmiyordum ama parmaklarının her birinde farklı bir tasarım vardı. Şeritlerden ve noktalardan oluşan on farklı küçük dövme, parmak eklemlerinde konumlanmıştı.

“Hazır mısın?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Bundan emin misin?”

“Başka bir seçeneğimiz yok.”

“Hayır. Galiba yok.”

Isaiah benim için kapıyı açtı ama içeride öne geçip, duvarlara asılı ahşap tabelaların arasından ilerleyerek bizi adliye koridorlarında yönlendirdi. Zeminler yeni cilalanmıştı, bunaltıcı bir limon kokusu burnuma ilişti. Üzerinde *Bölge Mahkemesi Kâtibi* yazan kapıya ulaşana kadar bir dizi dönemeçten geçerek gözden kaybolduk. Altında bir yargıcın adı vardı. Onun altında da *Sulh Hâkimi* yazıyordu.

İşte buradaydık. Bunu gerçekten yapıyorduk. Bugün bir yabancıyla evleniyordum. Hayatımı kurtaran yabancı bir adamla.

Bugün, borçlu olduğum iyiliğin karşılığını ödüyordum. Ben de onun hayatını kurtarıyordum.

Isaiah ön masadaki görevliyi selamladı, ikimiz adına konuşuyordu çünkü ben dilimi nasıl kullanacağımı unutmuştum. Yanında donmuş ve sersemlemiş bir hâlde öylece durdum, o evlilik cüzdanı başvurusunu doldururken bekledim. Sıra bana geldiğinde, boşlukları doldurduğum sırada ellerim titriyordu.

“Kimlikleriniz yanınızda mı?” diye sordu görevli. Başvuruyla birlikte ikisini de aldı, sonra arkamızdaki bir dizi sandalyeyi gösterdi. “Oturabilirsiniz.”

Otururken sandalyemin kollarını sıkıca kavradım, başımın dönmesini durdurmak için birkaç derin nefes aldım. Böyle

evlenmeyi hayal etmemiştim. Bu özel değildi. Yeşil bir elbise giyiyordum çünkü bu evlilik bir saçmalık olduğundan beyaz giyinmek istememiştim. Nişanlığımın ikinci adını veya nasıl öpül-
mekten hoşlandığını bilmiyordum. Kahve içip içmediğini veya yatağın hangi tarafında uyuduğunu bilmiyordum.

Benimle nikâh masasına yürümek için annem yanımda de-
ğildi.

Kan kulaklarımda yüksek sesle pompalanıyordu ve göğsüm-
deki çarpıntının canımı yaktığını hissediyordum. Daha önce hiç
anksiyete krizi geçirmemiştim. Bu da öyle bir şey miydi? Sa-
dece bir hafta önce kaçırılmışım ve o zaman bile çıldırmanın
eşiğine gelmemiştim. Eğer o deneyimi atlatabildiysem, bu ço-
cuk oyuncağı olmalıydı.

Bu geçici bir şey. Bu sadece geçici bir şey. Eninde sonunda
boşanacaktık ve ben de evime, Colorado'ya taşınmakta özgür
olacaktım. Burada birkaç yıl geçirdikten sonra hayatımı geri ala-
caktım. Bunu Isaiah için yapabilirdim.

“Bunu yapmak zorunda değiliz,” diye fısıldadı.

“Zorundayız.” En başta, evliliği önerirken hissettiğim karar-
lılığı içimde bir yerlerden bulup çıkardım ve ısrar ettim. “Zo-
rundayız.”

“Genevieve...” Adım, gür sesiyle telaffuz edildiğinde kulağa
çok kusursuz geliyordu. Her hece eşit aralıklarla söylenmişti.
Birçok insanın yaptığı gibi aceleye getirmemişti.

Başımı kaldırıp ona baktım. O muhteşem bakışlarıyla buluş-
tuğumda kalbim yumuşadı. Isaiah iyi birisiydi. İyi bir adamdı.
Annemin hataları yüzünden acı çekmeyi hak etmiyordu. “Bunu
yapıyoruz.”

“Isaiah ve Genevieve?” Görevli bize el sallayıp kalkmamızı işaret etti ve evlilik cüzdanını bankoda bize doğru kaydırıldı. “Her şey hazır. Direkt şuradan geçin.”

Kadının işaret ettiği sol tarafımızdaki kapıdan geçtiğimizde, meşe ağacından yapılma masasının üzerinde bazı kâğıtları karıştıran bir adamla karşılaştık. Gözlükleri burnunun üzerine tünemişti. Bir kulağından diğerine uzanan gri saç halkası dışında kafası keldi.

“Müstakbel Bay ve Bayan...” Masadaki kâğıda göz gezdirdi. “Reynolds.”

Bayan Reynolds. Güçlkle yutkundum, sonra kendimi gülümsemeye zorladım. Âşık olmuş olmamız gerekiyordu -tanışıp aynı gün birbirlerine âşık olan bir çift- o yüzden elimi Isaiah’nın eline geçirdim. Avucunun sıcaklığıyla sert hattı benimkine değince gerildim.

Kıpırdamadı ama ifadesi gerildi.

“Gidelim mi?” Yargıç bize odanın ortasını işaret etti. Yerini alıp ikimize de nazık bir gülümseme verirken önünde durduk. Korktuğumuzu hissetmişse bile yorum yapmadı.

“Yüzükleriniz var mı?”

Panik, büyük bir darbe gibi vurdu. Geçen hafta yaptığım hiçbir şeyde yüzük almam gerektiğini düşünmemiştim. “Ben, şey-”

“İşte.” Isaiah cebinden iki yüzük çıkardı.

Bir tanesi basit bir yüzüktü. Altın veya gümüş değil, titanyum gibi koyu gri bir renkteydi. Diğer i ise ortasında küçük elmaslardan oluşan bir halesi olan ince, bir platin yüzüktü.

Ağzım açık kaldı.

“Fazla bir şey değil.” Isaiah, yüzü utançla kızarak güçlkle yutkundu.

“Bu çok güzel.” Elini sıktım, ardından yüzüğü aldım.

Gerçekten güzeldi. Elmaslar büyük değildi ama büyük olmalarına ihtiyacım yoktu. Yeterince şey yapmıştı. “Teşekkür ederim.”

“Mükemmel.” Yargıç gülümsedi. “Isaiah, Genevieve, lütfen el ele tutuşun.”

Yüzlerimizi birbirimize dönerek ellerimizi buluşturduk. Çoğunlukla Isaiah’nın burnuyla geniş burun köprüsüne odaklandım. Hayranlık uyandıran bir burundu, güçlü ve düzdü. O büyümlü gözlerin arasına mükemmel bir şekilde yerleşmişti.

“El ele tutuşarak, birbirinize bağlanmaya razı geliyorsunuz. Karı ve koca sıfatları altında. Birbirinizi onurlandıracağınıza, seveceğinize ve destekleyeceğinize söz veriyorsunuz. Sen, Isaiah, Genevieve’i karın olarak kabul ediyor musun?”

Gözleri benim gözlerime kenetlendi. “Evet.”

“Sen, Genevieve, Isaiah’yı kocan olarak kabul ediyor musun?”

“Evet.”

Tek bir kelimeyle her şey bitmişti. Evlenmiştim.

“O hâlde Montana Eyaleti’nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Evliliğinizde size bol şans dilerim, Bay ve Bayan Reynolds.”

Evlilik.

Olmuştu.

Isaiah güvendeydi. Dünyadaki hiç kimse, bana dağdaki o kulübede olanları anlattıramazdı çünkü artık onun karısıydım.

Yargıca döndüm, *teşekkür ederim* demeye ve sonra kaçmaya hazırdım. Ancak o, Isaiah’nın yüzündeki tüm kanın çekilmesine sebep olacak son bir cümle için dudaklarını araladı.

“Isaiah, artık gelinini öpebilirsin.”

2. Bölüm

Isaiah

Öptüğüm son kadın, öldürdüğüm kadındı. Gelinin yanında dikilen bir damadın aklından geçmesini isteyeceği bir düşünce sayılmazdı.

Genevieve de bu öpücükten en az benim kadar korkmuş görünüyordu. Gözleri sonuna kadar açılmıştı ve endişe doluydu. Dudakları bir çizgi hâlinde bastırılmıştı. *Giriş yasak*. Anlaşıldı.

Siktir. Yargıç bekliyordu. Genevieve bir hamle yapmıyordu ve ben de şu işi bitirmek istiyordum.

Dudaklarımı onunkilere uzatırken gözlerimi kapattım. Korkunç... değildi. Genevieve yapışkan bir dudak parlaticısı sürmemişti. Dudakları yumuşak ve dolgundu. Orada öylece, onun sevgi dolu kocasıymışım gibi davranarak on saniye durdum. Yeterli miydi?

Yeterli olmak zorundaydı. Geri çekilip bakışlarımı zemine indirdim. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. İki gündür hiçbir şey yemiyordum. Üç gündür hiç uyumuyordum. Bu durumla

alakalı her şey yanlıştı ama ne halt etmem gerekiyordu? Genevieve bunun işe yarayacağını ve bu evliliğin beni hapse girmekten uzak tutacağını düşünüyordu.

Hücrede bir gün daha geçirmektense ölmeyi tercih ederdim.

“Teşekkürler,” dedi Genevieve sulh hâkimine. Hâlâ el ele tutuşuyorduk. Elimi sertçe sıktığında bakışlarımı yukarı çevirmeme sebep oldu, ardından beni resmen odadan dışarı sürükledi. Resepsiyondaki görevli tebriklerini sunarken gülümsüyordu.

Homurdandım. Genevieve başını salladı.

Ellerimiz gevşekçe birbirine tutunmuş hâlde dışarı çıkana kadar sessizce yürüdük. Ardından, elimi elektrik çarpmışçasına birden bıraktı ve ikimiz de birer adım uzaklaştık.

“O zaman, şey...” Dudaklarına dokundu. “Halloldu.”

“Evet.” Halloldu.

Evlenmiştik.

Ne halt ediyoruz biz? Eğer bunu batırırsak, sadece benim için kötü olmazdı, onun hayatını da mahvederdi. Evlilik cüzdanımın köşesi çantasından dışarı uzanıyordu. Şüphelerim olsun ya da olmasın, artık geri dönüş yoktu.

“İşe geri döneceğim.”

“Tamam. İyi fikir. Sanırım ben...” Birkaç kez gözlerini kırptı, sonra başını iki yana sallayarak arabasını park ettiği yere doğru merdivenleri indi.

Motorum onun arabasından beş park yeri ilerideydi. Arabasına bindiğinden emin olana kadar bekledim, ardından aceleyle motoruma yöneldim ve adliyeden defolup gittim.

Genevieve’in merkeze gittiğini biliyordum. Tamirhaneye giden en hızlı yol oydu. Kafamı toplamak için *karımdan* biraz ayrı kalmaya ihtiyaç duyarak ara sokakları kullandım.

Dudaklarım neden hâlâ yanıyordu? Kaç kez silersem sileyim, dudaklarının yarattığı his hep orada kalıyordu. Belki de uzun zamandır kimseyi öpmediğim içindi.

Altı yıl, bir ay, iki hafta ve dört gün; kesin olmak gerekirse. Anma Günü.* En son o gün bir kadını öpmüştüm. Shannon'la evlenmeyi planlamıştım ama sonra...

Onu düşünmek acı veriyordu. Kalbimin her atışı göğsümü deliyordu. Ciğerlerim yanıyordu. Ruhum bir hayalet tarafından esir tutulurken Genevieve'le evlenmiştim.

Genevieve'le Shannon gece ve gündüz gibiydi. Shannon mutlu, yumuşak konuşan, sesi çınlayan ve sürekli gülümseyen birisiydi. Genevieve'in boğuk, yankılanan bir sesi vardı. Fısıltısı bile cüretkârdı. Koyu renk saçlarıyla koyu renk gözleri güneş ışığına karışmaz ya da rüzgârda uçmazdı. Genevieve, hayatımı sonsuza dek değiştiren bir kuvvetti.

Yüzük parmağımdaki metal halka, gidonu kavrarken avucumu ısınyordu. Ucuz bir metaldi, Genevieve'in yüzüğünü aldıktan sonra karşılayabileceğim tek şey buydu.

Bugün hayatımı kurtarmıştı ve bu yüzden parmağına taktığım değersiz bir şeyden çok daha fazlasını hak ediyordu. Yine de beğenmiş gibi gözüküyordu. Elmas haleye büyülenerek bakmıştı.

Genevieve güzel gözleriyle konuşuyordu. Her bir duyguyla her bir his, o kahverengi zengin bakışlarından yansıyor.

Onun için doğru olanı yapacaktım. Saygılı ve dürüst olacaktım. Sahte evlilik olsun ya da olmasın, ben yoldan çıkmış bir adam değildim. Bunu onun için kolaylaştırmak amacıyla elimden geleni yapacaktım.

* *Memorial Day*, önceki savaşlarda hayatını kaybetmiş Amerikan askerlerinin her yıl anıldığı gün olan mayıs ayının son pazartesi gününe verilen isimdir.
-ç.n.

Shannon'ı yüzüstü bıraktığım gibi Genevieve'i de yüzüstü bırakmayacaktım.

Tamirhane görüş alanıma girdiğinde midem düğümlendi.

Tamirhanedeki insanları önemsemeye başlamıştım. Onlar benim iş arkadaşlarım, hatta belki de dostlarımdı. Berbat durumdaki eski bir mahkûma yeni bir kasabada yeni bir hayat kurma şansı vermişlerdi. Geçmişim hakkında onlara karşı açık sözlü olmamış olabilirdim ama dürüst davranmıştım.

Bugünden itibaren, gözlerinin içlerine bakarak onlara yalan ardına yalan söyleyecektim.

Fakat tek seçeneğim buydu. O dağda, o kulübede olan her şeyden sonra Genevieve ve ben yalan söylemek zorundaydık.

Dağdaki o gün, Genevieve'i Colorado'ya gidip eşyalarını toplayabilsin diye Bozeman'daki havaalanma bıraktıktan sonra, Clifton Forge'a dönmüş ve bir sürü soruya maruz kalmıştım. Patronum Dash sorular sormuştu. Kız arkadaşı Bryce, Genevieve'le birlikte kaçırılan kadın, sorular sormuştu. Draven, Emmett, Leo, hepsi sorular sormuştu.

Söyleyecek hiçbir gerçeğim yoktu.

Bu yüzden kasabayı hiçbir şey söylemeden terk etmiştim ve Genevieve Montana'ya varana kadar bir hafta boyunca annemin Bozeman'daki evinde saklanmıştım. Onunla burada olmak daha kolay olurdu, değil mi?

İşi ektiğim için Dash'in tepesi atmıştı. Beni oracıkta işten kovmadığı için şanslıydım. Lanet olsun, bu işe ihtiyacım vardı. Bu işi *seviyordum* ve bugünlerde gerçekten sevdiğim çok az şey vardı. Merhametini hak etmiyordum ama buna razıydım.

Olanlar dün gibiydi.

Geçtiğimiz haftanın bulanıklığı başımı döndürüyordu.

Genevieve Daylee hayatıma girdiğinden beri, mumla arayıp bulduğum düzen ve sadelik yok olmuştu.

Tamirhaneye park ettikten sonra açık servis kapısına doğru yürüdüm. Dükkân aydınlık ve ferahtı. Aletler hayallerimin de ötesindeydi. Belki bir gün Dash, yağ değişimleriyle ayar yapmanın ötesine geçmeme izin verirdi, böylece bu tamirhanenin ünlendiği özel tasarım motorlar üzerinde çalışabilirdim.

“Selam, Isaiah.” Bryce, bir kamyonetin yanındaki sandalyeden el salladı. Dash yükseltilmiş kaportanın altındaydı. “Az önce Genevieve’in senin dairene girdiğini gördük.”

“Evet.” Omzumun üzerinden Genevieve’in gri *Toyota*’sının ofisin yanında, üst kattaki dairenin merdivenlerine yakın üç yerden birine park ettiği yere baktım.

“Seninle mi yaşıyor?”

“Ah... evet.”

Lanet olsun. Genevieve’le bunun hakkında konuşmuş olmalıydık. İnsanlara evlendiğimizi söyleyecek miydik? Bir süreliğine sır olarak mı saklamalıydık? Eninde sonunda paylaşmamız gerekecekti ama bugün haberleri verme ve sıçıp batırmama konusunda kendime güvenmiyordum. Âşık olduğumuza inanmaları gerekiyordu. Şu anda ilk görüşte aşkı satabilmemin imkânı yoktu.

Sessiz kalırsam, belki de sorular kesilirdi. Hapishanede işe yaramıştı. Kesinlikle ihtiyaç olmadıkça hiç konuşmamıştım. Aptalca bir şey söylemediğimden ve boş yere dayak yemediğimden emin olmanın en iyi yolu buydu.

Dash elinde bir lokma anahtarıyla kaputun altından çıktı. “Selam.”

“Selam. Mola için teşekkürler,” dedim, Bryce’ın kıstığı gözlerinden kaçınarak.

O bir muhabirdi ve çok zeki bir kadındı. Muhtemelen şu an söylenmemiş yalanların kokusunu almıştı ama konuşmamın imkânı yoktu. Bana istediği kadar ters ters bakabilir, soru üstüne soru yöneltebilirdi. Hapishanede üç yılımı insanları dışlayarak geçirmiştım. Bryce’ın hiç şansı yoktu.

“Neyin üstünde çalışmamı istersin?” diye sordum Dash’e.

Başparmağını kamyonete yöneltti. “İstersen şu yağ değişimini bitir.”

“Elbette.”

Alet tezgâhına doğru yürüyüp kot pantolonuma baktım. Sahip olduğum en güzel ve yağ lekesi olmayan tek pantolundu. Kirli pantolon içinde evlenmek istemediğimden, Bozeman’dan bugüne özel olarak almıştım.

Genevieve beni adliyede tepeden tırnağa incelemişti ve iyi göründüğümü söylemesine rağmen, kot pantolonun bir hata olduğunu anlamıştım. Yeşil elbiseli bu çarpıcı kadının yanında dururken kendimi bir çöp gibi hissetmişim.

Kot pantolondan daha iyisini hak ediyordu. Genevieve benden daha iyisine layıktı. Ancak bencil bir piç olduğum için bana bel bağlamasına izin vermişim.

Muhtemelen ikimizin de yere çakılmasına sebep olacaktım.

“İyi misin?” Dash yanıma gelip bir elini omzuma attı.

“Evet, dostum. İyiyim.”

Artık sadece çalışanı değil, kayınbiraderi olduğum haberine nasıl tepki verecekti? Ya da üvey kayınbiraderi? Bu aile dinamiği garipti.

Slater ailesinde neler olup bittiğinden emin değildim. Clifton Forge’a bu yaz sadece tamirhanede tamirci olarak çalışmak

amacıyla taşınmıştım. Anıların her yola musallat olduğu Bozeman'dan uzaklaşmak için yanıp tutuşuyordum.

Benimle aynı zamanda içerde olan bir adam beni Dash'in babası Draven'a yönlendirmişti. Resmî olarak Dash'e bağlı olmama rağmen, Draven benimle görüşmüş ve beni işe almıştı. Ücret ilk başta fazla olmasa da bu deneme süresi olmalıydı çünkü saatlik ücretimi hızla artırmışlardı. Bir de ev sahibim beni kazıklayınca, Dash tamirhanenin üstündeki daireyi kira istemeden bana vermişti.

Buraya taşınmak doğru bir karar mıydı? Bozeman'da kalmış olsaydım, bugün evlenmiş olmazdım. Lanet olası bir adam kaçırma olayına karışmazdım. Hayatımı eski bir motosiklet çetesiyle karman çorman yapmazdım.

Tin Gypsyler kulüp binalarının kapılarını kapatmışlardı ama bu belayı uzak tutmamıştı, değil mi?

Altı hafta önce Genevieve'in annesi Amina, yerel bir motelde vahşice bıçaklanarak öldürülmüştü. Clifton Forge'da tanıştığım ilk kişi olan ve düzgün bir adam olarak gördüğüm Draven bu ölümle suçlanmıştı.

Draven, ünvanını Dash'e devredinceye kadar Tin Gypsyle rin başkanlığını yapmıştı. Artık armalarını ya da deri yeleklerini giymiyorlardı ama hedef tahtaları sırtlarında kalmıştı.

Kulüp hakkındaki tüm detayları bilmiyordum, bilmeyi de istemiyordum. Dash'le Draven bu konuda sessiz kalmışlardı. Tamirhanede çalışan ve kulübün bir parçası olan diğer iki tamirci Emmett'la Leo da bunun hakkında konuşmamıştı.

Hepsi beni detaylardan korumuşt u ama ben birkaç şeyi kaç bucak anlamıştım, çoğunlukla da Draven'ın masum olduğunu.

Amina'nın ölümüyle ona kumpas kurulmuştu. Bryce kaçınılana kadar olaylara karışmamıştım.

O gün her şey değişmişti.

Dash ve çocuklarla onu kurtarmaya gitmiştim. Bryce'ı seviyordum, yardım etmek istemiştim. Onu dağda, donmuş ve korkmuş bir hâlde bulmuştuk. Genevieve'i de orada bulmuştum.

Çoktan kopmuş bir kıyametin ortasında.

Genevieve'le hikâyemizi açıklığa kavuşturmamız gerekiyordu. Hangi yalanları söylüyor olduğumuzu ve boşlukları doldurmak için hangi gerçekleri kullanacağımızı çözmemiz gerekiyordu. Bugün bunları konuşacak enerjim yoktu.

Şimdilik, işin güvenilirliğine ihtiyacım vardı.

Kot pantolonumu kurtarmak için tulumumu giyerken Dash, aletlerini çekmeceye yerleştirdi. Hepsini istifledikten sonra bana başıyla selam verdi. "Dönmene sevindim."

"İkinci bir şans için minnettarım."

Omzunu silkti. "Biz buralarda ikinci şanslara inanırız. Aslında, üçüncüye ve dördüncüye de. Leo'ya babamın onu yıllar boyunca kaç kez kovduğunu sor."

"Seni tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye söz verdim.

"Güzel." Dash başını salladı, ardından Bryce'la birlikte ofise giderek gözden kayboldular.

Tezgâhın üzerindeki çekmeceyi açtığımda elimdeki yüzük, tepedeki floresan lambanın ışığında parladı. *Kahretsin*. Diğer adamların yakınımda olmadığından emin olmak için iki omzuma üzerinden etrafımı kontrol ettim, sonra yüzüğü çıkarıp kalacağı yere, cebime koydum. En azından neden takmayacağıma dair bir bahanem vardı. İş yerinde takılan yüzükler tamircilerin parmaklarını kaybetmeleri için iyi bir yoldu.

Bu nasıl olmuştu? Bir gün işe gelmişim, patronumun kız arkadaşını kurtarmak için bir motosiklet kovalamacasına katılmıştım ve şimdi bir karım vardı.

Annem her zaman, nereye gidersem gideyim belanın beni bulduğunu söylerdi.

Bir avuç dolusu alet kapıp yağ değişimine başladım. Tamirci olalı uzun süre olmamıştı ama hızlı öğreniyordum, ayrıca oto tamirciliği tereyağından kıl çekmek gibiydi. Dişliler diğer dişlilerle uyumluydu. Cıvatalar somunların içinden geçirilirdi. Bir vida sağa çevrilerek sıkılır, sola çevrilerek gevşetilirdi. Bir parçanın diğer bir parça için tasarlanmasının basitliğini aklıma kazıdım ve hayatımdaki kaosu aklımdan çıkardım.

Günün geri kalanını yağ değişimi ve tampondan tampona kontrolle geçirdim. Dash'le Bryce evlerine gittikten kısa bir süre sonra Emmett'la Leo da peşlerinden gittiği hâlde ben çalışmaya devam ettim.

Gitmek istediğim en son yer, Genevieve'in beklediği üst kattı.

“Isaiah? Hâlâ burada mısın?”

Presley'nin sesi tamirhane boyunca yankılanırken tamirhanenin lavabosundan döndüm. “Evet.”

“Tamam. Benim kilitlememi ister misin?”

“Hayır. Ben hallederim.” Ellerimi havada sallayarak kuruttum.

Presley, ofise giden kapı ağzından ayrılıp tamirhanenin içersinde ilerledi. Saçları kar gibiydi, yanlardan kısa kesilmiş ve tepede uzunca toplanmıştı. Yaklaşırken ellerini tulumunun içine soktu, kot tulum küçük bedenine bol geliyordu. Emmett her zaman onun bir peri prensesi kadar küçük olmasıyla dalga geçerdi.

“Bu sabah söylediğimi biliyorum ama dönmene sevindim.”

“Ben de. İşler nasıl?”

“İyi.” Omzunu silkti. “Bugünlük eve gidiyorum. Sen de gitmelisin.”

Yakında kendimi yukarı sürükleyecektim. “Evet.”

Presley, Genevieve’in dairemde olduğunu biliyor olmalıydı ama sormadı. Tamirhanede soruları olmayan tek kişi oydu. Belki de konuşmayacağımı bildiğindendi.

İkimiz hızlı bir arkadaşlık kurmuştuk. O da Tin Gypsy dünyasının bir parçası olmamıştı; bizi yabancılar olarak bir araya getiren bir şeydi bu. Tamirhane ailesine uyum sağlamıştık ama diğerleri sırlar hakkında fısıldaşırken, Presley’yle ben ofiste kahve içerek bağ kurmuştuk.

Bana hapisaneyi sormamıştı. Geçmişimi sormamıştı. Konuştuğumuzda, çoğunlukla onun hayatından veya Clifton Forge’taki hayatlardan bahsediyorduk. Bana kasabadaki en iyi çizburger yapan yeri ve berberi göstermişti. Presley, ev sahibim kiramı artırdığında benim danışmanım olmuştu.

“Yukarda işler nasıl gidiyor? Her yeri temizledin mi?” diye sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Çoğunluğunu. Boyayla birkaç güncellemeye ihtiyacı var ama büyük değişiklikler yapmadan önce Dash’e sormak istiyorum.”

Kasabaya taşındığımda buraya yakın bir daire kiralamıştım. Ev sahibi geçmişimden hoşlanmamıştı, kimse hoşlanmazdı, ben de dahil. Yine de aylık olarak kiralamama izin vermişti. İki hafta geçmemişti ki, tam da Dash’in bana zam yaptığı zaman, kiramı iki katına çıkardığını söylemeye gelmişti.

Belki de eski bir mahkûm olduğum ve yaşayacak başka bir yer bulamayacağım içindi. Presley'nin teorisine göre, benim tamirhanede çalıştığımı öğrenmişti ve Dash'in tamircilerine adil ücretler ödediğini biliyordu.

Pres yanı başınızda olması gereken birisiydi.

Bana sormadan Dash'e gidip üst kattaki daireye taşınmama izin vermesi için onunla konuşmuştu. Sadece temizlik için biraz zamamma mal olmuştu.

Duvarları ovalamakla ve halıyı şampuanlamakla geçen saatler sonrasında bile, Genevieve için yeterince iyi değildi. Orası bir bekâr eviydi; girdiği odada herkesin dikkatini çeken klas, özgüvenli bir kadın için değildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Presley. "Genevieve'le kimseye bir şey söylemediğinizi biliyorum ve sorun değil. Bana detayları söylemek zorunda değilsin. Aşk hayatınıza burnumu sokmaya çalışmıyorum ama... İyi misin?"

"Evet," diye dürüstçe cevapladım. Genevieve sayesindeydi. Bu evlilik fikriyle aklını kaçırmış olabilirdi ama işe yararsa, iyiden de fazlası olacaktım. Özgür olacaktım. "Sağ ol, Pres."

"Her zaman. Yarın görüşür müyüz?"

Başımla onayladım. "Yarın görüşürüz."

Floresan lamba dizilerini ve büyük servis kapılarıyla birlikte her şeyi kapatırken, Presley ofisten geçerek tamirhaneden ayrıldı. Yan kapıyı kilitledim, uzun bir dakika boyunca asfaltta ayakça dolaştım. Artık daha fazla kaçmam mümkün olmadığında ayaklarımı daireme giden siyah, demir merdivenleri çıkmaya zorladım.

Kapı kulpuna ulaştığımda duraksadım. Kapıyı çalmalı mıydım? Burada yaşıyordum. Yatağım, eşyalarım, hepsi içeridey-

di. Ancak dün Genevieve'in buraya taşınmasıyla, artık benim evimmiş gibi hissettirmiyordu.

İtip açmadan önce parmaklarım kapının üstünde tıkırdadı. Genevieve koltukta, bağdaş kurduğu bacaklarının üzerinde dengede duran dizüstü bilgisayarıyla oturuyordu. İçeri girdiğimde sırtı doğruldu. "Selam."

"Selam." Kapıyı arkamdan kapattım ve solumda kalan mutfığa yönelip buzdolabından bir gazoz kaptım. "Bir şeyler üzerinde mi çalışıyorsun?"

"İş bulmaya çalışıyorum."

"Hımm." Teneke kutu, kapağını açtığım esnada tısladı. Üç yudum alıp gazla şekerin boğazımdan kaymasına izin verdim.

Genevieve bilgisayarını kapatarak kenara koydu. Koyu renk saçları başının üzerine yığılmış, günün erken saatlerinden kalma dalgalar beyaz bir kurdelenin içine hapsedilmişti. Elbise gitmişti. Onu bir bordo tayt ve tek omzunun üzerinden sarkarak köprücük kemiğini sergileyen bir tişörtle değiştirmişti.

Sadece teninin bu küçük parçasıyla kalbim dört nala koşuyordu. Parmaklarım onun pürüzsüz, yumuşak teninin üzerinde hafifçe gezinmek isteyerek kaşındı. Gazozdan bir yudum daha alıp Genevieve'in güzelliğine verdiğim tepkiyi uzaklara ittim.

Ona dokunma dürtüsü sadece fizikseldi. Bugünkü öpücük, yıllardır bastırılmış olan hayal kırıklığını tahrik etmişti. Birkaç gün sonra yeniden gömülecekti ve unutulmuş olacaktı. Ev kombinleriyle bile bu sönük odada olmak için fazla güzel olan bu muhteşem kadınla nasıl yaşayacağımı öğrenecektim.

Kıyafetleri seksiydi ama adliyedeki yeşil elbise kadar değildi.

"Fotoğraf çektiremedik," diye söylendim.

"Ne?"

Koltuğa yöneldim, mobilyanın ebatının izin verdiği ölçüde ondan uzağa oturdum. “Fotoğraf. Bugün hiç çektiler. Sence bu şüphe uyandırır mı? İnsanlar düğünden fotoğraf görmeyi bekler, değil mi?”

“Ah.” Omuzları düştü. “Benim de aklıma gelmedi. Belki sonradan çekeceğimizi falan söyleyebiliriz.”

“Evet.”

Garip bir sessizlik koltuğun tepesinde dolandı. Dün arabasından kutularıyla valizlerini içeri taşıdıktan sonra katlandığımız sessizliğin aynısıydı. Birkaç saat dayanabilmişim ama sonrasında rahatsız edici olmaya başlamıştı, ben de gece için izin isteyip motelde bir oda kiralamıştım.

“Öyle,” dedim kelimeyi ağızdan güçlükle çıkararak.

“Öyle.”

Birbirimize tek kelimedenden fazla bir şey söyleyemiyorken insanları evli olduğumuza nasıl inandıracaktık?

Gözlerim yanımdaki yatağa atıldı ve yutkundum. *Tanrım.* Bu bizim evlilik gecemizdi. Evliliği tamamına erdirmemiz gerektiğini düşünmüyordu, değil mi?

Gözleri benimkileri takip etti ve ardından korkuyla açıldı.

Bu hayır demek.

“Şey... Yüzüğün nerede?” diye sordu.

“Ah. İnsanlara söyleyip söylemeyeceğimizden emin olamadım. Ya da bunu nasıl yapmamız gerektiğini düşündüğünden.” Oturduğum yerde kayıp cebimde gömülü olan yüzüğü çıkardım, ardından tekrar parmağıma geçirdim. Lanet şey ağırdı.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı. “İnsanlar âşık olduğumuzu düşünmeli ama daha geçen hafta tanışmışken birilerini nasıl ikna edeceğimize dair en ufak bir fikrim yok.”

Çok şükür. “Benim de.”

“Bu garip, berbat ve... lanet olsun.” Ellerini havada sallayarak söylediği kelimeleri hayali bir şekilde sildi. “Sen berbatsın demek istemedim, sadece tüm bu olanlar öyle. Sen harikasın ve sana çok şey borçluyum.”

Sol elimi havaya kaldırıp yüzük parmağımı kıpırdattım. “Bugün itibariyle ödeştığımızı düşün.”

“Hayır.” Omuzları alçaldı. “Hayatımı kurtardın, Isaiah. Merasimden sonra sana teşekkür etmediğimi fark ettim.”

“Etmene gerek yok.”

“Evet, gerek var.” Elini dizimin üstüne yerleştirdi. “Teşekkür ederim.”

Eğer konu onu kurtarmaksa, bunu tekrar tekrar yapardım. “Rica ederim.”

“Sonsuza kadar sürmeyecek.” Hüzünle gülümsedi. “Birkaç yıl, belki. Her şeyin sonlandığından emin olacağız ve sonra bunu bitirebiliriz.”

Birkaç yıl. Bir yabancıyla evli olmak için uzun bir süre gibi görünüyordu. “İnsanlara söylemeye hazır değilim.”

“Birkaç gün bekleyebilirim. Şu anda yeterince soruyla karşı karşıyayız, bu yüzden üstlerine bir de bunu eklemeyelim.”

“İyi fikir,” diyerek ona katıldım. “Bryce erkenden buraya mı geldi? Adliyeden döndüğümde onu gördüm.”

“Evet.” Bakışları zemine indi. “Kapıya cevap vermedim. Ya da mesajlarına. Çok kötü hissediyorum. Onu tanıyalı çok zaman olmadı ama arkadaşımımış gibi hissediyorum.”

“Onu sevmemek zor.”

“Onunla birlikte bir bagaja tıklandığını, sonra bir dağa sürüklendiğini ve bir ağaca bağlandığını düşün. Bryce soğukkanlılığını korudu. *Benim de soğukkanlılığımı korumamı sağladı. Bunun karşılığını ona asla ödeyemeyeceğim. Gerçeği hak ediyor ama...*”

Güvenliğimiz yalanların altında yatıyordu.

“Yalan söylemekten nefret ediyorum,” diye itiraf etti.

Genevieve Daylee, bok gibi bir durumun içine sürüklenmiş iyi bir insandı. Ya da artık Genevieve Reynolds mı demeliydim?

Soyadını değiştirecek miydi? Değiştirmesini istemem ilginç miydi?

“Sence insanlar buna kanacak mı?” diye sordum.

“Hayır.” Kahkaha attı. “Ama belki yeterince sürdürürsek, kabulleneceklerdir.”

Sessizlik geri döndü. Gazozumu bitirdim. Genevieve daireye boş gözlerle bakarken gözüm lanet olası yatağa takılıp duruyordu.

Koltuktan kalktım, teneke şişeyi mutfaktaki geri dönüşüm çöpüne götürdüm. “Bir gece daha motelde kalacağım.”

Sesinde bir rahatlama olmasına rağmen, “Emin misin?” diye sordu.

“Bence evlenmek bugün için yeterliydi. Düğün gecesini başka bir sefere saklarız.”

Yüzündeki kanı çekildi.

Ah, şiktir. “Hayır, kastettiğim o değildi. İkimizin de aynı çatı altında olduğu düğün gecesini kastediyorum. Şey değil, bilirsin.” Elimi yatağa doğru savurdum. “Zorunda değiliz, ah... o şeyi yapmak için. Hiçbir zaman.”

Yutkundu.

“Yarın görüşürüz.” Onu koltukta yuvasından çıkacak gözle-riyle bırakarak kapıya giden yolu adımladım. Merdivenleri in-dim ve motoruma koştum. Ancak yola çıktığımda yeniden nefes almaya başladım.

Düğün gecesi mi? Aklımdan ne halt geçiyordu? Genevieve ve benim düğün gecemiz olmayacaktı. Genevieve’le evliymişim gibi davranmak birlikte yatmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Hayır, bugünkü öpücük yeterliydi.

Özellikle de hâlâ dudaklarımda asılıyken.

3. Bölüm

Genevieve

“Genevieve! Burada olmana çok sevindim.”

Bryce’in sesi sırtıma çarparken olduğum yerde dondum. *Lanet olsun.* Bugün eve gizlice girip çıkma planım buraya kadardı.

Kollarım market poşetleriyle doluydu ve bagajıma eğilmiş, bir galon süte erişmeye çalışıyordum. Öğleni beklemek yerine sabah ilk iş olarak markete gitmeliydim. Ancak Isaiah bu sabah kalkmış, duş almış ve işe gitmek için hazırlanmıştı. Ben de yataкта kalıp konuşmak zorunda kalmayalım diye uyuyor numarası yapmıştım.

Daireden çıktığında, aşağıdaki ofisten gelen boğuk sesleri dinleyerek normal rutinimi sürdürmüştüm. Tamirhanedeki herkes, sabahları bir araya gelip işe koyulmadan önce yarım saat kahve içiyormuş gibi görünüyordu.

Kimsenin beni fark etmemesi için parmak uçlarımda merdivenleri inip arabama koşmadan önce sohbetin bitmesini beklemiştim. Kaçmak kolay olmuştu fakat dönüşte yakalanmıştım.

Cuma günüydü, Isaiah'yla evleneli iki gün olmuştu ve dışarıya adımımı bile atmamıştım. Korku beni kabuğuma çekilmeye itmişti. Boş buzdolabıyla son bir kaşık kahve olmasaydı, markete olan yolculuğumu daha da ertelerdim.

Çantalarla sütü kaldırarak doğruldum, ardından bagaja sırtımı döndüm. Bryce'la Dash bana doğru yürüdü. İkisi de gülümsüyordu, el ele tutuşarak birbirlerine yaslanmışlardı. Mükemmel bir çiftti, çok mutlu ve çok âşıklardı. Onların yanında Isaiah'yla ben, tam olarak nasılsak o şekilde görünürdük.

Taklitçiler.

“Selam.” Onları selamladım. “Nasılsınız?”

Bryce, Dash'e bakarak gülümsedi. “İyiyiz.”

Dash onu alnından öptü. “Tamirhanede paylaşacağımız birkaç haberimiz var.”

Kötü haber olamayacak kadar mutlu görünüyorlardı ama buna kanmıyordum. Geçtiğimiz altı haftada, paylaşacak *haberi* olan herkes sadece kalp ağrısı getirmişti.

Kesinlikle dışarı çıkmamam gerekirdi.

“Bunları üst kata bırakmam gerekiyor.” Market poşetlerini başımla işaret ettim. “Şey... sizinle aşağıda buluşurum.”

Ya da kapıyı kilitleyip saklanırım.

“Bekleyebilir.” Bryce, Dash'in elini bırakıp bagaja yanaştı. Bir kasa kolayla kalan son iki poşeti aldı. “Bunları yukarı taşımaya yardım edeyim. Önden buyur.”

“Ah, şey...” *İki kez kahretsin.*

Isaiah koltukta uyuyordu. Düğün gecemizi motelde geçirmişti ama ikimiz de şüphe ya da söylenti uyandırmak istememiştik, o yüzden daireye geri dönmüştü. Bu sabah, battaniyesini katlayıp yastığının üzerine yerleştirse de ikisi de hâlâ koltuktaydı.

Bryce bunu anında tespit edip birimizin koltukta uyuduğunu anlardı.

Ellerimin dolu olması yüzünden poşetleri ondan alamıyordum. Yine de bir alışveriş arabası dolusu poşeti kendim taşıma-ya yeltenecekken tamirhaneden gür bir ses yükseldi.

“Ben hallederim.”

Bryce, Isaiah’ya döndü ve kola kasasıyla poşetleri devretti. “Tamam, harika. Birazdan görüşürüz.”

Zoraki bir gülümsemeyle merdivenlere yöneldim ve Isaiah’nın adımları benimkilerin ardında yankılanırken kapıyı açtım.

“Bu da neydi?” diye sordu sütü buzdolabına koyarken. Ben de kolay bozulabilir gıdaları poşetten çıkarıyordum.

“Haberleri varmış.” Ona bir karton yumurta uzattım. “Haberin ne olduğunu bilmiyorum ama buraya çıkmamasına sevindim.”

Yiyecekleri kısa sürede hallettik ve tamirhaneye inmeden önce Isaiah’nın yatak takımını sakladım. Bordo battaniyesi, kenepenin arkasına serilerek bej kadife kumaşın bir kısmını örttü. Yastık da sanki başından beri oradaymış gibi diğerlerinin yanına, yatağın üzerine atıldı.

“Onlara söylemek zorundayız.” Isaiah kapının yanında dikildi. “Çocuklar bize neler olduğunu soruyor. Sık sık değil ama yeterince. Homurdanmaya devam edemem, yoksa kafa travması geçirdiğimi düşünecekler.”

Normalde buna gülerdim ama endişemin ayıltıcı bir etkisi vardı. “Bugün mü?”

Elini cebine daldırıp yüzüğünü kaptı ve parmağına geçirdi.

Ah. “Benimkini getireyim.”

Banyoya güçlükle yürüyüp ilaç dolabından yüzüğümü aldım ve parmağıma geçirdim. Metal soğuktu ama iki gün önce olduğu kadar yabancı gelmiyordu. Bugünkü duyurudan sonra artık bunu çıkarmak yoktu.

“Pekâlâ.” Ona kapının yanında katıldım. “Hazırım.”

“Sence nasıl geçecek?”

“İyi değil.”

“Evet. Bence de.” Başını öne eğdi. “Üzgünüm.”

“Ben de.” Ona hüznle gülümsedim. “Birbirimizden özür dilemeyi kesmeye ne dersin? Burada kimsenin suçu yok. Birbirimize kenetlenelim ve... öyle kalalım.”

Yüzündeki kaygının bir kısmı yatıştı. “Bunu yapabilirim.”

Bunu atlatabilirdik. İyi geçinip uygun zamanı bekleyebildik. Bir noktada, günler uzun ve yavaş hissettirmezdi, değil mi?

“Evliymişiz gibi durmamız gerekiyor,” dedim. “Bryce ve Dash’in yanında aramızda bir metre mesafeyle durursak herkes gerçeği anlar.”

Dirseğinden büktüğü kolunu uzattı. “Hadi herkese senin Bayesian Reynolds olduğunu söyleyelim.”

Telaffuz ettiği ismi duyar duymaz damarlarımdan garip bir ürperti aktı. Gurur muydu? Ya da heyecan? Dehşet? Belki de üçünün bir karışımıydı.

Kolumu Isaiah’nın koluna doladığımda kalbim tekledi. Açık-taki teninin benim tenime temas ettiği yere, bileğimden dirseğime kadar bir karıncalanma hükmetti. Kolu sıcacıktı, hatta kavurucuydu ve bu sıcaklık kemiklerime sızdı.

Dışarı adım attık, birbirimize bağlanmış hâlde merdivenden inerken profiline bakma riskini göze aldım. Güneş, gözlerindeki altın lekeleri yakaladı ve güzellikleri nefesimi kesti. Bu yabancı

gerçekten büyüleyiciydi. Şimdilik, onun dünyası benim dünyamla birleşmişti. Bir başka ürperti omurgamdan aşağı süzüldü.

Isaiah'nın etrafında ne kadar vakit geçirirsem, kendimi o kadar çok onu izlerken buluyordum. Dün, banyodan üzerinde sadece kot pantolonuyla çıkmıştı. Uyuyor numarası yapıyordum ama çıplak ayakları dolaba doğru ilerlerken gizlice gözlerimi aralamıştım.

Sırtında çok fazla belirgin, oldukça gelişmiş kasları vardı, ağzım sulanmıştı. Ön kolunun kuvveti bile inanılmazdı. Kolunu tutmak, dairenin merdivenlerindeki çelik korkulukları kavramakla eşdeğerdi.

Bu iyi bir şeydi. Bunu atlatabilmek için onun gücünden biraz ödünç almam gerekecekti.

Herkesi tamirhanede, uzak duvardaki alet kutularının yanında toplanmış hâlde bulduk. Peşinden gelmek için Isaiah'nın kolunu bıraktım, tek sıra hâlinde, arabalar ve aletlerden oluşan labirentin içinden geçtik. Bugün her bir bölmede araç vardı. Tamirhanede işler her zaman yoğun gözükürdü.

“Peki haberler nedir?” diye sordu adamlardan biri. *Emmett*. Adının Emmett olduğuna oldukça emindim.

Isaiah'nın dün sabah kot pantolonunun üzerine geçirdiği soluk mavi tulumun aynısından giymişti. Emmett, tulumun fermuarını açtı ve kollarını sıyrarak dövmelerle kaplı iri kollarını ortaya çıkardı. Giydiği beyaz tişört fiçı gibi göğsünü zar zor kapatıyordu. Ardından, omuzlarına gelen koyu saçlarını topladı ve Leo'yla baktı.

Leo sarışın olandı. *Sanırım*. Hiçbirimiz düzgünce tanıştırmamıştık ama Isaiah bana onlardan bahsetmişti. Açıkça görülü-

yordu ki, hepsi benim kim olduğumu biliyordu. Bana saf seks ve günah kokan şeytani bir sırıtış gösterdi.

Isaiah'ya daha da yaklaştım. Grupta gülümsemeyen sadece biz vardık.

Düşündüğümde, Isaiah'yı hiç gülerken görmemiştim.

Neden gülümsemiyordu? Durumumuz yüzünden miydi? Ciddi ve ağırbaşlı hâliyle bu kadar yakışıklıysa, bir gülüşle tanrı gibi olurdu. Sadece öğrenmek için ondan bir ya da iki gülüş kazanmayı sorun etmezdim.

Dash'in gülümsemesi, gözleri benimkilerle buluştuğunda bocaladı. Acıtmıştı. Üvey kardeşim varlığımdan nefret ediyordu. Ebeveynlerimin kim olduğunu tam olarak kontrol edemediğimin farkındaydı, değil mi? Babasının annemi hamile bırakmasına sebep olmadığının?

Haftalardır hissettiğim uyuşukluk hissi tenime yerleşti ve acıyı yerinden etti.

Bunların hiçbirisi önemli değildi. Bir gün, bu kasabayı ve aileyi terk edecek, bir daha asla arkama bakmayacaktım.

"Pres nerde?" diye sordu Dash. "Burada olması gerekiyor."

"Geliyorum!" Isaiah'yı geçen Presley, ofisle tamirhaneyi birbirine bağlayan kapıdan koşarak içeri girdi. Arkasında Draven vardı.

Ah, lanet. Bugün benim günüm değildi. Yine de en azından herkes buradaydı ve duyuruyu sadece bir kez yapacaktık. Isaiah'yla ben yara bandını sökecektik, sonra saklanmaya geri dönebilirdim.

Draven, oluşturduğumuz çemberde benim yanımda durdu. Üzerimdeki bakışlarını hissetsem de kendiminkileri duvarda asılı duran bir dizi alete diktim.

Babamla ilk kez bu hafta, Clifton Forge'a geldiğim gün tanışmıştım.

Annem burada yatıyordu. Onun için Colorado'da bir anma töreni düzenlemiştim ama vasiyetine göre Clifton Forge'ta gömülmek istemişti. Arzularını yerine getirmiş, ayarlamalar yapmıştım. Mezarını ziyaret etmek için yaptığım yolculukta, ziyaret etmek yerine kaçırılmıştım.

Bu hafta Colorado'dan Montana'ya sürdükten sonra kasabaya geldiğimde, Clifton Forge'taki ilk durağım mezarlık oldu. Başka bir şey yapmadan önce onun yattığı yeri görmek istedim. Ancak korku ve yalnızlık cesaretimi çaldı. Mezarlığa park ettiğimde arabamdan inemedim.

Bryce'ı, yeni arkadaşımı aradım.

Tereddüt etmeden yanıma geldi.

Ancak o günlerde, Bryce nereye giderse Dash peşinden geliyordu. Geçerli bir sebeple endişeleniyordu, bizi kaçıran adam kayıplara karışmıştı.

Dash mezarlığa Bryce'la birlikte geldi. Draven da onları takip etti.

En iyi ihtimalle garip bir tanışma yaşadık. Neyse ki, Draven bana sarılmaya ya da elimi sıkmaya çalışmadı. El salladı, kendini Draven olarak tanıttı. "Sanırım ben senin babanım."

Sonra ben hüzne ve bakışlarındaki pişmanlığa katlanamayıp arabama geri dönene kadar birbirimize baktık. O zamandan beri bana ulaşmaya yeltenmemişti.

Draven boğazını temizleyip bir adım yaklaştı.

Kolum onunkine sürtünene kadar Isaiah'ya yaklaştım ve evrene bana güç vermesi için yalvardım.

“O hâlde, haber neymiş?” diye sordu Presley, Dash’e.

Dash, bakışlarını Bryce’a indirdi ve gülüşü kör ediciydi. Yüzü o kadar aşkla doluydu ki kalbim acıdı. Daha önce hiçbir adamı bir kadına böyle bakarken görmemiştim.

“Bu sabah nişanlandık.” Bryce elini yukarı kaldırdı.

Anında arkadaşım için keyiflenerek gülümsedim. Hayatının aşkıyla evleniyordu. Ölüme yaklaştığımız deneyimden sonra, onun ve Dash’in hayatı hafife almadıklarına şahit olduğuma sevindim. Mutlu bir günü hak ediyorlardı.

Yalanlarımla bunun hiçbir parçasını mahvetmeyecektim.

Isaiah, dikkatini bana vermeden Dash’e ve Bryce’a bakıyordu. Dirseğimle onu dürttüm, başımı iki yana sallarken dudaklarımı “*Hayır*,” diyerek oynattım.

Bugün evliliğimizi duyuracağımız gün değildi. Bryce’ın neşesinden bir gram bile çalmazdım.

Kaşlarını çattı, o yüzden dudaklarımla tekrar, “*Hayır*,” dedim. Anlayış yüzüne yansıdı ve sol elini cebine sokarak başını salladı.

“O ne?” diye sordu Dash.

“Ne?” Bakışlarım doğrudan ona döndü. “Ah, hiçbir şey. Sadece sizin adınıza mutluyum. Tebrik ederim.”

“Teşekkürler.” Bryce vücudunu Dash’e yasladı.

“Ve... bir çocuğumuz olacak,” diye duyurdu Dash, neredeyse havalara uçarak.

Grup alkışlara boğuldu. Draven karşı tarafa geçip elini uzattı. Dash elini tutmadan önce duraksadı. Aralarındaki gerginlik elle tutulur düzeydeydi. Bunun nedeni neydi? Ben miydim?

Kendimi hikâyenin tam ortasına düşmüş ve kaçırdığım tüm bölümleri yakalamak için koşuşturuyormuşum gibi hissediyor-

dum. Bilmediklerimin listesi, bildiklerimin listesinden üç kat daha uzundu.

Draven benim babamdı ama annemi nereden tanıdığına dair hiçbir fikrim yoktu. Annem Clifton Forge'a gelmiş, öldürülmüştü. Haftalarca Draven'in onun katili olduğunu düşünmüştüm. Ancak artık masum olduğunu biliyordum. O zaman annemi kim öldürmüştü? Ayrıca neden? Beni ve Bryce'ı kaçıran adamla aynı kişi miydi?

Yine peşimizden gelir miydi?

Dash'in etrafında dolaşıp durma şekline bakılırsa Bryce'ı yalnız bulmakta zorlanacaktı.

Bryce onun yanından sıvışarak yanımıza geldi.

Onu kucaklamak için kendime çektim. "Tebrik ederim."

"Teşekkürler." Zevkle gülümsedi.

"Sizin adınıza sevindim, çocuklar," dedi Isaiah.

"Ben de. Peki... işler nasıl gidiyor?" diye sordu Bryce. "Bir ara kahve içmeye gitmek ister misiniz? Arayı kapatmak için?"

"Bu iyi olurdu." Ona Isaiah'yla benden kahve içerken bahsetmek, kalabalıkta bahsetmekten çok daha kolay olurdu. "Haftaya her gün müsaitim. Ondan sonraki hafta da ve ondan da sonraki hafta da. Hâlâ iş arayışındayım."

"Nasıl bir iş?" Draven, Bryce'in yanında belirdi.

Geriye ürkek bir adım attım. Cesaretimi kıran şey gözleriydi çünkü onları her sabah aynada görüyordum. "Denver'da avukat asistanlığı yaptım. Bir avukatın yanında iş bulmayı umuyordum ancak şehirdeki şirketler şu anda işe alım yapmıyor, bu yüzden başka işlere başvurdum ama açık olan işlerin çoğu yarı zamanlı işler."

Siyah beyaz sakallarında elini gezdirdi. “Jim’i arayayım.”

“Jim mi?”

“Avukatım.”

Tabii. Avukatı vardı çünkü annemin cinayetiyle yargılanıyordu. Avukatıyla çalışmak istediğimden emin değildim -bu fazlasıyla hassas bir yere dokunuyordu- ama basitçe, “Teşekkürler,” dedim.

Pek umudum yoktu. Bryce’la kahve içmeye çıktığımızda, hiç barista tecrübesi olmayan yeni bir baristaya ihtiyaçları olup olmadığını soracaktım.

Bir arabanın kapısı çarpıldığında, tüm gözler park yerine çevrildi. İlk bölmenin önüne bir araba park edilmişti ve sürücüsü ofise doğru yürüyordu.

“Sanırım bu işe dönmem için bir işaret.” Presley tekrar Dash’e sarıldı, Bryce’a gülümsedi ve aceleyle ofise yöneldi.

“Ben de işime dönsem iyi olur.” Isaiah, doğrudan arkamızda duran arabaya ilerleyerek müsaade istedi. Daha önce üzerinde çalışıyor olmalıydı çünkü kaportanın üstünde Emmett’inkinin aynısı olan bir tulum vardı.

Kot pantolonuyla siyah tişörtünü kapatarak tulumun içine girdi. Fermuarını çekti, ardından bize arkasını döndü. Ellerini göremeyeceğimiz bir yerde birleştirdi, yüzüğünü çıkardı.

Isaiah elini bir cebin içerisine daldırdı. “Ben gidiyo-”

“Az önce ne yaptın sen?” Draven, cebini işaret ederek sözünü kesti. “Orada ne var?”

Kalbim ağzıma geldi. Draven’in kükremesi duvarlarda yankılanırken tüm tamirhane sustu.

“Nerede ne var?” diye sordu Dash yaklaşırken.

“Orada.” Draven tekrar Isaiah’nın cebini işaret etti. “Az önce bir yüzük mü çıkardın?”

Elimi kalçamın arkasına kaydurdum ama yeterince hızlı değildim.

Bryce’ın gözleri büyüdü. “Evlendin mi?”

Sesinin yüksekliğine irkildim. “Evet.”

“Ne? Ne zaman? Neden?” Tek kelimelik soruları mermi gibi saçıyordu. “Daha yeni tanıştınız.”

Isaiah’yla birlikte insanlara bunun ilk görüşte aşk olduğunu söylemeye karar vermiştik. Bir dürtüyle hareket etmiştik ve bunu devam ettiriyorduk. İkimiz de ne kadar az ayrıntı verirsek, birinin bizi yalan söylerken yakalama ihtimalinin o kadar az olacağını düşünmüştük.

Ancak yıldız bir muhabir, uzun süredir kayıp olan babam ve üç iri cüsseli motorcu tarafından dik dik bakılırken basit açıklamamızı bile hatırlamak zordu.

“Evlendik.” Isaiah imdadıma yetişti ve elimi elinin içine almak için yanıma geldi. Parmaklarımdaki titremeyi gizlemek için sıkıca kavradı. “Bağlandık. Genevieve’den buraya taşınmasını istedim. O da kabul etti. Oyalanmamaya ve bunu resmîleştirme-ye karar verdik.”

“Evlendiniz.” Bryce’ın bakışları, şaşkınlıktan dili tutulmuş hâlde ikimizin arasında gidip geliyordu.

Isaiah’nın kavrayışından kuvvet alarak sesimi buldum. “Evlendik.”

“Bir gün görüştükten sonra mı?”

“Aynen öyle,” diye cevap verdi.

“Hayır.” Draven somurttu. “Bunu kabul edemem.”

“Aslında bu senin kararın değil, değil mi?” diye karşılık verdim.

“Sen benim kızımsın.”

Öfkeyle hayal kırıklığı tenimin altında devamlı kaynıyordu. Annem, onun yalanları ve sırları beni bu karmaşanın içine sokmuştu. Dargınlığımın en şiddetli kısmına katlanmak için burada değildi. Draven hayatta kalan son ebeveynimdi ve eğer babam gibi davranmak istiyorsa, benim duygularımın gücüne maruz kalacaktı.

“Seninle üç gün önce tanıştığımızı düşünürsek, bunun sana babalık kartını kullanma hakkı verdiğini söyleyemem.” Kelimeler sertti ama onları geri almayı istemiyordum. İrkildiğinde bile.

“Genevieve.” Bryce boşta olan elime uzandı. “Neler oluyor? Kaçırılma olayının aşırı olduğunu biliyorum ama bu? Bu da aşırı. Birbirinizi tanımıyorsunuz bile.”

“Sen ve Dash evlenip çocuk sahibi oluyorsunuz.” Ben cevap veremediğim önce Isaiah söze girdi. “Siz ne zaman tanıştınız, altı hafta önce mi? Bence siz de en az bizim gibi, zamanın önemsiz olduğunu biliyorsunuz.”

“Haklısın.” Dash, Bryce’in yanına geldi, Emmett’la Leo da arkasından geliyordu. “Ve bu bizi ilgilendirmez.”

Bryce, kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kısıtı. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Bizi kaçıran kişi elinde silahla beklerken bir ağacın dibinde birbirimize sokulmuştuk.

Kaçışımız konusunda çok kararlıydı. Tıpkı Isaiah’yla benim aramda gerçekte neler olduğunu öğrenmekte kararlı olduğu gibi. Dash’in ya da başka birinin söylediği hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi.

“Bize müsaade eder misiniz?” Bryce öne atıldı, beni dirseğimden kapıp tamirhanede sessiz bir köşeye sürükledi.

Omzumun üzerinden Isaiah’ya baktım. Draven, Dash, Emmett ve Leo’nun karşısında tek başına duruyordu. Dörde karşı bir iyi bir oran değildi ama Isaiah pes etmezdi.

Sırlarımıza çok fazla bel bağlamıştık.

“Neler oluyor?” diye tısladı Bryce. “Tüm hafta boyunca garip davranıyordunuz. Denver’a geri gittin, bunu anlarım. Kaçırdık, Tanrı aşkına, neredeyse ölüyorduk. Sonra birden burada belirliyorsun ve hiçbir açıklama yapmadan Isaiah’nın yanına taşınıyorsun. Şimdi de evli misiniz?”

Derin bir nefes verdim. “Isaiah’yla aramızda bir şeyler oldu. O... özel biri. Tüm hayatım boyunca kimseye böyle şeyler hissetmemiştim.”

Hepsi gerçektir. Ya da yarı gerçek. Her kelime gerçekte ne olduğunun belirsiz bir versiyonuydu. Belki de bu yarım gerçeklere bağlı kalırsam, bu oyunun altından kalkabilirdim.

Bir kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Terliyordum. Burası neden bu kadar sıcaktı? “Gerçekten.”

Isaiah’dan önce hiç kimseye hayatımı borçlu olmamıştım.

“Şey olmadığına emin misin, ne bileyim, kaçırılma yüzünden travma sonrası stres bozukluğu?”

“Beni güvende hissettiriyor.” Bir başka doğru cümle daha, tamamen gerçektir. “Şu anda ihtiyacım olan şey bu.”

Hayatımın en korkunç anı, motel odamda arkamdan yakalandığım andı.

Bir cumartesi günü annemin mezarını ziyaret etmek için Montana’ya uçmuştum. O sabah Reggie için çalışmış, sonra havaalanına gitmiş ve içim parçalanarak uçağa binmişim.

Yolculuğu iptal etmeyi yüzlerce kez düşünmüştüm ama annemin mezarını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Bedeninin huzur bulduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Bozeman uçağı geç varmıştı ve havaalanına yakın bir motele yerleşmiştim, ertesi sabah bir araba kiralayıp iki saat uzaklıktaki Clifton Forge'a sürmeyi planlıyordum.

Siyah, ipek pijama altıyla uzun kollu beyaz bir bluzun altına askılı yeşil bir spor sutyeni giyerek otomattan su almak için iki dakikalığına odamdan çıkmıştım ve odamın kapısını kilit dilini dışarıda tutarak aralık bırakmıştım.

Döndüğümde, tek başıma ve güvende olduğumu düşünerek kapıyı arkamdan kilitlemişim. Ancak siyahlara bürünmüş bir adam banyodan çıkıp beni saçlarımdan yakalamıştı. Beni yere iterek ellerimi arkadan bantlamıştı. Çıplak ayaklarım bileklerinden bağlıydı. Sonra beni omzuna almıştı ve kıvranan bedenimi otoparka taşıyıp beni bir arabanın bagajına, Bryce'ın yanına itmişti.

İkimiz de sessizce ağlamıştık, adamın başımıza doladığı tıkaçlar çılgınlık atmamızı engellemişti. Bizi dağlara götürmüştü ve ormana doğru yürütmüştü. Kulübeye vardığımızda ayaklarım sayısız kanayan kesiğe teslim olmuştu.

Ancak beklediğim gibi bizi kulübeye götürmemişti. Onun yerine bizi kocaman bir çam ağacına doğru itmişti. Karanlıkta, titreyerek ve neredeyse hipotermik hâlde, bir daha gün doğumunu göremeyeceğimizden korkarak oturmuştuk.

Şafak sökmeye başladığında, beni ayaklarımın üzerine kaldırmıştı ve bantları kesmişti. Ağzımdaki tıkaçı çözmüştü. Sonra birkaç fotoğrafımızı çekerken beni Bryce'ın şakağına boş bir silah tutmaya zorlamıştı.

Ardından tıkaçtan feragat ederek beni tekrar bağlamıştı ve Bryce'inkini de çıkaracak kadar *nazik* olmuştu. İşte Bryce o zaman bana Draven'dan bahsetmişti, annemin katili olmadığından ve aslında benim babam olduğundan. Annemin cinayetiyle ona kumpas kurulduğundan.

Başka bir durumda olsaydık ona inanmazdım ama orada, o ağacın karşısında, ölüm üzerimize çökmüşken Bryce'ın yalan söylemek için bir sebebi yoktu.

Katil ellerimi bir kez daha çözdüğünde, yine Bryce'ın şakağına silah tutmamı sağlamıştı. Fakat bu sefer hazne kurşunla doluydu.

Dash'in intikamını benim hayatımla alacağım bildiğinden, Bryce'ın ölümünü üzerime yıkmayı planlamıştı.

Aksine, Dash bizi kurtarmıştı. Beni kurtarmıştı. Niyeti bu olsun ya da olmasın, bizi kaçırان adamın planına ket vurduğu için ona minnettardım. Hepsi, Dash'in Bryce için gelmesi sayesindeydi.

Kurşun sağanağı arasında Bryce ağaçlara, ben de kulübeye doğru hayatlarımız için koşmuştuk.

Diğer yöne koşmalıydım.

“Şu an deli saçması gözüküyor,” dedim Bryce'a. “Ama bu, Isaiah'yla benim için doğru olan şey.”

“O zaman neden motelde yatıyor?”

Küçük kasaba dedikodularına lanet olsun. Bu kasabadaki insanların her şeyi fark ettiğini hatırlamam gerekecekti.

“Karı koca olana kadar birlikte kalmak istemedik. Biz, şey... Evlenmeden önce birlikte olmadık.” Ya da sonrasında. Altını derince kazmaya başlamadığı ve evlendiğimiz gece Isaiah'nın orada kaldığını keşfetmediği sürece güvendedik.

“Yani, bu kadar. Evlendiniz ve tamirhanenin üstünde yaşıyorsunuz.”

Başımı salladım. “Bu kadar.”

“Hımm.” Kaşlarını çattı. “Mezarlıktan sonra Draven’la konuştu mu hiç?”

“Hayır.”

“Pekâlâ, kemerini bağla.” Bakışları omzumun üzerinden uzaklaştı. “Çünkü buraya geliyor ve mutlu gözüküyor.”

4. Bölüm

Genevieve

“**S**eninle konuşmak istiyorum.” Draven soru sormadı, emir verdi.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırdım. İsterseniz bunu, kızın babasına meydan okuma fırsatını kaçırdığı yıllar olarak adlandırabilirdiniz ama bana emir vermeyecekti.

Uzun bir süre boyunca bakışlarıma karşılık verdi, sonra ifadesi yumuşadı. Gülümsüyor muydu?

“Komik bir şey mi var?” diye çıkıştım.

“Cesaretin var, kızım.”

Hayır, acım vardı.

Üstelik şu anda, bu yığına daha fazlasını eklemekten çaresizce kaçınmaya çalışıyordum. İnsanlarla mesafemi korumasını umduğum bu sakın ve soğukkanlı maskeye tutunmaya çalışıyordum. Bir kişi daha canımı yakarsa paramparça olabilirdim.

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun?” İfademi nötr tuttum.

“Çünkü ben ve Isaiah hakkındaysa, bu seni hiç ilgilendirmez.”

Kaşlarını çatı.

Pek fazla kişinin Draven’a kendi işine bakmasını söylediğini sanmıyordum. Damarlarımda kavurucu bir öfke olmasaydı, kendini böylesine sarsılmaz bir özgüven ve hükümle tutan bir adama karşı gelecek cesareti bulamazdım.

Yaptığı her hareket temkinli görünüyordu. Parmakları huzursuzca kıpırdanmıyordu ve gözlerini kaçırmıyordu. Ancak diğerlerinin aksine, benim yanımdaki duruşunda farklı bir şeyler vardı. Gergin görünüyordu. Endişesi havada asılı duruyordu.

Üstünlük kurmak istiyorsam bu benim elimdeydi. Sadece ona ihtiyacım vardı. Sorularım vardı ve cevapları olan adam oydu.

“On dakika,” dedi Draven. “Lütfen.”

“Peki,” diye homurdandım, ardından Bryce’a döndüm. “Ne zaman müsait olursan kahve teklifini kabul ederim.”

“Güzel olur.” Kısa bir anlığına elini omzuma koydu, sonra Draven’la beni baş başa bıraktı. Durup arkasına baktığında sadece beş adım ilerlemişti. “Evliliğinizi tebrik ederim.”

Gülümsedim. “Size de tebrikler.”

Yeniden Dash’e katıldığında Dash, Draven’la bana ifadesiz bir bakış attı, sonrasında Bryce’a ofise kadar eşlik ederek bizi tamamen görmezden geldi.

Isaiah’nın bakışları odanın diğer ucundan benimkilerle buluştu. Onun bakışları tamamen sessiz bir endişe barındırıyordu.

Ona hafifçe omuz silktim, sonra Draven’a hitap etmek için hazırlandım. “Burada mı konuşmak istiyorsun?”

“Dışarı çıkalım.” Otoparka doğru elini uzattı.

Başımı onaylarcasına salladım, onu tamirhanenin arka tarafına ve gün ışığına doğru takip ederken kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Dükkânın arka tarafındaki alan eski araba parçaları için bir mezarlıktı. Tamirhanenin dış duvarından uzaktaki araziye çevreleyen çitlere kadar her yeri kaplamışlardı. Biçilme zamanını geçmiş çimler ve paslanmış metal bolluğu olmasaydı, arazi güzel bir alan olma potansiyeline sahipti.

Draven beni iki piknik masasının ve siyah bir örtüyle kapatılmış bir barbekü ızgarasının bulunduğu geniş bir beton alana yönlendirdi.

Oturmadan önce etrafa göz gezdirdim. Tamirhaneyi geçince otoparkın sonunda, ağaç korusunun içerisinde yer alan, insana endişe ve korku veren karanlık bir bina vardı. Pencerelevhalarla kapatılmış, kapılar kalın zincirler ve asma kilitlerle kilitlenmişti. Tek eksiği, çatısında *Uzak Dur* yazan bir neon tabelaydı.

“Kulüp binası.”

“Tamam.” “Kulüp binası” bana bir şey mi ifade etmeliydi?

Karşıma yerleşti, dirseklerini masanın pürüzsüz, ahşap yüzeyine dayadı. “Beni ne kadar tanıyorsun?”

“Neredeyse hiç. Bryce babam olduğunu söylüyor. Ona inanmaya meyilliyim ama babalık testi istiyorum.”

İrkildi.

Babalık testi mi? Bu da nereden çıkmıştı? Bu düşünce şu ana kadar aklıma gelmemişti ama yine de o testi istiyordum. Draven babam değilse, kalbim ufak parçalara ayrılırdı. Ona özel bir sevgi beslediğimden değildi; eğer o babam değilse, annemin vefat etmesi sebebiyle gerçek babamı asla bulamayacağımdandı.

“Bunu ayarlayacağım,” diye söz verdi. “Başka?”

“Başka pek bir şey yok. Bu yaz bir gün işten eve döndüm ve garaj yoluma park etmiş bir polis aracı gördüm. Polis memuru annemin Clifton Forge, Montana’da öldürüldüğünü söyledi.”

Kelimeler donuk, hissiz bir akıntıyla dudaklarımdan döküldü. O gün ne kadar çok gözyaşı döktüğümü düşünmek istemiyordum. Memurun sözleri karşısında kalbimin nasıl kırıldığını. Bu yüzden robotu oynadım ve sanki kendi hayatımdan değil de başka birinin hayatından bahsediyormuşum gibi detayları aktardım.

“Törenini ben planladım,” dedim. “Burada gömülmek istediği yere gömüldüğünden emin oldum. Sonra da polis şefiyle irtibata geçtim.”

“Marcus’la.”

“Evet.” Yine de ben ona Şef Wagner diye hitap ediyordum. “Bana soruşturma hakkında ne anlatabildiyse anlattı ve Draven Slater adında bir adamın annemi yedi kez bıçakladığını, onu bir motel odasında tek başına kan kaybından ölmeye terk ettiğini söyledi.”

Yutkundum. “Ah.”

Sözümü sakınmıyordum. “Bryce bana birkaç soru sormak için Denver’a geldi. Çoğunlukla annem hakkında konuştuk çünkü onun hakkında bir anma yazısı yazmak istiyordu.”

Bu doğru muydu? Şu ana kadar anma yazısını tamamen unutmuştum. Bryce, anneme düzgünce veda edilmesini gönülden istiyormuş gibi görünmüştü. Bu fikre sıkı sıkı sarılmıştım ve ona harika annem hakkında tüm muhteşem şeyleri anlatmıştım.

Bu eskidendi. Şimdi, Bryce’a söylediğim şeylerin yarısının gerçekliğinden pek emin değildim.

Ben annem için ağlarken Bryce benimle kurabiye yemişti. Yanımda oturmuş, satılığa çıkarmadan önce annemin evinden topladığım eski fotoğraflara ve hatıralara bakmıştı.

Samimi olduğunu umuyordum.

Gazeteye o makaleyi yazmasını istiyor muydum ki? *Pek sayılmaz.* Kahve içmeye çıktığımızda, ondan yazıyı ertelemesini isteyecektim, tabii ortada gerçekten bir yazı olduğunu varsayarak. Ayrıca, Clifton Forge halkı yerel mezarlığa gömülmüş bir kadım umursar mıydı ki?

Annemin gömülme arzusu vasiyetnamesinde bir dipnot olarak yer almıştı. Arsayı yıllar önce satın almıştı.

Liseyi okuduğu kasabaya bu kadar düşkün olduğunu hiç bilmiyordum. Onu tüm hayatım boyunca Denver bağlamında düşünmüştüm. İş için Bozeman'a taşındığında bile zihnimde, onun evi Colorado'daydı.

Onu Bozeman'da birkaç kez ziyaret etmiştim. Kasaba, Clifton Forge'tan daha havalıydı. Turistlerle üniversite öğrencilerine hitap ediyordu ama anneme uygundu. Mutlu gözüküyordu.

Peki neden Clifton Forge'a gelip her şeyi mahvetmişti?

Soru sormadan önce, Draven'ı yaşananlar hakkında benim açımdan bilgilendirmeyi bitirdim, böylece bana cevaplar sağlayabilecek bir içeriğe sahip oldu.

"Şef Wagner'la temas hâlindeydik," dedim. "Kefaletle serbest bırakıldığını ve duruşma tarihinin henüz belirlenmemiş olduğunu öğrendim. Bana savcının adını verdi, onunla kısa bir süre konuştuktan sonra davadaki mağdur avukatına geçtim. Sonra hazır olduğumda Montana'ya gittim çünkü annemin mezarını ziyaret etmek istiyordum. Bu benim için pek de iyi sonuçlanmadı, değil mi?"

Omuzları çöktü. "Üzgünüm. Tüm bunların benim hatam olduğunu bilmelisin."

"Ah, biliyorum." Ne zaman suçu bir yerlere yıkmam gerekse, annem ve Draven'ın üzerine konumlandırıyordum.

Bakışları benimkilerle buluştu, üzerine gelmemem için yalvarıyordu.

İmkânı yok.

“Sanırım en başından başlasam iyi olur.” Uzun bir nefes verdi. “Anneni çocukluğumuzdan beri tanırım. Birlikte liseye gittik. Benden bir yaş küçüktü ve o zamanlar kız arkadaşım olan eşimin en yakın arkadaşıydı.”

Kalp atışlarım hızlandı. İşte buydu. Şimdi nedenini öğrenecektim. Neden ben? Neden annem? Bilmek istiyor muydum? Draven’ın konuşma şekline bakılırsa -acemi ses tonuyla ve kederin damladığı kelimeleriyle- bu keyifli bir hikâye olmayacaktı.

Sonunu zaten biliyordum.

Artık boşlukları doldurmanın, annemin neden benden söküp alındığını ve kızma neden yirmi küsur yıldır yalan söylediğini öğrenmenin vakti gelmişti.

“İyi misin?” diye sordu Draven.

Başımı salladım. “Devam et.”

“Liseden sonra Amina kasabadan ayrıldı. Chrissy’yle ben evlendik. Hayat devam etti ve annenle Chrissy bir süre irtibatı kesince bunu pek düşünmedim. Sonra annen ziyarete geldi. Her yaz bir kez gelirdi. Chrissy’nin hoşuna gidiyordu. Arkadaşına oğlanları göstermeyi, onlarla övünmeyi severdi.”

“Bekle. Oğlanlar mı?” Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Draven’ın Dash haricinde başka çocuğu olduğunu bilmiyordum.

“İki oğlum var. Dash küçük, Nick ise büyük olan. Prescott adında, buradan neredeyse üç saat uzaklıkta bir kasabada yaşıyor. Bir gün onunla tanışacaksın.”

Harika. Benden nefret eden iki erkek kardeşe ihtiyacım yoktu. “Acelesi yok.”

“Nick iyi bir adamdır.” Draven bana hızlı bir bakış attı. “Dash de öyle. Bu olanlar... onları da şaşırttı. Uyum sağlamaya çalışıyorlar.”

“Hepimiz öyle yapmıyor muyuz?” Ciddi bir ifade takındım, ardından ona devam etmesi için elimle işaret verdim.

Derin bir nefes verdi. “Chrissy evde çocuklarla kaldı. Ben tamirhaneye gittim, bir motosiklet kulübünün başkanıydım.”

“*Sons of Anarchy** gibi mi?”

“O siktiğimin şovu,” diye homurdandı.

Bu evet demek miydi? Daha fazla açıklama bekledim ama bana bir açıklama yapacağına dair hiçbir işaret vermedi. Ancak kulüp binası artık anlam kazanmıştı. Annemin katilini sordüğümde Şef Wagner’dan edindiğim bazı bilgiler de öyle. Pence-reler kapatılmıştı çünkü kulüpleri artık yoktu.

“Kulübünüz dağılmamış mıydı?”

Başını onaylarcasına salladı. “Tin Gypsyler yaklaşık bir sene önce dağıldı.”

“Neden?”

“Sebepler vardı. Seninle konuşmak istemediğim şeyler.”

“Daha fazla sır.” Çenemi sıkarak ofladım. Lanet sırlardan o kadar bıkmıştım ki. Onların ve benim sırlarımdan.

“Anlatmamamın sebebi saklamaya çalışmam değil. Gerçek şu ki, bu güvenli değil. Ne kadar az bilersen, o kadar iyi.”

“Güvenli değil mi?” Öfkeyle konuştum. “İki ay önce güvendedim. İyi bir hayatım ve beni seven bir annem vardı. Ben hiç...” Duraksayıp nefes aldım. “Güvende olmak için artık çok geç.”

“Ben çok-”

* Suç ve drama içerikli, Amerikan yapımı bir televizyon serisi. -ç.n.

“Hayır.” Lanet özrünü dilemeye hakkı yoktu. “Devam et.”

“Kulüp evliliğimi zora soktu. Chrissy’yi ömrümden çok sevdim. Çocukları da. Ancak ben... kendimi kaybettim. Chrissy’yle zor bir döneme girdik. Annen ziyarete gelmişti, kulüp binasında bir partiye geldi ve biz-”

“Dur. Söyleme.” Eğer bunu yüksek sesle söyleseydi, kelimeleri unutmam mümkün olmazdı.

Bu insanlar *benim* annemi yok ediyorlardı. Onun güzel hatıralarını lekeliyorlardı. *Benim* annem bir motosiklet kulübüyle parti yapmazdı. *Benim* annem o pis, çürümüş binada hamile kalmazdı. *Benim* annem en yakın arkadaşının kocasıyla seks yapmazdı.

Fakat yapmıştı.

Kalbim *benim* annem için sızlıyordu. Dünyadaki en iyi insandı. Benim mentorum ve kahramanımdı. Benim olmak istediğim kadındı.

Ancak onu hiç tanımamıştım.

Her ayrıntı, isminin her zikredilişi sanki ikinci kez ölüyor gibi hissettiriyordu. Birisi onun bedeninden hayatını çalmıştı. Bunu yapan Draven olmayabilirdi ama yine de onu öldürüyordu. Anısını katlediyordu.

“Bana âşıktı,” dedi Draven.

“Bu durumu daha iyi mi yapıyor?”

“Hayır.”

Hayır, kesinlikle iyi yapmıyordu. Annemin hayatıyla ilgili hiçbir şey iyi görünmüyordu.

“O gece hayatımm en kötü hatasını yaptım.”

Bu sefer *ben* irkildim.

Bu cümle düşündüğümde daha çok canımı acıtmıştı. O gece yaşanmasaydı, ben hayatta olmayacaktım. Pişman olmuş ola-

bilirdi ama annemin pişman olmadığına emindim çünkü bana sahip olmuştu.

“Ben... siktir.” Elini masanın üzerinde kaydırdı, bana dokunmadı, sadece uzattı. “Doğru ifade edemedim.”

“Anladım. Eşin vardı. Çocukların. Eşinin arkadaşını becerdin ve onu hamile bıraktın.”

“Bilmiyordum. Amina bana senden hiç bahsetmedi. Öldürüldüğü geceye kadar.”

“Bana da senden hiç bahsetmedi.” Bu konuda aynı noktadaydık. Annem ikimizden de sır saklamıştı. “Eşine ne oldu?”

Onu boşayıp kendisine sadık olan bir adam bulduğunu umuyordum.

“Öldü,” diye fısıldadı. “Rakip bir kulüp tarafından öldürüldü. Ölmesi benim suçum.”

“Neden? Ne yaptın?” diye sordum fakat cevabı biliyordum. “Sebepler var, değil mi? Kendi iyiliğim için bana söylemeyeceğin şeyler.”

“Evet.”

“Annem de bu yüzden mi öldürüldü? Eski kulübün yüzünden mi?”

Şef Wagner bile ölümünün ardında yatan sebebi açıklayamamıştı. Bilinen bir suçlunun karıştığı bir tutku cinayeti olduğundan şüpheleniyordu ama itiraf olmadan bunu asla bilemeyecektik.

“Muhtemelen. Kasabaya geldi, durup dururken beni aradı. Beni motele, konuşmaya çağırdı. Arayı kapatmak istediğini düşündüm. Onu en son gördüğüm zamanın üzerinden uzun zaman geçmişti. Partideki o günden beri görüşmemiştik.”

“Clifton Forge’a hiç geri gelmedi mi?”

Başını iki yana salladı. “Amina, Chrissy’yi severdi. Yaptığımız şey yüzünden berbat hissetti. Chrissy’ye asla söylemeyeceğimize dair söz verdik, sonra buradan ayrıldı.”

“Ona söyledin mi? Eşine?”

“Hayır.” Başını önüne eğdi. “Aramız daha iyi oldu. Her şeyi yoluna koyduk. O benim hayatımın aşkıydı ama suçluluk duygusu beni tüketti. Ona söyleyecektim, her şeyi itiraf edip af dileyecektim ama ben cesaretimi toplayamadan vefat etti.”

Kocasının bir sahtekâr ve en yakın arkadaşının bir sürtük olduğunu bilmeden ölmüştü. Belki de en iyisi buydu. Chrissy Slater annemden de benden de nefret ederdi.

Parçalar yerine oturdu. “Dash bu yüzden benden nefret ediyor. Senin ne yaptığını biliyor.”

“Buna nefret der miydin bilmiyorum.”

“Nefret. Sebebi de bu.”

“Oğlum annesini seviyor, ölümünde bile.” Bana hüznle gülümsedi. “Eşim inanılmaz bir kadındı. Onu aldattığım için beni cezalandırıyor, yapılması gerektiği gibi. Tepkisinin bir kısmına maruz kalıyorsun. Sorun sen değilsin. Sorun-”

“Benim varlığım. Sadece hayatta olduğum için.”

“Yola gelecektir. O iyi bir adam. Benim gibi bir babaya sahipken nasıl oldu bilmiyorum ama çocuklarım iyi insanlar.”

“Anneleri sayesinde.”

Gözlerini kapattı, aldığı darbenin canım yakmasına izin verdi. Merhamet görmeyecekti, bugün olmayacaktı.

“Sorumu dönelim. Annem neden öldürüldü? Seninle buluşması yeterli bir sebep gibi görünmüyor.”

“Emin değiliz. Amina o gece bana senden bahsetmek için geldi. Saatlerce konuştuk. İlk başta seni benden sakladı diye ona

kızmıştım ama anlıyordum. Konuşmaya devam ettik. Olaylar birbirini izledi ve...”

“Ah, Tanrım.” Yüzümü buruşturdum. “Lütfen yapma.”

Ebeveynlerimin bir motel odasında takılması görüntüsünü zihnimde istemiyordum.

“Üzgünüm.” Elini saçlarına daldırdı. “O, ah... seninle tanışabileceğimi söyledi. Bu tanışma görüşmesinde arabulucu olabileceğini söyledi. İkimiz de gergindik ama o rahatlamış da görünüyordu. Sanki bunu senden uzun zamandır saklıyormuş ve bu durum onu da yiyip bitirmiş gibiydi.”

Belki de yiyip bitirmişti ama yine de bana söylemeliydi.

“Ertesi sabah onu motelde bırakıp tamirhaneye geldim,” dedi Draven. “Annen sana benden bahsettikten sonra arayacağına söz verdi. Sonra polisler geldi ve beni onu öldürmekten tutukladılar. Kimin yaptığını bilmiyorum ama birileri suçu benim üzerime yıkıyor.”

“Kim?”

“Muhtemelen bir rakip kulüp. Eski düşmanlarımızdan biri.”

Bu durum, bizi kaçıran adamın giydiği yeleği açıklıyordu. Sırtına dikilmiş beyaz bir yama haricinde üzerindeki diğer kıyafetler gibi siyahtı. “Arrowhead Warriorlar mı?”

İfadesi sertleşti. “Evet. Bu ismi nerden duydun?”

“Bizi kaçıran adamdan. Yeleğinde yazıyordu.”

“Parçasında.”

“Her neyse. Yani motosiklet kulübün yüzünden annem vahşice katledildi ve ben neredeyse ölüyordum.”

“Özür dilerim.” Bakışları benimkilerle buluştu. “Sana bunların bittiğini söylemek istiyorum ama tehlikede olma ihtimalin var. Polisler ormandaki yanıp kül olan kulübede bir ceset bulmuşlar. Sizi kaçıran adam olabilir. Başka biri de olabilir.”

Bu olay bitmemişti.

O kulübede yanarak ölen adam beni kaçırın kişi değildi.

Hâlâ tehlikede ydim.

Dash, Bryce'a yapışmıştı. Hepsi dikkatli davranıyordu. Herhangi bir nedenle durumun böyle olmadığına dair en ufak bir izlenim edinirsem, onun güvenliğini sağlamak için bir şeyler söyledim. O zamana kadar sessiz kalacaktım.

"Peki ya tehlikede ysem?" diye sordum. "Benden ne bekliyorsun?"

"Bir yerlere tek gitme konusunda tedbirli ol. Mümkünse bundan kaçın. *Kocanı* yanına al." Koyu gözleri kısıldı, ifadesi acımasızdı.

Draven doğrudan maskemin arkasını görmüştü. Bu evliliğin bir kurmaca olduğunu biliyordu.

"Bebek?" Isaiah tamirhanenin köşesini dönerek beni Draven'm denetiminden kurtardı.

Bebek mi? Ah, doğru. O bendim.

"Selam, bebeğim." Of. Isaiah'nın *bebek* hitabı, sanki bana her gün böyle sesleniyormuş gibi kulağa tatlı ve şefkatli gelirken, benim *bebeğim* hitabım zorlama geliyordu. Belki de daha önce kimseye bebeğim demediğim içindi. Hayatımda üç erkek arkadaşım, iki de sevgilim olmuştu. Hiçbiri yakın zamanda olmamıştı -flört etmek için çok meşguldüm- ve hiçbiri *bebeğim* statüsünü kazanmamıştı.

Isaiah, benim tarafıma geldi ve elini omzuma koyacak kadar yakınımda durdu. "Sadece seni kontrol etmek istedim."

"Draven'la konuşuyorduk ama bugünlük işimiz bitti."

Daha fazlasını duyabileceğimden emin değildim. Bacakları-

mı oturma yerinin üzerinden döndürdüm ve Isaiah'nın yanımda durdum. Parmaklarımı onunkilere kenetlediğimde, vücudundan benim vücuduma akın eden güç dalgasına hayret ettim.

Bir adım atıp durdum. "Hoşça kal, Draven."

"Hoşça kal, Genevieve."

Isaiah binanın etrafından yolu gösterdi, dükkânın kapılarının önünden geçerken durmadı. Daireye çıkan merdivenleri tırmanırken elimi tutuşu sıkıydı. Gösteriş için miydi? Yoksa dengemi korumak için ona ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor muydu?

Saçlarımı yolup çığlık atmak üzereydim.

Neden? Hâlâ iyi bir yanıtım yoktu. Annem neden öldürülmüştü? Draven'a benden bahsetmek için neden bu kadar zaman beklemişti? Neden bunlar oluyordu?

Draven bile bilmiyordu.

Isaiah dairenin kapısını açtı ancak içeri girdiğimizde elimi bıraktı. "İyi misin?"

Koltuğa ilerledim, kenarına çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. "Hayır. Beynim patlayabilir."

Yanıma otururken kanepe kaydı. Eliyle dizimi avuçladı ama konuşmadı.

Isaiah az konuşan bir adamdı, bunu öğreniyordum. Çoğunlukla, çoğu insanın muhtemelen gözünden kaçacak kadar küçük mimiklerle iletişim kuruyormuş gibiydi.

"Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim. Draven'ın söyleyecek başka bir şeyi var mıydı bilmiyorum ama daha fazla dayanamadım. Aklım karıştı, bunaldım ve... üzüldüm. Anne-mi özlüyorum, keşke burada olsaydı. Tüm bu olanlar hakkında *onunla* konuşmak istiyorum. Draven'la değil."

"Draven'la bunun hakkında mı konuştunuz?"

“Çoğunlukla.”

Sonraki on dakikayı Draven’la yaptığım konuşmamın kısa versiyonunu ona anlatmakla geçirdim. Yapabildiği yerlerde bazı boşlukları, çoğunlukla tamirhanede yaptığı gözlemler sayesinde kulüp hakkında öğrendiği bilgilerle doldurdu.

Draven, Tin Gypsylerin başkanlığını bıraktıktan sonra Dash bu görevi üstlenmişti. Emmett ve Leo da üyeydi. Kulüp dağıldığında tamirhanedeki işlerine devam etmişlerdi. Draven resmî olarak emekli olmuştu fakat hâlâ çoğu gün ofiste çalışıyordu.

Çocuklar, kaçırılma olayı dışında Presley ve Isaiah’yı eski kulüple ilgili her şeyden uzak tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

“Draven, kulübede buldukları cesedin bizi kaçırın adama ait olmadığından şüpheleniyor,” dedim Isaiah’ya.

“Bu iyi bir şey. Herkes dikkat kesilmiş gibi görünüyor.”

“Kimse polise gitmedi mi?” Bryce’in kaçırıldığımızın haberini yapacağından endişe ediyordum ama hiçbir memurun beni sorgulamaya gelmediğini görünce güvende olduğumuzu düşünmüştüm.

Isaiah başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla hayır. Çocukların bu işe polisi bulaştırmak istediğini sanmıyorum. Kendi başlarına halletmek istiyorlar.”

“Bu iyi bir şey.” Polisin o kulübe hakkında soru sormasına ihtiyacımız yoktu.

Bir noktada, yine Şef Wagner’ı ve mağdur avukatını aramak zorunda kalacaktım. Kaçırılana kadar onlarla düzenli bir şekilde konuşuyordum.

Ya da belki de küçük kasaba dedikodusunun benim lehime çalışmasına izin verirdim. Draven’ın babam olduğunu biliyor ol-

malıydılar. Tamirhanenin üstünde yaşayarak, artık annemi onun öldürdüğünü düşünmediğimi anlayacaklardı.

“Dash herhangi bir sebeple Bryce’in etrafında dolanmayı bırakırsa, onlara söylemek zorundayız. Ne olursa olsun.”

“Katılıyorum.” Isaiah başını salladı.

“O zamana kadar bunu kendimize saklayacağız.”

Bakışlarını yere indirdi. “Bundan nefret ediyorum.”

“Ben de. Sırlar içimi kemiriyor.”

“Aynen öyle.”

Belki ikimiz bunun hakkında konuşmalıydık. Belki de o anın sıcaklığıyla doğru seçimi yaptığımızdan emin olmak için bunun üzerine kafa yormalıydık. Ancak bazı bilgilerin özgürlüğe kavuştuktan sonra kafeslerine geri dönmek istemeyeceklerinden endişe duyuyordum.

“İşe dönsem iyi olur.” Koltuktan kalktı, ben de kalkıp onu mutfığa kadar takip ettim. Gördüğüm en küçük mutfaktı, L şeklindeki dolaplar minicik bir sıra oluşturuyordu. Ancak gerekli şeylere sahipti.

Buzdolabının yanındaki dolaba, pişirme malzemelerimi koyduğum yere gittim ve bir çuval un, bir kavanoz şeker, bir paket damla çikolata çıkardım.

Isaiah kapının yanında durdu. “Ne yapıyorsun?”

“Kurabiye pişirmem gerekiyor. Onlar tek umudumuz.”

Gülümsemedi fakat gözlerindeki karanlık bir anlığına kayboldu. “Bana da bir tane ayırır mısın?”

Onun için, benim için yaptıkları nedeniyle her gün kurabiye pişirirdim. Tabii ki, bunu söyleyemezdim. Toy evliliğimiz için fazla samimi ve rahatlatıcıydı.

Onun yerine göz kırptım. “Söz veremem.”

5. Bölüm

Isaiah

“**G**elen var.”

Tekerlekli yatma tahtasında sırtüstü uzanıyordum. Tam teçhizatın altına girmeye hazırken Draven’ın sözüyle durdum.

Otoparka doğru yürüdü. Dash, Emmett ve Leo onu takip etmek için aletlerini kenara bıraktı. Yerimden zıplayıp ben de aynısını yaptım.

Draven’ın bunu nasıl duyduğuna emin değildim ama motosikletlerin gürültüsü, uzun bir motor kuyruğundan süzülerek yola yayıldı. Motorları süren adamlar koyu gözlükler takmıştı ve aynı siyah yamayı giyiyorlardı.

Siktir.

Dash onları tespit eder etmez, aceleyle ofisin kapısına koştu. “Bryce! Kapıyı kilitle. Pres’le birlikte gözden kaybolun.”

Gözlerim tavana fırladı. Genevieve üst katta, kırık kalbini yatıştırmak için kurabiye pişiriyordu. *Olduğun yerde kal, bebek.*

Gürültü yüzünden meraklanıp dışarı çıkabilirdi ama kendisini kaçırın adamla aynı tarz yelek giyen bu adamlara bir kez baktığında, gece çökmeden Colorado yolunu yarılamış olacağına bahse girerdim.

Leo alet tezgâhına yürüdü. Dışarıdan bakan birisine göre acele etmiyormuş gibi görünebilirdi ama adımları normal adımlarının iki katı hızındaydı. Cebindeki anahtarları çıkardı ve anahtarına sahip olmadığım için daha önce hiç açmadığım bir çekmecenin kilidini açıp üç tabanca çıkardı.

Mideme ağrı girdi. *Bir daha olmaz.* En son bu tamirhanede silahların çıktığı gün dağlara sürmüştük ve hayatım altüst olmuştu.

Leo, tabancalardan birini pantolonunun kemerine yerleştirip üzerini tişörtüyle örttü ve geri kalanını taşıyarak Dash'le Emmett'a arkalarından teslim etti. Draven, Genevieve'le konuştuktan sonra tamirhanenin etrafında dolanmıştı. Eğildi ve botundan bir tabanca çıkardı.

Benim elimde olan tek şey lanet olası bir ingiliz anahtarıydı.

“Bryce'ı buradan götürmeliydim,” dedi Dash. Normalde cuma günleri çalışmıyordu ama nişanlanma haberiyle bebeği duyurmak için geldikten sonra, Emmett ve Leo'yla birkaç saat vakit geçirip birkaç hafta içinde başlayacakları yeni kişiye özel projeyi tasarlamaya karar vermişti.

O burada olmak istemiyor olabilirdi ama ben burada olmasından memnundum. Presley tamirhanedeyken sadece benim günü bitirdiğim bir sürü cuma öğleden sonraları olmuştu. Ottoparka giren on üç motosikleti tek başıma nasıl halledeceğime dair hiçbir fikrim olmazdı.

Adamlar, dört dükkân kapısını da kapatıp bizi etkili bir şekilde kuşatarak uzun bir sıra hâlinde park etti. Çit boyunca park edilmiş motorlarımıza giden tek yol, onları geçmekti. İkisi de ofisin önüne park edilmiş olan Genevieve'in arabası ve Presley'nin *Jeep*'i seçenek dahilinde değildi.

Tüylerim diken diken oldu.

Kapana kısılmıştık.

Motorların kükremesi sağır ediciydi. Duvarlarla zeminden yankılanıp betondan ve metalden sekti. Hiçbiri motorunu söndürmedi. Üzerine oturdular, bacaklarını denge kurmak için asfalta genişçe yerleştirdiler ve bize, karanlık gözlerle gürültüden bir duvar oluşturarak baktılar.

Göz korkutucuydu. Mesele bu muydu? Gözdağı ve korku mu? Diğerleri gerginlerse bile belli etmiyorlardı. Dash'le Emmett kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı. Leo, bu tarz şeyler her gün oluyormuş gibi rahat bir şekilde elini cebine koymuştu. Draven sıkılmış görünüyordu.

Kıpırdamadan durdum, vücudumdaki her kas kilitlendi. Gruptaki zayıf adam kıpırdanırdı. Zayıf adam göz temasından kaçınırdı ve sinirlerinin kontrolü ele geçirmesine izin verirdi. Bu yüzden önce zayıf adam acı çekerti; bu dersi hapishanedeki ilk haftamda öğrenmiştim.

Sonunda ortadaki motorun üzerindeki adam elini kaldırıp motorları kapatana kadar gerilim sürdü ve kulaklarım zonkladı. Gürültü bulutlara doğru süzülürken sessizlik çöktü.

Aynı adam motorundan indi, gözlüğünü saçlarına doğru itirdi. Diğerleri yerlerini korurken sadece üç adam daha indi. Bu dört kişi Draven'a doğru yürürken ne gülümsüyor ne de dostça selam veriyordu. Silahları arkalarına sokulmamış ya da kıya-

fetlerinin altına saklanmamıştı. Silahları kalçalarında, kaburgalarına karşı kılıflarına koyulmuş, tüm dünyanın görmesi için sergileniyordu.

“Tucker.” Draven lidere elini uzatmadı. “Motorlarınıza bir şeyler mi yaptırmak istiyorsunuz? On üçünüz için grup indirimi yapacağız.”

“Senin için birkaç sorum var, Draven.”

“Telefon numaramı mı kaybettin?”

“Çocuklarla dışarı çıkalım dedik. Güzel bir yaz günü. Bir süredir Clifton Forge’a gelmiyordum. Senenin bu zamanı ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.”

Draven tek kaşını kaldırdı. Tek bir nükteli hareketle Draven kontrolü eline almıştı. On üç adamla ortaya çıkmasını umursamıyordu. Burası onun bölgesiydi. “Sorularınız?”

“Birkaç hafta sonu önce, Castle Creek üzerindeki mülkümüzde bazı sıkıntılar yaşadık. Etrafa sorup soruşturduk, antenlerimizi açık tuttuk ve sıkıntının olduğu gün sizin motorlarınızın o tarafa gittiği söylentilerini duyduk.”

“Söylenti mi?” Dash alaycı bir tavırla güldü.

Diğer adamlardan biri omzunu kaldırdı. “Ya da trafik kameraları.”

Kalbim durdu. Oraya gittiğimizi biliyorlarsa, başka ne biliyorlardı? Hangi lanet zamanda rahat bir nefes alacaktım? O kulübenin kimin olduğunu pek fazla düşünmemiştim. O kulübe hakkında düşünmemek için elimden geleni yaptım, nokta. Şansına, başka bir motosiklet kulübüne aitti.

“Yangın çıktığını duyduk. Yıldırımdı, değil mi?” diye sordu Draven.

“Bu sabah müfettiş aradı. Kundaklama.”

“Talihsizlik.” Dash ıslık çaldı. “Kimin yaktığına dair bir fikriniz var mı?”

Tulumumdan aşağı terler süzülüyordu.

Tucker bakışlarını Dash’e dikti. “Gypsyler eskiden yangın çıkarmayı severdi. Siz mi yaptınız?”

“Hayır.”

“Eski bir kulübeyi yakıp küle çevirmek için hiçbir sebebimiz yok, Tucker,” dedi Emmett, sesi sakin ve istikrarlıydı.

“Emin misin?” diye karşılık verdi Tucker. “Birbirimizi son birkaç ayda, son bir yılda gördüğümüzden fazla gördük. O kadının ölümüyle ilgili sorular sorup duruyorsunuz. Belki de bir bok yapmadığımızı söylediğimde bana inanmadınız.”

“Kulübeni biz yakmadık,” dedi Draven. “Oraya gittik çünkü senin Warrior yamanı giyen biri kızımınla müstakbel gelinimi kaçırdı. Oraya kadar izini sürdük. Kızları almaya gittik. O kulübeye adım atmadık. Yakıp kül etmediğimize adım gibi eminim.”

Tucker, Draven’a bir adım yaklaştı. “Adamlarımdan biri o kulübedeydi. Artık ölü ve onu kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorum.”

Draven, Tucker’dan iki veya üç santim uzun duruyordu ve bu farkı ortaya koyarak doğruldu. “Biz yapmadık. Kızları aldık ve o siktiğimin yerinden defolup gittik. Onları kaçıran adamı bulmaya çalıştık ama adam yok oldu. Emmett’in dediği gibi, kulübenizi yakmak veya adamlarınızdan birini öldürmek için bir sebebimiz yok. Ne de olsa, kızları kaçıran adam senin adamın değildi, değil mi? Moteldeki kadını öldüren adamın senin adamın olmadığı gibi?”

Kahretsin, Draven iyiydi. Tucker’ı köşeye sıkıştırmıştı ve kurtulmasının tek yolu geri çekilmek ya da adamlarından birinin Bryce’la Genevieve’i kaçırdığını kabul etmekti.

“Cevap istiyorum,” diye talepte bulundu Tucker.

Leo alaycı bir tavırla güldü. “Siktiğimin kulübüne katıl.”

“Dinle, Tucker.” Dash ellerini havaya kaldırdı. “Bela aramıyoruz ama biri benim hamile nişanlımı evinden kaçırdı. Eğer senin adamlarından biri yaptıysa, bunu öğreniriz ve bedelini öder. Ancak kulübeni yakmak bize hiçbir şey kazandırmaz. Savaşta değiliz.”

“Geçmişimiz var, Dash. Güzel bir geçmiş değil.”

“Anlıyorum.” Dash başıyla onayladı. “Bize güvenmiyorsun, biz de size güvenmiyoruz. Adamını kimin öldürdüğünü öğrenmek için ne yapman gerekiyorsa yap ama sana şunu söyleyeyim, bulduğun hiçbir iz seni buraya geri getirmeyecek.”

Evet, getirecek.

Hiç iz bırakmış mıydık?

Tucker, Draven’la Dash’e kaşlarını çattı, sonra arkasını dönüp motoruna yürüdü. İlk önce onun motoru çalıştı; diğerlerinin onu izlemesi için bu bir işaretti. Sonra da geldikleri gibi hızlıca gittiler.

Motorlarının gürültüsü artık duyulamayacak mesafeye ulaştığında, tuttuğum nefesimi verdim.

“Siktir.” Dash hırladı, elini saçlarına daldırdı. “Tam da ihtiyacımız olan şey, Tucker ve adamlarının onların peşine düştüğümüzü düşünmesi.”

“Yangın çıkarmayı sevdiğinizi söylerken neyi kastetti?” diye sordum.

Emmett iç çekti. “Biz, yani Gypsyler, bir süre önce onların kulüp binalarını ateşe verdik.”

Lanet olsun. Kundaklama olduğunu öğrendikten sonra ilk olarak buraya gelmelerine şaşmamalıydı.

“Ben gidip Bryce ve Presley’yi kontrol edeceğim.” Dash ofis kapısına yürüdü, açılana kadar Bryce’i çağırarak yumrukladı. Bryce kapıyı kocaman olmuş gözlerle açtığında kendini Dash’in kollarına bıraktı.

Dash onu yakınına çekti ve küçük toplaşmamıza yeniden katıldılar. Presley de onları yakından takip etti. Bryce’la Pres’e olanları özetledi, eski kulüp işleriyle çok yakından bağlantılı olmasına rağmen onlardan hiçbir ayrıntıyı esirgemedi. Belki de Dash, onları güvende tutmanın en iyi yolunun bilgiyle silahlandırmak olduğunu düşünüyordu. Tucker’la adamları burada sadece yaklaşık üç dakika durmuştu ama saatler gibi hissettirmişti. Ayrıca bir kere geldilerse, yine gelebilirlerdi.

“Herkes dikkatli olsun,” dedi Draven, Presley’ye bakarak. “Herkes.”

“Kulübedeki adamın kızları kaçıran adam olma ihtimali olduğunu düşünüyorduk,” dedi Dash. “Ama Tucker doğruyu söylüyorsa...”

“O değildi,” diye cevapladı Bryce, Dash’e bakarak. “Kulübedeki adam bizi kaçıran adam değildi.”

Damarlarımda bir rahatlama dalgası gezindi. Artık onları kaçıran adamın dışarıda bir yerlerde olduğunu bildiklerine göre, dikkatli olacaklardı. Ayrıca Genevieve’le kendimizi açıklamak zorunda kalmayacaktık.

Şimdilik.

“Tucker, başından beri Amina’yı öldürenin Warriorlar olmadığına dair yemin ediyor,” dedi Emmett. “Doğruymuş gibi duruyor.”

“Katılıyorum,” diye homurdandı Draven.

“Bu iyi değil.” Dash öfkeli bir hırıltı çıkardı. “Kulübedeki adam aradığımız katil olsaydı her şey daha kolay olurdu. Fakat hâlâ dışarıda bir yerlerde. Şimdi de Warriorlar ortalıkta dolanıyor. Tam da ihtiyacımız olmayan şey. Lanet olsun, o piçi kaçırdığım için kafayı yiyeceğim.”

Bryce ve Genevieve’i kurtarmaya gittiğimizde Dash, Genevieve’i esir alan adama ateş etmişti. O esnada, Genevieve’in Bryce’ı öldüreceği izleniminin etkisindeydi. Evet, siyahlı adamı ıskalamıştı.

Fakat Genevieve’i de ıskalamıştı.

“Yangın.” Leo’nun alını kırıştı. “Adamımız kulübeye geri dönüp Warrior’ı öldürmüş olmalı. Mekânı yakıp kül etmiştir. Bu da Warriorlarla aynı düşmana sahibiz demek.”

“Hayır. Şu demek...” Draven tabancasını botuna geri koydu. “Bu adam bizi oyuna getiriyor. Yine. Bizi bir Warrior’ın katili konumuna yerleştiriyor. Yani, biz kimliğini ortaya çıkaramadan Tucker’ın bu sıkıntıyı çözüp bizi ortadan kaldırmasını umuyor.”

Dash burun kemiğini tuttu. “Bu aslında bizim lehimize olabilir. Warriorlar onu bulmakta ne kadar başarılı olacak görelim. Çünkü şu anda, çıkmaza girmiş durumdayız.”

“Dikkatli olun,” diye yineledi Draven. “Hadi, işe geri dönelim.”

Hepimiz başımızla onaylayıp dağıldık fakat ben yağ değişiminin başına geçmedim. Genevieve’i kontrol etmek için merdivenlerden yukarı, basamakları ikişerli çıkarak koştum.

Kapı kilitliydi. “Genevieve, benim.”

Koşar adımlar kapıya yaklaştı. Kapı hızla açıldı ve Genevieve omzumun üzerinden aşağıdaki otoparka göz gezdirdi. “Gittiler mi?”

“Evet.” Onu dairenin içine ittim, arkamızdan kapıyı kapattım.

Olan her şeyi bir çırpıda söylemek iki dakikadan fazla sürmemişti.

“Yani herkes bizi kaçıran adamın ve annemin katilinin dışarıda serbest olduğunu biliyor mu?” Gözlerini kapattı. “Şükürler olsun. Bryce hakkında endişeleniyordum.”

“Artık tek başına market alışverişi yapmak yok, tamam mı?” Dash, Bryce’ı gözünün önünden ayırmayacaktı. Ben de Genevieve’e yakın duracaktım.

“Tamam... hayır, bekle. Kahretsin. Bugün bir işe girdim.”

“Girdin mi?”

Başını salladı. “Draven’in avukatı Jim aradı. Draven ona ne dedi bilmiyorum ama beni mülakata veya başka bir şeye almadan iş teklifinde bulundu. Pazartesi başlıyorum.”

“Harika bir haber.”

“Bu yalnız kalmamayı daha da zorlaştıracak. Bryce’in mesai saatlerindeki esnekliğine sahip olamayacağım.”

Bryce gazetenin ortağıydı ve babasıyla, baş editörle çalışıyordu. Yazmak için gazetede olmasına gerek yoktu. Ayrıca Dash benim aksime, personel kartına sahip değildi. İkisi işlerine istediği gibi gelip gidebilirdi.

“Tüm gün burada kalabilseydin bu çok daha kolay olurdu ama bu işe ihtiyacım var,” dedi Genevieve. “Denver’daki dairemi satana kadar çalışmamayı karşılayamam.”

Bir noktada, parayı nasıl halledeceğimizi konuşmamız gerekecekti. Paylaşacak çok şeyim olduğundan değildi. Ancak bugün elektrik ve market faturalarını bölüşme günü değildi. “Bir yolunu bulacağız,” diye söz verdim.

Belki de onu her gün işe gidip gelirken takip ederdim. Onu daha sık kontrol edebilirdim. *Ne gerekiyorsa.*

Bu kâbustan uyanana kadar onu güvende tutmak için gücümün yettiği her şeyi yapardım.

Ancak kahretsin, kiminle mücadele ettiğimizi bilseydik her şey daha kolay olurdu.

Warriorların tamirhaneyi ziyaret ettiği günden sonraki gece zar zor uyuyabildim. Zihnimde çok fazla kötü senaryo vardı. Kaskatı, ağırlı ve uykusuz uyandım.

Koltuk bir ya da iki saat televizyon izlemek için yeterince rahattı. Ancak yedi saat boyunca dönüp durduktan sonra, iskeletin tahtalarının minder dolgusunu nerede aşındırdığımı ve koltukların kullanımdan dolayı nerede çöktüğünü tespit edebiliyordum.

Yatak Genevieve'indi, onu ondan almazdım ama zemin çok cazipti.

Normalde, cumartesi sabahlarım tembellikle geçerdi. Sabahları yatağında, uykumu alarak geçirirdim. Kanal gezerken bir demlik dolusu kahve içerdim. Giyinmeye bile zahmet etmezdim.

Ancak Genevieve yatağımdaydı ve muhtemelen etrafta sadece *boxer*'ımla dolaşmamdan hoşlanmazdı.

Peki artık cumartesi günleri ne halt etmem gerekiyordu? Günü birlikte mi geçirmemiz gerekiyordu?

Bu haftayı kısa konuşmalarla idare etmiştik ama dairedaki gerginlik had safhadaydı. Birlikte yemek yedik, ikimiz de ses çıkarmadan çiğnemek için elimizden geleni yaptık. Kurabiye-

lerinden birkaç tanesini mideye indirirken sayısız zevk inilti-lerimi bastırdım. Banyoyu önce kimin kullanacağı konusunda oyalandık. Işıklar söndüğünde, ikimiz de yataklarımızda hareket etmeye cesaret edemedik.

O da her akşam sadece birkaç saatliğineydi.

Bütün gün iç karartıcıydı ve aşağıdaki dükkân beni çağır-yordu.

Koltuktan kalktım, ağrıyan sırtımı esnettim ve duş almak için banyoya yürüdüm. Çıktığımda, her gün olduğu gibi Genevieve uyuyor taklidi yapıyordu.

Nefes alışması geceden daha hızlıydı. Yüz kasları gergindi. Gözleriyse göz kapaklarının ardında dönüp duruyordu. Yine de yastığa daha da gömülmesine minnettardım.

Bu bana, göz teması kurmadan ya da yanlışlıkla ona mutfakta sürtünmeden daireden çıkma şansı tanıyordu.

Pazartesi sabahı geldiğinde kaçış olmayacaktı. İkimizi de zamanında işe vardırarak bir sabah rutini bulmamız gerekecekti.

Ancak bugün değildi.

Genevieve'i yalnız bırakmazdım ama bu durum dairede kalmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ben duştayken, hazırladığım kahve demlenmişti. Elimde dumanı tüten kahve kupamla tamirhaneye gittim ve anahtarım ile dükkânın kapısını açtım. Alarmı devre dışı bırakan şifreyi girdikten sonra tüm ışıkları açtım.

Yağ ve metal kokusu burnuma ilişti. İçerisi geceden kalma havasızdı, o yüzden duvardaki panele yürüyüp ilk servis bölmesini açarak içeriye temiz hava girmesini sağladım.

Gün ışığı, duvarda asılı olan aletlerden parıltılarla yansdı. Sabah esintisini derin bir nefesle içime çektim, gözlerimi ka-

pattım ve ciğerlerimde yayılmasına izin verdim. Montana'daki çoğu kişi temiz hava bolluğunun kıymetini bilmiyordu. Yine, Montana'daki çoğu kişi hayatlarının üç yılını hapishanede geçirmemişti.

Kahve kupamı tezgâha bırakıp dışarıdaki motoruma yürüdüm. Destek ayağını kaldırdım ve onu tamirhaneye ittirdim.

Bir ay önce onu aldığımdan beri bu *Harley*'yi onarıyordum. On yaşındaydı ve eski sahibi ona pek saygılı davranmamıştı, yol motorundan daha çok arazi motoru gibi davranılmıştı. Ancak fiyatı makuldü ve makinenin potansiyeli vardı.

Haftalarca boş zamanlarımda üzerinde çalıştıktan sonra neredeyse yeni gibi olmuştu. Birkaç ayarlamamanın ardından bana mükemmel uyum sağlayacaktı. Her şey istediğim gibi olduktan sonra Leo, meşhur boyama işlerinden birini yapacağına söz vermişti.

Harcayacak koca bir cumartesi günüm olduğu için işe koyuldum.

Makinede kendimi öylesine kaybetmişim ki, arkamda boğazını temizleyene kadar Genevieve'in tamirhaneye girdiğini duymadım.

Omzumun üzerinden baktığımda gözlerim tüm görgü kurallarını unuttu. Uzun, çok uzun zamandır uykuda olan duyguları -ve vücut parçalarını- harekete geçiren bir incelemede onu yukarıdan aşağıya doğru süzdüler.

Olay bacaklarıydı. Tanrım, seksi bacakları vardı. Uyluklarının tepesine yakın bir yerde biten beyaz bir şort giyiyordu. Parlak pamuk, kilometrelerce uzanıyormuş gibi duran bronz teniyle tam bir tezat oluşturuyordu. Tişörtü soluk adaçayı yeşili rengindeydi ve yakası ağzımı sulandıracak kadar aşağıya iniyordu. Çi-

kolata dalgaları gibi omuzlarının üzerinde uçuşan saçları, sutyeniyle tişörtünün üzerinden belli olan göğüs uçlarını gizlemekte pek başarılı değildi.

“Şey... Selam.” Saçlarını göğsünün üzerinden çekti.

Gözlerim onun gözlerine takıldı, motora dönmeden ve başımı eğmeden önce yanaklarının kızarmasını yakaladım. *Siktir.* Ona her gün ağzımın suyu akarak bakarsam aramızdaki gerilim sadece daha da artacaktı. “Üzgünüm.”

“Özür dilemek yok, hatırladın mı?”

Başımla onaylayıp ayağa kalktım ve bu sefer dikkatimi ona verirken gözlerimi yüzünde tuttum. Dudaklarına sürdüğü parlaticıyla vücudumun ona verdiği tepkiyi kontrol altında tutmak çok da kolay değildi. “Ne oldu?”

“Nakliye kamyonu kutularıyla birlikte gelmek üzere.” Telefonunu salladı. “Az önce aradılar.”

Gelmek üzere değillerdi. Gelmişlerdi. Büyük bir teslimat kamyoneti park yerine girdi. Merdivenlere geri geri yanaşırken onlara elimle işaret yaptım. Sonraki iki saati kutuları daireye taşıyarak geçirdik.

Kamyonetin arkasını açtığımızda, Genevieve’in Colorado’dan fazla eşya göndermediğini düşünerek hata etmişim. Ancak şimdi kutular üst üste yığılmış ve daireye doluşturulmuşken, alanın aslında ne kadar küçük olduğunu fark ettim.

“Teşekkür ederim.” Alnındaki boncuk boncuk terleri sildi. “Tek başıma olsaydım sonsuza kadar sürerdi.”

Genevieve merdivenlerden yukarı kutu üstüne kutu taşırken kamyonet sürücüleri kılını bile kıpırdatmamıştı. Ya da ben kutuları ikişer ikişer taşırken. Kamyoneti sürmek için tutulmuşlardı,

hareket etmek için değil. Ancak bu, Genevieve'in merdivenlerden her inişinde bacaklarına bön bön bakmalarına engel olmamıştı. *Pislikler*.

“Aşağı inip dükkânı kapatacağım. Sonra kutuları açmana yardım ederim.” O kadar şeyin sığmasına imkân yoktu. Bir yıl boyunca kutulara takılıp dururduk.

“Ah, sorun değil. Kendim yapabilirim.”

Bana bir mazeret vermişti. Buradan defolup gidebilir, ondan birkaç saat daha uzak kalabilirdim ama onun tek başına kıcını yırtarak çalıştığını bilerek motoruma odaklanmamın imkânı yoktu.

“Bir noktada aynı yerde bulunmayı öğrenmemiz gerekecek. Hatta belki de diğerimiz uyanırken uyuyormuş taklidi yapmayacağımız bir rahatlığa ulaşırız.”

İrkildi. “Fark ettin, değil mi?”

“Evliyiz. Ya da öyle davranıyoruz. İnsanların bize evli bir çiftmişiz gibi davranmasını bekliyoruz, o yüzden...”

İç çekti. “Sanırım öyle davranmayı öğrensek iyi olur.”

“Evet.” Kutu açtığımız bir cumartesi günüyle başlayabildik.

Dükkânı kapatmam birkaç dakikamı aldı. Döndüğümde, Genevieve'in ağzında bir damla çikolatalı kurabiye ve yanında, peçetenin üzerine benim için ayırdığı bir tane daha vardı.

İki lokmada bitirdim. “Güzel kurabiye.”

“Teşekkürler.” Kurabiyeleri doldurduğu tabağa ilerledi, plastik ambalajın altından iki tane daha çıkardı.

“Nereden başlayalım?” diye sordum, ikinci kurabiyeyi tek nefeste yutmadan önce.

“Bunların çoğu kıyafet. Dolaba ne dersin?”

“Biraz alan açayım.” Pek fazla şey yoktu, sadece birkaç tane düğmeli gömlekle güzel pantolonum vardı. Tüm alanın ona kalması için onları askıdan indirdim.

“Peki ya sen?”

Omzumu silktim. “Bunları katlayıp çekmeceye koyacağım. Dolabı sen al.”

Bugün, artık köşedeki valizlerde yaşamaması için onu eve yerleştirecektik. Bugünden sonra bunu belki sindirirdik.

Bu geçici değildi. Genevieve’le yaşıyordum. Genevieve’le evliydim. Yalnız hayatımın ya da kişisel alanımın yasını tutmanın bir mantığı yoktu. Gerçek şu ki, bu işte birlikteydik.

Bir kurabiye daha yedim, sonra mutfaktaki bir çekmecedен bir makas çıkardım. Üzerinde “ayakkabılar” yazan bir kutu seçip -yeterince güvenli bir seçim- bandı keserek açtım. Kutu ağzına kadar Genevieve’in sutyenleri ve iç çamaşırlarıyla doluydu.

Üzerine sutyen giydiği bir görüntü zihnimde belirdi. Dolgunsuz, soluk pembe renginde dantelli bir modeldi. Göğüs uçlarını ortaya çıkarıyordu.

Dilim damağım kurudu.

“Bu hangisi?” Yanıma gelip kutunun içine baktı. “Ah.”

Zihnimdeki görüntüyü silmeye çalışarak kafamı salladım ve boğazımı temizledim. “Burada yazana göre, ayakkabılar.”

“Ayakkabılar değil.” Kıkırdadı, yanakları pembeleşirken eliyle ağzını kapattı.

Kahkahası daireye can verdi. Kurabiyeleri de. Belki Genevieve’in burada olmasıyla burası parmaklıkları olmayan bir hapisane hücreğine olağanüstü bir şekilde benzeyen bir kutu gibi değil de ev gibi hissettirebilirdi.

Genevieve iç çamaşırı kutusunu yerde sürükleyerek valizlerinin oraya doğru tekmeledi. Sonra yığından sıradaki kutuyu açtık, bu sefer ayakkabıları bulduk. Ben kutuları açıp kapatırken o da eşyalarını yerleştirdi. O, gardırobunu dolaba tıkabilmek için elinden geleni yaparken beş kurabiye daha yedim. On kutu daha vardı ama askılar tıka basa doluydu.

“Bu dolap için acınacak bir bahane.” Kaşlarını çatı. “Ama şimdilik idare eder. En azından önümüzdeki hafta iş için giyecek kıyafetlerim var. Tekerlekli raf gibi bir şey almam gerekecek. Montana’da *Amazon Prime* diye bir şey var mı?”

“Annem hep kullanır.”

“Annen burada mı yaşıyor?” Ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Clifton Forge’ta?”

“Hayır, Bozeman’da. Orada büyüdüm.”

“Ah. Peki o...” Eli, ikimizin arasında pinpon topu gibi gidip geldi. “Bizi biliyor mu?”

“Henüz değil.” Ona yakın bir zamanda söylemeyecektim. “Sıradaki ne?”

Genevieve, annem hakkındaki konuyu kapatmama aldırma-mış gibi görünüyordu. Kutuları taradı, bakışları koltuğun önüne dizilmiş plastik çantalara kondu. “Onların çoğu annemin evinden kalan şeyler. Resimler ve hatıralar. Fotoğraf çekmeyi severdi ama bunlar dijital çağdan önce, o yüzden hepsi baskı.”

Sesi titredi. Çoğu günler saklamayı çok iyi başarabildiği acı onu yuttu. Tutunduğu öfke desteğini çekti ve gözleri doldu. Yaşanan her şeyin arasında annesini, tek gerçek ebeveynini yeni kaybettiğini unutmuştum.

“Onun bir fotoğrafını koymamın sakıncası var mı?” diye sordu Genevieve, gözlerini kırparak gözyaşlarını kovarken.

“Hiçbir sakıncası yok.”

Koltuğa yürüdü, çantalardan birini yanına çekerek kenarına oturdu. Kapağını kaldırır kaldırmaz, içimdeki merak arttı ve koltukta ona katıldım.

İki gülen kişinin olduğu fotoğrafa bakarken, “Bu o mu?” diye sordum. Ölümünden sonra Amina’nın fotoğrafını gazetede görmüştüm ama buradaki hâli çok daha gençti. Genevieve kucaklarında, annesi ona sarılırken gülüyordu. “Güzel bir kadın.”

“Öyleydi.” Parmak uçları annesinin yüzünde gezindi. “Bu durumumdan nefret ederdi.”

Acı gerçek buydu.

Benim annem de bu durumumdan nefret ederdi.

Çantaya doğru eğildim, paket lastiğiyle sarılmış bir grup fotoğrafı elime aldım. Ancak ben uzanırken, Genevieve de uzandı. Kollarımız birbirine sürtündüğünde pürüzsüz teninin sıcaklığı benimkine yayıldı. Göğsümde bir vızıltı yankılandı, metalin metale sürtünmesinin yarattığı kıvılcım gibi sıcacıktı.

“Özür dilerim.” İkimiz de özür dilemek için döndük. Burunlarımız birbirine sürtündü.

Bakışlarım parıldayan dudaklarına indi. Tek yapmam gereken bir santimetre kadar eğilip onları yakalamaktı. Hızlı bir dönüşle onu koltukta altıma alırdım, göğüsleri benim göğsümün altında inip kalkardı.

Onu öpme arzusu beni geriye savurdu ve koltuktan kaldırarak mutfığa koşturdu. Tabaktan bir kurabiye daha alıp tamamını ağzıma tıktım.

Onun tatlılığına sahip olup dudağıma degebilecek tek şey bu kurabiyelerdi.

Genevieve’i öpememiştim. Bu çeşit bir güzelliği hak etmiyordum.

Sebeup olduğum onca çirkinlikten sonra buna hakkım yoktu.

6. Bölüm

Genevieve

“**G**örüşürüz.” Alt kattaki merdivenlerde yollarımız ayrılırken Isaiah çenesini kaldırarak veda etti.

“Güle güle.” El sallarken elimdeki anahtarlar takırdadı. Arabama doğru bir adım atmıştım ki, arkamdaki ofis kapısının aniden açılmasıyla durdum.

“İşe mi gidiyorsun?”

Her sabah aynı soruydu.

Arkamı döndüm. “Evet.”

Draven, bu hafta her gün beni görmek için burada olmuştu. Ne zaman geldiğinden emin değildim, motosikletinin yanaştığını hiç duymamıştım ama istisnasız, Isaiah’yla ben son basamağa adım atana kadar ofiste gizlenip sonra birden ortaya çıkıyordu.

“Dikkatli ol. Şüpheli şeylere karşı arkanı kolla.”

Aynı soru. Aynı uyarı. Üst üste beş sabah.

“Dikkat ediyor.” Isaiah yanıma gelip omzuma kolunu attı.

Bir haftalık antrenmandan sonra yanında rahat davranmakta

daha iyi oluyordum. İlk sabah beni gafil avlamıştı ve tahta gibi kaskatı kesilmiştim.

Birine âşık gibi davranmak kolay değildi. Bir aktris değildim.

“Tekrar etmeye değer,” dedi Draven, bakışları ikimizin üzerinde kısıılırken. İrdelemesi sinirlerimi bozmaya başlıyordu ama Isaiah’yla ben birbirimize tutunmuştuk.

Yüzüne gülümseyip elimi Isaiah’nın beline kaydırdım. Bu sabah tıraş olmamıştı ve çenesindeki kıllar güneş ışığını yakalayıp normal koyu kahverengiden daha açık bir renkte görünmesine sebep oldu.

Çok yakışıklıydı, fazla yakışıklıydı. Birlikte güzel duruyorduk ama hak ettiği şekilde nefes kesici değildik. Çünkü bu gerçek değildi. Özgünlükten yoksun olmamız, her zaman görüntümüzü cansızlaştıracaktı.

Isaiah doğru kadını bulduğu zaman, sevdiği ve aynı şekilde onu seven birini, birlikte binlerce yıldızdan daha da parlak gözükceklerdi.

Yanına sokulurken kokusu beni çevreledi. Bu daireye taşındığımda yastıklarında bulduğum kokunun aynısıydı; temiz sabun, sedir ağacı ve kendi doğal baharatının kokusu. Bu koku, dairede tek başıma uyuduğum, yastığına gömülerek ağlamak için kendimi dış dünyadan uzakta kilit altına aldığım iki gece boyunca beni rahatlatmıştı.

O gecelerde korkudan ağlamıştım. Bir katil kayıplara karışmıştı. Annemin canını almıştı, ikinci bir şans elde ederse benimkini de almakta başarısız olmazdı. Yas içinde ağlamıştım çünkü öncesinde annemin numarasını tuşlamak için telefonu elime almıştım ve asla cevap vermeyeceğini fark etmiştim. Ağlamıştım çünkü düpedüz... yalnızdım.

Ta ki Isaiah geri dönene kadar. Varlığıyla korkularımın bazılarını kovuyordu ancak keder her zaman oradaydı. Yastıkları artık onun gibi kokmuyordu ve artık gözyaşlarımı yakalamıyordu. Ağlamaya ihtiyacımın olduğu günlerde, gözyaşlarımı duşa saklıyordum.

Fakat bu sabah Draven'a küçük bir gösteri sergileyip romantik yeni evliler gibi davrandığımızda kokusunu almıştım.

Isaiah çenesini aşağı eğip bana yaklaştı. Gözlerindeki karanlık ve endişe olmasaydı, bana dokunmaktan korkmadığına inanabilirdim. "Seni takip edeceğim. Eve gelmeye hazır olduğunda bana mesaj at."

"Tamam." Gülümsedim, beni bekleyen sıradaki şey için omurgamı dikleştirdim.

Isaiah'yla bir haftadır evliydik ve beş kez öpüşmüştük. Biri adliyede olmuştu, geri kalanı da her sabah Draven'ın önünde olanlardı.

Bugün kaç kez öpüştüğümüzü sayabilmek için iki elime ihtiyacım vardı. Nedense bu bana tarihi bir öneme sahipmiş gibi geldi.

Normalde, buna öncülük eden Isaiah olurdu. Eğilirdi ve ben gözlerimi kapatıp gerçekmiş gibi davranırken dudaklarını benimkilerin üzerine kondururdu. Hangi kadın bu muhteşem, seksi adamın her sabah işe gitmeden önce onu öpmesini istemezdi ki?

Bu sabahki öpücük diğerleriyle aynıydı. Parmak ucuna çıktım ve o dudaklarını benimkilere bastırırken bekledim. Sonra, bu haftaki diğer sabahlar gibi...

Isaiah çekindi.

Sırtındaki kasları kasıldı. Omuzlarıma doladığı kolu gerildi. Dudakları sertleşti. Draven'ın fark ettiğinden şüpheliydim. Eğer

fark ettiyse, muhtemelen Isaiah beni sıkı göğsünün derinliklerine çekiyormuş gibi ya da belki de bir seyirci önünde olduğumuz için kendini geri tutuyormuş gibi görünüyordu.

Sadece ben gerçeği biliyordum ve bu çekinme, her geçen gün daha da canımı acıtiyordu

Gerçekten o kadar berbat mıydım?

İkimizi ayırdım, topuklarımı yere indirdim ve kendimi Isaiah'nın tutuşundan kurtardım.

"Üzgünüm. Ruj yaptım." Dudağına uzanıp bıraktığım ruj izini silmek için başparmağımı kullandım. Gerçekten de öpücüğü silmek içindi. Silmek istediğini biliyordum ama Draven orada durup bizi izlerken bunu kendisi yapamıyordu.

"Teşekkür ederim. Güzel bir gün geçir."

"Sen de, bebeğim." *Kulağa hâlâ yapmacık geliyor.* "Hoşça kal." Draven'a hafifçe el salladıktan sonra arabama ilerledim.

Isaiah motoruna yürüyüp onu çalıştırdı. Beni ofise kadar takip ederek içeri güvenli bir şekilde girdiğimden emin olacaktı. Öğle yemeğim çantamdaydı ve masamda yenecekti. Bugünlük işim bittiğinde de Isaiah buraya gelip bana eve kadar eşlik edecekti.

İki araç kullanmamak için ona arabamı sürmesini teklif etmiştim, nasılsa benimki tüm gün otoparkta yatıyordu fakat ayrı ayrı gitmemizde ısrarcı olmuştu.

Tamirhaneden uzaklaşırken omuzlarımdan bir yük kalktı. Önümdeki günün heyecanı, Isaiah'nın öpücüğünün acısını kovaladı. Önümüzdeki dokuz saat boyunca rol yapmayacaktım. Zihnim, Isaiah hakkında endişelenmek veya annemin seçimlerine kafa yormak için çalışmakla çok meşgul olacaktı.

Öntümüzdeki dokuz saat boyunca yeni işimin içinde kaybolacaktım.

Jim Thorne ilçedeki üç avukattan biriydi. İkisi kurum ilişkilerinde uzmanlaşmış, kasabadaki işletmelerin yanında bölgedeki çok sayıda çiftçi ve çiftlik sahibine hizmet verirken, Jim neredeyse diğer her şeyle ilgileniyordu. Boşanma sözleşmeleriyle. Velayet münakaşalarıyla. Ceza soruşturmalarıyla.

Jim'e göre ofis işlerle dolup taşıyordu ama açık bir avukat asistanı pozisyonu ilanı vermemişti, bu da araştırmalarımnda önüme neden çıkmadığımı açıklıyordu. Bunun sebebinin, yasal bir tecrübesi olmayan birini eğitmek için vakti olmaması olduğunu iddia etmişti. İşleri kendi başına yapmanın bununla kıyaslandığında daha kolay olduğunu söylemişti.

Ya da belki de artık var olmayan bir motorcu çetesinin hızlı arama listesinde olmasına aldırış etmeyecek bir avukat asistanı bekliyordu çünkü söz edilen avukat asistanı, motorcu çetesinin tamirhanesinin üstünde yaşıyordu.

Bu işi Draven sayesinde almış olma düşüncesinden nefret ediyordum ama bugünlerde bir dilenciydim. Faturalarım ödenmeliydi. Ayrıca Clifton Forge hayatımdaki diğer her şey gibi bu da sadece geçiciydi.

O yüzden işi kabul etmiştim, Jim de ona güçlü deneyimlerle geldiğim için ağzı kulaklarında görünüyordu.

Şirkete gelmem altı dakikamı almıştı. Tuğla binanın yanındaki otoparka park ettim, arabamı kilitledim, ardından ön kapıya yürüdüm. İçeri girerken başımın üzerindeki çanın sesi yankılandı ve dışarıda bekleyen Isaiah'ya el sallayıp yola koyulmasını sağladım.

“Günaydın, Gayle.” Koyu meşe zemini arşınlarken resepsiyon görevlisine gülümsedim. Ofis takımının tamamı zevkle ve şıklıkla donatılmıştı, bu da Jim’in, eşi Colleen’e atıfta bulunduğu bir şeydi.

“Günaydın, Genevieve. Ayakkabılarını sevdim.”

“Teşekkürler.” Kırmızı rugan ayakkabımın topuğunu havaya kaldırdım. Ayakkabılarım düz siyah pantolonumla beyaz tişörtüme renk katıyordu.

Ayakkabılarımın çıkardığı takırtı ofisimdeki halı tarafından yutuldu. Çantamı masanın çekmecesine attım ve boş krem rengi duvarlara baktım.

Ofis üç yıldır, Jim’in son avukat asistanı emekli olduğundan beri, boştu. Bana alanı istediğim gibi dekore etmemi söylemişti ama dekore etme işlemi fazla kalıcıydı. İçten içe, çok geçmeden kasabadaki diğer avukatlardan birinin bir avukat asistanı pozisyonu açmasını ve Draven’in avukatıyla ilişigimi kesmeyi umuyordum.

Kendi işimi bulurdum, *çok teşekkür ederim.*

Ofisimin karşısında uzun bir konferans odası vardı. Yandaki oda personel dinlenme salonuydu. Öğle yemeğimi buzdolabına istifledim ve bir kupa kahve doldurdum, sonra dar binayı bölen koridoru yürüdüm. Jim’i en sondaki ofiste, masasında buldum.

“Günaydın.” Kapısından içeri kafamı soktum.

“Merhaba, Genevieve.” Gülümseyerek içeri girmem için eliyle işaret yaptı. Jim muhtemelen Draven’in yaşlarındaydı.

Beyaz gülüşü, koyu bronz tenine karşı göz alıcıydı. Yoğun, kahverengi gözleri sıcaklık ve nezaket yayıyordu. Yalaka bir motorcunun avukatı gibi durmuyordu fakat annem de zina yapan bir yalancı gibi durmamıştı, o yüzden gardımı düşürmeyecektim.

“Bu güzel cuma sabahında nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Şikâyet edemem.” Eh, ederdim ama Jim’e etmezdim.

Sadece çalışmak istiyordum. Çok. Dikkatimin dağılmasına ve kişisel hayatımdan uzak durmaya ihtiyacım vardı. Dertlerim bu ofise girip günümün en büyük kısmını mahvedemezdi. Jim’e karşı hâlâ temkinli olmama rağmen, kısa süreli de olsa ona bu iş için minnettardım.

Şu ana kadar Jim beni kendi hâlime bırakmıştı, bunu takdir ediyordum. Görevlerime müdahale etmemişti ve sorularımı yanıtlamaktan keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

Yalaka motorcu avukatı olsun ya da olmasın, Jim Thorne’la bir haftadır çalışıyordum ve bana Reggie’nin yıllardır davranışından daha saygılı davranmıştı. Reggie’yle çalıştığım işim üniversite sonrası ilk işimdi ve ne kaçırdığımı bilmiyordum.

Reggie’nin kibri kontrolden çıkmıştı. Kahraman değildi, istifa ettiğimde bunu kanıtlamıştı.

Gayle işteki ilk günümde Jim’den hayranlıkla söz etmişti, onu etrafta görüp görebileceğim en iyi adamlardan biri olarak gördüğünü bildiğimden emin olmak istemişti. Küçük bir kasabada itibarını kurabilmek için çok çalışmış iyi bir adam olduğunu söylemişti.

Gerçek şu ki, Montana çeşitliliğe sahip bir eyalet değildi. Belki daha büyük bir şehirde daha kolay olurdu ama bu kasabayı seviyordu, ayrıca burası eşinin eviydi. Üstelik şu an için o, benim patronumdu.

“Bugünün planı ne?” diye sordum.

Jim koltuğuna yayıldı. “Bilirsin, bir kereliğine buradan ayrılmayı deneyip hafta sonuma erken başlayabilirim.”

“Pekâlâ. Ben ne yapabilirim?”

“Tam olarak yaptığın şeyleri. Söylemem gerekiyor ki, Genevieve, oldukça etkilendim.” Gülümsedi. “Draven zeki olduğunu ve seni seveceğimi söylemişti. Her zamanki gibi haklı çıktı.”

“Teşekkür ederim.” Kendimi gülümsemeye zorladım. Draven beni tanımıyordu bile. Zeki olduğumu nereden biliyordu? Neden aşırı düşkün bir babaymış gibi benden bahsediyordu? Özellikle de yetiştirilmeme en ufak bir katkısı olmamışken. Eğer çalışkansam, beynimi nasıl kullanmam gerektiğini biliyorsam, annemin bana öğretmesi sayesindeydi.

“Otur da işe girişelim.” Jim neredeyse bir saatini, bugün üzerinde çalışmamı istediği projeleri bana anlatarak harcadı. Çok fazlaydı ama bana yeterli olup olmadığını her soruşunda, üzerine daha fazla yığmasını söyledim.

Bunu halledebilirdim. Buna umutsuzca *ihtiyacım* vardı.

Bu iş şimdilik benim kurtuluşum olacaktı.

“Pekâlâ.” Üzerinden geçtiğimiz dosya yığınına yüklendim. “İşe koyulayım.”

“Teşekkürler.” Gülümsediğinde gözlerinin yanındaki kırışıklıklar derinleşti.

Jim’in nazik bir yapısı vardı ama buradaki ikinci günümde Gayle, bunun beni kandırmasına izin vermemem gerektiğini söylemişti. Müvekkillerine göre Jim inatçı ve ısrarcı birisiydi, başarı oranları da bunu destekler nitelikteydi.

Draven’in avukat olarak Jim’i tutmasına şaşmamalıydı. İnatçı ve ısrarcı biri, Draven’in tarzıydı.

“Son bir şey.” Gidemeden önce Jim beni durdurdu, yüzündeki gülümseme soldu. “Bildiğin üzere, baban benim müvekkilim.”

“Evet.”

“Duruşma bir süreliğine başlamayacak. Ancak normalde, kanıtları ortadan kaldırmak için gerekli hazırlıkları yapmama ve eyaletin çağırabileceği tanıkların geçmişini araştırmama yardım etmeni isterdim. Bu sefer değil.”

“Anladım. Çıkar çatışması.”

“Sana bir çalışanım olarak müvekkillerime karşı dürüst olduğum kadar dürüst olacağım. Draven bunun başarılı olmasının düşük bir ihtimal olduğunu biliyor.”

“Ah.” Sarsıldım. Bu neden beni şaşırtmıştı? Sadece birkaç hafta önce, katilin Draven olduğunu sanıyordum.

Ancak çok fazla şey değişmişti. Gerçek katilin dışarıda bir yerde olduğunu biliyor olabilirdim ama polis bilmiyordu. Eğer savcılık onu suçu bulursa, hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti.

Dünyanın Draven’ı katil olarak gördüğünü unutmuştum.

“Dürüstlüğünü takdir ediyorum,” dedim Jim’e. “Yapabileceğim bir şey varsa, haber verin.”

Jim kollarımdaki dosya yığınına gösterdi. “Yapıyorsun. Büyük bir dosyam olduğunda, geri kalan her şey ya gece yapılır ya da hiç yapılmaz. Pek yardım ediyorsun gibi görünmüyor olabilir ama senin buradaki işleri devam ettirmen, bana babanın davasına odaklanmam için zaman kazandırır. Onu öncelikli ve merkezde tutmam için.”

“Elimden geleni yapacağım.”

Sabahın geri kalanım ofisimde, Jim’in bana verdiği görevleri hızlıca yerine getirerek geçirdim. Her boş anımı bir kez bile mola vermeden doldurdum çünkü bir anlığına bile dursaydım annem, babam veya Isaiah hakkında düşünecektim. Onlar hakkında düşünmek istemedim. Tek istisna, saat başı çalan alarmımla birlikte Isaiah’ya tek kelimelik rapor vermemdi.

İyiyim.

Cevap vermedi. Ancak biliyordum ki her saat bu mesajı almasaydı var gücüyle anında buraya gelirdi.

Öğle yemeğinden sonra Jim içeri uğradı. “Ben çıkıyorum. Tekrardan teşekkürler.”

“İyi hafta sonları.”

El salladı, sonra Gayle’a hoşça kal diyerek ikimizi yalnız bıraktı.

Kapı arkasından kapandığında, çantamdan biber gazı spreyni çıkarıp çalıştığım süre boyunca kucağında tuttum. Draven bunu pazartesi günü işten önceki görüşmemizde vermişti. Gayle iri yarı bir kadındı, kendi başına inatçı ve ısrarcı biri olsa da içeri hızla girerse, bir katili durdurup durduramayacağından şüpheliydim.

Yalnız başına kalmak giderek kolaylaşır mıydı? Ya da ömrümün geri kalanını arkamı kollayıp şişelerce biber gazı spreyi tutarak mı geçirecektim?

Korkuyu uzaklaştırıp işime odaklandım. Saat beşi gösterdiğinde Isaiah’ya gitmeye hazır olduğumu yazdım, eşyalarımı topladıktan sonra kapıda Gayle’la buluştum.

“İyi hafta sonları, Gayle.”

“Sana da.” Kaldırıma çıktık ve Gayle kapıyı kilitleyip anahtarını çantasına tıktırdı. “Burada olmana seviniyorum, Genevieve.”

“Teşekkürler.”

Ben otoparka ilerlerken Gayle zıt tarafa yöneldi, yaz aylarında beş blok boyunca evine yürümeyi tercih ediyordu. Arabamın arkasına siyah bir motor park etmişti. Sürücüsünün büyüklüğü, görkemli gözleri koyu renkli gözlüklerinin ardında gizlenmişti.

“Hey.”

Isaiah'nın pürüzlü sesi omurgamdan aşağı ürpertiler gönderdi. "Selam. Günün nasıldı?"

"İyi. Senin?"

"Yoğun bir gündü." Arabama yürüdüm, kapıya gitmek yerine bagaja yaslandım. Daireye gidip köşeme çekilmek için bir acelem yoktu. Güneşin yüzümü öpmesi için birkaç dakika istiyordum. "Jim benimle Draven'in duruşması hakkında konuştu. Olan diğer her şey yüzünden çoğunluğun Draven'in suçlu olduğunu düşündüğünü unuttum. Herkes benden on adım öndeymiş ve ben onlara yetişmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum."

Isaiah motorundan indi ve bagaja yaslanmak için yanıma geldi. "Sana bildiğim şeyleri söylememi ister misin? Pek bir şey bilmiyorum ama belki yardımcı olur."

"Lütfen." Belki de birlikte olanlara bir anlam kazandırabilirdik.

"Polis cinayet silahına sahip. Yan tarafında Draven'in isminin kazılı olduğu bir av bıçağı. Üzerinde onun izleri var. Ayrıca onun motelde olduğunu biliyorlar."

Bunlar, Bryce'ın gazetesinden öğrendiğim şeylerdi. Hafta başında kendimi annemin cinayetiyle ilgili hikâyeleri okumaya zorlamıştım.

"Bir adam gizlice kulüp binasına girip o bıçağı çalmış," dedi Isaiah. "Emmett güvenlik kamerasından yakaladı. Bryce birkaç baskı önce bir adamın içeri zorla girdiğine dair bir yazı yayımladı. Bıçağı o adamın çalmış olabileceğine yönelik bir spekülasyon yarattı. Belki kasabadaki insanların soruşturmayı sorgulamasına ve Şef Wagner'in daha derin araştırma yapmasına sebep olur diye ortalığı biraz karıştırmasını ummuştum."

"Sebep oldu mu?"

Başını iki yana salladı.

“Kahretsin.” Şefi suçlamıyordum. Katili bulmuştu ve beklenmedik ipuçlarının izini sürmenin gereği yoktu. Özellikle de kurbanın kızı iki günde bir Colorado’dan arayıp adalet için yalvarırken.

“Geri gidip tüm haberleri okumalısın,” diye önerdi Isaiah.

“Yaptım zaten,” dedim iç çekerek. “Ama hâlâ olanlar hakkında büyük bir parçayı gözden kaçırıyormuşum gibi hissediyorum. Başka bir şey biliyor musun?”

“Sadece bu kadar.” Başını tekrar iki yana salladı. “Ben de bu olayın dışındaydım. Onunla henüz nasıl başa çıkacağından emin olmadığını biliyorum ama şu anda en fazla bilgiye sahip olan kişi Draven.”

“Evet,” diye mırıldandım. Onunla henüz uzunca bir tartışmaya henüz hazır değildim. Önce Bryce’la başlayıp yayımlananlardan daha fazla bir şey biliyor mu diye bakacaktım. “Sence Draven hapse girerse ne olacak?”

Ya da ne zaman girecek?

Tüm hayatım boyunca babamı tanımamıştım. Onu daha yeni öğrenmişim ve... uyum sağlamaya çalışıyordum. Annemin cinayeti onun üzerine kalırsa yine yok olacaktı.

“Dash bunun peşini bırakmaz,” dedi Isaiah. “Gerçek katili bulana kadar durmayacak.”

“Nasıl?”

Isaiah iç çekti. “Bilmiyorum, bebek.”

Bebek. Kelimeyi söyleyişinde hiçbir tereddüt yoktu. Alışkanlık hâline geliyordu, aramızdaki gerginliğin bir parçasını kovan bir alışkanlık. Belki yeterince *bebek*’ten sonra tüm garipliği parçalara ayırır ve altında bir dostluk bulabilirdik.

Arkadaş olsaydık bunlar daha kolay olabilirdi.

“Dash kararlı,” dedi Isaiah. “Bryce, Emmett ve Leo da öyle. Gerçek katilin serbest kalmasını istemiyorlar. Artık yangında ölen adamın o olmadığını bildiklerine göre, daha çok zorlayacaklar.”

Ateşler içinde kalan kulübenin görüntüsü aklıma geldiğinde ürperdim ama onu bir kenara ittim. “Herhangi bir ipuçları var mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Çoğunlukla bu işin dışında kaldım. Şey haricinde... biliyorsun.”

Beni kurtarıp kaderlerimizi birbirine bağladığı zaman haricinde.

“Bir noktada bunun hakkında konuşmamız gerekecek. Kulübe hakkında,” diye fısıldayıp, otoparka hızlıca göz gezdirdim. Yalnız olduğumuzu biliyordum ama bu konu ne zaman açılrsa, iki kez kontrol etme ihtiyacı duyuyordum.

“Konuşacak bir şey yok.” İfadesi kilitlendi. “Bir adam öldürdüm.”

“Ben de bir yangın başlattım.”

Bizi sonsuza dek birbirimize bağlayan iki suç. Yine de tam tersi olmasını dilerdim. O adamı öldürmek Isaiah’nın ruhundan bir parça götürmüştü. Kalbine işkence eden diğer iblislerle birlikte ona musallat olacaktı.

“Markete gitmem gerekiyor,” dedim konuyu değiştirerek.

“Seni takip edeceğim.”

Bagajdan destek alıp doğruldum, kapıya yürüdüm. Ancak açmadan önce duraksadım. “Bana yardım eder misin?”

“Markette mi?”

“Hayır. Başka bir şeyde.”

Başıma üşüşen hayaletleri serbest bırakmak istiyordum. *İkimizi* serbest bırakmak ve İsaiah'ya zorunluluktan değil, aşktan öpeceği bir kadın bulma şansı vermek istiyordum. O iblislerle savaşmasına yardım edecek, hayatına biraz ışık getirecek bir kadın bulmasını.

Özgürlüğü hak ediyordu. Hepimiz ediyorduk.

“Neyde?” diye sordu.

“Annemi öldüren adamı bulmak istiyorum.”

“Tamam. Fakat asla bulamayabiliriz,” diye uyardı.

“Biliyorum ama denemek zorundayım.”

Düzenleme

Ny.ozlem

7. Bölüm

Genevieve

Masamdan kalkıp kapıya doğru adım attım. Koridor boştu. Gayle masasında oturup çalışırken Jim birkaç saat önce adliyeye gitmek için ayrılmıştı.

Masamdaki iş yığını tamamlanmıştı ve Isaiah'ya eve gitmeye hazır olduğumu bildirene kadar iki saatim daha vardı.

Ona annemin katilini bulmak istediğimi söylememin üzerinden üç gün geçmişti. Bu üç günde bir plan geliştirmiştim.

Şimdilik gizli tuttuğum bir plandı.

Sandalyeme oturdum, Gayle birden içeri dalarsa ne yaptığımı görmesin diye bilgisayarımın ekranını açıldırıldım. Sonra çantamdan bir not defteri çıkardım ve ilk sayfayı açıp en üst satıra bir isim yazdım.

Draven Slater

Sayfayı çevirdim.

Dash Slater

Sonra diğer sayfayı.

Emmett Stone

Leo Winter

Presley Marks

Isaiah ve Bryce haricinde, tamirhanedeki herkesin bir sayfası vardı.

Boş satırları geçmişleriyle ve suç kayıtlarıyla dolduracaktım. *LexisNexis** veri tabanından mülk adresleri, takma isimler ve ele geçirebildiğim diğer her şey için bir rapor hazırlayacaktım. Sonra defterime daha fazla isim ekleyecektim.

Ardından eski Tin Gypsy motosiklet kulübünün diğer üyelerini kurcalayacaktım. Ondan da sonra, dikkatimi Arrowhead Warriorlara verecektim.

Sonuçta bir yerlerde, gizlenmiş bir katil vardı. Onu bulmak için elimdeki tek silah bilgiydi. Ben de bunu elde etmek için şirketteki kaynaklarımı sömürüyordum.

Sonraki bir saatimi halka açık kayıtlarla veri tabanı raporlarında gezinerek ve yazabildiğim kadar hızlı notlar karalayarak geçirdim. Kalemim sayfada durduğunda, Emmett'ın uzun mülk listesini not almanın tam ortasıydım.

Emmett mülklerinin çoğunu annesiyle paylaşıyordu. Ortak yatırım mı yapmışlardı? Yoksa babası yıllar önce öldüğünde Emmett'a miras mı kalmıştı? Eğer ikincisiyse, neden tüm mülkiyet annesine geçmemişti? Vefattan sonra mirasın nasıl devredildiğini bilecek kadar Montana'nın mal ve miras kanunlarına aşina değildim.

Gözlerimi kırptım.

Montana'nın çok fazla kanununa aşina değildim.

Parmaklarım, eyaletin yasal kodunu arama motoruna yazmak için klavyeye atladı. Sonra *eş ayrıcalığı* kelimelerini girdi.

* Hukuki bilgi ihtiyaçlarının karşılandığı bir veri tabanı. -ç.n.

Önce bir kez, sonra iki kez okuduğumda ekrandaki kelimeler bulanıklaştı. Üçüncü okuyuşumda, karnıma ağrı girdi ve sandalyemden fırlayıp lavaboya koştum. Midemdekiler tuvalete fişkirirken dizlerim fayans zemine çöktü.

Öksürdüm. Başım döntüyordu, ağzımı kurularken soğuk zemine çöktüm.

“Aman Tanrım.” Elimi saçlarımdan geçirdim.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Bunu nasıl gözden kaçırabilirdim? Montana’nın tanıklık ayrıcalığına yönelik kanununun federal düzenlemeleri takip ettiğini sanmışım.

Fakat etmiyordu.

Isaiah’yla ben bir hiç uğruna evlenmiştik. Mahkeme beni onun aleyhine tanıklık etmem için çağırabilirdi ve yalan beyan etmediğim müddetçe gerçeği söylemek zorundaydım. Belki de yasal bir boşluk vardı. Belki Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi veya Federal Soruşturma Bürosu dahil olursa, bu federal yargı yetkisinin altına girerdi ama ihtimal düşüktü.

Karnıma tekrar ağrı girdi.

Her şey, evlilik, yalanlar, hepsi bir hiç uğrunaydı.

“Genevieve?” Gayle kapıyı tıklattı. “İyi misin?”

“İyiyim.” Boğazım düğümlendi. “Öğle yemeği midemi rahatsız etti.”

“Ah, olamaz, tatlım. Çok üzgünüm. Eve gitsen iyi olur.”

Ev mi? Ev neresiydi?

Çünkü şu andan itibaren, Montana’da olmak zorunda değildi. Bundan kurtulabilirdim. Isaiah’yla olan evliliğimi feshederek Clifton Forge’tan defolup gidebilirdim.

Kendimi zeminden kaldırdım, musluğa doğru ayaklarımı sürüyerek giderken duvara tutundum. Yüzüme su çarptım. Ağzımı yıkadım. Sonra evlilik yüzüğüme uzun, zorlu bir bakış attım.

Kurmacaydı. Tüm bu olanlar kurmacaydı, bir hiç içindi.

Kulübeden sonra o kadar panik olmuşum ki, Isaiah'yı korumak için bazı varsayımlarda bulunmuşum. Bu varsayımları daha önce doğrulamayarak hata etmişim. Ancak annemin vefatıyla, taşınma ve Slater ailesinin içine itilmeyle dikkatim çok dağılmıştı.

Gözlerim aynaya döndü.

Annem olsa ne yapardı?

Tanıdığım ve sevdiğim annem, *benim* annem kalırdı. Kanun onu bir evliliğe mahkûm ettiği için değil, bir söz verdiği için kalırdı. Isaiah'nın yanında durup bu işin sonunu getirmeye ant içmişim.

O yüzden annemin yapacağı şeyi yapacaktım. Benim hatam olduğu için bunu kendime saklayacaktım ve Isaiah'ya olan sözümü tutacaktım.

Ayrıca, annemin katilini bulmak için burada, Montana'da olmam gerekiyordu. Isaiah'yla olan evliliğimi bitirirsem herkes neden hâlâ Clifton Forge'ta yaşadığımı sorgulardı.

Ağzımı bir kez daha çalkaladıktan sonra ofisime döndüm, bilgisayarımı kapatıp gizli defterimi çantama tıktım. Ardından Isaiah'ya gitmeye hazır olduğumu mesaj attım.

Motosikletinin sesinin dışarıda yankılanması çok uzun sürmedi.

“Eve gitmeye hazır mısın?” diye sordu onunla otoparkta buluştuğumda.

Gözlerine, o güzelim büyümlü gözlerine baktım ve midem çalkalanmayı kesti. Bu yapılacak en doğru şeydi.

Isaiah için.

“Evet.” Başımı salladım. “Hazırım.”

8. Bölüm

Isaiah

“Ah. Seni pislik.” Lavaboda bir tava tıngırdadı.

Banyodan hızla çıkıp mutfığa, Genevieve’in yanına gittim ve onu elini akan suyun altında tutarken buldum. “Ne oldu?”

Kafasını eğdi. “Parmağımı yaktım.”

Bir çırpıda yanına geldim, onunkileri kurtarmak ve zararı değerlendirmek için ellerimi soğuk suya daldırdım. İşaret parmağında pembe bir nokta vardı ama ciddi görünmüyordu.

“Önemli değil.” Elini tutuşumdan kurtardı ve musluğa geri döndü.

Parmağını nasıl yaktığından emin değildim. İçinde olduğu ruh hâline bakılırsa ona sormayacaktım da.

Genevieve’in bana annesinin katilini bulmak istediğini söylemesinden bu yana bir ay olmuştu. Onu daha önce uyardığım gibi ortada bulacak bir şey yoktu ve bunu kabullenmekte zorlanıyordu.

Ağustos günleri sona ererken, gitgide daha da hayal kırıklığına uğruyordu. İkimiz, Bryce ve Dash'le konuşarak saatler geçirmiştik. Amina öldürüldüğünden beri buldukları her şeyin üstünden geçmiştik. *İki kez.*

Genevieve, bakış açısını dinlemek için Draven'la bile birkaç saat geçirmişti. Motosiklet kulübüyle alakalı hiçbirinin paylaşmak istemediği şeyler vardı. Onları zorlamadık. Her şeyin sonunda, diğer herkes gibi biz de çıkmaza girmiştik.

Sürekli şu defteri inceleyip sayfaları karıştırıyordu. Ne yazdığından emin değildim ama notlarını okuduktan sonra her seferinde defteri, öncekinden daha kızgın bir şekilde oflayarak kapatıp çantasma atıyordu.

Bryce da onu pek rahatlatmamıştı. Aksine, bir araya gelip birbirlerini heyecanlandırıyorlardı. Dash'le ben dönüşümlü nöbet tutarken haftada bir kahve içmek için buluşuyorlardı. Çoğunlukla, Bryce'la Dash'in yaklaşan düğünleri hakkında konuşuyorlardı çünkü Bryce, Genevieve'e baş nedimesi olup olmayacağını sorarak sürpriz yapmıştı. Fakat konuşmamın cinayet soruşturmasına veya kaçırılmaya geldiği zamanlar da oluyordu. İki de burnundan soluyarak kahve dükkânını hışımla terk ediyordu.

Hakkında ne kadar konuşursak konuşalım, olaylara o veya bu açıdan kaç kez bakarlarsa baksınlar, takip edilecek bir iz yoktu.

Genevieve'in annesini öldüren adam sırta kadem basmıştı. Draven'ı suçu üstlenmek zorunda bırakarak cinayetten ve adam kaçırmadan paçayı kurtaracaktı.

Draven'm duruşması aralık ayının ilk haftasına koyulmuştu. Genevieve, Jim'den ve yargı süreciyle ilgili anlamadığımı hukuki terimlerden bilgiler aktararak eve dönecekti. Temel şeyleri, adalet sistemiyle ilgili kendi tecrübelerimden öğrenmiştim fakat

Draven'in durumu farklıydı. Suçsuz olduğunu savunmuştu.

Hepimiz duruşmadan korkuyorduk. Başladıktan sonra, onlara gümüş tepside bir şüpheli sunmadığımız müddetçe polisin ve savcılarının başka bir şüpheliyi düşünmelerini sağlamak neredeyse imkânsız olacaktı. Lanet olsun, bu konuda her zamanki gibi dar görüşlüydüler.

Genevieve umudunu yitiriyordu. Lavabo giderinden akan sudan daha hızlı silinip gidiyordu.

Başını eğdi, parmağının soğumasını beklerken tavaya kızgınlıkla baktı.

"Hâlâ acıyor mu?" Elini tekrar akan suyun altından aldım. Bu sefer birden geri çekmedi.

"Sorun değil." Omuzları düştü. "Yanıyor."

"Ne oldu?"

"Makarna için su kaynatıyordum ve tavayı aldığımda su sıçradı. Aptalca bir hataydı çünkü dikkat etmiyordum."

Geçtiğimiz ayda, onu birçok kez tamamen düşünceler içinde kaybolmuş hâlde boşluğu izlerken yakalamıştım.

"Ben çok..." Elini elimden çekti ve lavabodan öfkeyle yürüyerek uzaklaşırken homurdandı. "Kızgıyım. Çok kızgıyım."

Kızgın Genevieve'i Üzgün Genevieve'e tercih ederdim.

Buraya taşındığında, ağlamanın kıyısından döndüğü zamanlar olmuştu. Gözyaşlarını her sabah duşta saklamaya çalışmıştı. Amina'nın vefatı, kaçırılma ve evlilik hasara sebep olmuştu.

Ancak son zamanlarda ağladığını görmemiştim, onun yerine gözlerinde sabit bir öfke vardı ve cansız objelere sesini yükseltiyordu. Dün havlusunu doğru şekilde tutmadığı için banyodaki askıyı azarlamıştı.

“Anlıyorum.” Onun yerinde olsam ben de çok sinirli olur-
dum.

“Keşke elimizde bir şey olsaydı, herhangi bir şey, devam
edebilmek için.”

Kulüp binasına zorla giren ve Amina’yı öldürmek için Dra-
ven’in bıçağını çalan adam hakkında hiçbir iz yoktu. Tamirha-
neye olan sürpriz gezilerinden sonra Warriorlar yok olmuştu. Ya
hepimizi gafil avlamak için bekliyorlardı ya da onlar da çıkmaza
girmişti.

Kulübedekilerin benle Genevieve olduğunu öğrenselerdi, za-
ten ölmüş olurduk.

“Hadi, gidelim buradan. Bir günlüğüne bunu düşünmeye-
lim.”

Yürümeyi kesti. “Nereye gitmek istiyorsun?”

“Leo bugün motorumu boyamak için geliyor. Tasarımın üze-
rinde çalışacağız. Aşağı gelip yardım etsene. Nasıl sonuçlanaca-
ğını görelim.”

“Olur. Öğle yemeği alabilir miyiz?”

“Tabii.”

“Üstümü değiştirmek için bana beş dakika ver.” Yeni şifon-
yere yürüyüp ortadaki çekmecedен bir kot şort çıkardı. Banyoda
gözden kaybolurken ben de lavabodaki demliğı kurulayarak ye-
rine kaldırdım.

Tezgâha yaslandım, onun gelmesini beklerken çevreyi ince-
ledim. Kesinlikle sıkışık bir yerdi fakat rahatsız edici değildi.
Eşyaları geldiğinden beri Genevieve çoğu cumartesi günlerini
daireyi organize ederek geçirmişti. Yer açma girişiminde bulu-
narak saatlerce eşyaların yerini değiştirirdi. Kargocu çocuk her
lanet gün bir çeşit konteyner ya da depolama parçası getiriyordu.

Yine de başarmıştı. Kutular geri dönüşüm kutusuna gitmişti ve her şeyin bir yeri vardı.

Kıyafetleri dolapta ve yatağın yanındaki duvara dayalı tekerlekli rafta asılıydı. Düz bir kutuda gelen yeni bir şifonyer vardı. İki cumartesi önce, ben dükkândayken monte etmişti. Onun için yapmayı planlamıştım ama fırsatım olmadan bitirmişti.

Yardıma ihtiyacı yoktu ya da belki yardım istemiyordu. Kendine yetebilen bir kadınla yaşamak garipti. Gerçi kıyaslayabileceğim tek kişi annemdi. Annem için işleri abim Kaine ve ben yapardık. Çatı oluğunu onarmak. Raf asmak. Çim biçmek ya da boya rötuşu yapmak.

Shannon da böyleydi. Sıkışmış bir spagetti sosu kavanozunu açmaya çalışmazdı. Sadece bir gülümsemeyle elindekini uzatırdı.

Genevieve öyle değildi. Geçen hafta, izlemek çok acı verici hâle geldiğinde ben elinden alıp pat diye açmadan önce on dakika turşu kavanozuyla boğuşmuştu.

Teşekkür etmiş miydi? Hayır. Kaşlarını çatmıştı ve bana ne-redeyse açtığını söylemişti.

Genevieve kendine güvenen, dert ortağına ya da refakatçiye ihtiyacı olmayan bir kadındı. Annesinin vefatından sonra bunun yeni bir şey olmasından şüpheleniyordum. Amina onu destansı bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Belki Genevieve gelecekteki acıları önlemek için kendisini koruyordu. Ya da belki de iki ayağının üzerinde durabildiğini kendisine kanıtlamaya çalışıyordu. Bunu atlatabileceğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, onunla yaşamak bir adaptasyondur.

Kötü anlamda değildi. Sadece adaptasyondur.

Ancak oda arkadaşı olarak, o şu ana kadar sahip olduklarımın

arasında en iyisiydi. Tabii, eğer hücre arkadaşlarını oda arkadaşı olarak sayıyorsanız. Genevieve'le yaşamak annemle yaşamaktan da kolaydı.

Annem çok endişeleniyordu. Bana çok acıyordu.

Genevieve'in banyo malzemeleri duşu karman çorman ediyordu. Lavaboda her zaman makyaj kalıntıları ve yerde saç telleri oluyordu. Ancak ben uyurken horlayan veya ortada hiçbir lanet sebep yokken bana yumruk atan bir hücre arkadaşmdansa o dağınık banyoyu tercih ederdim.

"Hazırım." Banyodan çıktığında artık pijama altını giymiyordu, onun yerine üzerinde şort ve askılı gri bir atlet vardı. Parmak arası terliklerini ayağına geçirip çantasını aldı.

Gözlerim onun uzun bacaklarına odaklandığında bir inilti yuttum. Haftalardır birlikte yaşıyorduk. Bunun kolaylaşması gerekmiyor muydu? Ne zaman benim duşumda çıplak olan o güzel kadın olmaktan çıkıp sadece... Genevieve olacaktı? Tesadüfen benim soyadımı taşıyan oda arkadaşım?

Her gün işe gitmeden önce onu öpmek yardımcı olmuyordu. Saymayı bırakmıştım çünkü sayısı arttıkça, her bir öpücüğün bir öncekiyle kıyaslandığında daha acı verici olması beni daha da hayal kırıklığına uğratiyordu.

Her sabah, onun alt dudağını tatmamak için kendi lanet dilimle savaşmak zorunda kalıyordum. Tıpkı bugün gözlerimi o bacaklardan uzak tutmaya zorlamam gibi.

"Ne yemek istersin?" diye sordu.

Güçlkle yutkundum. "Sandviç sana uyar mı?"

"Marketin hazır yemek bölümü olur mu? Birkaç şey daha almam gerekiyor."

“Bana uyar.” Kapıyı geçmesi için tuttum ve merdivenlerden aşağı inerken motorumun anahtarını cebimden çıkardım. “Önden buyur.”

“Benimle gelmeyecek misin?”

“Hayır.”

Gözlerini kırıştırdı. “Neden ki?”

Hayaletler. Ancak açıklamaya cesaretim yoktu. “Leo buraya gelmeden önce motoru çıkarmak istiyorum, tüm ince ayarlarının yapıldığından emin olayım,” diye yalan söyledim.

“Ah. Seninle geleyim mi?”

Başımı iki yana salladım. “Poşetleri koyacak yer yok.”

Bu ve başka insanlarla sürmediğim gerçeğiydi. Altı yıldır sürmemiştim. Kesinlikle başkalarını götürmemiştim, annemi bile. Annemle birlikte Kaine’i Lark Cove’da ziyaret etmeye giderken iki araçla gidiyorduk, beş saatlik bir yolculuk olsa bile.

Buna yönelik tek istisna, Genevieve’i o dağdan götürdüğüm gündü. Benimle birlikte motora binen tek kişi o olmuştu çünkü başka bir seçenek yoktu.

“İyi.” Homurdanarak çantasından anahtarını çıkardı.

Kasaba içinden geçerken arabasını yakından takip ettim ve markette yanma park ettim. Konuşmadan ve kesinlikle temasta bulunmadan markete girdik. Şarküteride ikimiz de hazır sandviçle salata seçeneklerini değerlendirirken birbirimize bir adım arayla durduk.

Ayrı gitme konusundaki ısrarım Genevieve’in ruh hâline yardımcı olmamıştı ama huysuz bir eşi kaldırabilirdim.

Ölü bir eşi kaldıramazdım.

“Ah, selam, çocuklar.”

İkimiz de Bryce'ın sesiyle yerimizde döndük. Anında aramızdaki boşluğu kapatmak için Genevieve'e doğru bir adım attım. Kolunu sırtıma yerleştirdi. Bu hareketi mükemmelleştirmiştik; vücutlarımızı birbirine yapıştırarak çiçeği burnunda çiftler gibi gözükiyorduk.

"Selam." Genevieve gülümsedi.

Bryce'ın arkasına baktım. Dash, onun buraya tek başına gelmesine izin vermezdi, değil mi? "Dash nerede?"

"Dondurma koridorunda kayboldu. Bizi dengelemesi için biraz sebze almaya geldim. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Öğle yemeği alıyoruz," dedi Genevieve. "Sonra Leo, Isai-ah'nın motorunu boyamak için gelecek. Onu izleyecektik."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Hangi renk?"

"Muhtemelen siyah."

"Ah." Bryce başıyla onayladı. "Siyah olacağını tahmin etmeliydim."

Dükkândaki tüm motosikletler siyahtı. Bazılarının yanlarında alevler vardı. Diğerlerinde kelimeler. Leo'nunki aslında altın rengi ince çizgilerle tasarlanmış, koyu, parıltılı bir bronzdu ama yakından bakmadığınız sürece siyah görünüyordu.

Bryce, bir tutam saçını kulağının arkasına ittiğinde küpeleri parıldadı. "Önümüzdeki hafta sonu için yemeğe gelmek ister misiniz? Sizi ağırlamayı çok isteriz."

"Ah." Genevieve çekindi. Ya da çekinen kişi bendim. "Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum. Dash ve ben tam olarak şey değiliz... dostane."

Ayrıca hiç konuşmuyorlardı. Dash, kesinlikle gerekli olduğu zamanlarda Genevieve'e hitap ediyordu.

Genevieve bu canını sıkıymıyormuş gibi davranıyordu fakat onu önemsemediğinde gözlerinden geçen acıyı görüyordum.

“En iyi şekilde davranacak,” diye söz verdi Bryce. “Ayrıca bence seni tanımaya çalışması onun için iyi olacak. Senin harika olduğunu ve kendisinin kaba davrandığını görecek.”

Kadın iki konuda da haksız değildi.

“Emin misin?” diye sordu Genevieve.

“Eminim. Lütfen? Bu bebeği doğurmadan ve annelikle ilgili her şey tarafından tüketilmeden önce sizi ağırlamayı çok isterim.”

Buna hâlâ zaman vardı ama Bryce hayır cevabıyla marketi terk etmeyecekti.

“Tamam.” Genevieve zorla gülümseyerek kabul etti.

“Güzel. Cumartesi için plan yapalım. O zamana kadar fotoğrafçıdan düğün fotoğraflarını alabilirim. Sadece bir hafta süreceğini söyledi. Belki hangisini çerçeveleteceğimi seçme konusunda bana yardım edebilirsiniz.”

Bryce ve Dash geçtiğimiz hafta sonu evlenmişti. Genevieve’in dairede inzivaya çekilmediği tek cumartesi günüydü. Onun yerine, günü Bryce’la birlikte yerel bir kuaförde saçını ve makyajını yaptırarak geçirmişti. Onlar tören için giyinip çıkana kadar dışarda saatlerce nöbet tutmuştum.

Genevieve’in kolsuz siyah elbisesi gövdesini sarıyordu ve ayak parmaklarına doğru süzülerek inerken kalçasının etrafında dönüyordu. Kuaförden dışarı adımını attığında nefesimi kesmişti. O, mihrabın yanında dururken düğüne dikkatimi vermekte zorlanmıştım. Dash’le Bryce’ın yemin törenini izlemek için gözlerimi kaçırmıştım.

Düğün gösterişli değildi fakat daha iyisinde de bulunmamıştım. Alacakaranlıkta, kasabanın kenarından akan Missouri Nehri'nin kıyısında düzenlenmişti. Misafir karşılama ve parti, Dash'in favori barı *The Betsy*'de yapılmıştı.

Genevieve'le ben, sevgi dolu çift rolünü oynamak için elimizden geleni yapmıştık. Sarıldık. El ele tutuştuk. Dans ettik. Saatlerce rol yaptık. Daireye döndüğümüzde, ikimiz de yorgun düşmüştük.

Bir lastik bant kadar gergindim. Ona *The Betsy*'nin kokusunun beni rahatsız ettiğini söylemiş, ardından buz gibi bir duş almıştım.

Bryce'la Dash'in evinde akşam yemeği acı dolu olurdu ama bir ya da iki saati atlatabilirdik. El ele tutuşmaya ve sarılmaya, zihnimizde duygularla düşünceleri bölümlere ayırması daha kolay olan basit, arkadaşça dokunuşlara sadık kalacaktık. Marketteki bu sarılma gibi. Genevieve'in elini sırtıma geçirip sıkıca sarılmasından hoşlanmam önemli değildi.

"Yemeğe bir şeyler getirebilir miyiz?" diye sordu Genevieve.

"Hayır. Ben hepsini hallederim."

Dash, donmuş gıda koridorundan çıktı ve iki yöne bakarak Bryce'ı aradı. Bizi fark ettiğinde elini kaldırdı. Diğer eliyle iki kova dondurma tutuyordu.

"Pekâlâ, çocuklar. Şu erimeden önce eve gidebilmemiz için sebzeleri alsam iyi olur. Bu hafta görüşür müyüz?"

"Tabii." Başımınla onayladım.

Bryce her sabah, Dash'in ofisinde çalışmak için tamirhane-ye geliyordu. Bazen tüm gün kalıyorlardı. Diğer günlerde ise, Bryce'ın gazetede vakit geçirebilmesi için öğlen ayrılıyorlardı. Güvende olana kadar Dash onu yalnız bırakmazdı.

Dash, marulları detaylıca karıştıran Bryce'a katılmak için yanımızdan geçti. Geçerken çenesini kaldırdı. "Selam, Isaiah."

"Selam," dedim.

Genevieve'e hiç dikkat etmedi. Hiç. Merhaba demedi. Göz teması kurmadı, zaten nadiren ona bakıyordu. O yokmuş gibi davrandı.

Kolumu Genevieve'in omzuna atıp onu yakınımaya çektim, çoğunlukla kendimi sakın tutmak içindi. Genevieve'e karşı sergilediği tavır adil değildi ve kesinlikle bunu hak etmiyordu. Sessiz kalmak gitgide zorlaşıyordu fakat bir şey söylersem, kovulup dairemizden çıkarılma riskini almış olurdum.

"Hasta olmamız ve böylece bu yemekten kurtulmamız için bir haftamız var," diye homurdandı Genevieve.

"Soğuk algınlığı?"

"Hayır, daha uzun süren bir şey. Kendimize en az bir ay kazandırmamız gerekiyor."

"Ebola?"

"Mükemmel." Kıkırdadığında, sesi doğrudan kalbime ateş etti. Bir de kasıklarına.

Tanrım.

Ben sandviç, o da salata sipariş ettikten sonra Genevieve'in listesindeki diğer şeyleri de alıp, bir kez daha Slaterlarla karşılaşmamak için olabildiğince hızlı şekilde kasadan geçtik. Eve dönüşümüz hızlıydı. Tamirhaneyi açmam sadece bir dakikamı aldı ve öğle yemeğimizi yemek için tekerlekli taburelere oturduk.

"Bu dövmelemin anlamı ne?" diye sordu Genevieve, çatalını elimi işaret etmek için kullanarak. "Parmak eklemlerindeki."

Parmaklarımı gerip her bir parmağımı süsleyen dövmelemleri inceledim. Çizgiyle nokta tasarımları taban ve orta eklemlerinin

arasında duruyordu. Her birini hapishanede, aynı anda yaptır-
mıştım. Ellerim günlerce acımış, onları kullanmakta zorlanmış-
tım. Siyah mürekkep soluyordu, detaylar baştan savmaydı ama
bir gün onları temizletip hatlarını keskinleştirecektim.

“Onlar takımyıldızları.” Bazıları eklemelerimin arasına sığı-
yordu. Diğerleri parmaklarımın arasındaki yumuşak tene doğru
iniyordu.

“Neden takımyıldızları?”

Dikkatimi sandviçime çevirdim. “Eskiden tanıdığım, yıldız-
ları seven birisi için.”

Shannon bana takımyıldızlarını öğretmeye çalışmıştı. Onları
işaret eder, hızlı hızlı isimlerini sayardı ama bulmakta başarılı
olduklarım sadece Büyük Ayı’yla Avcı’ydı.

Artık onları aramıyordum. Onlar tenimin üzerindeydi, son-
suza kadar benim bir parçamdı. Gece gökyüzüne bakmak ve
benim yüzümden hayatta olmadığı için onları göremeyeceğini
bilmek fazla acı vericiydi.

Genevieve dövmeler hakkında daha fazlasını soramadan
önce, Leo’nun motosikleti otoparka girdi.

“Belki de ona öğle yemeği almalıydık,” diye mırıldandı.

Ya da kahvaltı. Leo, güneş gözlüğünü kaydırırken ona uykulu
bir sırıtış attı. Muhtemelen gecesini *The Betsy*’de geçirmiş, bar-
da dikkatini kazanmış herhangi bir kadınla uyanmıştı.

“Hey.” Leo’nun elini sıktım.

Genevieve’e göz kırptı. “Bay ve Bayan Reynolds bugün na-
sıllar?”

“Her şey yolunda,” diye cevap verdim.

“Rengi karıştırmam için bana biraz süre ver.” Omzuma hafif-
çe vurdu. “Sonra şuna başlayalım.”

Boya kabininde gözden kayboldu. Kabin tamirhanedeki son bölmeyle bitişikti; böylece arabaları itebiliyor, parçaları kolayca taşıyabiliyorduk. Bu kabin Leo'nun alanıydı. Garajın geri kalanı gibi o da en üst düzey ekipmanlara sahipti ve aletleri bir rüyaydı.

Genevieve'le ben yemeklerimizi bitirdikten kısa bir süre sonra Leo, elinde tuttuğu plastik bardağın içindeki sıvıyı bir boya çubuğuyla karıştırarak dışarı çıkıttı.

“Şuna bak.” Yanıma gelerek çubuğu çıkardı, boyanın bardağa damlamasına ve rengin parlamasına izin verdi. “Siyah dediğini biliyorum ama bu renk on numara olurdu.”

Leo'nun motoru gibi, çıplak gözle bakıldığında siyah görünüyordu ama aslında gölgeli bir maviydi. Kendi motorunda olduğu gibi parıltı eklemişti ve ışık parıltıyı yakaladığında, kadifemsi gece gökyüzüne ilâştirilmiş milyonlarca elmas tanesini andırıyordu.

“Bu çok güzel.” Genevieve benimle göz teması kurdu, bakışları bu rengi seçmem için bana yalvarıyordu.

“Beğendim,” dedim Leo'ya.

“Güzel. Hadi yapalım.”

Sonraki birkaç saati parçaları hazır hâle getirerek geçirdik. Benzin deposuyla boyamak istediği diğer parçaları çoktan astarlamıştım. Onları motosikletten ayırarak kabine taşıdık. Leo onları hazırlamayı bitirdi, temiz ve pürüzsüz olduklarından emin oldu, ardından giyinip bizi dışarı attı.

Leo'nun motoru boyaması bir saatten az sürdü. Yüzünde bir gülümsemeyle ve boynunun etrafında asılı duran maskeyle dışarı çıktığında, mavinin doğru bir karar olduğunu daha onu görmeden anlamıştım.

Bu motosiklet doğru bir karardı.

Lanet olsun, bunu bitirdiğim için kendimle gurur duyuyordum. Kendi başıma, kendi iki elimle yaptığım için. Bir parçasını Leo'yla paylaşmak ve günümü de Genevieve'le paylaşmak iyi hissettirmişti.

Parçaları kurumaya bıraktık, Leo'yla vedalaştık ve sonra daireye döndük.

“Teşekkürler,” dedi Genevieve içeri girdiğimizde.

“Ne için?”

“Bugün kafamı dağıttığın için. Beni kasabada oradan oraya takip edip yalnız olmadığımıdan emin olduğun için. Özellikle de markette. Her zaman tek başıma gitmek iç bunalıcı.”

“Seve seve.” Bir ay boyunca onunla market alışverişi yaptıktan sonra, ben de tek başıma gitmek istemezdim. Genevieve ile birlikte bu bir maceraydı, yarıştı. Sürgülü kapılardan içeri girip ne alacağını bilen ve hızla hareket eden birine dönüşüyordu. Sanki listesindeki ürünleri ne kadar hızlı alabileceğini görmek için süre tutuyordu.

Genevieve dairede ilerledi ve yatağa sırtüstü uzandı, uzun saçları kutularından birinden çıkmış gri yorganın üzerine yayıldı. Yıllardır altında uyuduğum soluk kahverengi yorgandan çok daha güzeldi.

O yorganla yatağın kendisi benimle birlikte annemin evinden taşınmıştı. Annem şartlı tahliyeyle çıktığımda bana almıştı. Belki de sadece odamdaki yatağı daha iyisiyle değiştirmek istemişti. Ya da belki de üç yılımı sıkışık, yastıksız, boktan bir yatakta geçirdiğimi biliyordu. Annem para için çok çalışırdı ve savurganlık yapmıştı.

Genevieve yatağı yumuşak bir yatak örtüsü ve bir yığın yastıkla süslemişti. Yatak ve üzerinde uzanan kadın... davetkârdı.

Biçimli bacakları yatağın köşesinden sarkıyordu. Gözlerini kapatırken mırıldandı, yüzü rahatlamıştı ve huzurluydu.

Büyülüyordu. Ona bebek diye hitap ettiğim ilk zaman, ağzımdan kaçmıştı. Balım ya da tatlım gibi evcil hayvan isimlerinin, insanları bunun gerçek olduğuna ikna etmeye yardımcı olacağını düşünmüştüm. Onlardan birini söylemeyi planlamıştım. Ancak onun yerine bebek ağzımdan çıkmıştı çünkü o kulsursuzdu.

Bir sonraki hareketimden emin olmayarak kapının yanında durdum.

Hafta sonları bizim için zorluydu. Uzun saatler çalışıyorduk, o yüzden hafta içi zaman öldürmek daha kolaydı. Eve geldiğinde Genevieve yemek yapardı. Ben de temizlik yapardım. Birkaç saat kitap okurdu, ben de televizyon izlerdim. Sonra da erken yatardık. Bu rutine alışmıştık ve işe yarıyordu.

Ancak hafta sonları için bir rutin bulamamıştık. Birlikte daha fazla zamanımız vardı ve gariplikler bu anlarda ortaya çıkıyordu.

Genevieve dirsekleriyle doğruldu. “Televizyon izlememin bir sakıncası var mı?”

“Hayır.” Bana ayrılan yere, koltuğa yürüdüm.

Yatağın yanındaki komodinden kumandayı almak için uzandı ve televizyonu açtı, rehberde gezindi. Televizyon kapının yanında, yeni şifonyerin bitişiğindeki bir el arabasının üzerinde duruyordu. Ekran büyük değildi ama daha büyük herhangi bir şey de bu daireye sığmazdı.

“*Harry Potter* maratonu yapmayı düşünüyordum. Onları izlersem benden nefret eder misin? Gerçekten iyiler. Annemle birlikte kitaplarını okuduk.”

Komodinin üstünde duran çerçevelenmiş Amina’nın fotoğrafına göz attı ve yüzünden bir acı ifadesi geçti. Genevieve, Ami-

na'ya öfkeliydi ama bu öfkeyi bir kenara koyduğunda, onu orada derin, boğucu bir acı bekliyordu. Bunu nasıl atlatabileceğine dair bir tavsiyem olmasını diledim. Ancak her gün o felç edici acı ve suçlulukla yaşadığımı göz önünde bulundurursak, önerebileceğim hiçbir şey yoktu.

Harry Potter filmleri izlemek birkaç saatliğine acısını hafifletecekse, ona itiraz etmezdim.

“İzleyebilirsin. Ben daha önce hiç izlemedim.”

“Ne?” Ağzı açık kaldı. “Dalga geçiyorsun.”

“Hayır.”

“İzliyoruz,” diye ilan etti. “Ve akşam yemeği için pizza sipariş ediyoruz.”

“Kulağa hoş geliyor.” Televizyon sessizlikten daha iyiydi.

Kendimi koltukta televizyonu görebileceğim şekilde açtım. Rahat olması için bir yastığa ihtiyacım vardı. Fakat Genevieve, birinin beklenmedik bir ziyaret için uğraması ihtimaline karşı yatağı benim yastığımla birlikte hazırlamak için onu almıştı. Rahatlamak için iyi bir yer bulmaya çalışarak yer değiştirdim. Ancak lanet olsun, sırtım ağrıyordu. Bir ay boyunca bu kanepede uyumanın bedeli ağır olmuştu.

“Buraya gelsene.”

“Ha?” Arkamdaki yatağa göz attım.

“Televizyonu görmek daha kolay. Buraya gel.”

Yatağa mı? Film izlemek için bile olsa fazla samimi görünüyordu. Eğer bu kadar kaskatı ve ağırlı olmasaydım, reddederdim. Öyle olduğum için bacaklarımı kanepeden indirerek botlarımı çıkardım. Sonra yatağa yürüdüm, yanına vardığımda duraksadım.

Gözlerini devirdi. “Orada dikilmeye devam edeceksen filmi kaçıracaksın.”

Oturdum, bacaklarımı yukarı doğru aldım ve arkama yaslandım. *Ah, lanet olsun.* Kanepeye dönmek acımasızlık olacaktı.

“Daha iyi, değil mi?”

“Evet.” Daha iyi demek hafif kalırdı.

Yemek sipariş etmek için durmadan önce peş peşe iki film izledik. Filmler kesinlikle çocuklara yönelikti ama Genevieve daha karanlık ve yoğun olacaklarına dair söz verdi. Pizza teslim edildiğinde üçüncü filmi yarılanmıştık.

Pepperoni dilimleri yemek için filmi durdurduğumuzda, “Tüm bu kitapları okudun mu?” diye sordum.

“Evet.” Yutkundü. “Cidden iyiler. Pek okur musun?”

“Okurdum.” Bir sonraki kısmı eklemeden önce duraksadım. “Hapishanede.”

“Ah.” Bakışları yatağa indi. Kalkmakla uğraşmamıştık, onun yerine kucagımızda yiyorduk. “Hapiste ne kadar kaldın?”

“Üç yıl.”

“Senin için kitap okumayı mahvetti mi? Hapishane?”

“Bilmiyorum. O zamandan beri hiçbir şey okumadım.”

Gözleri açık ve büyüleyiciydi. Bakışlarımız buluştuğunda acıma veya yargılama bekledim. Hapse girme nedenimi bilen insanlar bana acıyordu. Bilmeyenler ise ayıplıyordu. Ancak ikisinin yerine, bakışlarında merak buldum.

“Öğrenmek ister misin? Birlikte *Harry Potter* okuyabiliriz. Ya da başka bir kitap.”

O yalvaran gözlere nasıl hayır diyebilirdim ki? “Evet, tamam.”

İfadesinde bir gülümseme belirdi. Bu Genevieve’de gördüğüm ilk gerçek, zapt edilmemiş gülümseme idi. Daha önceden de baş döndürücüydü fakat bu gülüşle... kalbimin ritmi değişti.

“Kitapları okuyacaksan filmleri izlemeyi bırakmalı mıyız?”

“Hayır.” Kitapları sonra okurdum. Şimdilik, izlemeye devam etmek istiyordum çünkü filmi kapatırsak koltuğa gitmek zorunda kalacaktım. Bu yatağı ya da Genevieve’in yanını terk etmeye hazır değildim.

Çok ama çok uzun zamandır ilk defa kendimi tamamen rahatlamış hissediyordum.

Bunu o yapmıştı. Daireye göz gezdirdiğimde, mutfak tezgâhında bir mum gördüm. Pencere kenarında minik bir saksıda aloe vera bitkisi vardı.

Bu güvenli alanı o kurmuştu. İkimiz için.

Yemeğimizi bitirdik ve filmin üzerindeki devam tuşuna bastık.

Beşinci film oynarken yatakta onun yanında uyuyakaldığımda, parmaklıklar üzerime kapanmadan ve ölmekte olan bir kadının çığlıkları rüyalarımda yankılanmadan uyudum.

9. Bölüm

Genevieve

“**B**unu neden kabul ettiğimizi bana hatırlatır mısın?” diye sordum Isaiah’ya, Bryce’la Dash’in evinin dışında kaldırımda dururken. Sessiz bir yolun sonunda oturuyorlardı, komşulardan uzaktalardı ve açık bir alanla sınırlandırılmıştı.

“Seçeneğimiz mi vardı?”

“Hayır.” Arkama baktım, arabama geri dönebilmeyi diliyordum.

Sokakta, Isaiah’nın motoruyla birlikte park hâlindeydi. Her zamanki gibi yemeğe birlikte gitmeyi reddetmişti. Bu seferki mazereti farlarıydı. Yanıp sönme gibi bir şey yaptığını söyledi ve onu test etmek istedi. Evlerine getirmek için kurabiye pişirmiştim, o yüzden onunla gitmek mümkün değildi. Hava henüz kararmamıştı ama eve dönüş yolunda dikiz aynamda titreyen bir far olmayacağını tahmin ediyordum.

Neden benimle gelmemişti? İyi bir sürücüydim. Daha önce hiçbir kazaya karışmamıştım ve sürücü sicilim tertemizdi. Ken-

disi sürmeyi tercih ediyorsa, direksiyonu memnuniyetle teslim ederdim.

“Annen nasılmış?” diye sordum, bu yemeği bir dakika daha geciktirmesini umarak.

Daireden çıkmadan hemen önce Isaiah’nın annesi aramıştı. Dışarı çıkıp onunla özel olarak konuşmuştu. “İyiymiş.”

“Sen ona şey... benden bahsettin mi?”

İç çekti. “Hayır.”

“Eninde sonunda söyleyeceksin, değil mi?” Yoksa ben utanç verici bir sır olarak mı kalacaktım?

Isaiah bir omzunu kaldırdı.

Bu da ne demek şimdi?

Bir aydır evliydik. Yakında iki ay olacaktı. Ya bu evlilik yıllarca sürerse? Bir yabancıyla evli olduğunu ailesine söylemenin onun için kolay olacağını düşünemezdim. Cevaplanması gereken soruları, yatıştırılması gereken endişeleri olacaktı. Yine de gerçekten bu kadar kötü müydüm?

Zaten yara bere içinde olan kalbim, darbeler gelmeye devam ederse dayanamayacaktı.

Cevap vermesi için Isaiah’ya baskı kurmadım. Omuzları kasılmış, çenesi kilitlenmişti. Sessizliğe bürünüp insanları dışlamanın kralıydı. Özellikle de *karısını*.

Bryce bizi bir pencereden gördüğünde el salladı. Elimdeki kurabiye tabağını sıkıca tuttum, yüzüme bir tebessüm yerleştirdim ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Bu kız kıza bir yemek olsaydı, tüm hafta bu zamanı iple çekerdim. Ona düğününü planlamada yardım etmek muhteşem olmuştu. Kendiminki hariç, daha önce hiçbir düğüne gitmemiştim ve beni her detaya

dahil etmişti. Çiçeklerle, elbiselerle, gelin dergileriyle eğlenerek kendimi görevlerime adanmıştım. Benim de bir gün gerçek bir düğünüm olursa diye zihnimin uzak bir köşesine fikirler saklamıştım.

Ancak bu gece sadece Bryce’la benden ibaret değildi. Kendi evinde Dash’ten nasıl kaçınacaktım? Sadece pislik de değildi; evliliğimizi irdeleme konusunda Draven’dan da kötüydü.

“Bu gece biraz hızlanmamız gerekecek. Sanırım Dash bir şeylerden şüpheleniyor. Belki beni birkaç kez öpersin.”

Isaiah’nın dudağı kıvrıldı. Silik, fark edilmesi güç bir hareketti fakat ben yakalamıştım.

Kişisel algılamamaya çalıştım.

Ben de onu öpmekten korkmuyor değildim fakat farklı bir sebepten korkuyordum. Her sabah işe gitmeden önce o saf öpücükleri ne kadar çok beklediğimden korkuyordum. Nefesimin kesilmesinden ve kalbimin hızlanan ritminden korkuyordum. Isaiah’nın mükemmel dudaklarının hafifçe dokunmasından daha fazlasını arzulamaktan korkuyordum.

“Birbirimizi tanımıyoruz. Ne çevirdiğimizi anlayacaklar,” diye fısıldarken gözlerim ahşap kapıya kilitlendi. Koyu bal rengiyle verniklenmişti, kirişlerle ve üçgen çatı duvarlarıyla uyumluydu.

Evleri bir HGTV* bölümünden fırlamış gibiydi ve şimdi parça parça inceleyecek vaktimin olmaması beni daha da geriyordu. Güzel evlerine girip burayı yalanlarımızla lekelemek üzereydik.

“İyi olacağız.” Isaiah’nın eli elimi bulduğunda parmaklarını benimkilere doladı. Parmakları kaba, sert ve uzundu. Ayrıca

* Emlak ve ev yenileme programlarıyla öne çıkan bir Amerikan televizyon kanalı. -ç.n.

güçlüydü. Kapı hızla açılırken onların gücünden bir çay kaşığı kadarını ödünç aldım.

“Hoş geldiniz!” Bryce gülümsedi. “Burada olmanıza o kadar seviniyorum ki.”

“İçeri gelin.” Dash, Isaiah’nın elini sıktı, ardından isteksizce bana baktı ve mırıldandı. “Selam.”

“Merhaba.” Ona kurabiye tabağım uzattım. “Bunlar sizin için.”

“Teşekkürler.” Kurabiyelere sanki zehirlilermiş gibi baktı.

Pislik herif.

Üvey erkek kardeşim bir pislikti.

Yeniden hatırlamak gerekirse, neden buradaydım? Arabaya doğru koşmaya başlamadan önce Isaiah beni kapıdan içeri çekti.

Bryce tabağı Dash’in elinden aldı, ona sert bir ifadeyle baktı ve sonra gülümsedi. “Ah, bu kurabiyeleri seviyorum. Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Elimi Isaiah’nın elinden çekip Bryce’ı mutfığa doğru takip ettim. Evi inceleyerek yürüdüm, içerisi de dışarı kadar güzeldi. “Neye yardım edebilirim?”

“Hiçbir şeye. Dash etleri ızgarada pişirecek. Ben de sebzeleri ve salatayı hazırladım. Her şey hazır.”

Dash’le Isaiah arkamızdan mutfığa girdiler ve Dash buzdolabını açtı. Bir tane kehribar renkli şişe çıkardıktan sonra kapağını çevirerek açtı. “Bira?”

“Ben almayayım,” dedi Isaiah.

“Hayır, teşekkürler.” Araba kullanacaksam içmezdim. Üstelik bugünlerde *sürekli* araba kullanıyordum. “Birkaç bira içmek istersen, eminim motorunu yarına kadar bırakabiliriz. Ben sürerim.”

Sesi alçaldı. “Ben içmem.”

Kelimeler benim içindi ama Dash onları duydu. Bakışlarım benimkilerle buluştu. “Bunu bilmiyor muydun?”

Kahretsin. Bir eş, kocasının alkol kullanmadığını bilmeliydi. Ayrıca nedenini de.

Bu akşam yemeğinde henüz üç dakika geçirmiştik ve şimdi-den bir felaketti.

“Dash, kes şunu,” dedi Bryce, ardından bana özür dileyen bir bakış attı.

Sessiz kaldım, ne diyeceğimden emin değildim. Dash’e bir açıklama borçlu değildim ve belki bunu keserdi.

Ela bakışları granit gibi sertleşti. *Ya da belki de kesmez.*

Avuçlarım yapış yapış oldu. Kalbim boğazıma tırmandı. Dash ise gözünü bile kırpmadı.

Bryce bu adamla nasıl yaşayabiliyordu? Onunla neden evlenirdi ki? Dehşet vericiydi. Kendimi alev makinesinin yanlış ucundaymışım gibi hissediyordum.

Dash bana bir soru sorduğunu hatırlatmak için bir kaşını kaldırdı, eşi ne derse desin cevap vermemi beklediği bir soruydu.

“Hayır.” Dash’in bakışlarına karşılık vererek boğazımdan bir ses çıktı. Ten rengi sandaletlerim bana sesleniyordu ama bakışlarımı yere indirmedim. “Birbirimizi henüz çok tanımıyoruz.”

“Hâlâ öğreniyoruz.” Isaiah kolunu omzuma attı, bu dokunuş başka bir tarafa bakmak için bahanem oldu. “Siz de öylesinizdir. Genevieve’le benim tanışmamdan birkaç hafta önce tanıştınız, değil mi?”

Bryce burnundan soludu. “Çok doğru.”

Bir kahkahamı yuttum. Isaiah, Dash’e defolup gitmesini de söyleyebilirdi. Dash’in çalışanı olarak zor bir çizgiyi arşınladığını biliyordum ve dramadan uzak durduğu için onu suçlamıyordum. Ancak arkamı kollayacağını bilmem gerekirdi.

Ona sokuldum ve yukarı bakıp dudaklarımı, “*Teşekkürler,*” dercesine oynattım.

“Birbirimiz hakkında her şeyi bilmemeyi seviyorum,” dedi Bryce. “Her gün yeni bir şey öğrenmek eğlenceli.”

Bryce gülümsüyordu fakat yüzünde keskin bir ifade, sessiz bir azarlama vardı. Dash’in ifadesi hafifçe düştü.

Kendini üstün gelmiş hissediyor muydu, üçe karşı bir? Bu benim lehime işler miydi? Ya da üste çıkmak için daha çok savaşırmıydı?

Dash bana kaybedecek bir tip gibi gelmiyordu. İşlerin daha da kötüleşeceğinden endişelenirken midem düğümlendi.

Konuyu değiştirerek, “Warriorlardan haber var mı?” diye sordu Isaiah, Dash’e.

Dash başını iki yana salladı. “Hiçbir şey yok. Bir işaret de yok.”

“Ashton haberlerini takip ediyorum,” dedi Bryce. “Kendimi tanıtmak için oradaki gazeteye ulaştım ve bana haftalık baskılarını gönderiyorlar. Bizimle alakalı tek haber Warriorların cenazesiydi.”

Gazetenin ortağı olarak Bryce, hepimizi bilgilendirmek için pozisyonunu kullanıyordu. Geri kalanımızın sahip olmadığı zamanı komşu ilçelerden gelen haberleri okumak için harcıyordu ve kasabadaki olaylar hakkında herkesten daha fazla şey biliyordu.

Topladığı tüm bilgileri kendi araştırmalarımla birleştirirdim.

Şu ana kadar hiçbir şey dikkatimi çekmemişti fakat pes etmeyecektim. Yaşayan her bir Tin Gypsy üyesini didik didik araştırmıştım ve Warriorların isimlerini toplamaya başlamıştım.

Yavaş bir süreçti fakat Draven'ın duruşmasına kadar vaktim vardı. Jim, her gün öğle yemeği saatimi ekranımla not defterime yapışık hâlde geçirdiğimi fark ettiyse bile yorum yapmamıştı.

Anlaşılan hiç de yalaka değildi.

Aslında o, bu zamana kadar sahip olduğum en anlayışlı ve destekleyici işverendi. Beni sürekli övüyor, yapmam için para ödediği işi yaptığımı için teşekkür ediyordu. Adamın son derece samimi olduğunu ve takdirinin Draven'dan kaynaklanmadığını fark etmem haftalarımı almıştı.

İş, günümün o kadar zevkli bir parçası hâline gelmişti ki, kasabadaki diğer firmaların açık pozisyonları için iş arama sitelerini kontrol etmeyi bırakmıştım.

Ayrıca şu anda, araştırmalarıma devam etmek için ihtiyacım olan tüm bağlantılara sahiptim.

Araştırdığım ilk Warrior kulübedeki olmuştu.

Kaçırılmamızdan haftalar sonra, yetkililer yangınla ilgili bir açıklama yayınlamışlardı ve bu açıklamada kulübede ölen adamın kimliği de bulunuyordu. Adı Ed Montgomery'di, otuz üç yaşındaydı. Adını düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu.

Ed, Ashton'da yaşamıştı. Arrowhead Warriorların ev dediği, üç saat uzaklıktaki bir kasabada. Kulübedeki yangın çok uzun sürdüğü ve çok sıcak olduğu için polis, Ed'in kimliğini dış kayıtları aracılığıyla tespit etmek zorunda kalmıştı.

O gün bir Warrior yeleği giymemişti. Bizi kaçıran adam giymişti fakat Ed giymemişti. Ed'in kıyafetlerini hâlâ son derece net bir şekilde hatırlayabiliyordum. Soluk kot pantolon. Siyah kapüşonlu. Ağır botlar. O botların sesini asla unutamayacaktım. Onların yerde çıkardığı gürültü, kâbuslarımın müziği idi. Yalnız

olduğumda, korku sağduyuma karşı galip geldiğinde ve dehşetin damarlarımda yüzmesine izin verdiğimde, o botlar kalbimin her atışında yankılanıyordu.

Ancak Ed ölüydü, alazlanmış bir cesetti. Bunun için ebediyen minnettardım.

“Bir ay oldu.” Isaiah’nın alnı buruştu. “Warriorların bizi seçeneklerden eleme ihtimali ne?”

“Yarı yarıya,” dedi Dash. “Warriorlar bir adam kaybetti. Sessiz olabilirler ama adaleti sağlayana kadar durmayacaklar. Tek umudumuz, bizim yapmadığımızı fark etmeleri.”

Bakışlarımı ahşap döşemeye indirdim çünkü Dash’in bakışlarından kaçınmak yalanlarımızı saklamanın en kolay yoluydu.

“Dava hakkında Jim’den haber var mı?” diye sordu Bryce.

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Beni dışında tutuyor.”

“Dışında kalmalısın.” Dash bira şişesiyle beni işaret etti. “Jim iyi bir avukat. Ne yaptığını biliyor ve başkasının batırmasına müsaade edemeyiz.”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Draven’in duruşmasına bilerek müdahale edeceğimi mi ima ediyorsun?”

“Bilmiyorum.” Birasından bir yudum aldı. “Annenin öldürülme sebebi oydu. Belki de bu senin intikamındır.”

“Hayır.” Dişlerimi gıcırdattım. “Gerçek katilin bedelini ödemesini istiyorum.”

Burada olma sebebim buydu. Beni Clifton Forge’ta tutan sadece iki şey vardı, Isaiah’ya verdiğim söz ve annemin katilini bulma arzum. Dash benim akrabam olabilirdi ama siktirip gidebilirdi. Günün birinde buradan gittiğimde, bir daha *kız kardeşinden* asla haber alamayacaktı.

“Dash,” diye tısladı Bryce. “Kes. Şunu.”

“Sormam gerekiyor, bebeğim. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve nüfuzlu bir pozisyonda.”

“Pislik gibi davranıyorsun,” diye karşılık verdi Bryce.

“Sorun değil.” Doğrularak daha uzun durdum ve Isaiah’nın kavrayışından silkelenerek kurtuldum. Dash tek başıma durabildiğimi görmeliydi. “Annem öldürüldü. Bu bizim ortak noktamız. Onu öldüren kişinin yanına kâr kalması seni tatmin eder miydi?”

“Hayır.”

“O zaman bu da bizim ortak noktamız.”

Bazı benzerlikleri paylaşıyor olmamız yüzünden neredeyse daha sinirli gözüküyordu. Tepkisini beklerken kalbim dört nala koşuyordu. O soğukkanlı gözleri tereddüt etmedi. Sonra dikkatini eşine çevirdi, öfkesi göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. “Üzgünüm.”

Bryce’a dilenen bir özürdü, bana değil. Yine de zaferi tatmıştım.

“Gidip ızgarayı yakayım.” Dash, Bryce’ı alından öptü, ardından Isaiah’ya onu takip etmesi için başıyla işaret verdi.

Duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında, derin bir nefes verdim. “Vay canına.”

“Off.” Bryce, kollarını ada tezgâha dayarken gözlerini kapadı. “Çok özür dilerim, Genevieve. Gitmek istersen tamamen anlarım.”

“Ama o zaman o kazanır.” Dash’in kazanmasına izin vermiyecektim.

“Ona bu gece gevşemesini, bu şekilde davranmayı kesmesini söyledim. Böyle değil... O, bu adam değil. Ancak beni dinledi mi? Hayır. Güven bana, siz buradan ayrıldıktan sonra onu çok fena haşlayacağım.”

“Bunun için teşekkür ederim.”

“Özür dilerim,” diye yineledi.

Önemsiz olduğunu belirterek elimi salladım. “Kendimi savunabilirim.”

“Evet, savunabilirsin. Ne kadar *zorlayabileceğini* görebilmek için seni çok zorlayacak. Kazanmasına izin verme.”

“İnan bana, vermem.” Dash’in etrafında adımlarımı dikkatlice atıyordum. O benim sadece erkek kardeşim değildi, Isaiah’nın patronuydu ve bizim ev sahibimizdi. Düşmanca bakışlarıyla, dolaylı yorumlarıyla kurtulmasına izin verecektim. Ancak bu akşam olduğu gibi çizgiyi aştığında, artık sessiz kalmayacaktım.

“Konuyu değiştirebilir miyim?” diye sordum. “Sana sormak istediğim bir şey var.”

“Tabii ki.” Bir adım yaklaştı.

Güçlendiren bir nefes aldım. “Colorado’ya geldiğinde, anem için bir anma yazısı yazdığını söylemiştin. Bu bir numara mıydı? Yoksa gerçekten yazıyor muydun?”

Yüzünün rengi çekildi. “Numara değildi. Bunu bilgi almak için bir bahane olarak kullanacak muhabirler tanıyorum fakat ben bu konuda yalan söylemezdim.”

“Tamam.” Rahatladım. “Yazdın mı?”

“Büyük bir kısmını. Öncesinde Draven’in masumluğunu kanıtlayabileceğimizi umarak yayımlamayı bekliyordum. Sonra senden okumanı rica edecektim ama beklemek zorunda değiliz. Sen ne zaman hazırsan o zaman yayımlayabilirim.”

“Hazır değilim,” diye itiraf ettim. “Henüz değil.”

“O zaman eğer hazır olursan ve ne zaman hazır olursan, orada olacak.” Bana hüznle gülümsedi. “Ev turuna ne dersin?”

“Kesinlikle derim.” Bu gecenin garip anlarının bittiğini umarak iç çektim.

Sonraki yarım saati evin içinde gezinerek geçirdik. Sahip oldukları alanlara imreniyordum. Kapılarına imreniyordum. Oturma odalarının aynı zamanda yatak odaları olarak görev yapmasına imreniyordum.

Bryce’la Dash’in bodrumu Isaiah’nın dairesinden daha büyüktü. O ve ben birbirimizin üzerinde yaşıyorduk. Bu çoğu yeni evli çiftin hoşuna gidecek bir şeydi fakat bizim için bu durum, zaten karışık olan bir durumu daha da karışık hâle getiriyordu.

“Çocuğunuzun kız mı ya da erkek mi olacağını öğrenecek misiniz?” diye sordum, evlerinin ofis odasında dururken. Burayı bebek odasına çevirip ofisi aşağı kata taşıyacaktı.

“Henüz emin değiliz. Dash sürpriz olmasını istiyor ama ben planlamayı severim. Şu an bunun savaşını veriyoruz.”

“Sürpriz olması fikrini sevdim.” Elimi, masanın üzerine kattığı yumuşak, krem rengi bebek battaniyesinin üzerinde gezdirdim.

“Burnumu sokmak istemiyorum ama merakım kendi başına bir canavar. Bir gün çocuk sahibi olmayı düşünüyor musunuz?”

Bryce’in sorusunu tahmin etmeliydim. Evlenir evlenmez insanların hemen sırada çocuk olup olmadığını sorduğunu duymuştum. “Şey, belki.”

Bryce’a *hayır* demek sadece daha fazla soru doğururdu. Ona Isaiah’yla sevişmediğimizi ve sevişmeyeceğimizi tam olarak söyleyemezdim. *Belki*, güvenli bir saptırmaydı. Bir tane daha yarı gerçektir.

Bryce beni ofisten koridorun diğer tarafındaki yatak odasına götürdü. Kıskançlıktan ölmekten korktuğum için gömme dolaba bakmayı reddettim. Ebeveyn banyosundan da kaçınmalıyım.

“Çift lavabonuzu çok kışkandım. Gerçekten eğilip bacaklarını tıraş edebileceğin bir alana sahip olan duşu da.”

Burnunu buruşturdu. “Dairenizde işler nasıl gidiyor? Hiç orada bulunmadım.”

Berbat bir arkadaş olarak, onu hiç içeri davet etmemiştim. Yakında bu hatayı telafi edecektim. “Kalabalık ve küçük. Bir daha ikimizin de tamirhanede olduğu bir zaman, yukarı gel ve sana gezdireyim. Turun uzun versiyonunu yaparsak yirmi üç saniye sürer.”

“Ne zamana kadar orada kalmayı düşünüyorsunuz?” diye sordu banyodan uzaklaşırken.

“Bilmiyorum.” Verdiğim kesin karardan döndüm ve kıyafet dolabına göz attım. “Ah. Dolabın rüya gibi. Kıyafetlerimi tek bir yere sığdırabilmeyi dilerdim.”

“Taşınabilirsiniz. Daha büyük bir yer kiralayın.”

Bu durum, Isaiah’yla benim gelecek hakkında konuşmamızı gerektirirdi. Bu yeni hayata adapte olmakla o kadar meşguldük ki, ikimiz de önümüzdeki haftanın sonrasıyla ilgili bir şey söylememiştik. Belki ikimizin de hâlâ bunun çok geçmeden bitmesini umması yüzündendi.

“Denver’daki dairem satıldı,” dedim Bryce’a mutfığa dönerken. “Önümüzdeki hafta anahtarı teslim edeceğim, yani bu bize daha çok seçenek sunuyor.”

Şu an için Clifton Forge’da bir mülk almak gibi bir arzum yoktu. Satın almak, fazla kalıcı bir eylemdi. Yine de dairede birkaç ay daha kalmak fikrimi değiştirebilirdi.

“Ne için seçenek sunuyor?” diye sordu Dash, birlikte içeriye gelip bize katılırken.

“Daha büyük bir yer için,” diye yanıtladı Bryce benim yerime. “Düzgün bir dolaba ve banyoya sahip olan.”

“Ama acelemiz yok,” diye ekledim aceleyle. Isaiah’nın perişan olduğumu düşünmesini istemiyordum. Belki de ilk başta öyleydim ama perişanlık azalmıştı. Günden güne, daha da kolaylaşıyordu.

“Evet.” Isaiah başıyla onayladı. “Şu an için dairede iyiyiz. Gerçi senin için sorun olmazsa, bazı değişiklikler yapmak isterim.”

“Benlik sorun yok,” dedi Dash. “Neyden bahsediyoruz şu an?”

“Kıyafet dolabının yanında yarım metreden fazla ölü alan var. Birkaç raf koymayı düşünüyordum. Bize biraz daha depo alanı sağlar. Ayrıca tüm mekân biraz boyanabilir.”

Kalbim mutlulukla kabardı. Isaiah daha fazla depo alanını veya boya işini önemsemiyordu. Ancak ben önemsiyordum. Benim için daireyle ilgili değiştirebileceği ne varsa değiştirirdi.

Sallantılı başlangıca rağmen akşam yemeği tolere edilebilir bir şekilde geçti. Dash benimle konuşmadı ama kabalığı gitmişti. Belki de Bryce haklıydı. Kendimi savunabilirsem, Dash’in hoşuna gitmese de buna saygı duyardı.

Belki de o tavrı, gidip gitmeyeceğimi görmek için bir testti.

Yemeği Clifton Forge, mağazaları ve popüler restoranları hakkında konuşarak geçirdik. Bryce burada uzun süredir yaşamıyordu, senenin ilk aylarında taşınmıştı sadece ama gazetede ki işi aracılığıyla dışarıya çıkıp keşfetmekte daha başarılı olmuştu.

Etlerimizin yarısını yemişken Isaiah’yla bakışlarımız buluştu. Dairede gizli kalarak bir şeyleri kaçırıyorduk.

“Kim kurabiye ister?” diye sordu Bryce, boş tabaklarla dolu masayı tararken.

“Ben. Sadece iki tane yedim.” Isaiah masadan kalkıp tabağını mutfağa götürdü. Normalde beş tane yerdi.

“Ben getiririm.” Dash’le beni yalnız bırakarak Bryce da mutfağa yöneldi.

Başımı tabağımdan kaldırdım ve bakışlarımın beni beklediğini gördüm. Omzunun üzerinden arkadaki oturma odasına bakarak onu görmezden geldim. Şömine rafında çerçevelenmiş fotoğraflar vardı, yerimden kalkıp o tarafa yürüdüm.

En büyük olan, Bryce’la Dash’in düğünden bir fotoğrafı. Birbirlerinin yüzlerine pasta yapıyorlardı. Sonraki fotoğraf Bryce’in ebeveynleriydi. Ondan da sonraki, Dash’le Nick’in iki motosiklet yanında kollarını birbirlerinin sırtına dolayarak durduğu bir fotoğrafı. Nick’in sakalı vardı; bunun haricinde o ve Dash ikiz gibiydi.

İkisi de Draven’ı andırıyordu ve hepimiz onun koyu kahve-rengi saçlarına sahiptik.

Nick’le düğünde tanışmıştım. Kendimi bir tane daha kızgın, gücenmiş bir erkek kardeşe hazırlamıştım ama Nick hoş bir sürpriz olmuştu. Kendisini tanıtip elimi sıkarken nazik davranmıştı. Eşi Emmeline, çekinmeden bana sarılmıştı ve beni iki tapılası çocuklarına Genevieve hala olarak tanıtmıştı.

Dash’in sağdıçı olduğu için Nick benimle pek fazla vakit geçirmemişti ama düğün töreninde yürürken bana eşlik etmişti. Ayrıca biz Bryce’la Dash adına dururken, ne zaman göz göze gelsek bana içten bir gülümseme veya bir göz kırpma bahşetmişti.

Slater ailesiyle bir bağımın olması o kadar da kötü değildi.

Bir sonraki fotoğrafa geldiğimde, yerimde donakaldım. Eski bir fotoğraftı; renkler soluktu ve baskı kalitesi cansızdı. Bu kadını daha önce hiç görmemiştim ama tanıdık geliyordu.

Chrissy Slater'dı.

Güzel bir kadındı, gülüşü gözlerini aydınlatmıştı.

Lanet olsun. *Bunu nasıl yaparsın, anne?*

Draven'ı sevmek arkadaşına ihanet etmek için bir bahane değildi, bu şekilde olmazdı. Annemin Denver'da kimseyle çıkarmasının sebebi bu muydu? Annem bir adamla dışarı çıkabilsin diye evde bir bebek bakıcısıyla kaldığım bir zamanı hatırlamıyordum. Bunca zaman Draven'ı mı sevmişti?

Cevabın evet olmasından ve bu aşkın onun ölüm sebebi olmasından korkuyordum.

Chrissy de Draven'ı sevmişti ve o da bunun bedelini hayatıyla ödemişti.

"Benden onun için nefret ediyorsun," diye fısıldadım, Dash'in arkamda olduğunu sezerek.

"Evet."

"Gayet makul." Ben, babasının ihanetinin can bulmuş ve nefes alan bir hatırasıydım. Fotoğrafa sırtımı döndüm. "Ben annem değilim ama onu seviyordum. Yaptığı şeye katılmasam da o benim annemdi. Belki bir gün burada benim de bir kurban olduğumu görürsün."

Dash hiçbir şey söylemedi. Yanından geçip mutfakta duran Isaiah'yla Bryce'a katılırken, Dash'in gözleri annesinin fotoğrafında kaldı. Mutfakta, ikisi de kurabiye yiyordu.

Ben bir tane yerken, ikisi ikişer tane daha yedi.

Dash yemeyi reddetti.

Annemin onlara Chrissy'nin kurabiyeleri dediğini biliyor muydu? Annesi, benim anneme tarifini vermişti.

Şimdi de bana geçmişti.

Dash'in suratsız ruh hâli havayı bulandırdı, o yüzden Isai-ah'yla ben güzel bir akşam için onlara teşekkür ettik ve karanlık geceye sokularak kendi araçlarımızla eve gittik.

Anahtarları dairenin mutfak tezgâhına atarken, "Hayatta kaldık," diyerek nefes aldım.

"Evet." Isaiyah ceketinin fermuarını açtı. Soğuk gecede motor sürmekten yanakları kızarmıştı.

"Ben kötü bir sürücü falan mıyım?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Ne?"

"Ben kötü bir sürücü müyüm? Hiç kaza yapmadım ya da hız cezası yemedim ama benimle gelmiyorsun. Kötü bir sürücü olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ah." Botlarını çıkardı. "Hayır, kötü bir sürücü değilsin."

"O zaman sorun ne?"

Sessizlik.

"Isaiyah?"

Yine sessizlik. Botlarını kapının yanma yerleştirdi ve banyoya doğru ilerledi.

Kapıyı arkasından kapatırken boş boş kapıya baktım. Suyu açtı. Sifonu çekti. Az önce ne halt olduğunu merak ederek bekledim.

Isaiyah banyodan üzerinde sadece *boxer*'ıyla çıktı. Karın kaslarını görür görmez yutkundum, ardından kendi pijamalarımı almak için şifonyerime yürüdüm.

"Bir şeyler izlemek ister misin?" Televizyon kumandasını aldı.

“Pek değil.”

Yine de televizyonu açtı.

Banyoya giderek uyumak için hazırlandım. Çıktığımda, çoktan ışıkları kapatıp koltuğu hazırlamıştı. Sessizce yatağa girdim ve tavana izledim.

Merhaba, gerginlik. Televizyonun sesi kısıktı ama cevaplanmamış sorumu uzaklaştıramadı. Bir kez daha sormaya cüret edemedim. Sadece daha fazla sessizlik elde edecektim.

Ekranın ışığı duvarlardan yansıyor. Dışarıda bir araba sokakta hızla ilerledi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı İsaiah fakat benim duyabileceğim kadar yüksekti.

“Sorun değil,” diye mırıldandım. “Yemekten önce dediğim gibi, birbirimizi tanımıyoruz.”

“Hayır, tanımıyoruz.”

Bu kelimelerle birlikte, bunun değişmeyeceğini biliyordum.

10. Bölüm

Isaiah

“Öğle yemeği!” Presley dükkânda bağıarak ilerledi. Bağırmak zorunda kalmamak için yemek zili alma konusunda alay ediyordu.

Emmett aletlerini bir çınlamayla kenara koydu. Dash üçüncü servis kapısındaki arabanın altından kayarak çıktı. Leo eldivenlerini çıkarırken karşı taraftan ortaya çıktı.

Bir *Honda* sedan modelinin kayış değişimini neredeyse bitirmek üzereydim. Sandviçim on dakika bekleyebilirdi.

Dash, Emmett ve Leo sabahı 1961 model *Lincoln Continental* üzerinde restorasyon yaparak geçirdiler. İsviçre peyniri gibi delikli zemin döşemesini kesip çıkarıyorlardı. Tüm araba pas tutmuş olmasına rağmen, kurtarılabilir hâldeydi. Sahibi, iki ay içinde arabayı bir koleksiyoncunun hayali hâline getirmesi için Dash’e koca bir bütçe ve tam yetki vermişti. Doğrudan işe girişmişlerdi.

Bu esnada ben de yağ değişimleri, ayarlamalar, lastik rotasyonları ve diğer birçok genel bakım faaliyetlerini yapıyordum. Bu işe zamanımı harcıyor, aşağıdan yukarıya doğru çalışıyordum. Dash, araçları yenilemeye dahil olmak istediğimi biliyordu ve eninde sonunda bunu gerçekleştireceğine güveniyordum.

Şimdilik, Pres'in panoya koyduğu işleri yapmaya koyuldum ve rutin işleri sürdürdüm.

Presley ofisten, "Isaiah, geliyor musun?" diye seslendi.

"Birkaç dakikaya. İşim neredeyse bitti."

"Tamam."

Geçtiğimiz ay içinde, öğle yemeği tamirhanede bir tür etkinlik hâline gelmişti. Burada çalışmaya ilk başladığımda, öğle yemeğimi kendim getiriyordum. Tüm çocuklar getiriyordu. Ne zaman acıkırsak o zaman yiyorduk ve bunu genellikle dükkânın ortasında durup ağzımıza lokmaları tıkarak, kırıntıları pantolonlarımıza silerek yapıyorduk.

Ancak kaçırılma olayından ve Bryce, Dash'in ofisini kendi ofisi gibi kullanmaya başladığından beri, tamirhanenin dinamiği değişmişti. O ve Presley bizi daha sık topluyordu. Öğle yemekleri rastgele başlamıştı; biri bir şey getirmeyi unutuyordu, o yüzden hepimiz hangi restoran paket servisi veriyorsa oradan sipariş veriyorduk. Daha sonra rastgele, düzenli hâle geldi.

Ekim ayının başlarıydı ve en son geçen ay, Genevieve'le birlikte Bryce'la Dash'in evine yemeğe gitmeden önce öğle yemeği hazırlayıp getirmiştik.

Her gün öğle yemeği için ofiste bir araya geliyorduk. Sandviç, pizza ya da *taco* yerken bir şey hakkında konuşmuyorduk. Kendi yemeklerimizi ödüyorduk. Fıstık ezmesiyle reçelden daha pahalı tutmasına rağmen, kira ödemediğim ve Genevieve'le di-

ğer faturaları yarı yarıya bölüştüğümüz için bunu karşılayabiliyordum.

Bazı günlerde, herkesle birlikte ofiste yemeyi umursamıyordum. Diğer günler ise çok fazla geliyordu.

Hapishaneden önce, bir grubun ortasında büyümüştüm. Serseri arkadaşlarımın eğlenmek amacıyla bir araya geldikleri zamanki gürültüsü ve heyecanı için yaşıyordum. Çoğunu anaokulundan beri tanıyordum. Çoğunluğu, hüküm giymiş bir suçluyla ilişkilendirilmek istemediğinden, ben daha hüküm bile giymeden adımlı unutmuştu.

Cezaevinden tahliye edildikten ve annemin yanına taşındıktan sonra bana ulaşan birkaç çocuk olmuştu. Tamamen durana kadar aramalarını görmezden gelmiştim.

Acımlarına ihtiyacım yoktu.

Çocuklar, Presley ve Bryce geçmişimi yargılamıyorlardı çünkü bilmiyorlardı. Dash adam öldürme suçundan hüküm giydiğimi biliyordu, Draven da. Ancak arkasında yatan detaylar paylaştığım bir şey değildi.

Dükkanında çalışırken çocuklar bana kişisel sorular sormuyordu. Öğle yemeği bambaşka bir hikâyeydi. Şu ana kadar bundan kaçmış olsam da Bryce'in hayatım hakkında daha fazla şey öğrenmek istemesi an meselesiydi. Genevieve'e yaptığım gibi konuyu saptırırdım.

Ayrıca Genevieve'e yaptığım gibi onları kendimden soğuturdum.

Midem guruldadığında işi bitirmek için acele ettim. Lavaboda elimi yüzümü yıkarken tamirhanenin içine soğuk bir rüzgâr esti. Kar taneleri zemine düştü ve bir an sonra eridi.

Dağlara kar çoktan düşmüştü ve bu kadar erken yağmasına bakılırsa, kış zorlu geçecekti.

Kara aldırduğımdan değildi.

Şartlı tahliyemi geçirdiğim ilk kış mevsiminde, annemin verandasında pürüzsüz, karla kaplı avluyu izleyerek çok vakit geçirmiştim. Karda bir huzur vardı. Temiz bir örtüydü, sonbaharın ölümünü siliyordu. Belki de tamirhanenin arkasındaki barbekü alanına bir piknik masası koyardım ve bu kış öğle molalarımı orada geçirirdim.

Ofisin fazlasıyla kafes gibi hissettirdiği günlerde.

“Selam, Isaiah.”

Suyu kapattım, Bryce yanıma yaklaşırken ona doğru döndüm. Üzerinde ismim yazan paketlenmiş bir yemeği kaldırdı.

“Teşekkürler.”

“Ne demek. Hamur gibi olmasını istemedim.”

Izgara dana etli, peynirli bir sandviç sipariş etmiştim ve yaklaşık otuz dakika sonra ekmek yumuşama eğilimi gösteriyordu. Yine de yedim. Yumuşamış ekmek hapishanede yediğim tüm yemeklerden daha iyiydi.

Bryce ofise geri dönmedi ama birkaç metre uzaktaki yuvarlak, tekerlekli tabureye oturdu. Parmaklarını kazağının kollarının içine geçirdi.

Sanırım öyle yemeğini birlikte yiyoruz.

Başka bir tabureyi iterek kahverengi kâğıt torbamı yırttım. “Sen yedin mi?”

Başım iki yana salladı. “Tavuklu salata söylemiştim, o an iyi bir fikir gibi gelmişti ama kokusu beni etkiledi. Görünüşe göre, bu bebek sadece kırmızı et seviyor.”

Izgara dana etli ve peynirli bir sandviçim ikiye bölünmüş, alüminyum folyoyla ayrı ayrı sarılmıştı. Bir yarısını uzattım. “İster misin?”

“Sakıncası olur mu?”

“Sonrasında bana tavuklu salatayı getirirsin ve takas yapmış oluruz.”

“Kabul.” Sandviçi parçalayıp koca bir ısırık aldı, çiğnerken keyifle inledi ve yuttu. “Genevieve, Bozeman’lı olduğunu söyledi. Bunu bilmiyordum.”

“Evet.” Sandviçime daldım, şimdiden Presley ilk çağırdığında ofise gitmiş olmayı diliyordum. Grup içindeyken soruları atlatmak daha kolaydı. Ancak Bryce’la teke tek atmak? Şimdi mahvolmuştum.

“Ben orada büyüdüm.”

Ağzım açık kaldı. Omuzlarım kasıldı. Biliyor muydu? Bilemezdi, değil mi? “Dünya küçük.”

“Özellikle de Montana. Kaç yaşındasın?”

“Otuz bir.”

“Ah. Ben otuz beş yaşındayım. Lisedeyken birbirimizi kaçırmışız.”

Bozeman’da bir tane lise vardı. “Abimi tanıyor olabilirsin. Kaine Reynolds?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kaine senin abin mi?”

“Şey... evet.” *Kahretsin*. Neden bunu söylemişim ki? Lanet olası bir aptaldım. Geçmişime açılan kapıyı ardına kadar açmıştım.

Bryce’ın yanaklarında kızarıklıklar oluştu ve yüzüne bir sırıtış yayıldı. “Kaine benden bir yaş büyüktü ama onu tanıyordum. Bence tüm kızlar onu tanıyordu.”

Şaşırmamıştım. Lisedeki ve ortaokuldaki çoğu kız abime âşıktı. Kaine’in çaba gerektirmeyen bir havası vardı. Vücudunda garip bir kemik bile yoktu. Ben acınası derecede garip bir ergenlik süreci yaşamışken, Kaine bunu es geçmişti.

Kaine kimsenin grubunda olmayan çocuktuk çünkü kendi grubu vardı. Benim gibi bir grup arkadaşla hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı. Ya da eskiden olduğu gibi. Yalnız olmaktan hoşnuttu.

Lisedeyken ilgi odağı olmak için hiç engel tanımamıştım. Ben her şeye meydan okuyan o çocuktum. Gerektiğinde kavgaya çıkaran çocuktum. Öğretmenlerin kadrolarında görmekten korktuğu sınıf haylazıydım.

Bunlar Shannon'dan önceydi.

Şimdi, Kaine'in hiç olmadığı kadar münzeviydim.

"Ona çok âşıktım," diye itiraf etti Bryce.

"Çoğu kız öyleydi."

"O nasıl?"

"İyi. Mutlu. Lark Cove'da, Flathead Gölü'nün yukarısında eşiyile yaşıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Gülümsedi. "Onunla bir sonraki konuşmada Bryce Ryan'ın selam söylediğini ilet."

"İletirim." Hayatım hakkında daha fazla konuşmayı engellemek için ağzımı dolu tutmak isteyerek bir lokma daha alıp öfkeyle çiğnedim.

Belki de o kurşunu atlatmıştım. Bryce kaza hakkında bir şey biliyormuş gibi durmuyordu. Umarım altını kazmazdı.

Clifton Forge'a geçmişim hakkında konuşmak için değil, ondan kaçmak için gelmişim. Bozeman'da çok fazla hayalet vardı. Çok fazla kötü anı. Burada, çoğunlukla, kimse umursamıyordu.

Genevieve hariç.

Son zamanlarda sessiz ve uzaktı. Geçen ay sorusunu yanıtlamayı reddettiğimde duygularını incitmişim ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Her gece yanındaki koltukta nasıl bir adamın uyuduğunu bilmeyi hak ediyordu. Ancak ne zaman bir fırsat oluşsa, dilim konuşmaya varmıyordu.

Beni yargıladı ve buna hakkı vardı. Korkak bir adam olduğumdan, gözlerinde korku veya yargılama görmek istemiyordum. Bunu ondan göremezdim. Ya da daha kötüsü, acıma. Genevieve hapse girdiğimi biliyordu fakat ne suçu işlediğimi hiç sormamıştı. Kulübeden beri beni el üstünde tutuyordu. İyi bir adam olduğumu sanıyordu.

Değildim.

Ancak kahretsin, bir kez olsun değerli hissetmek güzeldi. Tam anlamıyla mucize olan Genevieve gibi bir kadına layık olmak.

Bir mucizeyi, gerçeklerle birlikte kenara atmaya hazır değildim.

Ön tarafta bir arabanın kapısının çarpma sesi duyuldu. Dışarıda, siyah bir *Chevy Blazer* ofisin önünde park hâlindeydi. Muhtemelen bir başka basit işti. Belki de birisi kar lastiği sipariş etmek için acele davranmak istemişti.

Lokmamı yutup sandviçimi kenara koydum. Dışarı çıkmaya, müşteriyi karşılamaya hazırlarken kafamı kaldırdım ve kalbim durdu.

“Anne?”

Beni duymadı. Ofise doğru gidiyordu.

Yoluma çıkan parça ve aletlerken kaçınarak dükkânın içinde aceleyle yürüdüm. “Anne!”

Başını döndürdüğünde yüzünü bir gülümseme aydınlattı. “Merhaba.”

“Merhaba.” Sarılmak için onu kendime ektiğimde yanağımı öptü. “Burada ne arıyorsun?”

“Seni son görüşümün üzerinden aylar geçti. Aradığımda hep çalışmakla meşgul oluyorsun. Bugün izin aldım ve sürpriz bir ziyaret yapmayı düşündüm. Bana üzerinde çalıştığın motosikleti gösterebilirsin. Belki işin bittikten sonra birlikte yemeğe gideriz.”

“Ah... tabii.” Normalde sorun yaratmayacak şeylerdi.

Birkaç saat içinde *karımın* evde olacağı gerçeği dışında.

Siktir. Genevieve, aileme evliliğimizden bahsedip bahsetmediğimi sormuştu. Bu soruyu savuşturmuştum çünkü hâlâ onlara söylememiştim.

Annem ve Kaine geçmişteydi. Genevieve şu andaydı. Bu ikisinin birleşmemesi için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Hepimiz için çok acı verici olurdu.

Annem, evliliğimi ondan aylarca gizli tuttuğumu öğrendiğinde mahvolurdu. Ben ne halt ediyordum? Evlendiğim gece onu moteldeki odamdan aramalıyım. Onun canını yeterince yakmamış mıydım?

Belki ilk önce Genevieve’e ulaşip onu kız arkadaşım olarak tanıtırsam, annemi üzmemekten kaçınabilirdik. Genevieve’in tepesi atardı ama büyük resme bakıldığında terazi dengede değildi. Genevieve’in hayal kırıklığını atlatabilirdim. Anneme daha fazla yüklenemezdim.

“Şu an oldukça meşgulüm.” Dirseğini tutup onu arabasına doğru döndürdüm. “Alışverişe çıksan nasıl olur? Birkaç saat öldürürsün. Erken çıkmaya çalışacağım. Kasaba merkezinde güzel yerler var. Ayrıca iyi kahve dükkânları.”

“Mükemmel.” Annem keyifle gülümsedi. Suzanne Reynolds saf gün ışığıydı. Bir insan ne kadar akışına bırakabilirse, o kadar akışına bırakan bir kadındı. Havalı bir enerjisi vardı ve kesinlikle bunu Kaine’e geçirmişti.

Çoğunlukla, oğullarını severdi. Kaine ve benim ona yaşattığımız şeylerden sonra bile bize tapıyordu.

Hayattaki görevim, ona daha fazla stres yaşatmaktan kaçınmaktı. Eğer bu Genevieve'i kızdırmak anlamına geliyorsa elimi taşın altına koyardım.

"Üzgünüm, anne," dedim. "Şimdi çıkabilmeyi isterdim ama..."

"Üzülme. Ziyaret etmeye karar verdiğimde çalışıyor olacağını biliyordum. Etrafı keşfedip yeni kasabanı göreceğim." Yanagımı öpmek için parmak ucuna çıktı. "Seni görmek güzel."

"Seni de." Kolumu omuzlarının etrafına doladım.

Neredeyse *Blazer*'ın kapısına varmıştık, neredeyse tehlike geçmişti ki dükkândan bir ses yükseldi.

"Merhaba."

Lanet olsun. Bryce'in varlığını unutmuştum.

Bize doğru yürüdü, elini uzattı. "Ben Bryce Slater."

Tanışmalar kaçınılmazdı. "Anne, bu benim patronumun eşi. Bryce, bu benim annem, Suzanne Reynolds."

"Ah, merhaba." Bryce'in yüzü aydınlandı. "Sizinle tanıştığım memnun oldum."

"Ben de tanıştığım memnun oldum." Annem, Bryce'in iki elini de kendi elinde sıkıca tuttu. Her zaman böyle tokalaşırdı, size bir el kucaklaması veriyormuş gibiydi.

"Ziyarete mi geldiniz?" diye sordu Bryce.

Annem başıyla onayladı, kolumu kavrayıp sarıldı. "Evet. İsaiah'ya sürpriz yapmayı düşündüm. Daha önce hiç Clifton Forge'a gelmemiştim."

"Bu çok güzel." Bryce bana baktı. "Günün geri kalanında izinli olabilirsin. Dash'in sorun etmeyeceğine eminim."

“Erken çıkabilir miyim diye ona soracağım ama önce birkaç iş bitirmem gerekiyor.” Bir de Genevieve’i aramam. “Annem alışverişe çıkıp kahve içecek.”

“Ah, peki, kasaba merkezine gidiyorsanız, Genevieve’in ofisine uğramalısınız. Eminim çok hoşuna gider.”

Sikeyim. Böyle. Hayatı.

Annemin alnı kırıştı. “Kim-”

“O çalışıyor,” dedim Bryce’a, annemi dirseğinden kavrayıp *Blazer*’a doğru iterken.

“İsaiah,” diye azarladı annem. “Senin sorunun ne?”

“Hiçbir şey. Sadece seninle yemek için buluşabilelim diye şu işi halletmek için acele ediyorum. Ayrıca mağazaların hiçbirini kaçırmamı istemiyorum. Bazıları erken kapatıyor.”

“Tamam. Peki.” Bana kaşlarını çattı ve arkamdaki Bryce’a baktı. “Seninle tanışmak güzel.”

“Sizinle de.” Bryce bana lanet aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Belki de kaçırmıştım... üç ay önce adliyede bir yabancıyla evlendiğimde.

Annemin arabaya binmesine saniyeler kalmıştı. Ayağı basamağın üzerindeydi ve eli de destek için kapıdaydı.

O anda Genevieve’in *Toyota*’sı park yerine girdi.

“Siktir,” diye homurdandım.

“O neydi?” diye sordu annem.

“Hiçbir şey.” Kafamı önüme eğdim, içime derin bir nefes çektim ve yukarı baktım. “İnsen iyi olur. Genevieve geldi.”

“Kim?”

“Genevieve.” Sadece onun beni duyabilmesi için sessizce konuştum. “Tanışmanı istediğim biri.”

Annem bana yan yan baktı. Şüphesiz, Genevieve'in açık bir şekilde bir kadın ismi olması yüzündendi. Annemle en son bir kadını tanıştırmam yıllar önceydi. Shannon'dan önce.

Genevieve ofisin yanındaki kendi yerine park ettikten sonra arabadan indi. El salladığında elinde bir çift ayakkabı vardı ve yalınayak duruyordu. "Topuğum kırıldı. Yeni bir çift giymek için eve geldim."

Suratımı astım. "Beni aramalıydın."

"Ben iyiyim." Elini vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Sağ salım. Jim arabama kadar bana eşlik etti, dönüş yolunda beni takip edebilirsin."

Bana mesaj atmadan işten ayrılmasını sonra konuşacaktık. "Bir saniye buraya gel. Tanışmanı istediğim biri var."

Bryce bir adım yaklaşarak kaşlarını çattı. "Daha tanışmadılar mı?"

"Annem buraya hiç gelmedi," diye açıkladım. "Biz de meşguldük ve henüz hiç Bozeman'a gitmedik."

"Ah." Bryce başını salladı. "O zaman bu heyecanlı olacak." Eğer heyecanlı demek sancılı anlamına geliyorsa.

"Ne oldu?" Genevieve, siyah kumaş pantolonunun paçalarının yerde sürünmesini engellemeye çalışarak parmak uçlarında yürüdü.

Derin bir nefes aldım. "Genevieve, annemle tanış, Suzanne Reynolds."

"Ah." Genevieve kesilen nefesini gülümsemeyle kapattı. "Merhaba." Sağ elini uzattı ama ayakkabıları tuttuğunu unutmuştu. "Kahretsin. Pardon." Onları yere bıraktı, avuç içini pantolonuna sildi ve yeniden uzattı. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum."

“Ben de.” Annem dışarıdan bakıldığında gülümsüyordu ama gözleri hızlıca bana döndü. Genevieve’in kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Neden oldu ki?

Genevieve annemin bakışlarındaki kafa karışıklığını yakaladı. Gözlerinden bir acı huzmesi geçse de gözlerini kırparak bunu uzaklaştırdı çünkü Bryce yanımda bizi izliyordu. “Isaiah bana sizden çokça bahsetti, Suzanne.”

Tamamıyla yalandı ama Genevieve rolünü oynuyordu. Hayatta kalırsak, ona bunun için daha sonra teşekkür edecektim.

“Üzgünüm.” Annem başını iki yana salladı. “Ben bir şey mi unutuyorum?”

“Hayır.” Kolumu annemin omuzlarına doladım ve sıkıca tuttum. “Anne, bu Genevieve. Benim eşim.”

Kelime ağzımdan çıktığı an, annem yumruklanmış gibi irkil-di. “S-senin eşin mi?”

“Bilmiyor muydu?” diye fısıldadı Bryce, Genevieve’e.

“Ona yüz yüze söylemek istedik,” diye yalan söyledi Genevieve. Tanrım, onu bunun için öpebilirdim.

“Özür dilerim, anne.” Hatalarım için ondan özür dilemeyi ne zaman bırakacaktım? “Sana telefonda söylemeliydim ama-”

“Sen evli misin?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Evet.”

“Ne zamandır?”

“Temmuz sonundan beri.”

“Ah.” Öğrendiklerini sindirirken çenesini eğdi. Kafasını kaldırdığında gözlerinde yaşlar vardı.

“Üzülme. Sana yüz yüze söylemek istedik ve-”

“Evlisin. Ah, Isaiah.” Yüzümü avuçlarının içine aldı ve gülümsedi. “Bu sadece... harikulade. Muthu musun?”

Mutlu mu? Asla. Ancak eğer annem evliliğin beni mutlu ettiğini düşünüyorsa, buna ayak uyduracaktım. “Evet, anne. Mutluyum.”

Kollarını boynuma dolayıp kahkaha attı. “Bu noktaya gelebileceğimizi düşünmemiştim. Shannon’dan sonra asla.”

Shannon’ın ismiyle, Genevieve gerildi. Bugün herkese sürpriz yapıyordu.

“Ben sizi yalnız bırakayım.” Bryce, Genevieve’e gülümseyip ofise giderek gözden kayboldu. *Şimdi mi gidiyor?*

Annem beni bıraktı ve gözlerini sildi. Genevieve’in elini tutmak için uzandı. “Teşekkür ederim. Kalbimin en derinlerinden.”

Genevieve basitçe başını salladı.

“Ne güzel bir sürpriz,” dedi annem. “Bugün Clifton Forge’a gelip bir kız evlat kazanacağımı beklemiyordum.”

Genevieve’in ifadesinden bir acı huzmesi daha geçti. Hâlâ kendi annesinin yasını tutarken başka bir kadının kızı olmaya hazır değildi.

“Annem akşam yemeğine kalacak,” dedim. “İşten çıktığında hep birlikte yemeğe gidebiliriz.”

“Kulağa hoş geliyor.” Genevieve ayakkabılarını almak için eğildi. “Bunları değiştirip işe geri dönsem iyi olacak. Akşam görüşürüz, Suzanne.”

“Sabırsızlanıyorum.” Genevieve merdivenlere yönelirken annem el salladı.

“Anne, bir saniye oyalanabilir misin?”

“Sen git. Ben gidip biraz alışveriş yapayım. İşten çıktığında beni ara.”

“Tamam.” Yanağını öptüm. “Yakında görüşürüz.”

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp daireye vardım. Genevieve ayakkabılarını çöp kutusuna bırakıyordu.

“Özür dilerim.” Soluklandım. “Bana sürpriz yaptı.”

“Sorun değil.” Genevieve yüzüme bakmıyordu. “Bu zamana kadar ona söylemişsindir diye düşündüm, o yüzden bana da sürpriz oldu. Yani, bana hiçbir zaman ailene söylediğini söylemedin, o yüzden neden şaşırdığımı bilmiyorum. Önemli değil. Sorun yok.”

Sorun vardı.

Odayı arşınladım ve ellerimi omuzlarına koyup bana bakması için onu döndürdüm. “Ona söylemeliydim.”

“Neden söylemedin? Bundan utanıyor musun? Sebebi bu mu?”

Tanrım. Bunu da mahvetmiştim. “Hayır, hiç de bile. Annem benim hapiste olmamla zorlu birkaç yıl geçirmişti. Ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Nasıl tepki vereceğini de. Onu strese sokmak istemiyorum.”

“Anlıyorum.” Genevieve iç çekti. “İyi olacak. Yemeğe gideceğiz. Ona da sevgi dolu çift numarası yapacağız. Önemli bir şey değil.”

“Teşekkürler. Bunun anlamı büyük. *Annemin* anlamı büyük.”

Annem her zaman yanımda duran tek insandı. Kaine’le geçirdiği yıllara mal olsa bile, benim tarafımı tutmuştu.

Onu da hak etmiyordum.

“Gitsem iyi olur.” Genevieve adım atarak kavrayışımдан kurtuldu. “Yemeğe gideceksek bitirmem gereken çok şey var. Erken çıkmaya çalışacağım.”

“Seni şirkete kadar takip edeyim.”

Başıyla onayladı, dolaba gidip bir çift ayakkabı almak için uzaklaştı.

Gözlerimi kapattım ve kafamın düşmesine izin verdim. Tanışma süreci çok ama çok daha kötü olabilirdi. Hayal ettiğim felakete dönüşebilirdi.

Şimdi sadece yemeği atlatmam gerekiyordu. Annemin Shannon'dan yine bahsetmeyeceğine güveniyordum, geçmişten bahsedemeyecek kadar gelinini tanımakla meşgul olacağımı umuyordum.

Genevieve bir çift siyah topuklu ayakkabı giydi ve boyunu birkaç santim uzattı. Ardından, şifonyerin yanındaki boya kutularının yanından geçerek odayı arşınladı.

Dolabın etrafındaki yeni rafları çoktan kurmuştum ve bu hafta sonu boya yapıyorduk.

Genevieve dört farklı renk seçmişti. Bir tanesi banyo, bir tanesi tavan, bir diğeri vurgu duvar ve dördüncüsü de geri kalan her yer içindi.

Akşam yemeğinde anneme melek gibi davranacaktı ve bunun için tek bir fırça bile oynatmayacaktı. Genevieve için tüm bu mekânı boyayacaktım, isterse iki kez.

“Teşekkürler,” diye yineledim.

“Rica ederim.” Kapıya doğru yürürken yine bana bakmıyordu. Kulpu döndürdü ama durdu, elini çektiğinde kilit yayı bir tıkırtıyla geri tepti. “Shannon kim?”

Göğsüm sıkıştı. “Bir hatıra.”

“Bana bir gün ondan bahsedecek misin?”

Yalan söylemek kolay olurdu. *Belki* kelimesini vadedebilirdim. Ancak Genevieve gerçeği hak ediyordu.

“Hayır.”

11. Bölüm

Genevieve

“Hey.” Isaiah kapıyı arkasından kapattı ve botlarını çıkardı.

“Selam,” diye mırıldandım gözlerimi fırçadan ayırmadan.

Annesinin Clifton Forge’u ziyaretinden bu yana geçen bir hafta içinde boyamak benim kaçış noktam olmuştu. İşte değilsem, elimde bir fırça ya da boya merdanesiyle buradaydım. Şimdiye kadar dairenin tüm tavanlarını boyamıştım.

Her gece muşambaları kurmak büyük bir işkenceydi fakat annemin öldürüldüğü *Evergreen Motel*’de uyumayacaktım. Bryce, diğer iki motelde yatak böceği olduğuna dair beni uyarmıştı. O yüzden benim işimmiş gibi muşambayı örtüp açıyordum.

Pencere ve kapı açık uyuyorduk, dumandan boğulmayalım diye vantilatörler son ses çalışıyordu. Sabahları banyoya gitmek buz gibiydi ama sıcak bir duşun kovamayacağı bir şey değildi.

Bugün duvarlara geçmişim. İlk olarak yatağın arkasındaki vurgu duvarı yapacaktım. Yarın akşam banyoyla uğraşacaktım.

Hafta sonu boyunca, duvarların geri kalanı Isaiah'dan kaçınmam için bana bir bahane sunacaktı.

Silindirin sapı yüzünden işaret parmağım su toplamıştı. Yüzüm ve kollarım nokta nokta boya olmuştu. Sol kaşımın üstündeki saç tutamı çizgi çizgi çivit mavisiydi. Ancak bu boyama olmasaydı kafayı yerdim.

“Günün nasıldı?” diye sordu Isaiah.

Omuz silktim, dönüp ona bakma zahmetine girmedim. “İyiydi.”

Her akşam işten sonra Jim, arabama kadar bana eşlik edip Isaiah'yı şehir merkezine inmekten kurtarıyordu. Ben de boya yapabilmek için tüm hafta boyunca öğle yemeği saatimi atlayıp normalden bir saat erken çıkmıştım. Araştırmam çıkmaza girmişti. Warriorlar bana üyelerinin tam bir listesini vermek istemediği müddetçe, hiçbir iz bulamadan bilinen tüm iştiraklerini araştırmıştım.

Boya yapmak dikkatimi bundan da uzaklaştırıyordu.

Isaiah dükkândan geldiğinde işin tam ortasıdaydım.

“Ben ne yapabilirim?”

Yatağı çoktan odanın ortasına çekip plastikle kaplamıştım. Boya tepsim doluydu. Süpürgelik kaplaması bantlanmıştı, böylece bu gece kenarları kesebilecektim. Malzemelerimin yanında fazladan bir fırça vardı ama onun yardımını istemiyordum. “Hiçbir şey.”

Isaiah iç çekip dolabı açtı ve işten sonra her akşam yaptığı gibi kola çıkardı. O kapağını açıp yutkunurken, mukavva kutudaki teneke kutular boş alanı doldurmak için yer değiştirdi.

Isaiah neden kola seviyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Ancak su haricinde içtiğini gördüğüm tek şeydi. Gazlı olmasını mı seviyordu? Şekerli olmasını mı? Neden alkol içmiyordu?

Söylemiyordu.

Ben de sormuyordum.

“Yemek yemek ister misin?” diye sordu. “Pizza yiyebilirim.”

Pizza istemiyordum. “Olur.”

“Ya da çizburger?”

“Pizza.” O pizzayı Isaiah’yla yemek gibi bir planım yoktu. Sonradan ısıtması çizburgere göre daha kolay olurdu. Ya da soğuk yerdim. Boya işi tüm hafta boyunca beni akşam yemeği muhabbetinden kurtarmıştı. Isaiah’yla birlikte yediğimiz son yemek annesiyle olan yemektir.

Suzanne Reynolds iyi bir kadındı. Akşam yemeği boyunca bana dokunmak için bahaneler buldu, elimi okşama veya hoşuna giden bir şey söylediğinde omzuma dokunma gibi. Çok gülümsüyordu. Kolay kahkaha atıyordu.

Annemin eskiden olduğu gibiydi.

Annem şimdi de güler miydi? Yalanlarıyla sırlarının beni nasıl buraya getirdiğini bilseydi gülüyor olur muydu? Tatlı annesine evlendiğini ya da numaradan evlendiğini söyleme uğraşma bile girmemiş bir adamla paylaştığım bu köhne daireyi yeniden boyarken yukarıdan beni izliyor muydu?

Her neyse.

“*Pepperoni* nasıl olur?” diye sordu Isaiah.

Of. Önceki sefer de *pepperoni* yemiştik. Ben. Bıkmıştım. “Olur.”

Daha fazla şey söylememi beklerken ensemdeki bakışları boynumu ısıtıyordu fakat sadece tek bir kelime duyacaktı. Sonunda, “Pekâlâ,” diye mırıldandı.

O konuşmadığımda ben neden konuşmalıydım?

“Sen kenar ve köşeleri yaparken ben de boya merdanesiyle yardım edeyim mi?”

“Hayır.”

Annesi kasabadan gittiğinde Isaiah tüm daireyi boyamayı teklif etmişti. Akşam yemeğinden sonra Suzanne, Bozeman’a doğru yola çıkmıştı ve iki saat sonra eve sağ salim vardığını haber vermek için aramıştı. Isaiah annesinin aramasını beklemişti, sonra her akşam işten sonra boyayacağına söz vermişti.

O, aşağıdaki işlerini bitirmeden bir saat önce eve vardığım için beni durdurma şansı olmadan boyamaya başladım.

Boyamak istemesinin tek sebebi annesini güldürmem ve bana soru ardına soru sormasına izin verirken çekinmeden cevap vermemdi. Vicdanen yapılan iyiliklere ihtiyacım yoktu. Beyaz bir tavanla gece yarısı renginde bir duvar istiyorsam, bunu kendim yapardım.

İnsanlar seni sadece hayal kırıklığına uğratiyorken neden onlara güvenirdin ki? Ya da gidiyorken? Ya da ölüyorken?

“Genevieve.” Isaiah’nın sesi alçaktı, dilinden dökülürken ismim yumuşak ve nazikti. Kimse adımla Isaiah gibi söyleyemezdi.

Öfkem zayıfladı. “Ne?”

“Bana bakar mısın?”

Oflayarak süpürgeliğin yanındaki köşeyi boyamak için çömeldiğim yerden kalktım. Yüzümü düz, ifadesiz tuttum ve bakışlarımızı buluşturmak için döndüm. Beklediğimden daha yakındaydı. Hâlâ mutfakta olduğunu sanıyordum ama yatağın ayak ucunda duruyordu.

“İyi misin?” Sesi gerçekten endişeli duyuluyordu.

“İyiyim.”

“Bu kelimeyi sık sık duyuyorum. Sinirli gözüküyorsun.”

Dişlerimi gıcırdattım. Neden soruyordu? Çok da umurunda olduğu söylenemezdi. “Meşgulüm.”

“Belki boyamaya yardım etmeme izin versen bu kadar meşgul olmazdın.”

“Yardıma ihtiyacım yok.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “İyi.”

“İyi.” *İyi* benim kelimemdi. Zaten ben daha iyi söylüyordum.

Isaiah ellerini kalçasına yerleştirdi. “Artık böyle mi olacak? Her gece yok mu sayılacağım? En azından medeni olamaz mıyız?”

Gerçekten mi? Gözümü kan bürüdü.

Boya fırçam füze gibi kafasına doğru uçtu.

Kolay bir salınmayla yana kayarak fırçayı atlattı fakat boya siyah tişörtünün üstüne sıçradı. Parmağıyla tenini boyayan bir çizgiyi sildi. “Bu da ne sikimdi böyle?”

“Bana ‘yok sayılmak’ hakkında ders vermeye kalkışamazsın!” diye bağırdım, elimle havada tırnak işaretleri yaparak. “Annem tatlı, sevimli bir kadın.”

“Yani?” Alnı kırıştı. “Annem tatlı olduğu için mi beni görmezden geliyorsun?”

“Hayır, seni görmezden geliyorum çünkü o tatlı, sevimli kadına benden bahsetmedin. O tatlı, sevimli kadına yalan söylemek zorunda olduğum için kızgınım. Bir zamanlar seninki gibi tatlı, sevimli ama şu an ölü olan *benim* annem yüzünden bu pozisyonda olduğum için hayal kırıklığına uğruyorum.”

Omuzları düştü. “Gene-”

“Sakın.”

Kendimi kaptırmıştım ve lanet olsun, içimdekileri dışarı dökmek istiyordum. Bir kez olsun, bu öfkenin bir kısmını serbest bırakmak istiyordum çünkü onu içimde hapsetmek beni canlı canlı yiyordu.

“Kızgınlım *çünkü* kızgınlım. Çoğu gün hissettiğim tek şey bu. Annemin yasını bile tutamıyorum *çünkü* öfke diğer her şeyi gölgede bırakıyor. Bryce annem hakkında bir anma yazısı yayımlamak istiyor fakat okumaya dayanamıyorum. Ne kadar iyi birisi olduğunu hatırlamak istemiyorum *çünkü* şuramda...” Kalbime dokundum. “O iyi biri değil. Yanlış hissettiriyor. O kadar iyi biri olsaydı, o zaman *Evergreen Motel*’de bir pislik onu katlettiğinden beri özlediğim evime biraz daha benzeyeceğini umarak bu daireyi boyuyor olmazdım.”

Isaiah bana doğru bir adım attı ama elimi havaya kaldırarak fazla yaklaşmadan önce onu durdurdum. Aramızdaki görünmez çizgiyi aşarsa öfke gözyaşlarında çözünecekti.

Ağlamaya başlamadan önce serbest kalması gereken daha fazla şey vardı.

“Kızgınlım *çünkü* bir bagajın arkasına tıkıldım. Kızgınlım *çünkü* birisi beni *kaçırdı*. Kızgınlım *çünkü* o hâlâ dışarıda bir yerlerde ve ben herhangi bir yere tek başıma gitmekten korkuyorum. Kızgınlım *çünkü* bu boktan daire kendimi güvende hissettiğim tek yer. İki günde bir annemin özel tarifiyle kurabiye pişirerek beş kilo aldığım için kızgınlım *çünkü* o salak kurabiyeler bana annem iyi biriymiş gibi hissettiriyor.”

Boğazım düğümlenmeye, burnum sızlamaya başladı ama devam ettim. Bunları dökülmezsem asla bilemeyecekti. Ayrıca bu akşam buna cesaretim vardı, bilmesine ihtiyacım vardı.

“Kızgınlım.” Yanağımdan bir yaş süzüldü. “Ona çok kızgınlım. Üstelik ona kızgın olamam *çünkü* o öldü. Bu yüzden onun yerine sana kızgın olacağım. Tatlı, sevimli bir annen olduğu için sana kızgınlım. Yemekte ondan senin hakkında, evli olduğumuz

aylar boyunca öğrendiğimden daha fazla şey öğrendiğim için kızgınım ve bana hiçbir şey anlatmamana kızgınım.”

Bir yaş daha süzülüşünde yanağımdan silmek için elimi götürdüm. Ağlıyor olmaktan, Isaiah'nın benim çöktüğümü görmesinden nefret ediyordum. Bağırarak konuştuklarım havayı bozuk bir griye boyadı ve aşağılanma öfkeyi bir kenara itti. *Aman Tanrım. Ben bir psikopatım.*

Yanaklarım yanıyordu.

Boya fırçamı istiyordum. İşe dönmek ve bunun yaşandığını unutmak istiyordum. *Lanet olsun.* Neden onu atmıştım ki?

“Bana fırçamı uzatır mısın?” diye fısıldadım, göz göze gelmeyi reddediyordum.

“Hayır.”

“Lütfen?” Sesim minik ve kırılgan çıkmıştı. Bir de zayıf.

“Beni tanımanı istemiyorum.”

Nefesim kesildi. *Ah.* Az önce ona kalbimi açmıştım ve onu ellerinin arasına alıp sıkarak parçalara ayırmıştı. Ben gerçekten böyle bir canavar mıydım? Bana açılmak neden bu kadar imkânsızdı?

Gözlerimi kırıştırdım, bir yaş daha süzüldü. Acı beni bir bütün olarak yutana kadar daha ne kadar dayanabilirdim?

“Siktir. Kastettiğim bu değildi.” Isaiah yatağın yanından geçip eğilerek elimi yakaladı. Beni yatağın ucuna çekti. Oturduğumuzda plastik muşamba ağırlığımız altında çatırdadı.

Tavandaki kuruyan boyadan bir noktaya gözümü diktim.

Isaiah parmağım çenemin altına koydu. “Bana bak.”

Gerçekten güzel gözleri vardı.

Çok üzgün fakat çok güzellerdi.

“Kastettiğim bu değildi.” Omuzları çöktü. “Beni tanımanı istemiyorum çünkü tanıdığında beni pek beğeneceğini sanmıyorum. Beni beğenmeni istiyorum.”

“Ah.” Şimdi ben, Isaiah’nın utancını kaçırarak kadar kendi kederine gömülmüş bir pisliktim. *Kahretsin.* “Özür dilerim. Gerçekten çok iyi bir çiftiz.”

“Evet.” Bakışlarını kucağıma düşürdü, sol elimi aldı ve yüzüme bulaşan boya zerresini ovaladı.

“Seni tanımak isterim,” dedim. “En azından biraz. Bu yıllarca sürebilir. Şu duvarların dışında evli gibi davranıp içinde yabancı olamayız. Belki biz... arkadaş olabiliriz.”

Clifton Forge’ta pek arkadaşım yoktu. Colorado’daki kız arkadaşlarım bazen arıyordu. Diğer zamanlarda da ben onları arıyordum. Ancak her geçen haftayla birlikte, onlar kendi hayatlarına devam ederken ben de kendiminkine devam ediyordum. Yakında birbirimizden ayrı düşecektik çünkü ortak hiçbir şeyimiz yoktu.

Hepsi yıldırım aşkına kapıldığını düşünmüştü. Çoğu deli olduğumu sanıyordu ve asla itiraf etmeseler de sanırım her şey altüst olduğunda beni evde karşılamak için bekliyorlardı.

Haksız değillerdi.

Isaiah başıyla onayladı. “Arkadaş.”

“Güzel. Anneni sevdim.” Biraz önceki çöküşüme rağmen, bunu bilmesi önemliydi.

“Sevindim. O... O tanıdığım en iyi insan.”

“Bana aileden biraz daha bahseder misin?” Akşam yemeğinde annesi durmaksızın iki oğlu Isaiah ve Kaine hakkında konuşmuştu. Ancak babalarından hiç bahsedilmemişti. “Abin nasıl biri?”

“İyi bir adam. Masa ve sandalyeden daha çok sanata benzeyen özel mobilyalar üretiyor. Her zaman o türde bir doğuştan yeteneği vardı. Eskiden her şeyi bu kadar kolayca yapabilmesini kıskanırdım. Tanıdığım ikinci en iyi insan olmasa muhtemelen ondan nefret ederdim.”

“Montana’da mı yaşıyor?”

Isaiah başını aşağı yukarı salladı. “Lark Cove adında küçük bir kasabada. Clifton Forge’tan farklı. Doğrudan nehrin üzerinde.”

“Sen neden Lark Cove yerine Clifton Forge’u seçtin? Abine yakın olmak istemedin mi?”

“İş yüzünden. Dash’in tamirhanesi meşhur bir yer ve sabıkalı birini işe alacak pek fazla yer yok.”

Çoğu zaman Isaiah’nın hapse girdiğini unutuyordum. Sicili-nin onu hayatının geri kalanında takip edeceğini. “Peki baban?”

“Onu pek tanımıyorum. Annem ben doğduktan birkaç ay sonra boşanmış. Çoktan ayrıldılar. Ben kazara olmuşum.”

“Ortak bir noktamız var,” diye mırıldandım.

“Dürüst olmak gerekirse onu çok hatırlamıyorum. Sana neye benzediğini söyleyemem. Onu en son gördüğüm fotoğrafını bile hatırlamıyorum. Garip, değil mi?”

“Hayır, pek değil.” İnsanlar herkesin düşünmek istediğinden daha kolay unutuluyordu, özellikle de kendileri hakkında.

Bir gün annemi unutmuyordum? Unutmak istemiyordum. Kızgın olduğum kadar, onun gülümsemesini unutmak istemiyordum da. Belki de etrafımda yeterince fotoğraf bulundurursam onu asla kaybetmezdim.

“Neyse,” diye devam etti Isaiah. “Birçok denizaşırı geliştirme projesi yürüten bir şirkette çalışıyordu. En sonunda onu

Asya'ya taşdılar. Bizi arıyordu. Ona merhaba diyebilmem için küçükken annemin bana telefon kullanmayı öğrettiğini hatırlıyorum. Ancak yılda bir ya da ikiden fazla ziyarete gelmiyordu. Bana doğum günlerimde ve Noel'de hediyeler gönderirdi. Sonra ben sekiz yaşındayken, annem Kaine'le beni oturtup babamın hasta olduğunu söyledi. Ondan sekiz ay sonra vefat etti.”

“Aman Tanrım.” Nefesim kesildi. “Hastalığı neydi?”

“Pankreas kanseri.”

“Üzgünüm.” Elimi elinin üzerine koydum.

Omuz silkti. “Daha çocuktum. Bir babanın oğluna öğretmesi gereken şeyler söz konusu olduğunda da Kaine vardı. Bisiklet sürmeyi o öğretti. Nasıl top atılacağını. Bir de yumruk.”

Sıkı bağlara sahip bir ailesi vardı, benimki gibi. Suzanne'in evlilik haberimize verdiği tepki karşısında yaşadığı şoku göz önünde bulundurursak, Isaiah onların bizim beklenmedik ilişkimiz karşısında çılgına döneceklerini tahmin etmiş olmalıydı. Bunu neden onlardan sakladığını anlayabiliyordum. Benimle ilgili değildi. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Omzuna omzumla hafifçe çarptım. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.” O da omzunu benimkine geri dokundurdu.

“Neden seni beğenmeyeceğimi düşündün?” Bana söylediği hiçbir şey kötü durmuyordu. Ailevi durumunun ne olduğunu umursamıyordum. *Benimkine bakın.* Benim köklerimin hikâyesiyle kıyaslandığında onunki uysal kalıyordu.

“Bunlar tehlikesiz sorulardı, bebek.”

“Ah.”

Belki de benim tekrar Shannon'ı soracağımı beklemişti. Ancak geçen hafta ipucunu almıştım. Orası uçuşa yasak bir bölgeydi.

O kimdi? Eski kız arkadaşı mı? Ya da... eski eşi mi? Daha önce evlenmiş miydi? Hepsi sormak istediğim sorulardı ama tehlikesiz durmuyorlardı. Ayrıca sonunda benimle konuşuyordu. Yanlış bir soruyla benimle tekrar iletişimi kesmesinden endişeleniyordum.

“Şuna ne dersin? Senin hakkında ne bilmem *gerekiyor*?”

Öne eğildi, dirseklerini dizine yasladı. “Buradaki çoğu kişi üç yıl hapis yattığını bilmiyor. Saklamıyorum. İnkâr etmiyorum. Ancak bunu yayınlamıyorum da.”

“Anlayabiliyorum. Neden hapse girdiğini söyleyecek misin?”

Kapıya baktı.

Saniyeler birbirini kovaladı. Normalde Isaiah bir soruyu görmezden geldiğinde ortada bulunan gerginlik yoktu. Bu farklıydı. Utanıyordu. Suçluluk, yoğun dalgalar hâlinde içinden akıyordu. Canını yakıyordu. Buna katlanıyordu çünkü ondan bir cevap istemiştim.

“Cevap vermek zorunda-”

“Birini öldürdüm.”

Donakaldım. “Kimi?”

“Bir kadını ve onun doğmamış bebeğini.”

İrkildim. İrkilmek istememiştim fakat istemsizce olmuştu.

Kafasını önüne eğdi.

Bu gerçek olamazdı. Isaiah hamile bir kadını öldürmezdi. Kaza olmuş olmalıydı, değil mi? Benim hayatımı kurtaran Isaiah bir katil değildi.

O nazik, mesafeli ve düşünceli biriydi. Bu adamı soğukkanlı bir katil olarak hayal etmeyi reddediyordum.

Bir dakika, bu yüzden mi alkol kullanmıyordu? Kadının ve-fatının alkol bağımlılığıyla bir alakası var mıydı? Hapiste uzun süre kalmamıştı. Üç yıla ek şartlı tahliye kasıtsız adam öldürme için bilinen bir cezaydı. O yüzden kaza olmak zorundaydı. Belki alkollü araç kullanmaydı?

Ya da uyuşturucu?

Zihnim olasılıklarla fırl fırl dönüyordu ama dışarıdaki mer-divenlerde bir çift ayak sesi yankılanınca durdu. Merdivenler herhangi bir kapı zilinden daha iyiydi. Kimse buraya fark edil-medem giremezdi.

Isaiah bir hışımla yataktan kalkıp kapıya ilerledi. Ziyaretçi-miz kapıyı tıklattığı anda Isaiah açtı.

“Dash.” Isaiah içeri geçmesini işaret etti.

Dash içeri girip odayı inceledi.

Yataktan kalktım, dairemize yaptığı ilk ziyaretinin boya mal-zemeleriyle kaplı olduğu zaman olmamasım dilerdim. Isaiah’ya fırlattığım fırça halının değil -Tanrı’ya şükür- plastik bir mobil-ya örtüsünün kenarındaydı.

“Ne oldu?” diye sordu Isaiah kapıyı kapatırken.

“Bazı haberlerim var,” dedi Dash. “Warriorlar harekete geçi-yor. Tucker bugün beni aradı, cumartesi buraya geleceklerini ve toplantı yapmayı beklediklerini söyledi.”

Kalbim ağzımda atıyordu. Hayır. *Hayırhayırhayırhayırhayır*. Isaiah ve benim o kulübede olduğumuzu mu öğrenmişlerdi?

“Ne hakkında?” diye sordu Isaiah.

“Yangın. Kimin kundakladığını bulma konusunda zaman harcadılar ama şansları hiç yaver gitmedi.” Bana döndü. “Sizi kaçırın adamla ilgili seninle ve Bryce’la konuşmak istiyorlar.”

“Hiçbir şey bilmiyoruz,” dedim düşünmeden. “Size her şeyi söyledik.”

“Şimdi de onlara söyleyeceksiniz.”

“Neden?”

“Çünkü.” Sert sert baktı. “Onlarla iş birliği yapıyoruz. İhtiyacımız olan son şey asla kazanamayacağımız bir savaşa girmek. Bu adamlar kuralına göre oynamaz. Önce öldürür, sonra soru sorarlar.”

Yutkundum. “O zaman ne yapacağız?”

“Onlara ne biliyorsan söyle.” İşaret parmağını burnuma doğrulttu. “Ve bana anlattığın hikâyenin tam olarak aynısı olursa iyi olur.”

12. Bölüm

Isaiah

“**B**uradan hoşlanmadım,” diye fısıldadı Genevieve, bana daha da sokulurken.

“Ben de.”

Warriorlarla buluşacağımız Tin Gypsy kulüp binasının ön kapısından az önce içeri girmiştik.

Genevieve’in elini tutuşumu güçlendirdim. Bizim için el ele tutuşma bir alışkanlık gibi olmuştu. İlk başta, dünyaya bir çift olduğumuzu göstermenin en kolay yoluydu, öpüşmekten veya sarılmaktan bile daha az stresliydi. Ancak sonra gelişmişti. Çok daha fazlası hâline gelmişti. Biz birleşmiştik. Takımdık. Bu işte sonuna kadar birlikteydik.

Aylarca ona uzanıp narin parmaklarını benimkilere doladıktan sonra eli bir sığmak hâline gelmişti.

Bugün ikimizin de rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Warriorlarla olan bu toplantıyı iki gün beklemek acı vericiydi. Genevieve çok diken üstündeydi, neredeyse hiç uyumamıştı.

Doğruluğundan emindim çünkü ben de neredeyse hiç uyumamıştım. Dün gece, sonunda ikimizin de kendi yataklarımızda dönüp durmasından bıkmıştım. Kalkıp televizyonu açmıştım. *Harry Potter* filmlerini çoktan bitirmiştik, bu yüzden ben de en baştan başlamıştım.

Hâlâ kitapları okumamıştım. Belki de Genevieve haklıydı. Belki de hapisane benim için okuma eylemini mahvetmişti. Bu karışıklıktan kurtulursak bir kitap alıp öğrenecektim.

Bu sabah çok stresliydi. Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey olmadığı için Genevieve'le duvarları boyamıştık. Öfkesi yumuşadığından, yardım etmeme izin verdi. Dash'le Bryce geldikten kısa bir süre sonra Draven, Emmett ve Leo da vardığında, onlarla park yerinde buluşup kulüp binasına gittik.

Bu bina hakkında pek fazla düşünmemiştim. Dışarıdan bakıldığında bayağı mütevazıydı. Otoparkın uzak bir ucunda, ağaçların gölgesinde terk edilmiş bir şekilde duruyordu. Yapraklar renk değiştirmişti ve çoğu, koyu renkli binanın etrafındaki biçilme vakti çoktan geçmiş çimlere düşmüştü.

Pencerelerin hepsi sağlam kontrplak levhalarla kapatılmıştı. Bunu kim yaptıysa çivi yerine vida kullanmıştı ve tahtaları dışarıdan değil, içeriden sabitlemişti. Onları açmanın hiçbir yolu olamazdı. Dışarıdan girebilmek için önce kirli camı tuzla buz etmeniz, sonra da testere kullanarak levhaları kesmeniz gerekirdi.

Penceresi olmayan bir binadan kaçış imkânsızdır. Yıllar önce, bunun hakkında hiçbir şey aklımın ucundan geçmezdi fakat hapisanenin, insanın bakış açısını değiştirme gibi bir yönü vardı.

Artık her zaman bir kaçış yolu arıyordum.

Dash'i içeride takip ederken hiçbirimiz konuşmadık. O ve Emmett ışıkları açarken bekleyerek kapıların ardındaki açık odada durduk.

Tüylerimi ürperten küf kokusu değildi. Havanın bayat, alkol ve sigara kokusuyla ağırlaşmış olmasından da kaynaklanmıyordu. Bilardo masasındaki toz veya bardaki örümcek ağıları da değildi. Kalp atışlarını hızlandırmış, avuçları terlemişti çünkü kapana kısılmıştık. Bu kulüp binasından çıkmanın ve Genevieve'i çıkarmanın görünür tek bir yolu vardı, o da arkamdaki kapıydı.

"Burada buluşacağız." Leo, bulunduğumuz yerin tam karşıındaki çift kapıdan geçmeyi işaret etti.

Odanın içerisine girerken Genevieve elimi iki eliyle kavradı.

"Burası şapel." Draven elini odanın uzunluğundaki masanın üzerinde gezdirdi. "Kulüp toplantılarımızı burada düzenliyoruz."

Genevieve'in irileşmiş gözleri odayı incelerken elimi tutuşu sıkılaştı. Normal bir konferans odası gibi duruyordu ve dışarıdaki oda kadar kötü kokmuyordu. Siyah, yüksek sırtlı sandalyelerin derisi bardan gelen pis kokuyu kovuyormuş gibi duruyordu. Limon cilasının kokusu burnuma doluştu. Mekânın geri kalanı tozluysen, yakın zamanda birisi masayla sandalyeleri tozdan arındırmak için burada bulunmuştu.

"Hepimiz bu tarafta oturacağız." Dash masanın zıt tarafını işaret etti. Ön kapıyı görebilecektik ama kaçmayı zorlaştıracaktı. Bizimle çıkışın arasında Warriorlar olacaktı.

Belki de Dash bir savaş beklemiyordu. Belki de bu basit bir toplantı olacaktı. Ancak midemdeki düğümler, sadece bu toplantı bittiğinde ve dışarıda özgürce nefes alınca yok olacaktı.

Genevieve elimi bıraktı ve odanın arka duvarına yürüdü. Siyah deri yelekli adamların fotoğrafları dizilmişti. Bazıları motosikletlerin önünde duruyordu. Bazıları sürüyordu. Her fotoğrafta gülümsemeler vardı.

Gülümsemeler beni şaşırttı. Bu fotoğraflar Tin Gypsyleri dost canlısı gösteriyordu. Kulübü eğlenceli gösteriyordu. Belki de bir insanın kafatasına kurşun sıktıkları ana kadar gülümsüyorlardı.

Cezaevinde, bir motosiklet kulübünde olan Beetle* denen bir çocuk vardı. Böcek*le uzaktan yakından alakası yoktu, Bear** daha uygun bir isim olurdu. Beetle, kurşun bir boruyla üç adamı beş dakikadan kısa bir sürede öldürmüştü. Beetle asla gülmezdi.

Zihnim, bu çeşit bir şiddetle tamirhanede yanında çalıştığım adamları bağdaştıramıyordu. Dash, Emmett ve Leo iyi adamlardı. Ancak asılı olan fotoğrafların sadece birkaçında varlardı. Yarmaları giymişlerdi. Merhametsiz adamlar olmadıkları hakkında kendimi kandırıyordum.

Belki normal hayatlarımızın maskelerine rağmen, hepimizin içinde bir dizi kötülük vardı.

Beetle'in uysallardan biri olduğu bir yerde üç yıl yaşadktan sonra, eski bir motosiklet kulübüyle bağlantısı olduğu bilinen bir tamirhanede işe girmek konusunda iki kez düşünmemiştim. Gülümsemelere kanmamam gerektiğini biliyordum.

Genevieve'in iyiliği için onun her birine inandığını umuyordum.

Fotoğraflara bakarak vakit geçirdikten sonra çerçevelerin arasında asılı duran bayrağa doğru adım attı. Bu Tin Gypsy yamasıydı. Ortasında bir kurukafa vardı. Bir tarafı parlak renkler

* Böcek anlamına gelen bir isim. -ç.n.

** Ayı anlamına gelen bir isim. -ç.n.

ve mücevherli süslemelerle bezenmişti. Diğer tarafında, gümüş dikişler yüzü metal gibi gösteriyordu. Alevler siyah arka planı yalıyordu.

Genevieve anlamlandırmaya çalışarak başını yana eğdi. Eğer yamalarının amacı düşmanlarının içine korku salmaksa başarisiz olduğunu tahmin ediyordum. Fazla gösterişliydi. Ancak bu bir mesaj vermek, bir kişinin bir kez görebileceği ve ömrü boyunca hatırlayabileceği bir şey olması içinse bunu bir başarı olarak adlandırırdım.

“Oturun.” Dash çoktan masanın başındaki bir sandalyedeydi. Bryce bizim tarafımızdaki ilk sandalyeye oturdu. Yanına Draven, onun yanına da Leo ve Emmett oturdu. Bu da Genevieve’le beni sıranın sonuna yerleştirmiş oldu.

Sandalyesini çekip Emmett’in yanına oturmasını sağladım. Bir şeyler ters giderse, onu korumaya yardım edeceğine güveniyordum.

“Şunun üzerinden bir kez daha geçebilir miyiz?” diye sordu Bryce titrek bir nefes verirken. “Ben gerginim.”

Dash elinin üzerini eliyle kapattı. “Gergin olacak hiçbir şey yok.”

Bryce gözlerini devirdi. “Dedi botunda ve pantolonunun kemerinde silah taşıyan adam.”

Siktir. Silah getirmeli miydim? Bryce’la Genevieve’i kurtarmak için dağa gittiğimiz gün Dash bana bir silah vermişti. Geri vermemi istememişti. Ben de ona götürmemiştim; onu yakınımda tutmak güvende hissettiriyordu ve gidip kendime bir tane alamazdım. Dairede yeni inşa ettiğim rafların birinde bir kutuda saklıydı.

“Tucker sadece birkaç adam getirmeyi kabul etti,” dedi Dash, Bryce’a. “Geçen seferki gibi olmayacak. O bir gözdağıydı.”

“Bu da öyle,” diye mırıldandı Emmett, başını iki yana sallayarak. “Bu toplantıyı talep ediş şekli hoşuma gitmedi.”

“Benim de,” diyerek ona katıldı Dash. “Fakat bir seçeneğimiz yok. Doğruyu söylediğimizi, bir bok bilmediğimizi anladığı anda gidecek. Ben de kendi adıma, en azından bir tehditten kurtulmuş olmayı gerçekten istiyorum.”

Draven başıyla onayladı. “Katılıyorum.”

“Hiçbir şey bilmiyoruz,” dedi Bryce.

“Bunu ona söyle, bebeğim. Gözlerindeki gerçeği görmesine izin ver.”

Yüzü soluklaştı. “Tamam.”

Genevieve sandalyesinde döndü, endişeli bakışları benimkilerle buluştu. *Ya gerçeği görürse?*

Elini tuttum.

Oda sessizleşti; tek hareket, nefes alan göğüslerin inip kalkmasıydı. Bu bana hapishanedeki geceleri, havanın durgunlaştığı zamanları hatırlattı. Bazı geceler sessiz kalıyordu ve birkaç saat uyuyabiliyordum. Diğer gecelerse en kötü ihtimali bekleyip, diğer mahkûmların nasıl uyuyabildiğini merak ederek gece boyunca etrafı dinlerdim.

Mahkûmiyetimin üzerinden neredeyse bir yıl geçmişken, birkaç hücre aşağıdan bir hışırtı duymuştum. Sadece on gündür hapiste olan bir adam kendisini asmak için çarşafını kullanmıştı. Tüm bu süreç boyunca hücre arkadaşı uyumuştum.

Sessizliği bozarak, “Duruşmaya gelme izniniz var mı?” diye sordu Emmett, Draven’a.

“Evet,” diye yanıtladı Draven. “Ama gelmeyin. Yapacak daha iyi işleriniz var.”

Zaman daralıyordu. Aralık hızla yaklaşıyordu ve duruşma başladığında kimse uzun süreceğini beklemiyordu.

Genevieve, Draven’ın etrafında çekingendi. Evliliğimizi duyurduktan sonra Draven’ın onu kenara çekip konuşmasından beri birlikte vakit geçirmemişlerdi ve Amina hakkında konuşmamışlardı. Ancak her gün işe gitmeden önce onu uğurlamak için oradaydı. Eğer Genevieve kabul etmeye karar verirse, başka bir konuşma için kapıyı aralık bırakmıştı.

Amina’yı öldüren adamı bulmadığımız müddetçe, Draven hapse girecekti. Bir ebeveyn daha kaybetmiş olacaktı.

Draven hüküm giyerse, Genevieve’in onu hapishanede ziyaret etmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. O yere ayak basamayacak kadar saftı.

Draven muhtemelen hapishaneyi benden daha iyi kaldırırdı. O içeri pişmiş bir şekilde girecekti. Ben hissiz bir şekilde girmiştim. Avluda dayak yemek için kolay bir av olmuşum çünkü umursamamıştım. Fiziksel acıyı iyi karşılamıştım; içimdeki acıyla kıyaslandığında bir hiçti. Her bir yumrukla tekmeyi hak etmiştim. Her bir kırık kaburga kemiğini ve morarmış gözü.

Annemin beni ilk ziyaret edişinde morluklarla kaplıydım ve dudağım yarılmıştı. Tüm görüş boyunca ağlamıştı. Ondan beni ziyaret etmeyi kesmesini istemiştim ama ne zaman ısrar etse, hayvanların benimle eğlenmesine izin vermeden önce yüzümü koruduğuma emin oluyordum.

Dayaklar sonunda kesilmişti. Artık eğlenceli bir hedef değildim ve şükürler olsun, duş kabinlerinde görülen türden bir

dikkat çekmemiştim. Üst üste beş gün tecavüze uğradığı için hükmünün onuncu gününde kendini asan çocuk gibi.

Belki Draven'ın şansı yaver giderdi ve maksimum güvenliğe sahip olurdu. Maksimum güvenlik, *Super 8** gibi bir minimum güvenlikle kıyaslandığında *Four Seasons*'ta** yaşamak gibiydi.

Motosikletlerin gürültüsü sessizliği kesti. Odadaki gerginlik yükseldi ve herkes aynı anda hareket etti.

Dash hışımla ayağa kalkarak odanın dışına çıktı. Bryce ellerini büyümekte olan karnına koydu ve gözlerini kapattı. Leo botundaki silahı çıkarıp masanın altında saklı duracak şekilde kucasına yerleştirdi. Emmett'la Draven göz göze geldi, ifadelerini sertleştirdiler ve daha dik oturdular.

Ben ne halta bulaşmışım böyle? Genevieve'i neyin içine sokmuştum?

Ona o gün kaçmasını söylemeliydim. Colorado'ya kaçmasını ve asla arkasına bakmamasını söylemeliydim.

Botlar öndeki odada hareketlenirken tüm gözler kapıya dikilmişti. Önce Dash, ardından da beş adam görüldü.

Tucker'ı ve diğer üç adamı Warriorların bize tamirhanede sürpriz yaptığı günden tanıdım. Beşinci adam yeniydi.

Sırtlarına düz, beyaz Arrowhead yamalı parçaları geçirmişlerdi. Bir adam Emmett'la el sıkışmak için masanın diğer ucuna uzandığında göz ucuyla gördüm.

“Naber, Stone?” dedi adam, Emmett'a soyadıyla seslenerek.

Emmett ayağa kalktı. “Aynı.”

Leo oturmaya devam etti ama yüzünde bir sırtış vardı. “Partiye hoş geldiniz.”

* Uygun fiyatlarıyla bilinen ekonomik bir Amerikan otel zinciri. -ç.n.

** Lüks otel ve resort zinciri. -ç.n

Onu daha iyi tanımasaydım, Leo'nun bundan hoşlanıyormuş gibi gözüktüğünü söyledim. Performans sergilemekte iyiydi.

“Draven.” Tucker elini sıktı. Bu hareket, giydiği yamanın genişlemesine sebep oldu ve kaburga kemiğine dayalı bir silahı ortaya çıkardı. “Duruşmanın aralık ayında başlayacağını duydum.”

“Evet,” dedi Draven yerinde kalmayı sürdürerek.

“Oturun,” diye buyurdu Dash, masanın başındaki yerini alırken. Sandalyede sırtını doğrulttu. Bu toplantı onun fikri olmasa da onun toplantısıydı ve odaya o hâkimdi. “Tucker, eşimle ve kız kardeşimle konuşmak istedin.”

Genevieve'in eli sarsıldı. Dash onu hiç kız kardeşi olarak tanıtmamıştı. Bugün onu bu şekilde tanıtmasının tek sebebi gücünü öne sürmektir. Genevieve'in onun koruması altında olduğunu açıklığa kavuşturuyordu.

“Bu doğru.” Tucker parmaklarını, gri noktalara sahip koyu renk keçi sakalıyla kaplı olan çenesinin altında birleştirdi. Draven'in yaşlarında olmalıydı. Yanaklarındaki deri, güneş ve rüzgâra maruz kalarak yıpranmıştı. Muhtemelen Draven gibi o da hayatını motosiklet üzerinde, ilkbahar, yaz ve sonbaharın her saniyesinde sürerek geçirmişti.

“Sorularına dikkat et, Tucker,” diye uyardı Dash.

Tucker'ın gözlerinden bir kızgınlık huzmesi geçti fakat dikkatini Bryce'a çevirmeden önce başıyla onayladı.

Güzel. Bryce'ın başlaması daha iyiydi. Genevieve'den daha sakindi, belki de bir şey saklamadığı içindi. Şimdi bakışlarında başkaldırı vardı. Rakibiyle burun burunaydı ve kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

“Normalde soruları ben sorarım.” Sırıttı. “İlk soruyu benim sormamın bir sakıncası var mı?”

Tucker başını salladı. “Sor.”

“Ne kadar sıkışmış durumdasınız?”

Draven pis pis sırıttı. Emmett kaskatı kesildi. Dash, Warrior başkanına sataştığı için eşine kaşlarını çattı.

Ancak Tucker alınmadı. Beyaz dişlerini göstererek gülümse-di. “Fena hâlde.”

“Perişanlığa hoş geldiniz,” dedi Bryce. “Bizi kaçıran her kim-se, izini kaybettirmede iyiymiş. Burada olduğunuz için tahmin ediyorum ki gerçekten doğruyu söylüyordunuz. Amina Dayle-e’yi öldürmediniz ve kimin yaptığını bilmiyorsunuz.”

Genevieve’in nefesi annesinin adını duyunca titredi.

Tucker başıyla onayladı. “Size bunu söylüyordum.”

Bryce dirseklerini masaya yasladı. “Peki ne bilmek istiyor-sun?”

“Sizi nasıl kaçırdığından bahset.”

“Ailemle yediğim akşam yemeğinden sonra eve geldim. Evim karanlıktı. Bana arkamdan yaklaştı, beni evin dışına sür-rükledi, el ve ayak bileklerimi bantladı, ağzımı tıkadı, ardından beni bir arabanın bagajına tıktı.”

“Ne çeşit bir araba?”

“Siyah sedan. İşaret yoktu. Plakaya bakamadım.”

“Sen baktın mı?” Tucker’ın bakışları kafasını sallayan Gene-vieve’e döndü. Uzunca bir süre gözlerini üzerinde gezdirdi ve kahretsin, Genevieve kendisini tutmasaydı mahvolmuştuk.

Onda kendisi de dahil, diğer insanların fark edemediği bir güç vardı. Bryce gibi bunun hakkında cüretkâr değildi fakat ge-rektiğinde çelik gibi sinirlere sahipti.

“Seni nerede kaçırdı?” diye sordu Tucker, Genevieve’e.

“Bozeman’daki otel odamda,” diye yanıtladı.

Tucker’ın adamları mutlak bir sessizlik içinde oturuyordu. İçlerinden biri Genevieve’e öfkemi körükleyen sert bir bakış atıyordu. Ürkütücü piç kurusuna uyarıcı bir ters bakış attım. Sadece tek kaşını kaldırdı ve Genevieve’e bakmaya devam etti.

“Neye benziyordu?” diye sordu Tucker, Bryce’a.

“Örtünmüştü. Baştan aşağı. Nedeninden emin değilim. Madem bizi öldürecekti, neden kendini açığa çıkarmadı? Kaçabileceğimizden endişelenmediyse, ki kaçtık, bunun garip olduğunu düşünmüştüm.”

“Bana ondan bahset,” diye emretti Tucker. “Nasıl kaçtınız?”

“Genevieve beni öldürmüş gibi gözüksün istiyordu. Sonra Dash onu öldürecekti. O yüzden beni dizlerimin üzerine itti, Genevieve’in ellerini serbest bıraktı ve kafama silah dayamasını sağladı. Dash’le çocuklar, tetiği çekmesini sağlayamadan oraya ulaştı.”

“Neden ikinizi de kendisi öldürmedi?”

“En ufak bir fikrim yok.” Bryce iki omzunu yukarı kaldırdı. “Eski bir savaşı kazanmak için olduğunu söyledi.”

Tucker dikkatini Dash’e döndürürken mırıldandı. “Bu nasıl eski bir savaşı kazandırır? Anlaşmazlığımızı yıllar önce çözdük. Kız kardeşini öldürmen sikimde değil.”

Genevieve irkildi. Masanın ucundaki adam sırtıttı.

Hasta piç. Hapishanede bazı darbeler almış olabilirdim fakat onları teslim edebilirdim de. Eğer dikkatli olmazsa, bu masadan fırlar ve ölümüne ramak kalana kadar onu döverdim.

“Artık hiçbir şeyin bize de neden mantıklı gelmediğini biliyorsun,” dedi Dash, Tucker’a. “Belki de Genevieve’in Warri-

orlarla çalıştığını sanacağımızı düşünmüştür. Yalan söylemeyeceğim, bu düşünce aklımdan geçti. Belki de kulübünüze karşı misilleme yapacağımızı düşündü. Eğer Genevieve ölseydi, bunu inkâr edecek kimse kalmazdı.”

“Misilleme mi?” dedi Tucker küçümseyerek. “Hepiniz bir dakika içinde ölmüş olurdunuz. Bize karşı direnemezsiniz.”

Draven öne eğildi. “İntikamın gücünü hafife alma. Bunu yapan son kulüp bizzat benim ellerimle bu yeryüzünden silindi.”

Bu kulüp, Chrissy Slater’ı öldüren kulüp olmalıydı. Draven intikamını almıştı.

“Tartışmaya dönebilir miyiz? Cumartesi günleri bulunmam gereken yerler var.” Leo, sıkılmış taklidi yaparak sandalyesinde daha da derine yaslandı. Bu esnada masanın altında silahı Tucker’a yöneltilmişti ve parmağı tetikteydi.

“Kaçtınız,” dedi Tucker, Bryce’a.

“Dash ona ateş etti. Bu da bana ve Genevieve’e koşma şansı tanıdı.”

“Nereye koştunuz?” diye sordu Tucker.

“Silahlı manyaktan uzağa,” diye karşılık verdi, ciddiyetini bozmadan ironik bir şekilde. *Ukala.*

Tucker bu sefer etkilenmiş değildi. “Spesifik ol.”

“Güney ya da kuzey gibi mi diyorsun? Hiç bilmiyorum. Ben tepeden aşağı koştum. Donmuştum ve ayaklarımın üzerinde durmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, güneşe karşı yönümü belirlemeye fırsat bulamadım.”

“Ya sen?” Tucker, Genevieve’e hitap etmek için sandalyesinde döndü.

Genevieve hiç kıpırdamadan oturdu. “Ya ben, ne?”

“Nereye koştun?”

“Bizi kaçıran adamla yollarımız kesişmesin diye diğer tarafa.”

“Kulübeye doğru mu?”

“Evet.” Sesi çok iradeliydi, korkudan eser yoktu.

“Nasıl içeri girdin?”

“Ön kapıdan. Çoğu kulübede var. Kapılar.”

Tanrım, şu kadınlar. Bryce’ın tavrı bulaşıcıydı ve ikisi de zorbalanmayacaktı.

“Sonra ne oldu?”

“Bir pencerenin yanına çömeldim ve dışarıyı izledim. Bizi kaçıran adamın yamaçtan ağaçların arasına doğru gittiğini gördüm. Onu gözden kaybedince, oradan defolup gittim.”

Kelimelerini aceleye getirmiyordu. Açıklaması soğukkanlı ve sakindi. Ayrıca tamamen palavraydı.

“İçeride birini gördün mü?”

“Hayır.”

Tucker gözlerini kıstı ama sessiz kaldı.

“Sonra ne oldu?” dedi Genevieve’e bakıp duran adam. İşte o an, Genevieve sonunda bakışlarını fark etti. Göğüslerine bakarak konuşuyordu. Dudaklarını yaladı.

“N-ne?” diye kekeledi Genevieve. İlk zayıflık işaretiydi.

“Onu buldum ve oradan siktirip gittik,” diye cevapladım.

“Başka bir şey yok mu?”

“Hiçbir şey.” Gözlerimi kısıp Genevieve’in elini sıkıca tuttum.

“Bunların hepsinin yalan olmadığını nereden biliyoruz?” diye sordu Tucker. “Belki o sürtüğü motelde bizim öldürmediğimizi söylediğimde bana inanmadınız. Bu kaçırılmanın, benim adamlarımdan birini öldürdüğünüz gerçeğini gizlemek için uydurduğunuz bir hikâye olmadığını nasıl bileceğim?”

Genevieve'in eli, *sürtük* kelimesinde seğirdi.

“Yeter.” Draven'ın sesi odada yankılandı. Dash masanın kontrolünde olabilirdi fakat Draven kendi sandalyesinden de aynı güçteydi. “Amina hakkında saygıyla konuşacaksınız. Burada duyduklarınız gerçekler. İkimiz de bu kızların yalan söylemediğini biliyoruz.”

“Ne halt bulmayı bekliyorsun, Tucker?” diye sordu Dash. “Adamlarından biri öldü. Biz onu öldürmedik. Ya da daha fazlası mı var? Sakladığın bir şey? Hem adamlarınızdan biri o kulübede tam olarak ne yapıyordu?”

Tucker'ın çenesi kasıldı. “Alakasız.”

“Bana alakalı gibi geldi,” dedi Emmett. “Biz, masanın bize ayrılan tarafında oturmuş gerçeği söylüyoruz. Sizin gerçeğiniz ne? Belki siz de aynısını yapana kadar paylaşmayı bitirmişsinizdir.”

“Belki değil.” Dash ayağa kalktı. “Bitti.”

Ardından Draven kalktı, kalkması için Bryce'a elini uzattı. Ayağa kalktığında kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra Leo kalktı, silahı elinde sıkıca tutuyordu. Sıradaki Emmett'ti, ardından da ben ve Genevieve.

Toplamda, onlardan sayıca fazlaydık. Muhtemelen bir kavgayı kaybederdik ama çizginin daha büyük sayılara sahip tarafında olmak, bulunmak için hiç de kötü bir yer değildi.

“Gerçek bu mu?” diye sordu hâlâ adamlarının yanında oturan Tucker.

“Evet,” dedi Bryce ve Genevieve aynı anda.

“Kanıt var mı?”

Bryce gözlerini devirdi. “Tam olarak baş harflerimizi ağaca kazıyacak vaktimiz yoktu.”

Tucker parmaklarını masaya vurdu ve sonra ayağa kalktı. Diğerleri de onunla kalktı. “Bilgi için teşekkürler.”

Odayı tek sıra hâlinde terk ettiler. Motosikletlerinin çalışmasını beklerken hiçbirimiz hareket etmedik.

Önce Dash çıktı ve Bryce’ı odadan aceleyle çıkardı. Dışarıda, ön kapının ardındaki geniş beton döşemede ona katıldığımız anda, Warriorların park yerinden siyah bir yıldırımla ve bir gürültü bulutu içinde hızla ayrıldığını gördük.

“Siktir.” Dash elini saçında gezdirdi, ardından Bryce’ı yanına çekip alına bir öpücük kondurdu. “İyi işti, bebeğim. Ancak lütfen, Tanrı aşkına, küstahlığını kontrol altında tutabilir misin?”

Bryce omuz silkti. “Elimde değil.”

Dash ofladı, sonra Bryce’ın üzerinden Genevieve’e baktı. “Sen de iyi iş çıkardın.”

Genevieve gözlerini kırıştırdı. “Ah, şey... teşekkürler.”

İnanılmaz bir iş çıkarmıştı. Buradaki kimse bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyordu, asla da bilemeyeceklerdi. Gerçek, ikimiz ve ölü bir adam arasında yatıyordu.

“Buradan gidiyoruz.” Onu kulüp binasından çekip çıkardım, dairede güvende olana kadar elini tutuşumu gevşetmedim.

“Ah.” Ellerini saçlarına götürdü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve sersemlemişti. “Polislere tanıklık etmek zorunda kalmamak için evlendik. Sanırım başkalarını da düşünmemiz gerekiyordu.”

“Şaka yapıyorsun.” Şu noktada, polisler problemlerimizin en küçüğüydü. Ellerimi omuzlarına koydum. “Seninle gurur duyuyorum.”

“Bittiğine seviniyorum.” Kendini göğsüme bıraktı, ellerini sırtıma kaydırды. Sarıldığımızda, normalde o benim yanıma sokulurdu. Yüz yüze sarılmalar en masumuydu. Bu ise kalıcıydı,

sanki bir kucaklama için burada olması gerekiyormuş gibiydi. Kollarım nereye yerleşeceğini tam olarak bilmiyordu. Beline mi? Omuzlarına mı? Kalçasına fazla yakın bir yerlere, çok aşağılara düşürmek istemiyordum. Birini omuzlarına, diğerini de kaburgasının hemen altına koymaya karar verdim.

Genevieve bana yaslandığında, yumuşak kıvrımları benim sert hatlarımın şeklini aldı. Üstelik sıcaktı. Tanrım, sıcacıktı. Bir kadını tutmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Bir kadının kucağına gömülmenin. Bir yanağımı saçlarına yasladım, bana sunduğu rahatlığı alıyordum.

Fazla erken bitti. Genevieve bırakıp geri çekildi. “Pratik yaptığımıza memnunum.”

“Ben de.”

“Sence bize inandılar mı?” diye fısıldadı. Kulüp binasında üzerine geçirdiği tavır ve özgüven kayıp gitmişti. Koyu, güzel gözleri korkuyla doluydu.

“Umarım öyle olmuştur.”

Yoksa bu asla sonlanmazdı.

Sonlanmak *zorundaydı*.

Hayatına devam etmesine izin vermek *zorundaydım*. Onu bu zorunluluktan kurtarmak *zorundaydım*.

Bu kasabayı terk etmeliydi ve zamanla bir anı hâline gelmeliydi.

Ben onu hak etmediğimi unutmadan önce.

Düzenleme

Ny.ozlem

13. Bölüm

Genevieve

“**B**ugün planımız ne?” diye sordu Isaiah oturduğu koltuktan. “Duvarlara ilk katı uygulamak ister misin?”

“Hayır.” Yastığıma doğru inledim. Bugün yapmayı istediğim son şey boyaydı.

Bu pazar gününü uyuyarak geçirmek daha iyi bir plan gibi geliyordu. Yorgundum ve... uyanıktım. Bir öğleden sonra şekerlemesi yapabilirdim.

Dün Warriorlarla yaptığımız toplantıdan sonra sakinleşmekte çok zorlanmıştım. Bana yalancı demek için geri döneceklerine çok emindim.

Isaiah, beni inandırıcı olduğuma ikna etmek için elinden geleni yapmıştı fakat şüpheler uyumama engel olmuştu. Sesimin titrediğini duymuşlar mıydı? Ayak parmaklarımın yerde sektiğini duymuşlar mıydı? Sabit bir göz teması kurmanın ne kadar zor olduğunu fark etmişler miydi?

Bryce'ın sesindeki cesaret özgüvenimi artırmıştı. Dağda da böyle durmuştu, bizi kaçıran adam karşısında kibirliydi. Dash buna küstahlık diyordu. Ben buna hayatta kalmak, salt yaşam arzusu diyordum.

Pek de etkileyici bir yalancı değildim fakat geçtiğimiz şu birkaç ayda çok fazla pratik yapmıştım. Yeterli geldiğini umuyordum.

“Bugünlük boyayı es geçsek olur mu?” Esnedim. “Film izleyip hiçbir şey yapmasak?”

“Bana uyar.” İç çekip koltukta yeni bir pozisyonda oturdu. Dün gece kaç kez bir taraftan diğer tarafa döndüğüne bakılırsa, Isaiah da çok iyi uyumamıştı. Koltukta rahat edemiyor olmalıydı. Bacakları çok uzundu ve omuzları çok genişti, yine de orada bir yorumda bulunmadan aylarca uyumuştum.

“Bu geceden itibaren koltukta uyumak istiyorum.”

“Ne?” Doğruldu, battaniye çıplak göğsünden düştü. “Neden?”

“Çünkü her zaman yatakta benim uyumam adil değil.” Yanağımın altına bir yastık sıkıştırılmış hâlde yanlamasına döndüm. Bu bana Isaiah'nın dövmeli tenini, özellikle de boynunun yanından omzuna ve biçimli göğüs kaslarından birine doğru inen siyah deseni mükemmel bir şekilde görmeme olanak tanıdı.

Isaiah'nın tüm dövmelerini tespit edebilmek için haftalarca kaçamak bakışlar atmam gerekmişti. Hepsi siyahtı. Her biri bir desendi. Yüzler veya kelimeler yoktu. Pürüzsüz teni boyunca uzanıp altındaki kasların şeklini alıyorlardı.

“Koltuğu dert etmiyorum,” dedi Isaiah.

“Lütfen, değiştirelim. Bu beni daha iyi hissettirecek.”

“Bunu yapamam, bebek. Burada iyiyim.” Kollarını koltuğun koluna doğru uzatarak yastığına gömüldü. Ardından ellerini kafasının altında birleştirip tavana baktı.

Yastığımı daha sıkı sararak kollarındaki hatları inceledim. Güçlüydüler, kasları iriydi ama uzun, geniş çizgileri vardı. Bir kas yükseliyordu, sonra diğerinin altında kayboluyordu. Omuzları koltuğun genişliğini aşıyordu. Isaiah kollarını kaldırdığında, bazen kanatları andırıyorlardı.

Siyahla donatılmış kanatları.

“Tüm dövmelerini hapishanede mi yaptırdın?” diye sordum.

“Hayır, sadece parmağımdakileri ve bunun bir kısmını.” Parmağı boynundaki dövmeye inen yolu izledi. “Hapishanede dövmeye yaptırmak kurallara aykırı ama birkaç çocuk yine de bunu yapıyordu. Üçüncü hücre arkadaşım geceleri benim için yaptı. Hasta falan olmadığım için dolayı muhtemelen şanslıyım çünkü bunları kalem mürekkebi ve sivrilterek iğneye dönüştürdüğü bir ataçla yaptı.”

Suratımı buruşturdum. Isaiah nadiren hapishane hakkında konuşuyordu. Konuştuğunda da sadece minik şeylerden bahsediyordu. Ancak ufak tefek şeyler, tüm hikâyeyi muhtemelen duymak istemediğimi bilmem için yetiyordu. Anlatmak isterse, dinlerdim. Ağlardım ama dinlerdim.

“Boynumdaki bu kadar büyük değildi. Önceden şurada sonlanıyordu.” Kalktı ve köprücük kemiğinde bir noktayı işaret etti. “Hapisten çıktığımda, gerçek bir sanatçıya gidip ona düzelttirdim. Sonunda onu genişlettik ve gerisini hallettim.”

Kollarını kaldırdı, ön kollarındaki dövmeleri görebilmem için onları yukarı doğru uzattı. Ayrıca baldırında, kaburgalarında ve sol ayağında da dövmelere sahipti.

Daha önce hiç dövme yaptırmak gibi bir arzum olmamıştı fakat Isaiah'yla çok fazla vakit geçirince, sanat çalışmalarımı takdir etmeye başlamıştım. Belki onunkiler gibi eşsiz bir şey olsaydı, bir tane yaptırabilirdim. “Acıdılar mı?”

“Evet, acıdı. İçerdeyken yaptırdıklarım en kötüleriydi. Çok uzun sürdüler çünkü tek seferde sadece çok az yapabiliyordu. Boynumdakini yapması neredeyse üç ayını aldı ama umursamadım. Bir yere gidecek hâlim yoktu.”

“Neden siyah?”

“Bu renkte kalemi vardı. Çıktığımda da siyahla devam etmeye karar verdim.”

“Şu ne anlama geliyor?” diye sordum. “Boynundaki dövme.”

“Aslında anlamı yok. Sadece bir desen. Adam denemek istedi. İyiydi ama gerçek dövme ekipmanları yoktu. O yüzden bulanık çizgilere sahip bir sürü basit şey var. O zamandan beri rötuş yaptırıyorum ama o zamanlar umursamıyordum. Ona benim üzerimde deneme yapmasını söyledim.”

“Neden?” Eğer dövme yaptırsaydım özel olmasını isterdim. Bir anlama gelmiyorsa neden o kadar acı çekip dövme yaptırırdın ki?

“Acı,” diye fısıldadı Isaiah. “Acı çekmek istedim.”

“Ah.”

Çöküşümden beri Isaiah'tan hamile kadının ölümüyle ilgili daha fazla bilgi istememiştim. Warriorlarla toplantımızla kafayı bozmuştuk. Ben de korkakça davranmıştım. Tüm cevapları istediğimden emin değildim.

Dövmeler, yaptıkları için bir ceza mıydı? Telafinin bir yolu muydu? Hapishane, kendi kendini maruz bıraktığı perişanlığı eklemeden de kulağa yeterince sert geliyordu.

Gerçi Isaiiah'nın bugüne kadar kendini cezalandırdığından şüpheleniyordum.

Güzel gözleri bazen çok kederliydi. Titremiyor veya parlamıyorlardı. İlk başta, bunun sebebinin hapishanede geçirdiği zamanlar yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Ya da o kulübede olanlar yüzünden.

Muhtemelen iki konuda da yanılmıştım.

Son zamanlarda, umutlarımın çoğalmaya başladığı birkaç an olmuştu. Isaiiah gülmüyordu ya da göze çarpan gülümsemeler göstermiyordu fakat bana nadiren sırıtıyordu. Dişleri hiçbir zaman görünmüyor, dudakları zar zor yukarı kıvrılıyor olsa da her seferinde nefesimi kesiyordu.

Tamirhaneden yukarı çıktığında ne zaman ona kurabiye yap-sam gülümsüyordu. Çamaşırlarını yıkadığımda gülümsüyordu. Akşamları eve geldiğinde daire için yeni alınmış bir şeyler gördüğünde gülümsüyordu. Benimle burada mutlu muydu?

Kendime bu soruyu sormam gerekiyor muydu?

Isaiiah sonsuza kadar bana ait değildi. Öyle ya da böyle, onu gerçekten mutlu eden birini bulacaktı. İçimdeki bencil bir taraf, gelecekteki Bayan Reynolds'ın ince sırıtışlardan daha fazlasını görmesi fikrinden nefret ediyordu.

Her şey bitmeden önce, Isaiiah'nın yüzünü güldüren kişi olmayı çok istiyordum. Eski Bayan Reynolds olmadan ve o hayatımdan çıkmadan önce.

“Dün için teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Ne için?”

“Elimi tuttuğun için. Sen orada olmasaydın bunu atlatabileceğimi sanmıyorum.” Sadece suçlulara yalan söylemek korkutucu olmakla kalmamış, kaçırılma olayını tekrar etmek de hiç

kolaylaşmamıştı. Ben kafasına silah tutarken Bryce'ın dizlerinin üzerinde olduğu görüntüsü yıllarca peşimi bırakmayacaktı.

“Teşekkür etmene gerek yok.” Isaiah iç çekti. “Eğer ben olmasaydım, zaten bunu yaşamak zorunda kalmazdın.”

Ofladım. “Bu *senin* suçun değil.”

Dik oturarak dizlerine doğru eğildi. Kıvrımlı ve budaklı bir ağaç dövmesi kaburgasından aşağı iniyordu. Dallar omzuna doluyor, bükülerek sırtı boyunca uzanıyordu. Bazı dalların uzantıları göğüs kaslarında kıvrılıyordu. “O zaman kimin hatası?”

“Annemin,” diye anında cevap verdim. “Suçlanacak birisi varsa o annemdir.”

“V.” Gözlerini kapattı.

V. Daha önce kimse bana V diye hitap etmemişti. Isaiah'nın ismimin tamamını söylemesini seviyordum. Tek harfi daha da çok sevmiştim.

Isaiah gözlerini açtı ve bakışlarımı yakaladı. “Bunun seni ne hâle getireceğini bilseydi buraya gelip Draven'la görüşmezdi. Öfkeli olduğunu biliyorum, sonuna kadar haklısın ama öfkeli kalma.”

Suçluluk duygusu damarlarımdan hızla aktı ve boğazımı düğümledi. Haklıydı. Öfkeliydim. Küplere binmiştim. Eğer annem burada olsaydı her gününün her dakikasında özür dilerdi.

Ancak burada değildi. Belki de sinirli olmak, onu sorumlu tutmak, benim onu kendime yakın tutma şeklimdi. Öfke ortadan kalktığında gerçekten gitmiş olacaktı.

Isaiah ayağa kalktı, kollarını kafasının üstünde gerdi. O, kalbimdeki acıdan güzel bir kaçış noktasıydı. Gövdesini döndürüp çevirerek sırtını gerdi. Karın kasları esnedi ve kalçalarının V kısmı belirginleşti. *Boxer*'ındaki şişkinlikte fazla oyalanmadan onu içime çektim.

Onunla olacak bir sonraki kadın her kimse, şanslıydı.

Isaiah, koltuktaki battaniyeleri düzgün bir kare şeklinde katladı. Ardından onları yastığın üzerine yığıp ucuz bir sandığı koyduğum yatak bazasına getirdi. Onları içine attıktan sonra bakışlarımızı buluşturdu. “Tembel bir gün mü?”

“Tembellik yapalım.”

Sırıttı.

Isaiah Reynolds’ta gerçekten bir şeyler vardı. Ben de gülümsedim ve midemdeki kelebeklerin kanat çırpmasına izin verdim.

“Duşa gireceğim.”

“Peki.” Soluklanarak kasıklarımdaki kalp atışlarına sebep olan düşünceyi görmezden geldim. Isaiah’nın *boxer*’ını sıyırması, onu kalçasından aşağı, kalm ve kaslı uyluklarımn üzerinden ittirilmesi, ayakta durarak açığa çıkardığı...

Bu kadarı yeterli. Kızarmış yanaklarımı görmemesi için yüzümü yastığa gömdüm.

Isaiah banyoya doğru yürüdü ancak merdivenlerdeki ayak sesleri onu durdurdu ve beni bir roket gibi dik oturttu.

Hiç ziyaretçimiz olmazdı. En son gelen kişi Dash’ti ve başımıza ne işler açmıştı. Peki tamirhanenin kapalı olduğu bir pazar günü kim burada olurdu?

Isaiah odada iç çamaşırıyla yürüdü. Sürgüyü çevirdi ve kapıyı araladı. “Ah. Selam.”

Kalbim yatıştı. Bu, burada hoş karşılanmayacak birine söylenecek bir *selam* değildi.

Kapıyı daha geniş açtı ve Draven’in içeri girmesi için kenara kaydı.

“Ah, merhaba.” Yorganımı göğsüme bastırdım. Üzerimde sadece ince bir tişörtle pijama şortu vardı. Isaiah’nın pijamamın

altından göğüs uçlarımı görmesine alışmıştım ama Draven? Onu karşılamak için ayağa kalkmayacaktım.

“Günaydın.” Draven’ın gözleri, yataktaki ben ve neredeyse hiçbir şey giymemiş Isaiah arasında gidip geldi. Yerinde kıpırdandı.

Görünüş açısından, tembel bir pazar sabahı bizi basması dört dörtlüktü. Yatakta tembel bir sabah geçirmiş evli bir çift gibi gözüküyorduk. Bazadaki sandık ve Isaiah’nın duş almadan güne başlayamaması gerçeği için Tanrı’ya şükürler olsun.

“Bir terslik mi var?” diye sordu Isaiah. “Warriorlardan haber mi aldın?”

“Ah, şey... hayır.” Draven daireye göz gezdirdi. “Duvarları mı boyuyorsunuz? Güzel duruyor.”

“Övgüyü Genevieve hak ediyor.”

Draven duvarları incelemeye devam etti, benim yüzüm hariç her yere bakıyordu. Isaiah bana baktı. Ellerimi havaya kaldırdım. Çenesiyle Draven’ı işaret ederek beni konuşmam için teşvik etti.

Of. “İyi,” dermişim gibi dudaklarımı oynattım. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

Draven botlarına baktı. “Kahvaltıya gitmek ister misin diye merak ediyordum.”

“Pee-kii.” Ağır ağır konuştum. “Neden, tam olarak?”

“Konuşmak için. Belki de hâlâ özgür bir adamken, seni biraz tanıyım diye düşündüm. Sakıncası yoksa.”

İsteğini ifade ediş tarzı ilginçti. *O, beni tanımak istiyordu. Birbirimizi tanımayı değil.*

Draven’a karşı olan hislerim en iyimser görüşle kafa karıştıncıydı. Tüm çocuklarıyla ilişkilerinde zorlandığı izlenimine ka-

pılmışım. Bryce'a göre, Draven'la Dash bir zamanlar yakınmış. Sonra Dash, Draven'in annemle olan ilişkisini öğrenmiş ve kendi ilişkileri paramparça olmuş. Bryce kısaca, Draven'la Nick'in de zor bir dönemden geçtiğinden bahsetmişti. Ancak düğünde iyi anlaşıyormuş gibi görünmüşlerdi. Çoğunlukla Draven, Nick'le Emmeline'in çocuklarının üzerine titremişti.

Kahvaltı sadece bir ya da iki saat sürerdi. Yüzündeki çaresiz ifadeyi, sessiz yalvarışını görmezden gelmek zordu.

"Pekâlâ. Hazırlanmak için on beş dakika rica edebilir miyim?"

Başıyla onayladı. "Acele etme. Aşağıdaki ofiste bekleyeceğim."

Kapıdan çıktığı anda yatağa sırtüstü devrildim. "Birlikte çıkmadan önce ilk duşu sen almak ister misin?"

"Birlikte mi? Bence o davet sadece senin içindi."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Ne? Benimle gelmek zorundasın. Sana ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın mı var?"

"Elbette. Biz bir takımız."

Isaiah küçük dilini yutmuş şekilde bana bakıyordu. Neden şaşırmıştı? Bu noktaya kadar kimseyle tek başımıza baş etmemiştik. Şimdi de başlamaya niyetim yoktu.

"Ee?" Banyoya doğru elimi uzattım. "Hangimiz ilk giriyor?"

Gözleri yumuşadı. "Ben girerim."

Biz giyinip aşağı inene kadar on beş dakika aslında yarım saat sürmüştü. Kasaba merkezindeki lokantaya giden garip aile konvoyumuz en önde kamyonetindeki Draven'la başlarken, benim onu arabamla izlememle devam ediyordu ve Isaiah'nın da beni motoruyla takip etmesiyle son buluyordu.

Bir pazar sabahına göre mekân ağzına kadar doluydu. Çoğu kişi siyah yoga taytımla soluk mor kapüşonlumdan daha güzel kıyafetler giyiyordu. Ben yatakta uzanıp Isaiah'nın dövmelerine salya akıtırken onlar muhtemelen kiliseye gitmişlerdi.

Kadın garsonu siyah beyaz parkeli zeminde takip ederken, yanından geçtiğimiz insanlar Draven'a kaçamak bakışlar atıyorlardı. Gözlerini kısıyorlardı. Çocuklarını kendilerine çekiyorlardı.

Çenemi kapalı tutabilmek için dişimi sıktım.

O masumdu. Bir adamın, eşine *idam cezası* kelimelerini söylediğini işittiğim an, onu savunma dürtüsü neredeyse galip gelmişti. Ancak dilime hâkim oldum ve uzaktaki duvar boyunca uzanan kırmızı bir oturma bölümüne ulaştığımıza sevindim.

Draven bir tarafa geçtiğinde, Isaiah'yla ben o tarafın karşısına geçtik. Kahve ve su sipariş ettikten sonra menülerimize odaklandık.

Ürkütücü fısıltılar ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Restorandaki konuşmaların hepsi neredeyse kesilmişti.

Menümü masaya hızla vurdum ve benimle göz göze gelme cesaretinde bulunan herkese ters bakışlar attım.

Bu insanlar suçlu olduğu kanıtlanana kadar masum olmaya inanmıyorlar mıydı? Gazeteyi okumamışlar mıydı? Bryce, Draven'ın davasında makul bir şüphe olduğunu göstermek için elinden geleni yapmıştı fakat belki de iş işten geçmişti. Annemi öldürmediğinin kanıtı olmadıkça kimse fikrini değiştirmeyecekti.

Açıkçası, eğer onunla burada oturuyorsam bu üzerinde kafa yormaya değerdi. Yani, öldürülen kadın benim annemdi. Draven'ın kızının Jim Thorne için çalıştığına dair küçük kasaba dedikodularının yayıldığına şüphe yoktu. İşte buradaydım, suçla-

nan adamla omlet ve pankek paylaşmak üzereydim. Bu durum, insanların merak etmesine sebep olmuyor muydu?

Koridorun karşısındaki masada oturan iki adam, bariz bir şekilde bize bakıyordu. İfadelerinden yargılama okunuyordu.

“Ne?” diye kükredim.

Gözleri çabucak tabaklarına döndü.

Kendi bölmemize döndüğümde Draven kahkahasını tutuyordu.

“İnsanlar kendi lanet işlerine bakmalılar,” dedim, çevremizdeki masaların duymasına yetecek kadar yüksek bir şekilde. “Ayrıca dik dik bakmak ayıptır.”

Menümü tekrar elime alıp kahvaltı tarafına doğru sayfaları çevirdim. Kahvaltımı seçmek saniyelerimi almıştı.

“Ben pankek yiyeceğim. Sen ne alıyorsun?” diye sordum Isaiah’ya, tanımadığım babamı savunacağım diye az önce iki yabancıya çemkirdiğimi kabullenmemek için her şeyi yapardım.

Kafamı kaldırdığımda beni bekleyen parlak, yeşil ve altın renkli bakışlarını buldum. Bugün siyah bir beyzbol şapkası takmıştı. Gözlerine gölge düşürerek kirpiklerine dikkat çekiyor ve gözünün irisi etrafındaki çikolata renkli halkayı ortaya çıkarıyordu. Yine o sırtışı takındı.

Nefesimi kesti.

“Pankek ve Denver omleti.”

Ona yaklaşıp kolumu koluna dayadım. Draven’in burada olmasına ve halka açık bir yerde olmamıza seviniyordum. Belki de dünün stresi yüzündendi ama bugün garip bir şekilde Isaiah’ya karşı yakınlık hissediyordum. Aldırıyormuş gibi durmuyordu. İnsan içinde olduğumuzdan, gerçekten kocamış gibi davranabilirdim. O sırtış benim içinmiş gibi davranabilirdim.

Günden güne, yalana âşık oluyordum.

Garson yanımıza gelerek dumanı tüten acı kahveleri servis etti. Ben benimkini krema ve şekerle doldururken Isaiah'yla Draven kendi kahvelerini sade yudumladılar.

“İş nasıl gidiyor?” diye sordu Draven. “Jim’i seviyor musun?”

“O sahip olduğum en iyi patron,” diye itiraf ettim. Doğruydum. “Ben, şey... teşekkür ederim. İş almama yardım ettiğin için.”

Omzunu silkti. “Sadece bir arama yaptım. İş sen kendin aldın.”

Alçak gönüllülük, Draven’in sık sık takındığı bir tavır değildi. Ona yakışıyordu.

“Benim davam hakkında sana çok şey anlattı mı?”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Aramızdaki kişisel duruma saygı duymaya çalışıyor, bunu takdir edebilirim. Benim bilmemi istediğin bir şey olursa, bunu bana söyleyen kişinin sen olmasını bekliyor.”

“Bu adil. Jim hep adil olmuştur. Dünyada güvendiğim tek tük insanlardan biridir. Bilirsin, ona hiç yalan söylemedim. Suçlu olduğumu bildiği birkaç seferde bile, kanunlara sadık kalarak beni elinden geldiğinde savunmuştu. Beni yasalarla başımı derde sokmaktan korudu.”

Aslında bunlar yeni mentorum hakkında duymak istediğim şeyler değildi. Ancak son birkaç ayda adalet anlayışımın doğru ve yanlış algımın nahif olduğunu öğrenmiştim. Lokantanın parkeli zemininin aksine, siyahla beyaz arasında belirgin bir çizgi yoktu. Eğer olsaydı, o zaman Isaiah hapiste olurdu.

Ben de öyle.

“Peki ya bu sefer? Jim’in şansı ne?”

“İyi değil.” Draven, parmağını kahve fincanının kenarında gezdirerek iç çekti. “Bu sefer ödenecek bir tazminat yok. Yasalarda boşluklar yok.”

“Ama masumsun.”

“Hayır.” Draven sesini alçalttı. “Masumluktan çok uzağım.”

Vaz mı geçiyordu? Jüri çoktan bir karara varmış gibi konuşuyordu. Draven savaşmadan pes edecek bir adama benzemiyordu.

Bunu yapan adam hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Draven onun kim olduğunu bilmek istemiyor muydu?

Annemi öldüren adam çoktan kaybolmuş olabilirdi fakat herhangi birimiz için geri dönme ihtimali vardı. Hepimiz suçu Draven’a atmanın nihai hedefi olduğunu düşünmüştük. Peki ya orada durmazsa? Ya tekrar ortaya çıkmadan önce Draven’in cezalandırılmasını bekleyerek gizleniyorsa? Bu bilmediğimiz düşmanımız beni tekrar kaçırmaya çalışabilirdi. Ya da Bryce’in peşine düşebilirdi. Eski Gypsylerin; Dash, Emmett veya Leo’nun peşine düşebilirdi.

Eğer Draven hapse girerse o pislik kazanırdı.

“Bu adil değil.”

“Hayat adil değil.” Tam bir ebeveyn gibi konuştu. Draven bakışlarını kahve fincanından kaldırdı. “Onu öldürmediğime inanıyor musun?”

“Aksi hâlde burada bulunmazdım.”

Masanın altından, Isaiah dizimi kavradı. Bunun benim için kolay olmadığını biliyordu.

“Aldığın en iyi doğum günü hediyesi neydi?” Draven’in sorusu beklenmedikti, ta ki bu yemeğin amacını hatırlayana kadar. Beni tanımak istiyordu.

“Şu küçük çocuk arabalarından biri. Benimki annemin ben beş yaşındayken aldığı üstü açık, pembe bir arabaydı. Televizyonda görmüştüm ve alması için yalvarmıştım. *Barbie* markasıydı, muhtemelen o zamanlar anneme bir servete mal olmuştur ama çok istiyordum.”

Annem beni şımartmamıştı. Normalde Noel Baba’ya yaptığım listeden sadece bir hediye, bir kitap ve birkaç kıyafet alabilirdim. Belki de bu yüzden üstü açık arabanın yeri diğer doğum günleriyle diğer Noellerden ayırdı. Savurganlık yapmıştı.

O arabayı garaj yolumuzun çevresinde ve mahallenin yukarısında koltuğuna neredeyse sığamayana kadar sürmüştüm.

“Doğum günün 16 Temmuz, değil mi?”

Başımı salladım. Annem ona söylemiş olmalıydı.

“Bu...” Isaiah sözünü yarıda kesti.

Başımınla onayladım.

Evlendiğimiz gün.

Isaiah’nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. Draven’a göre, muhtemelen kahve fincanını inceliyormuş gibi görünüyordu. Ancak bunu gözden kaçırdığı için kendini azarladığını biliyordum. Nasıl bilebilirdi ki? Birer yabancıydık.

Daha sonra, ona bunun büyütülecek bir şey olmadığını söyledim. Geçtiğimiz sene zaten doğum günümü annemsiz kutlamak istememiştim.

“Hangi üniversiteye gittin?” diye sordu Draven. “Annen sınıfın birincisi olduğundan bahsetti.”

“Denver Üniversitesi. Lisans eğitimimi Siyaset Bilimi alanında tamamladığımda avukat asistanı olmak için ön lisansımı aldım. Biraz iş deneyiminin hukuk fakültesinde beni öne çıkara-

cağını düşündüm. Ayrıca paraya ihtiyacım vardı. Hukuk fakültesine başladığımda çok fazla borçlu olmak istemiyordum.”

“Zekice.”

“Zor. Çok zordu. Eğlenmek için pek fazla vakit yoktu.” Şansım, sırtımı yaslayabileceğim bir yeteneğim vardı. Yoksa bu lokantada garsonluk yapıyor olabilirdim.

Colorado’daki hayatımdan daha fazla bahsettik. Draven soru üstüne soru sordu. Hem ona hem de yemek boyunca dikkatle bizi dinleyen Isaiah’ya cevap üstüne cevap verdim. Sonunda midem şişip kahveye doyduğumuzda, Draven hesabı ödedi ve sonbahar havasına doğru dışarı çıktık, kaldırımında vakit öldürdük.

Draven güneş gözlüğünü çıkardı ama gözüne takmadı. “Bunlar bitmeden önce, ben gitmeden önce, bunu bir rutin hâline getirebilir miyiz? Pazar kahvaltısını?” Suçlu olduğuna kanaat getirileceğine çok emindi. Ya da belki kendisini kaçınılmaz olana hazırlıyordu.

Başımınla onayladım. “Olur.”

“Teşekkür ederim. Yarın görüşürüz.” El sallayıp kamyonetine doğru arkasını döndü.

“Bekle.” Ona uzandım ama dokunmadım. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Evet.”

“Annemi seviyor muydun?”

Bu soru, piknik masasındaki ilk konuşmamızdan beri aklımda bir köşesindeydi. Bunun neden önemli olduğundan emin değildim. Belki de sarhoş bir parti yerine başka bir şeyden doğduğumu hissetmek istediğim içindi.

Omuzları düştü. “Hayatımda sadece bir kadını sevdim, o da eşimdi.”

Şaşırmamıştım ancak yine de acıtmıştı. Ben bir hataydım. Bunu kendisi söylemişti. “Ama annem yine de seni sevdi.”

“Keşke duygularına daha çok özen gösterseydim ama bilmiyordum. Çok geç olana kadar.”

Derince nefes aldığımda, bir şey daha soracak cesareti buldum. Olanların detaylarını araştırırken Bryce’ın gazete haberlerini okumuştum. Not defterime motosiklet kulüpleriyle uzaktan bile olsa ilgisi olan kişiler hakkında sayfalar dolusu yazı yazmıştım. Bulduğum her şey bana aylar önce söyledikleriyle uyuşuyordu. Bunu sindirmek için biraz zamanım olduğunda bir şey beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Draven, annem öldürülmeden önce onunla birlikte olmuştu. Neden?

Chrissy vefat edeli on yıldan fazla olmuştu. Annemle Draven arasında bir şey mi filizlenmişti?

Annem işi için Bozeman’a taşındığında, Lee adında bir adamla çıkmaya başlamıştı. Onunla gurur duyuyordum. Yeni bir kasabada tek başına yaşaması hakkında endişeleniyordum ve birisiyle çıkmasının yeni insanlarla tanışmasına yardımcı olacağını umuyordum. Bana Lee hakkında sıradan olduğu dışında pek bir şey anlatmamıştı.

İlişkisini bilerek mi sıradan tutmuştu? Her zaman Draven’a mı âşıktı? Clifton Forge’a yaptığı yolculuk onu tekrar kazanmak için gösterdiği son bir çaba mıydı?

Bu soruların cevaplarını asla bilemeyecektim fakat Draven’ın neden onunla yattığım öğrenebilirdim.

“Neden onunla birlikte oldun?”

Derin bir nefes verirken elini sakalında gezdirdi. “Konuşuyorduk. Eski günleri yad ediyorduk. Olaylar birbirini takip etti ve... bunu yapmamı istedi.”

Lanet olsun. Annem ona acındığı için mi cinsel birliktelik yaşamıştı? Kalbim onun için acıyordu. Onu sevmişti, hem de çok. Neden gitmesine izin verememişti? Neden? Hayatma devam etmiş olsaydı burada olmazdık.

“Onu önemsedim,” diye ekledi Draven. “Her zaman.”

Ancak bu yeterli değildi.

“Sormak istediklerim bu kadardı.” Sorularla ve kesinlikle bu konuyla işim kalmamıştı.

“Bir sonraki pazar görüşür müyüz?”

Bir kelime daha söyleme riskine girmeden başımla onayladım.

Draven, Isaiah’yla beni kaldırımında bırakarak el salladı. Başım dönüyordu. Kalp ağrısı, hayal kırıklığı, korku ve hüznün girdap oluşturarak beni dengemi bozmakla tehdit ediyordu.

“İyi misin? Isaiah kolunu omuzlarıma doladı.

“Hayır.” Kollarına düştüm, bir kadının kocasına tutunduğu gibi ona tutundum.

Hâlâ insan içindeydik. Lokantadaki müşterilerin bizi sokağın kenarında görmeleri için kahvaltılarında başlarını kaldırıp bakmaları yeterliydi.

Bu yüzden sonraki birkaç dakika boyunca, onun sarılmasına ve aşkın her zaman felaketle sonuçlanmadığına inanmaya ihtiyaç duyduğumda, yalanımızı sonuna kadar yaşayacaktım.

14. Bölüm

Isaiah

“**K**ar yağmış.” Genevieve pencereden otoparka baktı.
Kafamdan bir kazak geçirdim ve yanına yürüdüm.
“Daha çok yığılmış gibi.”

Merdivenin korkuluklarındaki kalın beyaz tabaka göz önünde bulundurulursa sekiz santim yağmış olmalıydı. Geçtiğimiz ay boyunca küçük yağışlar olmuştu ama tutan karlar günler sonra eriyip gitmişti. Her zamanki gibi, geçen hafta Cadılar Bayramı’nda yerde hafifçe kar vardı.

Ancak bu sabahtan itibaren kış gelmişti.

“Bahse girerim bugün dükkânda sakın bir gün olacak.” Böyle bir günde araçlarını bakımdan geçirmek isteyen çok kişi olmazdı. Çoğu, yılın ilk büyük kar yağışında mümkünse yola çıkmaktan kaçınırdı.

Bugün, kaygan yollarda çok hızlı giden aptalların neden olduğu birkaç ufak çaplı araba kazaları olacaktı. İnsanlar yaz boyunca buzda ve karda araç kullanmanın ne gerektirdiğini unu-

tuyordu. Kasabadaki çekici şirketi, önümüzdeki bahar havalar ısınana kadar meşgul olacaktı.

Dash geçen hafta bana ezikle göçüklerin nasıl açılacağını bilip bilmediğimi sormuştu. Burada çalışmadan önceki tecrübem tamamen motor işleri üzerineydi. Bu hafta, o ve Emmett bana bazı kaporta temellerini öğreteceklerdi. Kolay şeylerle başlayacaktım, belki bir gün özel tasarım işlerine de yardım edebilirdim.

“Sanırım motorun şimdilik tamirhanede.”

“Evet,” diye mırıldandım. Kışları kullandığım eski bir kamyonetim vardı; havalı tarzda eski değildi. Motosikletle aylar geçirdikten sonra 96 model *Ford*’u çalıştırmaktan ve önümüzdeki beş ay boyunca bir arabanın içine hapsolmaktan korkuyordum.

“Abin ne istiyormuş?” dedi Genevieve cama doğru, bakışları dışardaki karla büyülenmişti.

Genevieve üzerini değiştirmek için banyoda gözden kaybolmadan hemen önce Kaine aramıştı. Omuzlarında dökümlü duran ama kalçalarına tam oturan zeytin rengi bir kazak giymişti. Bunu ten rengi bir etek ve dizlerine kadar uzanan deri botlarla eşleştirmişti.

Daha önce Genevieve gibi giyinen bir kadın tanımamıştım. Kıyafetleri züppe olmadan sofistikeydi. Sade ama bir o kadar da şıktı. Tarzına özen gösterirdi, takı ya da fular gibi onu diğerlerinden ayıran küçük dokunuşlar eklemek için zaman ayırırdı. Bir odaya girdiğinde tüm bakışlar ona çevrilirdi.

Benim gibi bir adamla sıkışıp kalmıştı.

Her gün onu özgür bırakmayı düşünüyordum. Yapmam gereken tek şey bir polis merkezine gidip itirafta bulunmaktı, böylece bu boktan dairede yaşadığından daha iyi bir hayat yaşamak için özgür olacaktı.

Ancak uzaklaşamıyordum.

Boya bitmişti. Genevieve burayı hiç olmadığı kadar güzel bir hâle getirmişti. Sıcak ve tarzdı ancak hiçbir zaman yeterince iyi olamazdı. Onun için asla.

Ben de asla onun için yeterince iyi olamazdım.

Gözlerim kazağının arkasından aşağı kayarak beline dökülen saçlarındaki gevşek bukleleri takip etti. Bakışlarım kalçasını, mükemmel şeklini ve dizlerine doğru daralan, sıkı kıvrımlarını saran eteğini dikkatlice inceledi.

Sikeyim. Fakat seksiydi. Yıllardır bir kadını seksi bulmamıştım. Hapishanede gördüğüm kadınlar, diğer mahkûmları ziyaret edenlerdi. Hapisten çıktığımda ise bir kadını düşünemeyecek kadar bok gibi bir durumdaydım. Kahretsin, tekrar normal bir yatakta uyumaya alışmam aylarımı almıştı.

Ya da uyumaya alışmam. Üç yıl boyunca, gecelerimi derin bir uykuya gömülmeyerek kollamıştım. Mecazen tek gözüm açık uyurdum.

En sonunda, annemle evde yaklaşık dört ay geçirdikten sonra, yılların yorgunluğu bana yetişmişti ve kendimi tamamen uykuya bırakmıştım.

Ardından günlerce uyumuştum.

Annem hasta veya ölüyor olmamdan endişeleniyordu fakat sadece yorgun olduğumu söylemiştim. Hapishane anılarının yükünü kendi başıma sırtlamam gerekiyordu.

Ondan sonra işler daha kolay olmuştu. Yağlama işlemi yapan yerel bir dükkânda iş bulmuştum. Sahibi annemin bir arkadaşydı ve şirket politikasını çiğneyerek beni annemin hatırına işe almıştı. Çalıştım. Eve gittim. Uyudum.

Kadınlarla görüşmedim çünkü kadınlarla görüşmek istemiyordum. Shannon eskisi kadar sık aklıma gelmiyordu fakat onu düşünüyordum. Onu hatırlıyordum; sırtlayacak bir yük daha. Hiçbir kadının güzelliği veya zarafeti onun hatırasıyla kıyaslanamazdı.

Genevieve'e kadar.

Yeryüzündeki hiçbir şey beni Genevieve için hazırlayamazdı. Günden güne, düşüncelerimi daha fazla tüketerek bana yavaşça sokulmuştu. Sonra düşlerimi çalmıştı.

Bir ay önce, rüyamda koltuğa geldiğini ve bazen giydiği kısa uyku tişörtlerinden biriyle bacaklarını açarak üzerime oturduğunu gördüğüm şiddetli bir ereksiyonla uyanmıştım. O zamandan beri rüyalarım giriyordu. Bu gece, o ten rengi eteği yukarı çekmeyi hayal edecektim.

Ben daha erken uyanıyordum, o yüzden duşa girecek ve ağrının bir kısmını giderecek zamanım oluyordu. Uyurken pantolon giymeye başlamıştım, her sabah banyoya giderken ereksiyonumu gizlemeye yardımcı olacak herhangi bir şeyi giyiyordum. Arkadaşı olması gereken bir adamın rüyalarında aletini kontrol edemediğini bilmesine gerek yoktu.

“Isaiah?”

Kafam hızlıca eteğinden yukarı çıktı. “Pardon. Ne?”

“Abin?”

“Ah.” Ensemi ovuşturdum, kalçasına bakarken beni yakalamış olmasından utanıyordum. “Şükran Günü için bizi Lark Cove’da davet etmek istedi. Bakacağımı söyledim. Ancak sakıncası yoksa, gitmek isterim.”

“Tabii.” Başıyla onayladı. “Kulağa hoş geliyor.”

“Emin misin? Burada kalabilirsin.”

Kaşları birbirine yaklaştı. “Gitmemi istemiyor musun?”

“Hayır. Ondan değil. Sadece kalmak isteyip istemediğinden emin değildim. Belki Draven’la bir şeyler yaparsın.”

“Ah.” Başını iki yana salladı. “Hayır. Sanırım Nick ve Emmeline geliyor. Onlarla ve çocuklarla vakit geçirmeli, şeyden önce...”

Duruşmadan önce.

Draven’m davası kaplumbağa hızıyla ilerliyordu ancak bu iyi bir şeydi. Bize gerçek katili bulmak için daha fazla zaman tanıyordu; tabii eğer bir mucize gerçekleşirse ve yeni bir iz yüzeye çıkarsa.

Warriorlarla geçen ay yaptığımız toplantıdan beri hiçbir haber almamıştık. Fazla... kolay görünüyordu. Bu yüzden gardımızı düşürmedik. Her gün Genevieve’i işe kadar takip ettim. Her akşam onu eve kadar izlemeye gittim. Bryce’ın hamileliği belli olmaya başladıkça Dash daha fazla korumacı oldu ve artık o olmadan hiçbir yere gitmiyordu.

Geçtiğimiz ay, dükkândaki hava da değişmişti. Artık eskisi kadar şakalaşma ya da takılma yoktu. Hava daha ağırdı. Bu hava, her sabah Draven’la birlikte geliyor, o ofisten ayrıldıktan sonra da uzun süre asılı kalıyordu.

Umut zayıflıyordu. Korku ise galip geliyordu.

Genevieve, Amina’nın katilini bulmak için sözüne çok bağlıydı ve kararlıydı. Ancak günler geçip giderken yeni bir bilgi ortaya çıkmadıkça, şevki kırılmıştı. O not defteri gittikçe daha az ortalıklarda görünüyordu. Annesinin intikamını alamayacak olmasının yanında, babasını da kaybedecekti.

Geçtiğimiz ay boyunca, Draven her pazar sabahı Genevieve’i kahvaltıya götürmek için daireye gelmişti. İlk seferden sonra bir

daha gitmemiştim, ikisinin biraz baş başa vakit geçirebilmesi için bahaneler uyduruyordum.

Genevieve'in kalbi, Draven'a karşı buzlarını çözüyordu. Her karşılaşmada yumuşuyordu. Belki de onu sevmeye bile başlamıştı. Onun tutuklanması Genevieve'i perişan edecekti, kabul etse de etmese de.

"İşe dönsem iyi olur." İç çekti. "Bugün yoğun bir gün."

Jim'den gittikçe daha fazla yük alıyordu. Draven'ın davasına odaklanabilsin diye onun hayatını kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

Jim, Draven'la Amina'yı birbirine kavuşan âşıklar olarak tasvir etmek için elinden geleni yapacaktı. Tüm gerçekleri söyleyecekti. İkisi birbirine karşı çok sevgi doluydu ve Draven'ın onu öldürmesi için hiçbir nedeni yoktu, özellikle de bir kızları olduğu için.

Ancak savcılığın elinde cinayet silahı vardı. Olay yerinde Draven'ın olduğunu biliyorlardı. Masum bir adamı mahkûm etmek için gereken her şeye sahiplerdi.

"Arabaları çalıştırıp ısıtayım." Botlarımı ayağıma geçirerek montumu giydim, ardından onun portmantonun yanına astığı askıdan kendi anahtarlarımı ve onunkileri aldım. "Hemen gelirim."

Dışarı çıktım. Kar, merdivenlerden inerken ve kaldırımda adımlarımı boğuyordu. Önce Genevieve'in arabasını temizleyip çalıştırdım, buz çözme ve ısıtma sistemini sonuna kadar açtım. Ardından aynısını kamyonetim için yaptım. Her yer temizlendikten sonra içeri döndüğümde Genevieve'i kanepede, omuzları öne düşmüş bir hâlde buldum.

"Sorun ne?"

“Hiçbir şey.” Ayağa kalktı, kalkarken yüzünü buruşturdu. “Bugün biraz ağrım var.”

“Muhtemelen koltukta uyuduğun için.”

Bir ay boyunca ısrar etmişti. Bir ay boyunca reddetmiştim.

Sonra dün gece, sonunda kendi bildiğini okumuştı. Banyodaydım, dişlerimi fırçalıyordum. Çıktığımda çoktan koltuğa yerleşmiş, kıvrılmış ve hızlıca uykuya dalmıştı. Çok huzurlu gözüküyordu, ben de onu yatağa taşımaktansa orada uyumasına izin vermiştim.

Onu yatağa taşımalıyım.

Ancak kendimi onu kucağıma almaya zorlayamamıştım. Onu yatağa taşımak fazla samimi geliyordu. Bu yüzden kendime koltuğu bir geceliğine ona vereceğimi, sonra geri alacağımı söyledim. Yatakta, yastığa sinen vanilyalı losyonunun ve lavantalı şampuanının kokusuyla uyumuştum.

Rüyalarımın girmesine şaşmamalıydı.

“Şu andan itibaren koltuğu ben alıyorum.”

Ellerini kalçasına yerleştirip arkaya eğilirken sırtını esnetti. “Hayır, ben iyiyim. Alışacağım.”

Hayır, alışmayacaktı. Eğer onu bir daha orada bulursam, kendi haltımı aşp onu yatağa götürecektim. “Kaban giysen iyi olur. Dışarı soğuk.”

“Tamam.” Ayaklarını sürüyerek portmantoya gitti ve siyah, uzun bir yün kaban çıkardı. Kabanı omuzlarına oturtup kemerini beline bağlarken göz kapakları kapanıyordu. Kadın ayaklarının üzerinde duramıyordu.

“Belki de evde kalmalısın. Uyumalısın.”

“Yapamam.” Elini havada sallayarak reddetti. “Bir şey olmaz.”

Merdivenlerden inerken adımları ağırlaşmıştı. Karları yarak arabasına kadar izlerimi takip etti.

Onu ben mi götürmeliydim? İş yerine bırakıp almalı mıydım? *Evet*. Onu durdurmak için elimi uzattım ama geri çektim.

Lanet olsun bana, bunu yapamazdım.

Onu yolcu koltuğuna oturtabilmemin imkânı yoktu.

Onu sürücü kapısına kadar takip ederken utanç tüm ağırlığıyla omuzlarıma yığıldı. Bu durum, Genevieve'in hayatında bana ihtiyacının olmadığı çoğu sebepten sadece biriydi. Bana ihtiyacı olduğunu düşünebilirdi fakat yoktu.

Lark Cove'a nasıl gidecektik? Kaine'in Şükran Günü davetini kabul ettiğimde bu kadar ilerisini düşünmemiştim. O yolculuk saatler sürerdi. Ayı ayrı araba kullanmak bu sefer işe yaramayacaktı. Gösterecek bir mazeretim yoktu.

Siktir. Belki de yolları bahane ederek iptal etmeliydim. Ancak Kaine gelmemi istemişti, ona hayır diyemezdim. Beni sonunda hayatına yeniden kabul ettikten sonra bunu yapamazdım. Genevieve'le tanışmak istemişti ve onun buraya gelebilmesi mümkün değildi. Piper altı aylık hamileydi, iki yaşında ikiz oğulları vardı ve evlerinde olmaları gerekiyordu.

Bu da bana seçenek bırakmıyordu. Bir şekilde, Genevieve'i Lark Cove'a götürecektim ve bunu yapmak için kilometrelerce acı çekecektim.

"Eve gelmeye hazır olduğumda sana yazarım."

"Tamam." Kapısını kapattım, ardından kamyonetime yürüdüm.

Kasabaya giden yol olaysız ve sessizdi. Henüz dışarıda pek fazla araba yoktu, olanlar da dikkatle yol alıyordu. Genevieve otoparka park ederken ben de şirketin dışında bekledim. O içe-

ride gözden kaybolurken el salladım, sonra tamirhaneye gidip işe koyuldum.

Beklenildiği üzere sakın bir gündü. Emmett’la ben programımızdaki tek yağ değişimini kimin yapacağını belirlemek için yazı tura attık, ben kaybettim. Ardından Leo’nun boya kabininde *Lincoln*’e biraz doğaçlama çizgiler atmasını izledik. Adamda lanet olasıca bir yetenek vardı.

Arabanın arka kanatlarında parıldayan siyah zemin üzerine turuncu ve kırmızı alevler yaratırken neredeyse hiç gözümü kırpmadım. Fırça darbelerine kendimi o kadar kaptırmıştım ki, cebimde titreyen telefonumu neredeyse kaçırıyordum.

Genevieve’in ismi ekranda belirdi. Saat henüz öğleden sonra ikiyi gösteriyordu.

“Hey.” Kabinden çıkarken çağrıyı yanıtladım.

“Gelip beni alabilir misin? İyi hissetmiyorum.”

“Beş dakikaya oradayım.”

Dışarı çıkmak için bir saniye bile kaybetmeden ofis kapısına doğru ilerledim. Kar ve dondurucu soğuklar yüzünden dükkânın ısınıp köklemiş, servis kapılarını kapalı tutmuştuk, sadece bir arabayı içeri çekmek veya dışarı çıkarmak için açıyorduk.

“Ne oldu?” diye sordu Presley masasından.

“Gidip Genevieve’i almalıyım.”

“Her şey yolunda mı?”

“Hasta.” Onun bu sabah gitmesine izin vermemeliydim.

Kapıyı hızla açtım ve soğuğa adımımı atarak kamyonetime yürüdüm. Kar geri dönmüştü. Rüzgâr şiddetini arttırmıştı, kamyonete tırmanırken salınan kar tanelerini yanaklarıma saplanan minyatür buz hançerlerine dönüştürmüştü.

Sokaklar bu sabahkinden daha kaygandı. Bir viraja çok hızlı girdim ve kamyonetimin arkası savruldu. Tek isteğim şirkete doğru hızlanmak olmasına rağmen gazı biraz hafiflettim. Sokağa park ettim, aceleyle içeri girerken motoru çalışır hâlde bıraktım.

Genevieve resepsiyon masasına yaslanıyordu. Yüzünün rengi atmıştı, gözleri kırmızıydı. Çantasını yirmi kiloymuş gibi taşıyordu.

“Ben alırım.” Çantasını omzundan çıkarıp kendi omzuma geçirdim.

“Geçmiş olsun,” dedi resepsiyon görevlisi Genevieve’e, beni baştan aşağı süzerken. Daha önce ofislerine hiç gelmemiştim.

“Teşekkürler, Gayle,” diye mırıldandı Genevieve. “Yarın görüşürüz.”

“Hayır, görüşmezsiniz,” diye onu düzelttim. Uzun bir gece uykusu çekecekti ve yarın yatakta kalacaktı. O kadar hâli yoktu ki, ayaklarını zar zor kaldırabiliyordu. Bir elimi alnına bastırdım. “Yanıyorsun.”

Bana hafifçe gülümsedi. “Bu yüzden mi sabah beni süzüyordun?”

“Hadi.” Kapıyı onun için açtım, dışarıya doğru yol gösterdim.

“Buz gibi. Bu berbat.” Titredi. “Çantamdan anahtarlarımı verir misin?”

“Ben sürerim.”

Tıpkı bu sabah yapmış olmam gerektiği gibi. Bu yollarda ve hasta hâliyle direksiyon başına geçmesine imkân yoktu. Onu kamyonete götürüp içeri girmesine yardım etmek için kapıyı açtım.

Kapısını kapattığım anda midem ağzıma geldi.

Siktir, bunu yapamazdım. Bunu nasıl yapmam gerekiyordu?
Seçeneğin yok.

Genevieve'in eve ulaşması gerekiyordu. Gelip yardım etmesi için birini arayamayacağımdan da lanet derecede emindim. Bu kaç soruya yol açardı? Neden karım hastayken onu işten eve bırakamıyordum?

Paniği uzaklaşmaya zorlayıp boğazıma kadar yükselen safrayı yuttum ve oksijeni içime çektim. Sonra her bir harekete odaklanarak kamyonetin etrafından yürüdüm, yavaş yavaş ilerleyip içeri tırmandım.

Kapıyı kapattım. Kemerimi taktım. Anahtarı çevirmeye yeltendim ama kamyonetin zaten çalıştığını hatırladım. Ayağımı frene yerleştirdim. Vitesi D'ye taktım.

Adım adım.

Sürmeye odaklandım ve bir kez bile Genevieve'e bakmadım. Yerinde hareketlendiğinde, gözümün ucuyla hareketini görmezden geldim. Yolu izledim. İki elimi de direksiyonda tuttum.

Eve giden yoldaki tek dur işaretinde öylece oturdum, kimse- nin kavşaktan kayarak geçmeyeceğinden emin olmak için sağa, sola, sonra tekrar sağa ve sola baktım.

Sonunda otoparka varıp ofisin yanındaki onun park yerine yavaş ve dikkatlice girdiğimde nefes aldım. Gözlerimi kırptım. Parmaklarımı direksiyondan çektikten sonra kamyoneti stop ettim. O zaman, ancak o zaman, kapıya yaslanmış neredeyse uyu- mak üzere olan Genevieve'e baktım.

“Bu senin için neden zordu?” diye fısıldadı.

Çünkü sen, sensin.

O önemliydi. O özeldi ve değerliydi.

Üstelik onu yok edebilecek bir gücüm vardı.

Dondurucu soğğun içine sıvışarak cevap vermekten kaçındım. Kaputun etrafından dolanıp kapısını açtım ve neredeyse düşmek üzereyken onu yakaladım. “Hey.”

“Pardon. Biraz başım dönüyor da.” Ayakta durmaya uyum sağladığında sallanıyordu. Merdivenleri çıkmasının imkânı yoktu. Onu kucağıma alıp kollarımı özenle ona doladım. “Tuttum seni.”

“Yürüyebilirim.”

“Yalancı,” diye alay ettim.

Alnının omzuma düşmesine izin verdi. “Bundan nefret ediyorum.”

Ofis penceresinden Presley’yi gördüğümde çenemle işaret ederek, “Hasta olmaktan mı?” diye sordum.

“Hayır. Yalancı olmaktan.”

“Şaka yapıyordum, bebek.”

“Biliyorum ama hâlâ doğru.”

Merdivenlerin son basamağında cebimden anahtarları çıkartıp kapıyı açmak için onu yere indirmem gerekti, sonra onu tekrar kucakladım.

Onu yatağa taşıırken tüm çekincelerimin uçup gitmesine izin verdim. Yatağın kenarına yatırdım ve diz çökerek botlarının fermuarını indirdim. Eteğinden sıyrılıp eşofman altını giymesine yardım ettim. Kazağını başından çekerek çıkardım, sutyenini üzerinde bıraktım ve dolaptan bir tişört alıp hızla saçlarından geçirdim.

“Gidip sana biraz ilaç alacağım.” Yorganı aceleyle çekip onu altına girmesi için yönlendirdim.

“Banyoda biraz *NyQuil** var.” Dün gece yattığım yastığa sarılarak gömüldü. “Lavabonun altında. Muhtemelen tarihi geçti ama iş görür.”

Bulmak için koşturdum. Son kullanma tarihi bir ay geçmişti ama hiç yoktan iyiydi. Geri dönüp bir yudum alması için oturmasına yardım ettim.

“İyy.” Dilini dışarı çıkardı. “Su.”

“Hemen geliyor.” Bir bardak su getirip içmesine yardımcı oldum. “Başka?”

“Benimle uzanır mısın?” Gözleri kapalıydı. Dakikalar içinde bayılacaktı.

“Tabii.” Botlarımı tekmeleyerek çıkarıp *sweatshirt**ümü üzerimden sıyırdım. Tamirhanedeki metallerle dışardaki rüzgâr gibi kokuyordu. Ardından, o yorganın altına sokulurken ben de yorganın üzerine uzandım.

“Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim.”

“Sorun değil.”

“Umarım sen de hasta olmazsın. Muhtemelen bulaşıcı.”

“Bana bir şey olmaz.” Bir saç tutamını kulağının arkasına ittim. “Uyu.”

Başıyla onayladı. “Arkadaş olmamıza seviniyorum.”

“Ben de. Uyu şimdi.”

“Benim en yakın arkadaşımsın.” Gözleri kapalı konuşuyordu, rüya görüyormuş gibiydi. Kesinlikle ateşi yüzünden sayıklıyordu. “Beşinci sınıftan beri hiç en yakın arkadaşım olmadı. Adı Mandi’ydi. Pirinçten kalp kolyelerimiz vardı. Bilirsin, bir kişide kalbin yarısı, diğerinde diğer yarısı vardır.”

“Evet. Şimdi uyu hadi.”

* Doksilamin etken maddeli, soğuk algınlığında da kullanılabilen bir antihistaminik ilaç. -ç.n.

“Senin en yakın arkadaşın kim?” Durmadan konuşuyordu.

“Sensin,” diye itiraf ettim. Belki de onun çılgın sorular dizisine cevap verirsem uykuya dalabilirdi.

“Hayır, benden önce.”

“Kaine.”

“Abin sayılmaz. O aileden. Yoksa ben de annem derdim. Başka kim?”

Yutkundum. Gerçek daha fazla soruya yol açacaktı fakat yalan söylemeyecektim, ona söylemezdim. “Shannon.”

Genevieve’in kirpikleri yükseldi. O koyu renkli güzel gözler doğrudan ruhuma gömüldü, Bozeman’da toprağın altında yattığını sandığım duyguları kıpırdattı. “Shannon kim?”

“Uyu artık, bebek. Lütfen?”

Başıyla onaylayıp gözlerini kapattı. Sorular kesildi. Nefes alıştı düzene girdi. Tamamen uykuya daldığından emin olduğumda, daha rahat edebilmek için yatakta yerimi değiştirdim.

Telefonumu alıp Presley’ye bugünlük işimin bittiğini haber veren bir mesaj attım. O da bana mesaj atarak işten çıkış saatimi kaydettiğini ve Dash’e haber vereceğini söyledi.

Genevieve muhtemelen saatlerce uyurdu. Dükkâna dönsem sorun olmazdı ama onu yalnız bırakamazdım. Bugün olmazdı. O yüzden gözlerimi kapatıp kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Koyu kahverengi saçlara ve yeterince sık kullanmadığı göz kamaştırıcı bir gülümsemeye sahip olan bir kadın hayal ettim. Karanlıkta bana ihtiyacı olduğunu fısıldadığını hayal ettim.

Eşimi hayal ettim.

Ta ki bu rüya, Genevieve’in ağzının kenarından kan damlarken bir arabanın yolcu koltuğunda cansız bir şekilde oturduğu bir kâbusa dönüşene kadar.

Sevdiğim o manalı gözler, tüm ışığını kaybetti.

15. Bölüm

Genevieve

Kulübenin penceresinden, etrafımızı çevreleyen ormanı izledim. Yaprak dökmeyen ağaçlar üzerimizde yükseliyordu. Ormanın zemini ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Ağaçların arasından göremesem de uzaktaki gölü zihnimde uzun, geniş ve masmavi canlandırdım.

Kasaba, Clifton Forge'tan küçüktü. Daha samimiydi. Buraya gelmek ihtiyacım olan kaçıştı. Burada eski veya güncel motosiklet çeteleri yoktu. Burada annemin cinayetinin anısı daha da uzakta görünüyordu. Burada, belki de Isaiah haftalardır onu rahatsız eden şey hakkında sonunda bana açılırdı.

“Bana neden Clifton Forge’u seçtiğini hatırlatır mısın? Çünkü Lark Corve muhteşem.” *Onun yerine burada yaşamak istiyorum*, kadar muhteşemdi.

“İş olan yere gittim.” Isaiah kafasını önünde eğik tuttu, orta sehpayı inceliyordu. Geçtiğimiz üç hafta boyunca aramızda göz teması neredeyse hiç olmamıştı.

“Bu kulübeyi sevdim.”

Bir omzunu kaldırdı. “Evet.”

“En son birlikte bulunduğumuzdan daha iyi.”

Bu dikkatini çekti. Koltuğun karşı ucundan bana baktı. Bir sırtışıyla kalbim yerinden fırladı. Kaşlarını çatması da olurdu. O lanet boş bakıştan başka bir tepki için yanıp tutuşuyordum.

Ah! Neden? Koltuğun üzerinden atlayıp bana teslim olana ve ben hastayken neler olduğunu anlatana kadar onu çıplak ellerimle boğmak istiyordum.

Ofisten beni almaya geldiğini hatırlıyordum. Beni eve götürürken ondan yayılan büyük endişe dalgalarını hatırlıyordum. Beni yatağa yatırışım da hatırlıyordum.

İnatçı ateşimin düşmesi iki gün sürmüştü. Bulanık zihnim durulduğunda, sırttan Isaiah gitmişti. Onun yerine arkadaşım ardına saklandığı bir kabuk edinmişti. Evliliğimizin ilk günlerinde olduğundan bile daha kötüydü.

Lark Cove’a giden yolda daha da kötüleşmişti.

Isaiah benim sürmemi istemişti. Arabada biraz zaman geçirince belki bana sıkıntısının ne olduğunu söyleyecek kadar rahatlar diye düşünerek sevinmişim. Çocukken annemle çıktığımız yolculuklar ardı arkası kesilmeyen sohbetlerle doluydu. Ancak bu, saatlerce süren bir sessizlikten ibaret olmuştu. Radyonun açık olmasına rağmen, sessizlik çılgın atıyordu.

Yolculuk boyunca elleri dizlerinin üzerinde gergin durdu, dövmeli eklemleri bacaklarını kavradığı için bembeyazdı. Ona bir kez bakarak iyi olup olmadığını sormak gibi bir hata yaptım.

Gözünü yoldan ayırma.

Sola dön, bir sonrakinden sağa ve düz git, gibi cümlelerinin yanında bana söylediği kelimeler yalnızca bunlardı.

Lark Cove'a vardığımızda neredeyse ağlayacaktım.

Isaiah neredeydi? *Benim* Isaiah'm neredeydi? Birbirimize güvenmeyi öğrendiğimizi sanıyordum. Ya da bunca zaman ona sadece ben mi yaslanıyordum? Ona hiç rahatlık vermemiş miydim? Hiç güç kazandırmamış mıydım? Gerçek konusunda bana hiç güvenecek miydi? Yapabileceğim çok fazla şey yoktu. Bir noktada, benim ona duyduğum gibi o da bana güven duymak zorundaydı.

Onu kahreden şey genel olarak tatil miydi? Isaiah Şükran Günü'nü sevmiyor muydu? Annesinin yanında endişeli görünmemişti fakat abisiyle arasında bir şeyler mi vardı? Belki de bu yolculuk onda strese neden oluyordu.

Kendimi Isaiah'nın hindiden, dolmasından ve balkabaklı turtadan nefret ettiğine inandırdım. Sonuçta, fena bir üşütme hariç yanlış hiçbir şey yapmamıştım. Tavrının benimle hiçbir ilgisi yoktu, değil mi?

Değil.

Suzanne'in *Blazer*'ının arkasından Kaine ve Piper'in araba yoluna girdim. Evlerinin ön kapısı açıldığında daha kontağı kapatmamıştım bile. Kaine olduğunu düşündüğüm bir adam dışarı çıktı. Kucağında iki erkek çocuğu vardı; ikisi de kıvranıyor, el sallıyor ve gülüyorlardı. Kaine gülümsedi.

Isaiah gülümsedi.

Hakiki, dolu dolu bir gülümsemeydi; o kadar etkileyiciydi ki, gözlerime yaşlar akın etti. Gülümseme Isaiah'nın yüzünü değiştirdi. Yıllarca genç görünüyordu. Bin kat daha güzeldi. Abisini görmenin getirdiği neşe, keder bulutlarını yarıp geçti, sonra da ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

Emniyet kemerini çözüp bana baktığında o kasvetli ifadesi gümbür gümbür geri döndü.

Az önce kalbimi kırdığı gerçeğini saklayarak cesur bir yüz ifadesi takındım.

Yolculuk uzundu ve alacakaranlıkta varmıştık. Hava karar-madan önce eşyalarımızı aceleyle içeriye sürükledik, ardından Kaine, Piper ve ikizleriyle tanışma telaşına girdik. Suzanne beni neredeyse ezecek kadar güçlü, sıkı bir kucaklamayla sardı. Bu bir anne sarılmasıydı.

Bunlara henüz hazır değildim, kendi kaymvalideminkilere bile.

Bu yüzden çocuklara odaklanıp yemekten önce onlarla halı üzerinde oynadım.

Kaine, kardeşi gibi sessizdi. Ara sıra, nereden geldiğimi bil-miyormuş gibi tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Aynı bakışı Piper'dan da alıyordum.

Herkes benim bilmediğim bir şeyi biliyordu. Büyük bir şeyi.

Neydi? Bilmediğim şey neydi? Belki de Isaiah'nın adını araş-tırma defterime eklemeliydim. Ancak bana söyleyecek kişinin o olmasını çok istiyordum. İlişkimizin en azından bir parçasının doğru ve dürüst olmasını istiyordum.

Oysa bu da rol yapılacak bir başka hafta sonuydu. Isaiah on-lar etraftayken elimi tutuyordu fakat tutuşunda çaresizlik yoktu.

Vardıktan sonra lezzetli bir akşam yemeği yedik, sonra da Pi-per yan eve taşınmadan ve ikisi birlikte olmadan önce Kaine'in olan bu kulübeye kaçtık.

Ben yatakta uyudum, Isaiah da bu koltukta uyudu. Erken kalkıp battaniyeyle yastığı bir kenara koyduğundan emin oldu. Diğer evdekiler hâlâ uyuyorlarsa diye onları uyandırmak iste-

mediğimizden, son bir saati koltukta kahve içerek ve neredeyse hiçbir şey söylemeden geçirdik.

Ormana ve arada bir de onun profiline baktım.

Isaiah ise sanki daha sonra bunun sınavına girecekmiş gibi orta sehpanın ahşap desenini ezberliyordu.

Annemsiz ilk Şükran Günü'm *kendi kocamdan* gördüğüm bu boş bakışlar olmadan da yeterince zor oluyordu. Dün tanıştığım insanlarla garip fakat nefes kesici bir yerdeydik, annemin varlığına duyduğum acı da hemen hemen dayanılmazdı.

Bu seneki tatiller eziyetli olacaktı. Yirmi yedi yıllık hayatımda annemsiz bir kez bile Noel veya Şükran Günü geçirmemiş-tim.

Onun favorisi Şükran Günü'ydü ancak ben hediyeler ve diğer her şeyiyle Noel'i tercih ederdim. Şükran Günü geleneğimiz bütün günü mutfakta geçirip bir ziyafet hazırlamaktı. Genellikle yemeği sadece ikimiz yerdik ve bir hafta yetecek kadar yemek artığımız olurdu.

Bugün benim için yemek pişirme yoktu. Nezaketen yardım teklifinde bulunup desteğimin reddedilmesi için dua edecektim. Bir de Isaiah'nın sessizliğine beni azıcık bile rahatsız etmiyor-muş gibi katlanacaktım.

Isaiah'nın içinde bir düğmeye basılmıştı ama neydi? Hastay-ken onu üzecek bir şey mi söylemişim? Keşke hatırlayabilsey-dim. Lanet inatçılığım yüzünden ben de sormayacaktım. Beni sadece terslerdi.

"Gidip giyineceğim." Koltuktan kalktım. "Sonra oraya gitmek ister misin?"

Başıyla onayladı, gözleri boş kahve fincanından ayrılmıyordu.

Ne yaptım? Söyle bana. Lütfen. Ben ne yaptım?

Sehpaya baktı.

Onu kaybetmişim.

Kalbim kırıldı. Isaiiah'ya olan hislerim, kabullenmeye hazır hissetmediğim hislerim, tuzla buz oldu.

Evin arkasındaki yatak odasında gözden kaybolup üzerime kot pantolonla kazak geçirdim. Dün gece duş almıştım, biraz deodorant sürdüm. Örgülü saçım tek omzumdan sarkarken, Isaiiah'nın tam kapıyı açtığını gördüğüm esnada elimde ayakkabılarımla yatak odasından çıktım.

“Günaydın.” Kaine hafifçe omzuna vurdu ve içeri girerken botlarını paspasm üzerine vurarak kuruladı. Beni gördüğünde, “Günaydın, Genevieve. Nasıl uyudun?” diye sordu.

“Güzel,” diye yalan söyledim. “Bizi ağırladığınız için tekrar teşekkür ederim.”

“Telaflı edebildiğinize sevindim.” Kaine bir elini siyah saçlarında gezdirerek onları alnından itti.

Reynolds kardeşler arasında benzerlikler vardı fakat birbirlerinin kopyası değillerdi. Kaine'in saçları daha uzundu, yüzü koyu bir sakalla kaplıydı. Aynı gözlere sahiplerdi, sadece Kaine'in gözleri mutlu ve hayat doluydu. Dün gece ne zaman Piper'ı odanın diğer ucundan görse, gözleri sevgiyle dolup taşmıştı. Oğullarına baktığında da aynısı oluyordu.

Kaine oturma odasının kulübenin ön tarafını gören penceresine doğru eğildi. Dışarıda Gabe'le Robbie oyun oynuyordu.

Burada, Clifton Forge'ta olduğu kadar kar yoktu ama iki çocuk da tepeden tırnağa kar giysileriyle donatılmıştı. İçlikler. Kabarık montlar. Botlar. Kulaklıklılı şapkalar. Eldivenler. Tek gö-

rebildiğim tombul yanaklar, kırmızı burunlar, parlak gözler ve parıldayan gülümsemelerdi.

Kusursuz bir manzaraydı.

Bu ikizler bir gün benim de bir çift çocuğum olmasını istememe sebep oluyordu. Bana ait olan bir aile. Açık boşluğu dolduracak bir aşk.

“Piper bir Noel ağacı istiyor,” dedi Kaine. “Çocuklara aramaya çıkacağımızı söyledim. Gelmek ister misiniz?”

“Olur.” Isaiah kardeşiyle yan yana durarak başıyla onayladı. Hemen hemen aynı boylardaydı, bir metre seksen santimden birkaç santim daha uzunlardı.

“Genevieve?”

Daha önce hiç Noel ağacı aramaya çıkmamıştım. Benimki her zaman hangi kilise veya gençlik kampı Denver’daki market otoparkına stant kurmuşsa oradan geliyordu. Evet, gelmek isterdim. Yeni bir macera kulağa şahane bir dikkat dağıtıcı gibi geliyordu.

Ancak Isaiah’nın mutlu görünmesini sağlayan tek kişi abisiydi. Belki de ben etrafta olmazsam, gerçekten keyif almak için biraz zamanı olacaktı ve benimle rol yapma ihtiyacı duymayacaktı.

“Siz gidin. Dağlarda dolanmak için yeterince sıcak tutacak şey getirmedi.”

“Piper’dan ödünç alabileceğin bir sürü şey var,” diye önerdi Kaine.

“Sorun değil. Ben gidip yardım etmek için ne yapabileceğime bakacağım.”

Isaiah kapının yanındaki askıdan kabanlarımızı indirdi. Hızlıca botlarımı giydim, ardından o kabanımı giymeme yardım eder-

ken ayağa kalktım. Muhtemelen tatlı gözüküyordu; karısının sıkı giyinmesine yardım eden bir kocaymış gibi.

Ancak Isaiah bana dokunmamaya, el eklemlerinin kazağıma sürtünmemesine bile özen gösterdi. Kaine fark etmemişti ama ben etmiştim.

Isaiah, “Ağaç ister misin?” diye sordu kabanının fermuarını çekerken ve kafasına bir bere geçirdi.

“Eve götürebilir miyiz ki?”

“Arabanın üzerine asabiliriz.”

“Bu güzel olurdu.” Boya projem bittiği için beni akşamları meşgul edecek şeyler tükenmişti. Bir ağacı süslemek en azından bir gecemi meşgul eder, bana Isaiah’nın soğuk muamelesini engelleyecek bir görev yaratırdı.

Kaine dışarıya yönlendirdiğinde onu takip ettim, Isaiah da kulübeyi arkamızdan kapattı.

“Koda!” Gabe, köpeğin sırtından düşerken kahkaha attı. Gevşek kar, çocuğun etrafında kabarmıştı.

Dün gece Kaine’le Piper’ın evine girdiğimde, bizi karşılamak için koridorda koşturan köpeği görünce soluğum kesilmişti. Onun bir kurt olduğuna yemin edebilirdim.

Kurt değildi, sadece bir köpekti. Tabii Koda’ya daha çok tüylü bir at gibi davranan ikizlere sormazsanız.

Koda’nın sırtı müsait olur olmaz, Robbie kendisini köpeğin üzerine fırlattı, tırmanmak için mücadele etti. Koda yana kaydığında, Robbie’nin kardeşinin yanında yere çarpmasına sebep oldu. Sonra köpek onların minik yüzlerini yaladı ve ağaçların arasında yankılanan bir kahkaha krizine neden oldu.

Kaine kıkırdarak verandanın merdivenlerinin tepesindeki direğe yaslanmış bir baltayı aldı. “Hadi, çocuklar. Isaiah amca bizimle geliyor.”

İkizler aynı anda cıyakladı, kalın kıyafetleri yüzünden ayakta durmakta zorlanıyorlardı.

Kaine onlara doğru yürüyüp Koda'nın başını okşadı, ardından oğullarının teker teker kalkmasına yardım etti.

Isaiah'ya göz attım, ona şans dilemek için ağzımı açtım ama yüzündeki ifadeyi görünce durdum.

“Gülümsüyorsun.” Fısıltı ağzımdan kaçtı. Gülümseme yok oldu. Bu bana çenemi kapalı tutmayı öğretecekti. “Burada olmak hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Kaine'i mutlu gördüğüme seviniyorum. Bunu hak ediyor.”

“Sen hak etmiyor musun?”

“Hayır.” Isaiah arkasına bakmadan merdivenleri kullanarak abisine ve yeğenlerine katıldı.

Üst basamakta dururken kollarımı belime doladım. İliklerine kadar mutluluğu hak etmediğine inanıyordu.

Günahları için kendisini sonsuza kadar cezalandıracak mıydı? Hapishane yeterli değil miydi? Bu, her kimse, Shannon hakkında mıydı? Zihnimin bir köşesinde cevabı biliyordum.

Shannon.

Bu ıstırabın anahtarı oydu. Isaiah'nın nesi oluyordu? Onu hâlâ seviyor muydu?

Eğer bana sadece birazcık açılsaydı, ona nasıl yardım edeceğimi bilirdim. Belki de neden bu hâlde olduğunu bilirdim ve acısının bir kısmını dindirirdim ya da en azından bunun için ona içerlemeyi bırakırdım.

Ne de olsa onun eşiydim. Her zaman bir başka kadının gelip onu iyileştireceğini düşünmüştüm. Gözlerini aydınlatacak kişi o olacaktı. Ancak sonra aylar geçti. Duygular büyümüştü. Duvarlarını yıkmak için başka bir kadına ihtiyacı yoktu.

Isaiah'nın bana ihtiyacı vardı.

Kaine, Isaiah ve çocuklar ağaçların derinliklerine doğru giden yola yönelene kadar bekledim, ardından kulübeyi ana eve bağlayan patikaya doğru ilerledim.

Ön kapıyı kısaca tıklattıktan sonra Suzanne kapıyı açınca gülümsedim.

"Günaydın!" Beni kucakladı, pratik bir şekilde evin içine çekti. "Nasıl uyudun?"

"Güzel." Yine yalan söyledim. Her seferinde, gerçeğin ağzımdan kaçmasına engel olmak daha zor oluyordu. Yalan söylemenin pratikle kolaylaşması gerekmiyor muydu?

Suzanne'i mutfağa kadar takip ederken adaçayı, taze ekmek ve hindi kokusunu içime çektim. "Günaydın." Piper'a gülümsedim. "Burası inanılmaz kokuyor. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Hayır de.

"Teşekkürler." Fincanından bir yudum alarak gülümsedi. "Ve hayır. Mola veriyoruz. Hindi fırında, o yüzden birkaç saatimiz var. Geri kalanını sonra yaparız."

"Biraz kahve ister misin?" diye sordu Suzanne bir kupa almak için dolaba giderken. "Ya da sıcak çikolata?"

"Kahve güzel olur. Teşekkür ederim."

Hepimiz içeceklerimizi mutfağın dışındaki oturma odasına götürdük ve alanı dolduran rahat koltuklara oturduk.

"Buraya gelebilmene çok sevindik." Piper bir elini hamile karnının üzerinde dolaştırdı. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorduk. Kaine'e bizim size gitmemiz gerektiğini söyledim ama dükkânda çok meşguldü. Önümüzdeki iki yıl için kesin siparişleri var."

“Bunu o mu yaptı?” Elimi el yapımı ahşap sehpanın üzerinde gezdirdim.

“Evet.” Gülümsemesi Suzanne’inkinden daha gururluydu.

“İnce bir işçilik.” Ancak asıl dikkatimi çeken parça yemek masasıydı. Ceviz ağacmdan yapılmaydı ve ağaç damarlarının doğal desenini ortaya çıkaran koyu bir kahverengiye boyanmıştı. Tahtaların içine uzanıp çizgileri okşayabilecekmişim gibi görünen birkaç yer vardı.

“Her zaman Isaiah’nın Kaine’le çalışmak istemesini ummuşumdur,” dedi Suzanne. “Çok iyi bir takım olurlardı. İkisi de ellerini kullanmada çok becerikli. Fakat...”

Sözüne devam etmesini bekledim ancak bana, birlikte çalışmama nedenlerini bilmemi bekliyormuş gibi bir bakış attı. Kocamın geçmişini bilmemi bekliyordu fakat bilmiyordum.

Konuşma ikizlere ve doğacak kız kardeşlerine duydukları heyecana döndü. Tuvalete gitmek için müsaade istemedenden önce kahvemi bir kez daha doldurdum.

Tam koridordan geliyordum ki Piper’ın sesi kulağıma ilişti.

“O iyi mi?” diye sordu Suzanne’e. “Garip... görünüyor. Belki de bana öyle geliyordur. Kaine iyi görüldüğünü düşünüyor ama bilmiyorum. Belki de hormonlarım yüzündendir.”

Kalbim ağzıma geldi. Isaiah hakkında konuşuyor olmalılardı. Âşık olmadığımızı anlayabilirler miydi? Piper ilişkimizin bir aldatmaca olduğundan mı şüpheleniyordu?

“İnişleri ve çıkışları var.” Suzanne iç çekti. “Bu hâlâ zor. Genevieve’le olmasına seviniyorum. Yani, sonunda içini açmış olmasının bir anlamı olmalı. Evlilik sürpriz oldu ama bunu iyiye işaret olarak yorumluyorum. Hiçbir zaman Shannon’ı aşamayacağını düşünüyordum fakat Genevieve’e olan bakışlarında aşk var.”

Hayır, sadece yalan söylemekte çok iyi oluyorduk.

Suzanne benim hakkımda bir çeşit kurtarıcıymışım gibi konuşuyordu. Isaiah'yla evliliğimizi bitirdiğimizde benden nefret eder miydi? Yarardan çok zararımın dokunduğunu fark eder miydi?

Bunu değiştirmek istiyordum. Yardım etmek istiyordum.

“Sence o kazayı hiç atlatabilecek mi?” diye sordu Piper.

Yani bir kaza olmuştu, şüphelendiğim gibi.

“Bilmiyorum,” dedi Suzanne. “Bence buraya gelip Kaine’i mutlu görmek ona yardımcı oluyor. Belki de Kaine’in onu Shannon konusunda affettiğini anladığında, sonunda kendisini de affedecektir. Ben daha çok hapishanede olanlar için endişeleniyorum. Bu konu hakkında konuşmayacak. Umarım Genevieve’e güvenip içini döker.”

Hayır. Tek kelime bile.

Bir dakika, ben ne yapıyordum? Konuşmalarını ihlal ediyordum. Elbette, hâlâ koltukta yanlarında oturuyor olsaydım da bu konuşmayı yaparlardı çünkü Isaiah’nın geçmişini bildiğimi düşünüyorlardı. Shannon’ı bildiğimi sanıyorlardı.

Kulak kabartmaktan, her kelimeyi anlamak için zorlanmaktan nefret ediyordum.

Isaiah’nın kendini cezalandırmaya kapılıp bana güvenmemesinden nefret ediyordum.

Tanrım, gerçeği istiyordum. Kendime Isaiah’nın geçmişini kurcalamayacağıma dair söz vermiştim. Bu daha mı iyiydi? Okumak yerine duymak? Burada yeterince uzun süre durursam, bunun tadına bakabilirdim. Ancak suçluluk damarlarıma sızdı ve içimi bulanık bir hâle getirdi.

Isaiah beni layık gördüğünde -eğer görürse- bana güvenecekti.

Bir adım attım, mutfağa yönelerek konuyu değiştirmek için bir bahane bulmaya hazırdım. Kahretsin, hatta konuyu değiştirecekse biraz yemek bile yapabilirdim. Ancak sonra Suzanne tekrar konuştu ve açgözlü kulaklarım onun her bir kelimesini iştahla mideye indirdi.

“Genevieve’e tutunması için her bir zerremle dua ediyorum. İlişkilerinin sürmesi için. Shannon’la birlikteyken, bebek doğana kadar bunu Kaine’den saklama konusunda çok endişelilerdi. Sonunda evlenme teklifi etti ve... o öldü. Bir aşkının daha yok olmasını istemiyorum.”

Midem ağırlaştı. Ellerim onları kapamam için kulaklarıma ulaştı. Aşırı bilgi yüklemesi vardı ve hiçbir şey duymak istemiyordum.

Shannon, Isaiah’nın öldürdüğü hamile kadındı. Belki bir süreligine bundan şüphelenmiştim fakat gerçek olduğunu bilmek bunu işitmeyi kolaylaştırmıyordu.

Bu Isaiah’nın kâbusuydu. Nişanlısını öldürmüştü.

Bir de bebeklerini.

16. Bölüm

Isaiah

“**S**elam, çocuklar.” Dash ofis kapısından tamirhaneye doğru seslendi. “Mola verin. Konuşmamız gerekiyor.”

Ellerimi silmek için bir bez parçası kaptım. Sadece *Fast Orange*’ın* çıkarabileceği bir miktar yağ vardı ama Leo’yla Emmett lavaboda durup yıkama zahmetine girmedikleri için ben de yıkamadım.

Dash, Presley’nin masasının karşısındaki sandalyede oturuyordu. Presley’nin sandalyesi boştu ve arabası ön tarafta yoktu. Dash muhtemelen bizi çağırmadan önce onu bankaya ya da postaneye göndermişti. Bizi bu konuşmalardan korumaya son vermişti; Presley ve ben tehlikede değildik gibi ya da kötü bir şeylerin döndüğünü bilmiyormuşuz gibi davranmayı çoktan geçmiştik. Ancak zaman zaman, Presley’yi tehlikede olmadığı sürece dışarıda tutuyordu.

* Cilt üzerindeki reçine, yağ, gres, katran, mürekkep gibi zorlu lekeleri çıkaran bir el temizleyici markası. -ç.n.

Dash'in dirsekleri, dizlerinin üzerinde dengede idi. Yanındaki sandalyede Bryce kollarını kavuşturmuştu ve çenesi sıkıca kapalıydı.

“Ne oldu?” diye sordu Emmett pencere kenarındaki sandalyelerden birine oturarak.

Leo ayakta durmaya devam etti. Ben de duvara yaslanabilmek için yanındaki alanı kullanarak dikildim.

“On dakika önce babam aradı,” dedi Dash. “Savcılık davayı sunmayı bitirdi.”

“Şimdiden mi?” diye sordu Leo.

“Evet.” Dash iç çekti. “Jim’in umduğundan daha hızlı bitirmişler. Şimdi sunma sırası onda.”

Siktir. Genevieve biliyor muydu? Bilmesi gerekiyordu. Sadece bana mesaj atmamıştı.

Şükran Günü için Lark Cove’a gittiğimizden bu yana iki buçuk hafta geçmişti ve bu süre zarfında neredeyse hiç konuşmamıştık. Yine de aklımda onunla ilgili sürekli bir endişe vardı.

Onu özgür bırakacak bir yol bulmak zorundaydım.

Tanrım, onu özleyecektim fakat bu evlilik, bu sahte evlilik ikimizi de öldürüyordu.

Birbirimize karşı aralık ayının ortasındaki hava kadar soğuktuk. Sessizlikle yaşayabilirdim. Buna katlanmak benim için zor değildi.

Ancak arada bir onu bana bakarken yakalıyordum. Beni izlerken. Göz göze geldiğimizde, onunkiler acımayla dolu oluyordu.

Lanet acıma duygusundan nefret ediyordum.

O bana acıyan bakışlar Şükran Günü’nden sonra başlamıştı. Tahmin etmem gerekirse, annem veya Piper fazlaca konuşmuştu. Ona kazadan bahsetmişler miydi? Shannon’dan bahsetmişler miydi?

Genevieve'le aile meseleleri hakkında konuşmalarına ne kadar sinirlensem de onları suçlayamazdım. Onun zaten bildiğini düşündüklerine şüphe yoktu.

Genevieve'e bunun konusunu açmak bir seçenek değildi. Eğer ona söylememişlerse, bu sadece daha fazla soruya yol açardı. Sorulardan bıkip usanmıştım. Sırlardan. Yalanlardan.

Bana acınmasından.

En başta bunu yapmamızın tüm nedenlerinin canı cehennemeydi. Bu şekilde yaşamak beni canlı canlı yiyordu. Ayrıca onu benim gibi bir adama bağlı tutmak Genevieve için adil değildi. O daha fazlasını hak ediyordu.

Onun gitmesine izin vermenin vakti gelmişti. Buna son vermenin vakti gelmişti. Sonuçlarına katlanacaktım.

Bir çıkış stratejisi geliştirmenin vakti gelmişti.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Emmett.

“Hiçbir şey.” Bryce ofladı. “Elimizde hiçbir şey yok. Hiçbir iz. Devam edecek hiçbir bilgi. Bizi kaçıran her kimse yok oldu. Amina her kimle çıktıysa, şu Lee denen adam, gitmiş. Bu beni delirtiyor.”

Dash elini Bryce'ın seken dizine koydu. “Bunun olabileceğini hep biliyorduk.”

“Bu yeterince iyi değil, Dash.” Sandalyesinden kalkıp odayı arşınladı. “Bu adam sıranın sende olduğuna karar verirse ne olacak? Ya da Emmett'ta? Ya da Leo'da? Biz çaresiziz. Dışarıda, ana planının baş göstermesini izliyor. Draven hapse girecek ve geri kalanımız hayatlarımızın geri kalanında tetikte olacağız. Bu şekilde yaşayamayız.”

Çenesi titriyor, kolları kaburgalarının etrafında daha sıkı dolanıyordu. Dash bir hışımla sandalyesinden kalktı ve alnı omzuna düşerken onu kollarının arasına çekti.

“O haklı.” Leo derin bir nefes verdi. “Draven hapse giriyor ve bu adam kazanıyor. Bu gerçekten Gypsylerle olan eski bir savaş hakkındaysa, sırada hepimiz varız.”

Ben bile güvende değildim. Hiçbir zaman Tin Gypsy olmamıştım fakat ben de o dağda bulunmuştum. “Ne yapabiliriz?”

“Her şeyi denedik. Her lanet şeyi.” Emmett elini saçlarının arasında gezdirdi.

“Bence Amina’nın erkek arkadaşını bulmak için daha çok zorlamalıyız.” Bryce burnunu çekerek Dash’ten uzaklaştı. Ağlayan biri değildi, o yüzden onu böyle görmek ilginçti. Belki de hamilelik hormonları yüzündendi ama dağılıyordu.

“Erkek arkadaşı bir hayalet,” dedi Emmett. “Bir çıkmaz sokak.”

“Ama sadece o var,” diye ısrar etti Bryce. “Amina’nın hayatında olup izini sürmediğimiz tek kişi o. Bu şüpheli durmuyor mu? Bu adamla görüşüyordu ve öldü, sonra adam da ortadan mı kayboldu?”

“Belki de ölmeden önce ayrıldılar.” Amina o motelde Draven’la takılmıştı. Genevieve’in hatırına, Amina’nın aldatmadığını umuyordum. *Yine.* “Bu neden hiç ortaya çıkmadığını açıklardı. Belki Amina çoktan bitirmişti, böylece Draven’la takılabilmek için özgür olacaktı.”

Bryce başıyla onayladı. “Belki. Yine de onu bulana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğiz.”

“Nasıl, bebeğim?” Dash sandalyesine külçe gibi geri oturdu. “Elimizdeki tek şey ismi. Lee de eşsiz bir isim değil.”

“Genevieve de kafa yoruyor,” dedim. “Başka hiçbir şey düşünemiyor.”

“Peki ya Amina’nın eşyaları?” diye sordu Bryce. “Genevieve, içlerinde Lee’nin olabileceği bir şey buldu mu?”

“Hayır. Hiçbir şey.”

“Lanet olsun,” diye homurdandı.

Dışarıda bir araba kapısının çarpma sesiyle hepimiz dikkat kesildik. Genevieve arabasından inip merdivenlere doğru ağır ağır yürüdü. Yüzünde boş bir ifade vardı, gözlerini kürenmiş betona çevirmişti.

“Hemen döneceğim.” Aceleyle kapıya yöneldim, Genevieve’i daha beşinci basamağı geçmeden durdurmak için tam zamanında yetiştim. “Hey. Seni almaya gelmem için bana mesaj atmadın.”

“Hayır, atmadım.” Sözü ağızma tıkadı. “Bir kez olsun, kendimi eve götürmek istedim.”

“Duruşmadan haberin vardır.”

“Evet.”

“Jim ne dedi?”

İç çekti. “Savcılığın güçlü bir argümanı var ve işler iyi görünmüyor. Üç memurları vardı. Draven’ın motele girip çıktığını gören bir tanık. Bıçak için parmak izi uzmanı. DNA ve kan için bir adli tıp teknisyeni. Bitti, ben de günün geri kalanında izin almaya karar verdim.”

“İyi misin?”

“Şahaneyim,” dedi ifadesizce. “Draven annemi öldürmekten hapse girecek. Hayat muhteşem.”

“Tam bunun hakkında konuşuyoruz.” Başparmağımla omzumun üzerinden ofisi işaret ettim. “İçeri gelsene.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Lütfen? Üzgün olan tek kişi sen değilsin.”

“İyi.” Merdivenlerden somurtarak inmeden önce sessizce bir şeyler daha homurdandı. Ona kapıyı açıp içeri girmesini ve soğuktan kurtulmasını sağlarken bana o lanet olası acınası bakışını attı.

“Üzgünüm, Genevieve.” Bryce arkadaşına sarılmak için ayağa kalktı.

“Ben de.” Genevieve boynunun etrafındaki atkıyı çözüp Emmett’in yanındaki sandalyeye oturdu.

“Biz de tam ne yapabileceğimizi konuşuyorduk,” dedim, yanındaki son müsait sandalyeye otururken.

“Hiçbir şey.” Başını iki yana sallayıp not defterini çıkarmak için çantasını kurcaladı. “Yapacak hiçbir şey yok. Her şeyin tekrar tekrar üzerinden geçtim. Olaya karışmış olabilecek her bir kişiyi araştırdım ve hiçbir şey bulamadım.”

“Ne yaptın?” diye sordu Dash, Bryce’la bakışarak.

“Araştırma.” Genevieve defteri salladı. “Suç kayıtları. Geçmiş sorgulaması. Kişisel bilgiler. Siz de dahil olmak üzere Tin Gypsy Motosiklet Kulübü’nün bilinen tüm iştiraklerini ve Warriorlarla bağlantısını bulabildiğim herkesi araştırdım.”

Oda sessizliğe gömüldü.

Gözlerimi kırptım, bakışlarım deftere kilitlenmişti. Orada benim ismim var mıydı? Benim hakkımdakileri böyle mi biliyordu? Başından beri biliyor muydu?

Bunu benden sakladığı için kalbim korku ve öfkeyle karışık hızlandı. Ne zamandan beri bunu yapıyordu?

“Neden bana söylemedin?” diye sordu Bryce.

“Çünkü.” Omuzları düştü. “İçinde hiçbir şey yok, o yüzden ne fark eder?”

Emmett elini uzattı. “Bakmamın bir sakıncası var mı?”

Bir saniyeliğine defteri sıkıca tuttu, ardından iç çekip ona uzattı.

Sayfaları hızlıca çevirdi, ilerlerken başını sallıyordu. “Etkilendim. Burada neredeyse herkes var. Biz de dahil.”

Genevieve defteri geri aldı ve Bryce’a baktı. “Sen hariç. Bir de Isaiah.”

Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı. Yani benim geçmişimi kurcalamamıştı. Bilmeyi çok istemesine rağmen benim özeli-me saygı duymuştu. Bana zaman verip içimi açmamı umarak beklemişti.

Lanet olsun.

“Arkamızdan iş çevirdin,” dedi Dash.

Genevieve çenesini kaldırdı. “Evet, çevirdim çünkü sizi tanımıyordum.”

Dash ona ters ters bakıp ağzını açtı ama Bryce onun yerine konuştu. “Bence bu zekice. Ben de aynısını yapardım. Sadece bir şeyler bulmuş olmanı dilerdim.”

“Ben de,” diye homurdandı Genevieve.

“Hâlâ annenin erkek arkadaşının bizi bir ipucuna götürebileceğini düşünüyorum.”

Genevieve başıyla onayladı. “Ben de. Annem onun hakkında her zaman çok üstü kapalı konuşurdu. Onu her zaman sıradan biri olarak nitelendirirdi. Eğer bir Warrior’sa, bu mantıklı olurdu. Beni böyle bir şeyin içine çekmek istemezdi.”

Açıkça görülüyordu ki, Amina’nın motosikletçilere karşı bir zaafı vardı.

“Lee adında birinden bahsedildiğini gördün mü?” diye sordu Emmett. “Çünkü ben de kendi araştırmamı yaptım ve hiçbir bok bulamadım.”

“Hiçbir şey yoktu.” Genevieve başparmağını not defterinin üzerinde gezdirdi. “Belki bazılarınız isimleri gözden geçirebilir. Bulduğum hiçbir Warrior’ın ismi Lee değildi ama belki birini gözden kaçırmışımıdır.”

“Ben yaparım.” Emmett başını salladı.

“Annenin eşyalarını karıştırdığında onun olabilecek hiçbir şey görmedin, değil mi?”

Genevieve başını iki yana salladı. “Hiçbir şey gözüme çarpmadı. Hepsini tekrar gözden geçirebilirim. Sadece iki kez kontrol etmek için.”

“Yap bunu,” diye emir verdi Dash kaşları hâlâ çatıkken. “Peki ya annenin eşyaları? Kayıp herhangi bir şey var mıydı?”

“Ölen annemin eşyalarının tam bir çetelesini tutmadım.”

“O zaman şimdi yap,” diye kükredi Dash.

Müdahale etmeye hazır bir hâlde öne doğru bir adım attım. Ancak Genevieve fark etti ve bir elini kaldırarak beni durdurdu.

“Neden?” diye sordu Dash’e.

“Çünkü belki de ona ait bir şeyi almıştır. Mücevher, biblo ya da ne bileyim. Değerli bir şey. Kasabada veya Bozeman’da satmışsa izini sürebiliriz.”

“Ah,” diye mırıldandı. “Tamam.”

“Warriorlardan haber var mı?” diye sordu Leo.

“Hiçbir şey yok,” diye cevapladı Dash. “Bu normalde iyi bir şey olurdu ama içimden bir ses çok geçmeden Tucker’dan haber alacağımızı söylüyor.”

“Bize inandığını düşünmüyor musun?” diye sordu Genevieve.

“Bence onun da elleri kolları bağlı. Adamını kimin öldürdüğünü bilmek istiyor. Bizim aradığımız adamla aynı adam. Biz durmuyoruz. O da durmayacaktır.”

Siktir. Bu hiç sona erecek miydi?

Haftada en az iki kez o lanet kâbusun tekrarıyla uyanıyordum. Genevieve arabasının yolcu koltuğundaydı. Bir kamyonun ızgarası penceresinin kırık camına vurmuştu. Gözleri cansızdı ve ağzından kanlar süzülüyordu.

Kaderi bu mu olacaktı? Burada kalırsa o da mı ölecekti? Artık yetmişti. Onu bu boktan kurtarmanın ve hayatına devam etmesine izin vermenin zamanı gelmişti.

Genevieve için en iyi yer, benden çok ama çok uzakta olan yerdi. Tehlikeyi atlattığımı bilmeden kendi isteğiyle gitmezdi. Belki annesini öldüren adamı bulursak, Warriorları o adamın kendi adamlarını da öldürdüğüne ikna edebilirdik. O zaman o da güvenle gidebilirdi.

Annesinin eşyalarını karıştırmasına yardım edecek ve bir ipucu bulmamız için dua edecektim.

“Sence Amina’nın hesaplarını tekrar araştırmama değer mi?” diye sordu Emmett, Dash’e.

“Tekrar mı?” diye sordu Genevieve, Dash cevap veremedi. “Bunu nasıl yapabildiğini bilmek ister miyim?”

“Muhtemelen hayır.” Emmett omzunu silkti. “İlk baktığımda hiçbir şey bulamadım. Belki ikinci kez bakmaya değer.”

Genevieve atkısını ve çantasını alarak sandalyesinden kalktı. “Bir şey bulursam size haber veririm.”

Kimse cevap veremedi kapıdan çıktı. Gözlerinde gözyaşlarının parıltısı vardı.

“Günün geri kalanında bana ihtiyacın var mı?” diye sordum Dash’e. “İş panosu boş. Ben de etrafı temizliyordum.”

“Hayır, çıkabilirsin. Zaten bitmiş. Ben hallederim.”

“Teşekkürler.” Dükkâna geri döndüm, tulumumun fermuarını açıp yarın için bir askıya asmak üzere aşağı sıyırdım. Ardından lavaboya gittim ve ellerimi ovarak yağdan arındırmak için elimden geleni yaptım.

Tırnak etlerim çatlamış, parmak uçlarımla derisi soyulmuştu. Normalde de sertlerdi ama yılın bu zamanı hava çok kuru olduğu için daha fazla özen gösteriyordum. Presley lavabonun yanına kullanmamız için bir şişe losyon koymuştu, ben de bolca sürdüm, cebimden yüzüğümü çıkardım ve taktım, sonra da cesaretimi toplayıp üst kattaki daireye çıktım.

Daireye girdiğimde Genevieve koltuktaydı. Dizlerini göğsüne çekmişti. Kollarım bacaklarının etrafına dolayıp onları sıkıca sarmıştı.

“İyi misin?”

“İyiyim.”

Tüm bunlar bitene kadar *iyi* olmayacaktı.

Botlarımı çıkarıp attım, üzerindeki kar daireye girmesin diye onları paspasa yığdım. Sonra odayı geçerek koltukta yanına bir yastık uzaklıkta oturdum.

“Neden bana araştırmadan bahsetmedin?”

Omzunu kaldırdı. “Çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Ayrıca bu kendi başıma yapabildiğim bir şeydi. Sadece... denemeye ihtiyacım vardı.”

Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığı şimdi anlaşılıyordu. İpucu arıyordu ve her seferinde eli boş dönüyordu.

“Bir şey düşünüyordum da.” Elimi çenemde gezdirip kaslarımı gevşettim. Haftalardır bunu düşünüyordum ama kelimeler ağır geliyordu.

“Ne?”

“Duruşma biter bitmez, Draven’a ne olacağını öğrendiğimizde...” Derin bir nefes verdim. “Bence gitmelisin.”

“Gitmek mi?” Gözlerini kırıştırdı. “Nereye?”

“Uzağa. Bu kasabadan çık. Bu hayattan çık.”

“Ne?” Bacaklarını bıraktı ve bana bakmak için döndü. “Sen ne olacaksın?”

“Bana bir şey olmaz.” Bir şey olursa bile, artık onun sorunu olmayacaktı. “Polisler hiçbir şey bulamadı. Bulacaklarından da şüpheliyim. Muhtemelen bakmıyorlardır bile.”

“Peki ya Warriorlar?”

“İntikam almak isterlerse, çoktan gitmiş olman en iyisi olur.”

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Yani... öylece bırakacak mıyız?”

“Evet.”

Uzunca bir süre bana baktı. Yüzündeki şaşkınlık soldu. Omuzları düştü. “Etrafımda bulunmak bu kadar mı zor?”

“Gerçeği mi istiyorsun?” Güçlkle yutkundum. “Evet.”

İrkildi.

Eninde sonunda gideceğini bilerek etrafında bulunmak dayanılmazdı. Tek yapmak istediğim onu yakınımda tutmakken, ona mesafeli davranmak çok yorucuydu.

“Bu işe hiç girişmemeliydik,” diye fısıldadım.

Genevieve koltuktan kalkıp gitti ve banyoya ilerledi. Kapıyı çarptığında gümbürtüsü duvarları titretti.

Başımı koltuğun sırtına bıraktım. *Bitti. Buraya kadar.*

Onu incittiğim için piçin tekiydim.

Tavanda boyarken Genevieve’in gözden kaçırdığı bir nokta vardı. On sentten daha büyük değildi fakat bu açıdan bakınca eski boyanın kırık beyazı görünüyordu. Bilseydi düzeltirdi an-

cak hiçbir şey söylemeyecektim. Birlikte geçirdiğimiz ayları hatırlamak için o noktanın kalmasını istiyordum.

Genevieve şu an üzgün olabilirdi ama bunun doğru karar olduğunu görecekti. Eninde sonunda, benim prangamın artık onun ayak bileğine vurulmadığını görünce rahatlayacaktı.

Banyo kapısı bir çırpıda açıldı ve az önce koltukta oturan yaralı Genevieve ortadan kayboldu. Daireyi yalınayak hızla geçerek tam önümde durdu. “Bunu yapmanın ardındaki asıl sebep ne?”

“Bunu şimdi bitirmemiz daha iyi olacak.”

“Sana inanmıyorum.” Çenesini doğrulttu. “Ben sana kalbimi açtım. Sana annem hakkındaki her şeyden bahsettim. Gerçekten nasıl hissettiğimden. Her şeyi ortaya döktüm. Kendimi açıp içimdeki çirkin karmaşayı görmene izin verdim. Dünyada gerçek beni görebilen tek kişi sensin. Neden bunu senden göremiyorum?”

Onun güzel, al al olmuş yüzüne baktım ve sessiz kaldım. Sessizlik benim zırhımdı. Eğer *ben* kendimi açarsam, yaralarımı asla dikip kapatamazdım.

“Bu kadar mı?” diye fısıldadı. “İsaiah, yardım etmek istiyorum. Senin benim yanımda olduğun gibi ben de senin yanında olmak istiyorum ama kaza hakkında konuşmak zorundasın. Benimle değilse bile, başka birisiyle. Suçluluk duyduğunu görüyorum. Gözlerindeki acıyı görüyorum ve bu seni öldürür-”

“Kazadan sana kim bahsetti? Ya da sen mi araştırdın?”

Gözlerini kırptı. Yüzünün rengi attı.

“Sen mi araştırdın?” diye sordum, sesim daha yüksek çıktı.

“Hayır. Ben araştırmadım. Ben-”

Bir hışımla koltuktan kalktım, kalbim deli gibi çarpıyordu. Bu hareketim onu geriye doğru iki adım atmaya zorladı. “Birisi sana söylemiş. Kim o? Annem mi? Çünkü buna hiç hakkı yoktu.”

“Bana hiçbir şey söylemedi.” Genevieve ellerini havaya kaldırdı. “Şükran Günü’nde ona ve Piper’a kulak misafiri oldum. Dinlememeli-”

“Hayır, dinlememeliydin. Bu seni hiç ama hiç alakadar etmez. Bu ailemle benim aramda.”

“O zaman beni ailenle tanışmaya götürme,” diye bağırdı. “Kendi *karına* nişanlından bahsedeceğini düşündükleri için onları suçlayamazsın. Bir bebeğiniz olacağından. Bir kazada öldüğünden ve bunun için kendini suçladığından.”

Her şeyi yanlış anlamıştı. Beni bir trajedi olarak görüyordu. Hayır, ben bir katildim. “Neyden bahsettiğini bilmiyorsun.”

“Aynen öyle!” Elleri havaya kaldırdı. “Neyden bahsettiğime dair bir lanet fikrim bile yok çünkü sen...” İşaret parmağını göğsüme kırmızı bir iz bırakacak kadar sertçe bastırdı. “Sen bana hiçbir şey söylemiyorsun.”

Ağzımı sıkıca kapattım.

O da aynısını yapınca burun delikleri genişledi.

Öylece, sessiz bir anlaşmazlıkla dikildik. Eğer konuşmamı bekliyorsa, konuşmayacağımı, konuşamayacağımı bilmek zorundaydı.

Sonunda burnundan soluduğu nefesler yavaşladı. Öfkeli bakışları buz kesti. “Haklısın. Burada ne yapıyorum ki ben? Bunun bir önemi yok. Kanunlar hakkında yanılmışım.”

“Ne? Tekrar söyle.”

“Kanunlar. Yanılmışım. Montana’da sandığım gibi tanıklık ayrıcalığı yokmuş, bu da bu evliliğin başından beri kaderine terk edildiği anlamına geliyor.”

Başım dönüyordu. Evlenmek zorunda olmadığımızı mı söylüyordu? Bunun bizi korumayacağını? Ne kadar zamandır bunu biliyordu?

Neden burada kalmıştı?

“Yavaşla, ben-”

“Yani sen haklısın.” Genevieve ofladı. “Bizler yabancıyız. Ben sana kocam diyorum. Sen bana karım diyorsun. Ancak birbirimize yabancıyız. Kahretsin, seni öptüğümde bile çekiniyorsun.”

Bu kadın tamamen mantıksız konuşuyordu. Onu öptüğümde hiç çekinmemiştim. “Neyden bahsediyorsun?”

“Bundan bahsediyorum.” Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öpmek için aşağı çekti.

Dudaklarının yumuşaklığı, zarif tadı... Gerildim.

Her zaman geriliyordum.

Bu, kendimi tutmanın tek yoluydu.

Yüzümü bıraktı ve işaret parmağını bana doğrulttu. “Bu. Şurada işte. Seni öptüm diye aklını kaçıracaktımsın gibi görünüyorsun. Biliyor musun? Bunun için senden nefret ediyorum. Bunun için senden nefret ediyorum çünkü o sahte öpücüklerin her birini dört gözle bekliyorum. Senin böyle gözük-”

Dudaklarını, kendi dudaklarıma bastırdım. Kollarımı sırtına doladım ve onu göğsüme çektim. Dilimi alt dudağında gezdirdim. Tadına bakmak için ağzına inmeme izin verdiğinde dudaklarının arasında inledim. Onu aylardır öpmek istediğim şekilde öpüyordum.

Genevieve beni tamamen yok edebilecek bir güce sahipti. O uzaklaştığında, hayatım yıkık dökük olacaktı. Bu öpücük geleceği değiştirmeyecekti.

Bu düşünceleri bir kenara ittim.

Ve karımı öptüm.

17. Bölüm

Genevieve

Isaiah beni öpmüştü. Isaiah beni *öpüyordu*.

Lanet olsun, dudaklarının tadı çok güzeldi.

Öpücüğüne kendimi bırakarak onu içime çektim. Sert elleri kıvrımlarımda dolaşırken tüylerim ürperdi. Güçlü kollarının beni kavrayışında gevşedim.

Her an beni itebilirdi. O göğse uzanan duvarların arkasına çekilecekti ve benim onları aşma şansım buhar olup uçacaktı. Bu yüzden öpücüğünün, her bir ıslak dil darbesinin, her bir keskin ısırığın tadını çıkardım, sadece bir dakika daha devam etmesi için dua ediyordum.

Isaiah dudaklarından bir iniltinin kaçmasına izin verdiğinde bu inilti ağızımdan aşağıya, merkezime doğru uğuldadı. Ellerim aramızda duruyordu. Parmaklarım tişörtünün üzerine yayılmış, altındaki sıcak, gergin kaslara sıkıca bastırıyordu. Bir hamle yapma riskine girdim ve ellerimin aşağıya sürüklenmesine izin verdim. Karın kasları gerçekten de gördükleri kadar sertti.

Dudakları benimkilerden ayrıldı ve gözlerim birden açıldı. Gözlerinde korku veya iğrenme görmeyi beklemiştim. Onun yerine, bakışları saf tutku doluydu. Gözlerinin renkleri koyulaştı, Isaiah elleriyle yüzümü kuşatırken çikolatanın dış halkası yeşil ve altın renkli girdapların içine kök saldı.

Nefesimi tuttum.

Beni öpecek miydi? Gitmemi mi söyleyecekti?

Bu evliliğin, kurmaca evliliğin bitmesine hazır değildim.

“Ne yapacağım?” diye fısıldadı.

“Öp beni,” diye fısıldadım.

Başını eğdi, benimkini tam istediği yere doğru yatırdı. İlk öpücük bir rahatlamaydı. Bir testti. Ancak sonrasında gelen şey o kadar hararet ve güç doluydu ki, başımı döndürdü.

Isaiah’ın dili dudaklarımın arasından kayarak uzun, yavaş dokunuşlarla benimkini okşadı. Kalçalarını öne doğru oynatarak fermuarının arkasındaki uyarılmayı hissetmeme izin verdi.

İnledim, dizlerim güçsüzleşiyordu. Isaiah’ın bizi yatağa götürdüğünü fark edene kadar daha çok sallanıyormuşuz gibi hissettiren yavaş bir yürüyüşle hareket ediyorduk.

Hızla çarpan kalbim durma noktasına savruldu.

Buraya mı ilerliyorduk? Sevişmeye? Kasıklarım kasıldı. Isaiah’ı hayatımda hiçbir erkeği istemediğim kadar çok istiyordum ancak bu akıllıca mıydı? Dakikalar önce kavga ediyorduk. Benden gitmemi istemişti.

Parmakları yüzümden indi ve boynumda gezindi. Tenime bastırıyor, aşağı doğru kaydıkça dokunuşuyla beni dağlıyordu. Tek eliyle kazağımın üzerinden göğsümü kavrayarak avucunu doldurdu.

Nefesim sıkıştı. Başım öne eğildiğinde, kavrayışıyla kavıştım. *Düşünme*. Beynimi, sağduyumu ve endişelerimi kapattım. Fazla düşünmeyecek, aylardır hissettiğim tek iyi şeyi sabote etmeyecektim.

Isaiah beni öpüyordu. İzleyici önünde değildik. Gizli bir niyetimiz yoktu. Bu öpücük benimdi.

Şu an için o da benimdi.

Gömleğinin ucuna uzandım ve altındaki sıcak teni hissetmek için göbek deliğinin üzerine kaldırdım. Bu dokunuş Isaiah'nın kaslarının daha da gerilmesine sebep oldu ama bu bir çekinme değildi. Bu bir sevgilinin dokunuşundan kaynaklanan bir gerginlikti. Parmaklarımı kot pantolonunun beline geçireceğimi sezmişti. Tırnaklarım karnının altındaki tüylerin oluşturduğu hattı tırmaladığı an, öpüşmemiz yepyeni bir yoğunluk kazandı. Dili keşfetmek yerine yağmalıyordu. Dudaklarımız kaynaşıyordu.

Kot pantolonunun düğmesine uzandım, açmak için iki ele de ihtiyaç vardı. Isaiah diğer eliyle kalçamı avuçladı.

"Genevieve." Isaiah, öpüşmemizi bölerek uyardı.

Hayır. Şevkim kırıldı. Çok ileri gitmiştim. Çok hızlı davranmıştım.

"İstiyorum," diye ağızımdan kaçırdım. Gözlerim onun gözlerine yalvardı. "Bir kez. Sadece bir kez."

Isaiah yüzümü dikkatle okurken kaşlarının arasmda bir kırışıklık oluştu. Sonra, saatler gibi gelen bir sürenin ardından başıyla onayladı.

Parmaklarımın ucuna çıkıp dudağımı dudağına bastırdım. Avuçlarım kısa saçlarının üzerinde kısa bir süre gezindikten sonra kendinden geçerek onun tişörtünü yukarı çekti. Tişört aramızda yükselirken, kot pantolonunun fermuarını çekiştirdim.

Kazağım başımdan sıyrılına ve sutyenimin siyah danteli tenine srtnene kadar benimle adım adım buluştu.

Bana geri dönmeden önce kafasının arkasına uzanıp tişörtünü bir çırpıda çıkardı, bir göğsümü avularken diğeriyle de pantolonumun yanındaki fermuara yöneldi. Pantolonum ıplak ayaklarımın dibine düştü.

Ardından doğruldu ve hareket ettim, beni kalalarımın tutup çektiğinde dudaklarım İsaiah'nın dudaklarından koparak ayrıldı.

Kasıklarım ereksiyonuna doğru bastırılmıştı, hafif ağırı görmezden gelinemeyecek bir kalp atışına dönüşüyordu. Kollarımı omuzlarına doladım, beni yatağa bırakırken ona tutunuyordum. Kokumu derin bir nefesle içine çekerken burnu boynumda do-laşıyordu.

Sonra dili işe koyuldu, tenimi sanki eriyen bir dondurmadan yapılmış gibi yalıyordu. İsaiah'nın elleri kot pantolonuna gitti, onu kalçasından aşağı itiyordu. Sevmeye başladığım o siyah, dar *boxer*'ını görmek için aşağıya baktım. Zorlanan şişkinliğini zor da olsa içinde barındırıyordu.

zerimden kalktı, ellerimden birini tutarak beni bir koltuğa çekti. Sonra sutyenimin ortasındaki kopaya hamle yaptı ve danteli elleriyle yer değıştirdi.

“Ah, Tanrım.” İnledim, o sertleşiniş parmakların arasında göğüs uçlarını sıkıştırdığı anda başım gevşeyerek geriye kaydı. Kıvrandım ve kalçalarımı kaldırdım, kalın aletini i amaşırma bastırdığım hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Bizi yatağın daha derinlerine yerleştirdi, ağırlığını kalalarımın arasına vererek uyluklarımı birbirinden ayrılmaya zorladı. Sutyenim arkamda bir dirseğimden diğeriye kadar gerilmişti.

Dizlerim yukarı kalkmış ve bükülmüştü, bacaklarım açıktı. Bu ahlaksız bir pozisyonda, hiçbir kısıtlama yoktu. Gözlerimi kapatıp bedenimi ona sundum.

Isaiah dilinin ucuyla köprücük kemiğimden göğüslerimin arasına doğru uzun, serin bir çizgi çekti. Sonra beni üşümüş ve nefessiz bırakarak uzaklaştı. O geri çekilirken yatak sarsıldı.

Gözlerim kapalıydı. Kesik kesik nefes alıyordum. Geri gelecek miydi? Eğer beni şimdi bırakırsa, bu daireden firar etmek zorunda kalacaktım. Küçük düşmek, sonsuza dek ortadan kaybolmamı gerektirecekti.

Dizi yatağa çarptığında dudaklarımdan neredeyse bir rahatlama haykırışı kaçıyordu. Gözlerimi aralamaya cesaret ettim. Ateşli ve oldukça çıplak bir Isaiah'nın bana doğru geldiğini gördüğümde gözlerim büyüdü.

Yüce Tanrım, o muhteşemdi. Sıkı, dolgun kaslarının üzerine dizilmiş dövmeli bir teni vardı.

Isaiah aynaya baktığında sonsuza dek kırılmış parçalar görüyordu fakat belki benim kırık parçalarım onunkilere uyabilirdi. Birlikte, belki bir bütün oluşturabilirdik.

Kalçam yataktan yükselirken ellerim iç çamaşırama gitti ve onu indirdim. Siyah danteli yere atıp sutyenimin askılarını sıyırarak kendimi soyduğumda, Isaiah'nın gözleri kadınlığıma kilitlenmişti.

Güçlkle yutkundu, gözlerini ayırıp bakışlarımla buluştu. "Siktir, seni hak etmiyorum."

"Yine de bana sahip ol."

Ağzımı başka bir kavurucu öpücükle yakaladığında dışarıdan seçilemeyecek kadar hızlı ilerledik. Kendini açıklığıma yerleştirip bizi birlikte sarsmaya başladığında sersemlemiştim ve titriyordum.

Aramızdaki bağlantı karşısında nefesim kesildi. Neredeyse dopdoluydum, duygularım çok yoğundu. Seks hiç böyle olmamıştı; beni tamamen tüketmekle tehdit ediyordu. Ben de ona doğru eğildim, Isaiah derin ve yavaş hamlelerle hareket etmeye başladığında yüzünü ellerimin arasına alıp onu tekrar öptüm.

Orgazmım eli kulağında olan gök gürültülü bir fırtına gibiydi; bulutlar dalgalanıyor, şimşekler çakıyordu, ta ki sağanak yağışın hazzını yaşamaktan başka bir seçeneğim kalmayana kadar.

“Isaiah.” Orgazmım sona ererken inledim.

Adımı haykırdı, bedeni benimkine karşı titrerken başını saçlarına gömdü. İçime geldiğinde ikimizi de bir ter örtüsü kapladı. Ardından yığıldı, ikimiz de artçı sarsıntıları geçirirken ağırlığını bana vermek için kendini üzerime bıraktı.

Ona sıkıca tutundum. O da bana sıkıca tutundu. Kolları sırtımın altından kayarak beni sıkıca sardı.

İkimizin de bu bağlantıya çok uzun zamandır ihtiyacı vardı.

“Prezervatif kullanmadık.” Bedenimden ayrılırken iç çekti. Yanımdaki boşluğa uzandı ve gözlerini tavana dikti. Bedeni benimkinin üzerinde olmadığına üşüyordum. “Lanet olsun. Kusura bakma. Bende hiç yok.”

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim. Uzun, çok uzun zamandır birisiyle birlikte olmadım.”

“Ben de.”

Peki ya Shannon? Şimdi onu düşünmenin sırası değildi. Burada, bu yatakta olmazdı. Birkaç dakikalığına Isaiah benim olmuşken, olmazdı.

Yataktan yuvarlanıp indim ve temizlenmek için yalpalayarak banyoya yürüdüm. Çıktığımda Isaiah’ı koltukta, tekrar yerine

oturmuş duvarlara bakarken bulmayı bekliyordum. Üzerime hiçbir şey giymeden dışarı çıktığımda, onu yatakta yorganın altında görünce adımlarım bocaladı.

Benim tarafımdaki yorgan açıldı ve bekliyordu.

“Bitmesine hazır değilim.” Bana özlem dolu bir bakış attı. “Henüz değil.”

Ben de. Gülümsedim ve yanına emeklemek için yatağa doğru ilerledim.

Birlikte kıvrıldık. Başımı göğsüne yasladım. Karnının üzerindeki eli benimkinin üzerine kondu. Bacaklarımız iç içe geçti.

Parçalar birbirine uyuyordu.

“Selam.” Ertesi sabah banyodan çıktığımda yüzüm kızardı.

“Hey.” Isaiah mutfakla koltuğu birbirinden ayıran masadaki sandalyesinde döndü. Sadece iki sandalye vardı ve masa büyük bir pizzayı zor alıyordu. Ancak aylardır yemeklerimizi orada yiyorduk.

Ben duştayken üstünü giyinmişti. Üzerinde soluk kot pantolonuyla normal siyah tişörtü vardı. Ayakları çıplaktı.

Dünkü baloncuğumuzda kalabilmeyi dileyerek dairenin içinde ilerledim. Bütün akşam yatakta kalmıştık, ben rüyasız bir uykuya dalana kadar seks ve uyku arasında gidip gelmiştik. Gün ışığı pencerelerden içeri sızdığında, gerçeklik aniden geri gelmişti. Uyandığımda Isaiah'yı koltukta buldum. Gece bir ara kalkmıştı.

“Peki...” Hayatımın en garip sabahıydı. Evlendikten sonra burada kaldığı ilk sabahtan da kötüydü. “Konuşmalı mıyız?”

İç çekti, kahve fincanına bakarak başıyla onayladı.

Kahve. Kahve iyi gelirdi.

Demliğe gittim, bir fincan kahve doldurup biraz krema karıştırmakla kendimi meşgul ettim ve doğrudan göz temasından kaçınmak için bu önemsiz işleri kullandım.

Neden onunla konuşmak istemiştik ki? Konuşmak istemiyordum. Bu daireden kaçıp kendimi evrak işlerine ve araştırmalara kaptırabileceğim, Isaiah’yla yaptığımız seksi düşünmemeye çalışacağım bir yere, işe gitmek istiyordum.

İnsanın aklını başından alan, evlilik yıkan seksi.

Kahretsin. Aptalın tekiydim.

Son birkaç aydır bel bağlayabildiğim tek şey Isaiah’ydı. O benim yeni dayanağımdı, bir öyle bir böyle davranışlarına rağmen. Asık suratlı ve hüzünlü olabilirdi ancak her zaman yanımdaydı. Onun arkadaşlığı hayatımdaki en önemli ilişkiydi.

Dün gecedan sonra hepsine veda edebilirdim. Fakat konuşmak kaçınılmazdı. Seks hakkında konuşmadan önce, daha önce olan her şeyi ele almamız gerekiyordu.

Fincanımdaki kaşığın açık kahverengi sıvı içerisinde girdap oluşturmasını izlerken, “Gerçekten bitirmek istiyor musun?” diye sordum.

“Evet.”

Ağlama. Ağlamayacaktım. Henüz. Ofisteki tuvalette güvende olana kadar bekleyecektim.

Başlangıçta Clifton Forge’tan ayrılmaya o kadar odaklanmıştım ki, bana nasıl yavaşça sokulduğunu fark etmemiştim. Ancak burası evimdi. Bu daire benim mabedimdi. İşimi seviyordum ve

ondan vazgeçmeye hazır değildim. Bryce’la kahve buluşmaları, Draven’la pazar kahvaltıları kalbimdeki bir boşluğu doldurmuştu.

Hepsinin merkezinde de Isaiah vardı.

“Neden?” diye fısıldadım. Perişan hâlde miydi?

“Senin iyiliğin için.”

O ıstırap dolu gözleri incelediğimde kalbim sıkıştı. Sevişmemiz her şeyi daha mı kötü yapmıştı? “Anlamıyorum. Neden kendini bir canavar olarak görüyorsun?”

“Çünkü öyleyim.”

“Değilsin. Senin korkunç bir insan olduğunu düşünseydim, mecbur olmadığım hâlde burada kalır mıydım sanıyorsun?”

Kalmıştım çünkü kendisi göremese bile, onun içinde çok fazla iyilik vardı.

“Isaiah, burada kaldım. Senin için.”

“Kalmamalıydın.” Âdemelması oynadı. “Ben Shannon’ı öldürdüm.”

“Ama bu bir kazaydı.” Değil mi? Adının kaza olmasının bir sebebi vardı çünkü kimsenin bir suçu yoktu.

“Annemden hikâyenin sadece bir kısmını duydun.”

“O zaman bana tamamını anlat. Lütfen?” diye yalvardım.

Isaiah ayağa kalktı ve koltuğun önündeki açık alanda volta atarken ensesini ovdu. “Bunun hakkında konuşmayı sevmiyorum.”

“Ya sen söylersin ya da ben tahmin etmek durumunda kalırım. Aylardır tahmin ediyorum. Gerçekten, gerçeğin hayal ettiğimden daha kötü olduğunu mu düşünüyorsun?”

Koltuğa ilerleyerek kenarına yığıldı. “Shannon benim en yakın arkadaşımdı. Onunla bir sabah Kaine’in kapısına gelip hamile olduğunu söyledikten sonra tanıştım.”

Sarsıldım, kahve fincanımın kenarından taşı. “Kaine mi?”

Başıyla onayladı. “Bir barda tanışmışlar. Takılmışlar. Ayrı yollara gitmişler. Hamile olduğunu öğrendiğinde geri geldi.”

“Ah.” Isaiah’nın bebeği değildi.

“Kaine’in yanına taşındı ama birlikte değillerdi. Kaine diğer türlüşüne müsaade etmezdi. Hamilelik süreciyle ilgili bir şeyi kaçırmak istemedi. Bir süre çıktılar. Shannon’dan onunla evlenmesini bile istedi ama birbirlerini o şekilde sevmiyorlardı. Teklifini reddetti.”

Isaiah konuşurken kalbim ağzımda atıyordu. Sesi o kadar acı ve pişmanlıkla bezenmişti ki, nefes almayı güçleştiriyordu.

“Bir çift olarak geçinemiyorlardı ama ev arkadaşı olarak işler oldukça iyiydi. Bebek heyecanı diğer her şeyi gölgede bırakmıştı. Annem havalara uçmuştu. Amca olmayı dört gözle bekliyordum. Ayrıca Shannon çok iyi bir anne olurdu. En iyisi olurdu. Nereye giderse gitsin, çantasında bir gebelik kitabı olurdu. Sanırım öldüğünde bu kitabı neredeyse ezberlemişti.”

“Nasıl öldü?”

“Ben öldürdüm.”

Bunu söyleyip duruyordu ancak bu hiçbir şey ifade etmiyordu. O bir katil değildi. Bir koruyucuydu. Kırık bir kalbe sahip iyi bir adamdı.

“Nasıl?” Onu haksız çıkarmak için detaylara ihtiyacım vardı.

“Sürekli oradaydı. Kaine’in evinde. O benim kardeşimdi. En yakın arkadaşımdı. O yüzden ben de onun evinde takılıyordum.”

“Ona âşık mı oldun?”

Daireye boş gözlerle baktı. “Sürekli gülümsüyordu ve beni seviyordu. Beni seçti, Kaine’i değil. Bunu pek fazla kişi yapmadı.”

“Kaine biliyor muydu?”

Isaiah başını iki yana salladı. “Hayır. Doğru zaman gelene kadar ona söylemek istemedik. Bebeğe çok odaklanmıştı, bir beşik inşa ediyordu ve isim belirlemeye yardımcı oluyordu, bunu ondan almak istemedik. Onun bebeğiydi, benim değil.”

Sızlayan kalbimin üzerine elimi yerleştirdim. Bu durum, onun için ne kadar zor olmuştu? Sevdiği kadının karnında abisinin çocuğunun büyüdüğünü görmek?

“Yaklaşık sekiz aylık hamile olduğunda, bana oradan taşınmak istediğini söyledi. Birlikte yerleşeceğimiz bir yer bulmak istediğini. Kaine’e söyleme konusunda hâlâ gergindim ama Shannon’ın bunun üstesinden gelebileceğimize inancı tamdı. ‘Bizim güzel alışılmadık ailemiz.’ Bize böyle derdi.”

Gözleri buğuluydu. Bir gözyaşı yanağından süzüldü ve eliyle sildi. “Sadece birlikte yaşamak istemiyordum. Onunla evlenmek istiyordum. O yüzden bir akşam onu dışarda yemeğe davet ettim. Bir dizimin üzerine çöktüm ve ona evlilik teklifi ettim. Restoran alkışladı. Shannon ağladı.”

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibiydi. Zihnimde canlandırıdığım görüntü boğazımı yaktı.

Kahkaha attığına, gülümsediğine emindim. Onu mutlu ve âşık hayal etmek garip geliyordu, kendi gözlerimle görmediğim bir şeydi fakat onu koltukta çökmüş hâlde gördüğüm kadar net bir şekilde hayal edebiliyordum.

Artık o adam değildi.

Isaiah’nın Shannon versiyonu onunla birlikte ölmüştü.

“Kutlamak için iki tanede durmam gerekirken üç tane bira içmiştim. Sarhoş değildim ama o son birayı içmemem gerekiyordu. Eve dönerken, parmak eklemleri çok kalın olduğu için

bebek doğduktan sonra yüzüğünü yeniden ayarlatmam gerekeceği konusunda onunla alay ediyordum. Parmak eklemleri kalın değildi. Gülüyorduk. Bir elim direksiyondayken ona doğru eğilmiştim çünkü onu öpmek istemiştim. Kaine'in öğrenmesinden çok korktuğumuz için fazla öpüşme fırsatımız olmuyordu.”

Gözlerimi kapattım, gerisine hazırlanıyordum. Devam etmesine gerek yoktu. Gerisini neredeyse kesin olarak tahmin etmek kolaydı. Ancak Isaiah konuşmaya devam etti; hikâyeyi artık benim için değil, kendisi için anlatıyordu.

Kazadan beri bundan kimseye bahsetmiş miydi? Hapishane-deki bir hücre arkadaşına mesela? Yoksa bunca zaman içinde mi tutmuştu?

“Yirmi beş hızla gidilmesi gereken bir yolda kırkla giderken dur işaretinden sıvıştım ve otuzla giden bir kamyon bize yandan çarptı. Polis raporunda böyle yazıyordu. Bildiğim tek şey, bize bir tren çarpmış gibi hissetmemdi. Etrafa şiddetle savrulдум. Kamyon bizi kavşağa doğru sürükledi. Kendimi bulduğumda, Shannon...”

Gitmişti.

Ölmüştü. Bebek de öyle.

Bir damla gözyaşı yanağımdan düştü, ayağımın yanındaki zemine indi.

Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Kaine'i mutlu gördüğünde neden o kadar rahatladığı. Neden alkol kullanmadığı. Benimle arabadayken neden çok gergin ve perişan davrandığı.

Kaza, hayatının gidişatını değiştirmişti.

Kahvemi kenara bırakıp koltuğa yürüdüm. Isaiah bakışlarını önünde sabit tuttu, elimi uyluğuna yerleştirdiğimde bile. “Bu bir kazaydı.”

“Hayır, ben onları öldürdüm.”

“Hayır, bu bir kazaydı,” diye yineledim. “Aralarındaki farkı biliyorum. Kulübedeki adamı öldürdün.”

Bana doğru döndü, hüznü şaşkınlığın içinde yok oldu. “Ne?”

“Onu boğarak öldürdün. Sen onu öldürdün.”

Gözlerini kırptırdı. “Evet. Yani?”

“Yani mi? Onu seviyor muydun? O adamı?”

“Hayır.”

“Onu öldürdüğün için suçlu hissediyor musun?”

Çenesi kasıldı. “Hayır.”

“Bir cinayeti üstlenmen gerekiyorsa, *bu* cinayeti üstlen ama Shannon’ın hayatım kendi avuçlarına yerleştirme. Bu bir kazaydı. Üstelik gördüğüm kadarıyla, seni suçlayan tek kişi sensin.”

Yüzümü incelerken ifadesi boştu. Shannon’ı öldürdüğünü düşünerek çok fazla yıl geçirmişti. Kaine’in bebeğini öldürdüğünü düşünerek. Kendisini suçlayarak çok fazla gün ve gece geçirmişti. Muhtemelen bunun bir kaza olduğuna onu ikna etmeye çalışan ilk kişi değildim.

Başarısız olan ilk kişi ben değildim.

Isaiah, kendisine bir af çıkarmaya karar verene kadar Shannon’ın ölümünü asla atlatamayacaktı.

“Söylediğin için teşekkür ederim.”

Yüzünü önüne çevirdi ve başıyla onayladı. “Şimdi biliyorsun.”

“Neyi biliyorum?”

“Neden gitmen gerektiğini. Çünkü senin burada olmanı hak etmiyorum. Yaptığım şeyden sonra olmaz. Ayrıca benim sana sunacak hiçbir şeyim yok.”

Yine yanılıyorsun. Bana sunabileceği sevgisi vardı. Yüzeyde gözüküyor olabilir fakat oradaydı, abisine baktığında gizlice yüzeye yükseliyordu. Ya da annesine sarıldığında. Ya da yeğenleriyle oynadığında. Isaiah beni kapıdan dışarıya sürüklüyordu çünkü aramızdaki bağdan korkuyordu.

“Bir yere gitmiyorum. Bu kararı aylar önce verdim ve şu anda da fikrimi değiştirmiyorum.”

Omuzları düştü. “Genevieve, lütfen.”

“Hayır. Tüm hikâyeyi bilmem hiçbir şeyi değiştirmiyor. Dün gece birlikte olmamızın hiçbir şeyi değiştirmemesi gibi.”

Bir başka yalan daha.

Dün gece, gardını düşürmüştü.

Dün gece, kollarında uyuyakalmıştım.

Ve dün gece, kocama âşık değilmişim gibi davranmayı kesmiştim.

18. Bölüm

isaiah

“**B**u o mu?” Plastik bir sepetin dibinde bulduğum bir kolyeyi havaya kaldırdım.

Genevieve karıştırdığı sepetten başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. “Hayır. Bu kutuda da yok.”

“Kahretsin. Üzgünüm, V.” Kolyeyi bulduğum yere geri koydum.

“Dash’in bu konuda haklı olabilmesinden nefret ediyorum.” Sepetin üzerine kapağını yerleştirdi. “Bunu kendim düşünemediğim için nefret ediyorum.”

“Biliyorum ama biraz ara verirsek kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Umarım.” İç çekti. “Gitsek iyi olur, yoksa geç kalacağız.”

Başımı salladım, ayağa kalkıp kabanımı almak için sepetin ağzını kapattım. Kabanı omuzlarıma geçirdikten sonra Genevieve’e kendisinininkini giymesinde yardımcı oldum. Şapkaları, eldivenleri ve atkılarını toplayıp dışarı yürüdük.

Zifiri karanlıktı. Ay ve yıldızlar bu sabah toplanan bulutların ardında gizlenmişti. Hava durumu hafif bir kar yağışı öngörüyordu, Clifton Forge Noel Turu için şehir merkezine doğru yola çıkacaktık.

Kaygan basamakları inerken Genevieve korkuluğa tutundu. “Keşke o kolyeyi annemin evinde toparlayıp toparlamadığımı hatırlayabilseydim. Belki o kaybetmiştir. Ya da belki ben kaybettim. Belki de depodaki eşyalarımın arasındadır.”

“Her şeyi o sepetlere mi koydun?”

“Evet.” Başıyla onayladı. “Geri kalan her şeyi mobilyalı olarak satılması için evinde bıraktım.”

“Lee almış olabilir.”

“Pislik,” diye homurdandı. “O kolyeyi seviyordum, onun o kolyeye dokunduğunu düşünmek istemiyorum. Onu mezuniyet balomda takmıştım. Narin bir altın zinciri ve ortasında beyaz bir kristal olan küçük bir Kuzey Yıldızı kolye ucu vardı. Muhtemelen on dolar ederdi ama sonsuza kadar onda kalacaktı. En azından daha sık taktıkları bende.”

Dash’le Bryce’a hafta başında söz verdiğimiz gibi, öğleden sonranın büyük bir kısmını bu sepetleri inceleyerek geçirdik. Kutuları indirdiğimiz anda Genevieve mücevherleri sınıflandırmaya başlamıştı. Annesinin eşyalarını detaylı araştırmasının onu o kadar üzmemesi için odaklanabileceği somut bir görevi olmasına sevinmiştim.

İşe yaramıştı. Onu bir kez bile gözleri yaşarırken yakalamamıştım. Onun yerine, yüzünü mutlak bir konsantrasyon içinde tutup dokunduğu her şeyi inceliyordu. Her kitabı, her zarfı, her nesneyi aramıştı. Bulamadığı tek şey kolyeydi. Ayrıca Ami-na’nın erkek arkadaşı Lee’ye dair hiçbir iz yoktu. Geride bırakmış olabileceği hiçbir şey yoktu.

Son basamağa ulaştığımızda, arabasının sürücü tarafına doğru yürümek için kolumu bıraktı. “Bundan emin misin?”

Derin bir nefes aldım. “Evet.”

“Ayrı ayrı gitmek istersen sorun değil.”

“Bir şey olmaz.” Kapıyı açıp içeri tırmandım. Yolcu koltuğunda seyahat etmek onu bir yerlere götürmekten daha iyiydi.

Arabaya bindiğinde bana teselli edici bir gülümseme gösterdi.

Araba sıcaktı ve çalışıyordu. On dakika önce ön camdaki buzu kazıyıp koltukların ısınmasına olanak sağlamak için dışarı çıkmıştım.

Tamirhaneden uzağa sürünce, uyluklarımı kavrayarak pencereden dışarı baktım. Endişenin gelmesini bekliyordum.

Bir sokak ilerledik, sonra iki. Kalp atışlarım normaldi. Avuçlarım terlemiyordu. Kendimi hareket hâlindeki araçtan dışarı atmaya hazır değildim. *Bu da ne böyle?*

Genevieve’in yüzünün yan hattına baktım. İki gündür onun bir araba kazasında öldüğü kâbusu görmemiştim. Tam olarak bir marifet sayılmazdı ama kasım ayında hastalandığından beri neredeyse her gece bunu gördüğümü düşünürsek, bu mola iyi gelmişti. Şimdi de onunla arabada olduğum için paniklemiyordum. Bir şeyler yanılttı ama şikâyetim yoktu.

“Ne?” diye sordu. “Yüzümde bir şey mi var?”

“Hayır.”

Yine de yüzünü görmek için dikiz aynasına yükseldi.

Tekrar nefes alarak önüme baktım. O duyguyu bekliyordum. Ancak... daha azdı. Gitmemişti. Birlikte bir arabada olduğumuz son derece farkındaydım. Bu rahatlatmıyordu ama felç eden bir panik hâlinde de değildim.

Belki de sevişmemiz yüzündendi. Belki de yıllarca duşta mastürbasyon yapmam stresi yatıştırmak için yeterli olmamıştı. Ya da belki de geçtiğimiz iki günün huzuru Genevieve sayesindeydi çünkü sonunda itiraf etmiştim.

Sebebi her neyse, omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Dairede de bir hafifleme vardı, artık birbirimizin etrafında parmak ucunda yürümüyorduk. Uzun zamandır ilk defa nefes alabiliyordum.

“Dondum.” Genevieve titredi. “Umarım bu gece donmayız.”

“Ben-” *Seni sıcak tutarım.* Kelimeleri yuttum ve devamında üzerini örttüm. “İyi olacağız.”

Kahretsin. İki gündür bu tür ağızdan kaçırımlar yapmaya çok yaklaşıyordum.

O ilk geceden beri sevişmemiştik. Koltukta uyuyordum. O da yatakta uyuyordu. Birbirimize dokunmaktan kaçınmıyorduk fakat eskisinden daha fazla da dokunmuyorduk. Buzlanmış merdivenlerden inerken koluma uzanmıştı. Mutfakta birbirimizin yanından geçerken hafifçe sürtünüyorduk.

Kendimden geçmekten korktuğum için daha fazlasını yapmaktan çekiniyordum. Ancak lanet olsun, ona dokunmak istiyordum. Tekrar onun içinde olmak istiyordum.

Bu gece temastan kaçınma olmayacaktı. Dash ve Bryce’la turda buluşacaktık. Emmett’la Leo da orada olacaktı. Mutlu, sevgi dolu çift rolü yapacaktık, gerçi bu eskisi kadar yalan gibi gelmiyordu.

Presley nişanlısı Jeremiah’yla gelmeyi planlıyordu. Tamirhanede çalıştığım onca ay boyunca, bu adamla hiç tanışmamıştım. Dash, Emmett ve Leo’nun Jeremiah hakkında konuşma şekline bakılırsa, pek sevilmiyordu. Pres’e nasıl davrandığını kendim görmek istiyordum.

Jeremiah'nın onu oyaladığı izlenimine kapılmıştım. Ona evlenme teklif etmişti ama düğün konusunda ayak diretiyordu. Homurdanmalara ve söylentilere dayanarak bir yargıya varmak istemiyordum. Ancak içimden bir ses, bir adam nişanlısını iş yerinde görmeye gelmiyorsa bir şeyler çevirdiğini söylüyordu.

Kahretsin, Genevieve'le ben rol yapıyorduk ve ben her gün onu işe bırakıp işten alıyordum. Elbette, bu onun kendi güvenliği içindi ama kimse karıma düşkün olmadığımı söyleyemezdi.

Ayrıca lanet olsun ki bağlanmıştım.

"Gitmeni istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. *Orospu çocuğu*. Kelimeler, tüm o ucundan dönmelerin sonunda ağzımdan kaçmanın bir yolunu bulmuşlardı.

"Nereye? Buraya mı?" Park etmek üzere olduğu marketin otoparkını işaret etti. Burası, merkez araç geçişine kapatıldığı için çoğu insanın tur için aracını bıraktığı yerd. "Nereye park edeyim?"

"Hayır. Buraya park et." Park edeceği noktayı işaret ettim. "Demek istediğim, gitmeni istemiyorum. Buradan ayrılmanı."

"Ah." Arabayı park hâline getirirken bana hafifçe gülümsedi. "Güzel. Zaten gitmeyecektim."

Sırıttım. *Benim inatçı karım*.

Tartışma hakkında bir daha konuşmamıştık. Kaza hakkında konuşmamıştık. İkisi hakkında da konuşmak istemiyordum. Belki de her şeyi olurluna bırakabilirdik.

Genevieve boynuna bir atkı doladı ve eldivenlerinin uçlarının kabanının kollarına sıkıştığına emin oldu. Saçlarını örten bereyi kulaklarından aşağı çekti.

Kabanımın fermuarını boynuma kadar çekip dışarı çıktım, onunla arabanın önünde buluştuk. "Evet, bu gece aşırı derecede soğuk olacak."

Kıkırdadı. “Sıcak çikolataya ihtiyacımız var. Derhal.”

Gülüşü beni içine çekti ve soğuğu defetti. Eldivenli elini elime aldım. Burnu soğuktan kızarmıştı bile. Gülümsedi; kocaman, parlak, beyaz dişli bir gülümsemeydi bu.

Neredeyse kıcımın üstüne düşüyordum. Bakışlarında acıma yoktu, sadece şefkat vardı. Bana, sanki ona Shannon’dan hiç bahsetmemişim, sanki hapisanedeki o yıllar hiç yaşanmamış gibi bakıyordu.

Genevieve bana bakıp bir zamanlar olduğum o adamı görüyordu. Kolayca gülebilen adamı. Özgürlüğünün kıymetini bilmeyen adamı. Şüphesini gidermek için Genevieve gibi bir kadına ihtiyaç duyan adamı... Gerçi görünüşe göre, ben hâlâ o adamdım.

Onu hak etmiyorum.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Beni çekiştirirken başımı sallamayı başardım.

Merkeze vardığımızda heyecanla dolup taşıyordu. Daha hızlı yürümem için beni yönlendirirken elimi tutuşu sıkıydı.

Üstümüzde, sokağın bir tarafından diğer tarafına uzanan büyük çelenkler vardı. Beş tanesi bloklar boyunca uzanan bir tente oluşturmuştu. Merkez boyunca sıralanmış iş yerleriyle dükkânlar geç saatlere kadar açıktı; bazıları sıcak elma şarabı ikram ederken, bazıları da kakao dağıtıyordu. Gruplar bir araya toplanmıştı. Anneler ve babalar, heyecan içindeki çocuklarının fotoğrafını çektmek için Noel Baba’nın sırasına yönelmişlerdi.

“Vay canına.” Genevieve bakışlarını kaldırıp sokak lambalarının etrafını saran ışıkları inceledi. “Buna değdi.”

“Neye değdi? Soğuk havaya mı?”

“Hayır.” Bana tekrar o gülümsemesini gösterdi. “Buraya taşınmaya. Belki de Clifton Forge o kadar kötü değildir.”

Ben cevap veremedim, Genevieve’in dikkati başka bir yöne kayd ve gülüşü inanılmayacak kadar genişledi. Önümüzde yürüyen Bryce’la Dash’e el salladı.

“Selam, çocuklar,” dedi Genevieve, Bryce’a sarılmak için elimi bırakmadan.

Dash’in elini sıktım. “Nasıl gidiyor?”

“İyi. Bryce Noel Baba’yla fotoğraf çektirmemi istemeyi bıraksa daha iyi olacak.”

“Ah, kes şunu.” Bryce gözlerini devirdi. “Gazetede ki çocuklardan biri, Art, Noel Baba. Uğrayacağıma söz verdim ve o sırada dikilip fotoğraf çektirmeyeceğim.”

“Ya da onu yarın gazetede görebilirsin,” dedi Dash. “Sırayı tamamen atlarsın.”

Bryce onu görmezden geldi. “Siz de çektirmek ister misiniz? Tüm gelirler hayır kurumuna bağışlanacak.”

Genevieve elimi ellerinin arasında sıkıştırdı. “Çektirebilir miyiz?”

“Bana uyar.”

Bugün Amina’nın eşyalarını karıştırdıktan sonra, çektiği fotoğrafların çokluğu karşısında hayrete kapılmıştım. Sepetler fotoğraf üstüne fotoğrafla doluydu, çoğu sıkı desteler hâlinde bantlanmıştı. Belki de çocuğunun fotoğraflarını istemek anneliğe özgü bir şeydi.

Burada yaşadığı zaman boyunca, Genevieve’in fotoğraf çektiğini hatırlamıyordum.

Sosyal medyada kendini paylaşmıyordu. Şehirdeki hiçbir şeyin fotoğrafını çekmiyordu. Birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız

olsa fena olmazdı, yıllar sonra o gittiğinde onu hatırlayabileceğim bir şey olurdu.

En sonunda, kiminle birlikte olacaktı? Genevieve iyi bir adamı hak ediyordu ama onun başka bir erkeğin kollarında olması düşüncesini midem kaldırmıyordu.

Kıskançlığımı üzerimden attım ve Bryce'la Dash'in yolu göstermesiyle kalabalığın arasında ilerlerken Genevieve'in elini daha sıkı tuttum.

Dash, bu akşam herkesi tanıyormuş gibi gözüküyordu. Yanından geçtiğimiz insanlara el sallıyordu ya da çenesiyle selam veriyordu. Başını sallıyor, duraksayan insanları Bryce'la tanıştıyordu fakat kız kardeşi için tek bir bakışını bile esirgiyordu.

Bir şey söylersem, bunun ikimizin de eşlerinin gecesini mahvedeceğini bildiğimden Noel Baba sırasına doğru ilerlerken dilimi ısırđım.

Dash'in sahiden konuşmak için durduğu tek an, pörtlek göbekli yaşlı bir adamın onu kısa ve sırtını sıvazlayan bir kucaklaşma için kendine çektiğı andı.

“Henüz bir haber yok mu?” diye sordu adam.

Dash başını salladı. “Hayır. Hiçbir şey yok.”

“Lanet olsun.” Adam ağır, siyah botuyla kara tekme attı. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni.”

“Ararım, Louie. Minnettarım.” Dash, adamın sırtına bir kez daha vurduktan sonra yürümeye devam etmemiz için bize başıyla işaret verdi.

Birkaç adım uzaklaşmışken, Bryce arkamıza bir bakış attı. “O eskiden kulüpte olan Büyük Louie miydi?”

“Evet. Eskiden bir Gypsy'ydi.”

Genevieve'in kulağına fısıldamak için eğildim. "Onu araştırmış mıydın?"

"Evet." O da fısıldadı.

"Defterini gözden geçirip eksiklerimi tamamlamam gerekecek."

"Ben de öyle," dedi Bryce sohbetimize katılarak.

Genevieve kıkırdadı. "Elbette."

"Louie bir süre önce kasabadaki bowling salonunu satın aldı," dedi Dash. "Tamirhaneye sık sık gelmez ama babamla irtibatı var."

Noel Baba kuyruğunun sonundaki yerimizi aldık. Çocuklar etrafta koşup oynarken ebeveynlerinin bacaklarının arasından geçiyordu. Marşmelov kızartma standı kurulan yerden havaya kamp ateşi kokusu yayılıyordu.

"Sıcak çikolata ister misiniz?" diye sordum Genevieve ve Bryce'a, karşılığında iki onay aldım. Sokağın diğer tarafındaki stanttan dört bardak almaya gittiğimde Dash onlarla kaldı. Genevieve'e onunkini uzatırken, omurgamdan yukarı tırmanan bir karıncalanma hissettim.

Omuzlarım gerildi ve arkama bakmak için döndüm. Biri tarafından izlenmenin nasıl bir his olduğunu öğrenerek hapishanede üç yıl geçirmiştım. Biri bana bakıyordu ama kimdi?

Kalabalığı taradım. Hiçbir şey tuhaf görünmüyordu. İnsanlar keyiflerine bakıyor, kahkaha atıyor, konuşuyordu. Sokak insanlarla doluydu ve biri bile beni umursuyormuş gibi gözüküyordu.

Bryce'la sohbet eden Genevieve'e yaklaştım. Kolumdaki tüyler hâlâ diken dikendi, iç sesim çığlık atıyordu ve Dash'e baktığımda onun da gözleri kalabalığı tarıyordu. O da hissetmişti.

Dash kolunu Bryce'a dolayarak onu yakınında tuttu.

Ben de Genevieve'e aynısını yaptım, onu yanıma kıstırdım.

"İyi misin?" Kolunu bana dolayıp çenesini yukarı kaldırdı.

"Evet. Sadece içimde garip bir his vardı. Şimdi geçti."

"Dash." Emmett'in sesi kalabalığın arasından süzüldü, bize doğru ilerlerken Leo da birkaç adım arkasındaydı.

İfadeleri buz kesmişti ve bunun sebebi hava değildi.

"Ne?" diye sordu Dash.

Etrafımızdan kimsenin duymaması için bize yaklaştıklarında Genevieve gerildi.

"Leo ve ben içerilere doğru yürüyorduk," dedi Emmett. "Bir grup Warrior gördük."

"Siktir." İlk önce Dash küfretmişti ama benimkinden sadece bir salise önceydi. "Belki bir ara verirsek bizden vazgeçerler diye düşünmüştüm."

"Sanmam," diye homurdandı Leo.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Bryce.

"Hiçbir şey, bebeğim," diye yanıtladı Dash. "Gözümüzü açık tutacağız. Bir arada kalacağız."

Sırada beklerken havamız değişmişti. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Sadece sıramız ilerledikçe yer değiştiriyorduk.

"Hey, çocuklar!" Hepimiz Presley'nin mutlu sesine doğru döndük. Beyaz, kısa kesimli saçlarını sarkık bir bere örtüyordu. Grubumuza ulaştığında gülümsemesi soldu. "Sorun ne?"

"Warriorlar."

Presley etrafa bakınmak için parmak ucuna çıktı. Gözleri arkamızdaki bir şeye konduğunda donup kaldı.

Kabanlarının üzerine Warrior yamalarını giymiş üç adam, iki parmağının arasına sigara sıkıştırmış uzun ve zayıf bir adamla konuşuyordu.

“Jeremiah ne halt ediyor?” diye kükredi Leo.

Bekle, o Presley’nin nişanlısı mıydı? Neden Warriorlarla konuşuyordu.

“Onlar Warriorlar mı?” diye sordu Presley, Dash’e doğru dönerken gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bilmiyordum. Jeremiah, bana onların poker oynarken tanıştığı birkaç adam olduğunu söyledi. Ara sıra geliyorlar.”

“Evine mi?” diye sordu Emmett.

Pres başıyla onayladı, yüzü sararmıştı. “O yelekleri giymiyorlardı.”

“Lanet olsun.” Dash çenesini ovuşturdu. “Yani, ortalıkta görünmemeye çalışmıyorlardı. Tüm bu lanet zaman boyunca zaten buradalardı.”

“Onlarla konuşuyor musun?” diye sordu Leo, Presley’ye.

Omzunu silkti. “Bazen.”

“Ne hakkında?”

“Hiçbir şey. Bilmiyorum. Biri nerede çalıştığımı sordu. Benimle düğün hakkında konuştular. Önemli bir şey değildi. Çoğunlukla eve gelip bizde bir süre takıldıktan sonra Jeremiah onlarla dışarı çıkıyordu.”

“Onların Warriorlar olduğunu biliyor muydu?” diye sordu Emmett.

Presley gözlerini kapattı. “Bilmiyorum.”

Genevieve yanımda kaskatı kesildi. Bize inandıklarını düşünmekle aptallık etmiştik. Genevieve ne kadar inandırıcı olsa da yüzlerine karşı yalan söylemişti. Ya Warriorlar biliyordu ya da şüpheleniyorlardı.

Öğrendiklerinde, ben ölü bir adam olacaktım.

“Sıra bizde.” Bryce fotoğraf çekirme sırası için Dash’i dirseğiyle dürttü. Gülümsediler ama ikisinin gülüşü de gözlerine erişemedi.

Genevieve’le benim çıkma zamanım geldiğinde, yüzümüzde gerginlik olmasını istemiyordum. Bu ikimizin birlikte çekeceği tek fotoğraf olabilirdi. O yüzden fotoğraflarımız için içeri alınmadan hemen önce Genevieve’in yüzünü ellerimin arasına aldım. “Onları aklımdan çıkar.”

“Nasıl?”

Dudaklarımı onun dudaklarına bıraktım ve öpücüğün ağırdan almasına izin verdim. Dudaklarının yumuşak hissiyatıyla saçlarının kokusunun tadını çıkardım.

Fotoğraf çekirmek için ayrıldığımızda yanaklarında pembe ışıltı ve yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Fotoğraf olsun ya da olmasın, bu bakışı ömrümün sonuna kadar hatırlayacaktım.

O son, gelmek üzere olsa bile.

“Ben bir buz parçasıyım.” Arabaya doğru aceleyle ilerlerken Genevieve’in dişleri birbirine çarpıyordu. Koltuklar soğuk olacaktı ama turdan ayrılırken bir esinti başladığında onu esintinin yolundan çekmeye hazırdım.

Marketin dolu otoparkındaki arabaların arasından geçtik. Tepedeki lamba bagajı aydınlatıyordu. Genevieve arabanın kilidini açıp bip sesi çıkarmasına sebep oldu.

Adımlarım yavaşladı. “Bu da ne?”

Genevieve’in nefesi kesildi ve elini ağzına götürdü. “Bu ne?”

“Bana anahtarı ver.” Onu elinden aldım. “Burada kal.”

Beni dinlemedi. Ben arabaya yavaşça yaklaşıırken elleri kabanımm arkasını sıkıca kavradı.

Arabasının bagajında küçük bir hayvan vardı. Ölmüştü. Bir yavru domuzdu. Boğazı kesilmişti ve kanı arabanın üzerinde donuyordu. Uzun süredir orada değildi çünkü bir kısmı hâlâ kanın üzerine damlıyordu.

“Aman Tanrım.” Genevieve birden dönerek yüzünü göğsüme gömdü. “Bunu onlar mı yaptı? Warriorlar?”

Öyle olmak zorundaydı. Bunu başka kim yapardı ki? Eldivenimin birini çekip cebimden telefonumu çıkarırken gözüm hayvana kenetlenmişti. Dash’in ismine tıkladım.

“Hey,” diye cevap verdi. “Şu anda konuşamam. Birisi kamyonetimin camını kırmış.”

Birisi değildi, Warriorlardı. Dash’le Bryce markete park etmemişlerdi. Konutların bulunduğu bir ara sokaktaydılar. Warriorlar iki aracı da aramakla meşgul olmuştu. “Birisi bize de bir mesaj bırakmış.”

Ona domuzdan bahsederken Genevieve bana daha da sokuldu.

“Fotoğrafını çek,” dedi Dash. “Temizle. Sonra defolup gidin oradan.”

Bir şey daha söylemeden aramayı sonlandırdım ve Genevieve’in elini tutup onu markete doğru çektim. “Hadi gidelim.”

“Nereye?”

“Biraz çöp poşeti alalım. Temizleyelim, sonra eve gidelim.”

Başıyla onayladı, ardından adımlarını benim hızıma uydurmak için hızlandırdı. Yüzünün rengi atmıştı.

Kasa sırasında kitap okuyan yalnız bir kasiyer dışında mağaza boştu. Çöp torbalarımızı kasadan geçti ve biz de aceleyle arabaya ilerledik.

“Bin,” diye emrettim.

“Ben yardı-”

“Bin. Dedim. Kapıları kilitle.”

İtiraz etmeden sürücü tarafına gitti, kendini içeri kapattı ve kilit düğmesine bastı. Ben fotoğraf çekip domuzu iki çöp poşetine sararken arabayı çalıştırdı.

Kanın silebildiğim kadarını sildim ancak arabanın yıkanmaya ihtiyacı vardı. Ardından, “Girilmez” yazan uyarı tabelalarını görmezden gelerek poşetleri marketin yanındaki çöp konteynerine götürdüm.

Onu attıktan sonra hafif bir tempoyla koşarak arabaya gidip içeri girdim. Gri eldivenlerim ıslaktı ve kanla boyanmıştı.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Genevieve direksiyonu kavarken.

“Sabırlı olacağız. Birbirimizden ayrılmayacağız.” Eğer Warriorlar bilseydi, bir domuzu öldürmekten daha fazlasını yaparlardı. Gözdağı veriyorlardı. Bizi itirafa zorlamaya çalışıyorlardı. Başka bir seçeneğimiz olmayana kadar güçlü durmak zorundaydık. “Bu sadece bir korkutma taktiği idi.”

Endişeli gözleri benimkilerle buluştu. “Görev başarılı.”

19. Bölüm

Genevieve

Zamanın farklı hızlarda ilerlemesi komikti. Haftalar ve aylar bir çırpıda geçmişti. Takvim sayfalarının çevrilmesiyle yıllar sona erer, yenileri doğardı. Ancak saniyeler sonsuza kadar uzayabilirdi.

Jim asırlar önce bir haberle ofisime gelmişti. Gerçekte, Draven'ın kaderinin artık jüri heyetinin elinde olduğunu söylemesinin üzerinden sadece bir dakika geçmişti.

“Bitti mi?”

Masamın karşısındaki sandalyede başım salladı. “Bitti. Elimden geleni yaptım. Artık jürinin kararını bekleyeceğiz.”

Masamın üzerine bakarken gözlerime yaşlar doluştu. “Sence ne kadar süre düşünecekler?”

“Hiçbir fikrim yok. Ne kadar uzun sürerse o kadar iyi.”

“Ya onu suçlu bularak dönüş yaparlarsa?” Yüksek ihtimalle böyle olacaktı. “Temyize gitmek için bir sebep var mı?”

“Çoktan ceza temyizleriyle ilgilenen bir arkadaşımı aradım. Bir göz atacak. Ancak bir şeyleri berbat etmediysem, ettiğimi düşünmüyorum gerçi, elimizde hiçbir şey yok.”

Jüri kararını verdikten sonra Draven büyük olasılıkla hayatının geri kalanını geçirmek üzere hapse girecekti. Annem mezarlıkta adaletten yoksun bir şekilde yatıyorken, o annemin cinayettinin cezasını çekecekti.

Gözyaşlarımı sildim. Boğazımdaki yumru, onu her yutuşumda tekrar yukarı tırmanıyordu. “Ne yapacağız?”

Jim bana hüznüyle gülümsedi. “Korkarım yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Hâlâ biraz vaktin var. Bunu değerlendir.”

Belki bir günüm vardı. Belki bir hafta. Ancak Draven’la lokantada yaptığımız pazar kahvaltıları için zaman tükeniyordu. Yavaş yavaş benim için çok önemli hâle gelen adamı tanımam için zaman tükeniyordu.

“Bugün biraz erken çıkmamın bir sakıncası var mı?”

“Tabii ki hayır.” Jim ayağa kalktı. “Hafta sonunun keyfini çıkar.”

“Teşekkürler. Ayrıca, Jim...” Ofisimden çıkmadan önce onu durdurdum. “Denediğin için teşekkür ederim.”

Başını yukarı aşağı sallarken omuzları düştü. “Keşke daha fazlasını yapabilseydim.”

“Yapabileceğin her şeyi yaptın.”

Jim, Draven’in davasında hiç yorulmaksızın çalışmış olsa da Draven’a karşı kanıtlar yığılmıştı ve onları görmezden gelmek imkânsızdı.

Jim’in sunacağı pek bir şey olmamıştı. Emmett’ı kulüp binasına giren adamın görüntülerini kayda aldığını doğrulaması için getirmişti. Bıçağın çalıntı olduğunu ileri sürmüş, parmak

izlerinin nasıl çarpıtılabileceğini tartışmak üzere bir parmak izi uzmanı getirmişti.

Draven bana Jim'in nasıl inanılmaz bir iş çıkardığını söyleyip duruyordu ve bu övgüsü bana yanlış bir umut hissi vermişti.

Hepimiz umut etmeye başlamıştık.

Bryce, Isaiah'yla beni Noel için evine davet etmişti. Draven da oradaydı. Hâkim gribe yakalanmış ve duruşma birkaç gün ertelenmişti, ayrıca tatil için izin almışlardı.

Nick'le Emmeline, tüm akşamın ilgisini üzerlerine çeken çocuklarla birlikte Prescott'tan gelmişlerdi. Draven, Dash ve Bryce'm onlara aldığı dağ gibi hediyeleri açmışlardı. Isaiah'yla ben de onlara hediyeler almıştık: Küçük Draven için uzaktan kumandalı bir araba ve Nora için bir paket düğme küpe.

Hem hindi hem de antrikot ziyafeti çekmiştik. Belki de ilk kez, kendimi bu ailenin bir parçası gibi hissetmiştim. Dash'in -her zamanki gibi- bana söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Ancak Bryce'm şefkati ve sevgisi onun soğuk davranışlarını telafi etmişti. Nick'le Emmeline'm davranışları da öyleydi. Neden Clifton Forge'ta yaşayan erkek kardeşim Nick olamıyordu?

Bana hayatından bahset, küçük kız kardeşim.

Koltukta yanıma oturmuştu ve bir saat boyunca yerimizden kıpırdamamıştık. Draven'ın lokantadaki kahvaltılarımızda yaptığı gibi beni soru yağmuruna tutmuştu.

Şükran Günü gibi, Noel de annem olmadan zor geçmişti. O sabah uyandıktan sonra duşta ağlamıştım. Ancak Isaiah yanımda olmuştu. Sırtımı ona yaslamıştım; onun istikrarlı varlığı asla uzakta değildi.

Hiçbirimiz Warriorlardan bahsetmemiştik. Hiçbirimiz kaçırılmamızdan veya annemin cinayetinden bahsetmemiştik. Draven'in duruşması hakkında konuşmamıştık.

Bizim lehimize sonuçlanacağını ummuştuk.

Boş bir umuttu.

Dünyaya göre, Draven suçluydu. Bir jüri heyetinin bunu resmîleştirmesi an meselesiydi.

Eşyalarımı toplayıp kabanımla atkımı üzerime geçirirken gözyaşlarım beni akmakla tehdit ediyordu. Anahtarlarımla telefonumu bulmak için çantamın dibini altüst ettim. Isaiah'nın ismini buldum, arayıp bana eve kadar eşlik etmesini istemeye hazırdım ama duraksadım. Kapanış saatine yaklaşmıştık ve tamirhanede çok meşguldü. Günü sonlandırmaya çalıştığından emin olduğum bir zamanda onu rahatsız etmekten nefret ediyordum.

Dükkânda Nick'in Noel'de getirdiği yeni bir araba üzerinde çalışıyorlardı.

Nick'le Emmeline'in Prescott'ta Slater İstasyonu isimli bir tamirhanesi vardı. Dash'in buradaki tamirhanesinin aksine, Slater İstasyonu Prescott'taki tek dükkân değildi. Yağ değişimleriyle ayar işlemleri çoğunlukla diğer tamirhanede yapılıyordu, yani Nick'in dükkânı kişiselleştirilmiş işlere yoğunlaşmıştı. Saatler değil, aylar süren işlere.

Dash'in yaptığı gibi arabayla motosiklet restorasyonunda uzmanlaşmıştı ama Noel yemeği masasındaki şakalaşmalardan, Nick'in işinde iyi olduğu anlamını çıkarmıştım. Gerçekten iyiydi. Clifton Forge Tamirhanesi'nin rutin bakım işlerini yapmak için Isaiah gibi tamircilere ihtiyacı varken, Nick restorasyon konusunda uzmanlaşmıştı.

Dash işinin o kısmını da kurmuştu fakat günlük çıkan rutin işler yüzünden, Isaiah'nın dediği gibi yalnızca *eğlenceli şeylere* odaklanamıyorlardı.

Ancak Nick fazlaca iş almıştı. Dash'in zaten bir restorasyon işi vardı, bu yüzden ikinci bir restorasyon eklemek Isaiah'nın yardım edebileceği anlamına geliyordu.

Her akşam daireye yüzünde bir sırıtışla geliyordu. Her gün milim milim genişleyen bir sırıtış gibi görünüyordu. Isaiah kahkaha atmaya bile başlamıştı. Yani, tam kahkaha sayılmazdı. Dışleri gözükmüyordu. Başını arkaya atıp kendisini serbest bırakmıyordu fakat göğsünde derin, güçlü bir uğultu vardı. Sırıtan bir kıkırdamaydı.

Şu an muhtemelen Dash, Emmett ve Leo'yu izleyip gözlemliyor, ona öğrettikleri her şeyi sünger gibi emiyordu.

Yirmi dakikalığına bile olsa, onu bundan çekip uzaklaştırmak istemiyordum.

Jim beni otoparka kadar geçirebilirdi.

Eldivenlerimi takıp ofisimin ışıklarını söndürdüm. Çantam omzuma takılı hâlde koridorda yürüdüm. "Hey, Jim? Bana arabama kadar eşlik edebilir misin?"

Muhtemelen bir çalışanın patronundan rica ettiği garip bir istek olsa da Jim hepimizin neden bu kadar tedbirli olduğunu biliyordu. Draven'ın ona ne kadar bahsettiğinden emin değildim fakat anında sandalyesini terk edip ceketini giymesine yetecek kadarını biliyordu.

Ona yavru domuzdan bahsetmemiştim. Çoğunlukla, zihnimden o görüntüyü uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyordum çünkü yapacak bir şey yoktu.

Tehdit edilmiştik. Mesaj alınmıştı. Hepimiz sürekli tetikteydik.

"Hoşça kal, Gayle." Resepsiyon masasını geçerken ona el salladım.

“Hoşça kal,” dedi telefona cevap vermeden önce. Her zamanki selamını verdikten sonra kapıda bana yetişen Jim’e baktı.

“Ah, merhaba, Colleen. Müsait mi diye bakayım.”

Jim elini kaldırdı. “Hemen döneceğim.”

“Üzgünüm,” dedim biz kapıdan hızla çıkarken.

“Hiç önemli değil. Colleen, Gayle’la sohbet edecektir.” Binanın köşesine kadar benimle yürüdü. “Pazartesi görüşürüz.”

“İyi hafta sonları.” El salladım ve hızla arabama gittim, kapıyı açıp kendimi içeri kapatana kadar binanın yanında bekleyen Jim’i görmek için omzumun üzerinden kaçamak bakışlar attım. Jim içeri girmek için arkasını döndü.

Anahtarı yerleştirdim, tam çevirmek üzereyken penceremde koyu bir silüet belirdi.

“Ah!” Kapı yırtılırcasına açıldığında çığlığım kısa kesilmişti. Kilitlememiştim.

Ellerim beceriksizce kapı kolunu sertçe çekiyordu ancak o çok güçlüydü. Bir an arabamın içindeydim, bir sonraki an saçlarımdan tutulup dışarı çekiliyordum. “Hayır-”

Eldivenli elini ağzımın üzerine kapattı.

Kıvrandım, kaçmaya çalışarak döndüm ve karşı koydum ancak beni öyle korkunç derecede tanıdık bir şekilde kavramıştı ki nefes alamıyordum.

Bir daha olamazdı. *Ah, Tanrım, lütfen, bir daha olamaz.*

Dirseklerimi savurdum ama kaburgalarına isabet ettirmeyi başaramadım. Beni kavrayışından kurtulmayı umarak bacaklarımın gevşemesine izin verdim ve onu saçlarımdaki tutuşunu ayarlamaya zorladım. Beni saç köklerimden tutup yukarı çekerken görüşümde beyaz noktalar oluştu.

Kafa derim kafatasımdan ayrılıyormuş gibi hissederken yanaklarımdan aşağı yaşlar süzüldü. Eli ağzımın üzerindeyken içime yeterince hava çekemiyordum ve kafam allak bullak olmuştu.

Yine de mücadele ettim.

Zayıf uzuvlarım ve küt küt atan kalbimle, bu sefer birinin beni görmesini umarak, dua ederek savaştım. Gece yarısından sonra sessiz bir otelde bulunmuyordum. Güpegündüz, bir otoparkta dikiliyordum.

Umutsuzca elini ağzımdan çekmeye çalışarak, diğer eliyle saçlarımı tutarken başımı olabildiğince savurdum.

Sağlam bir çığlık. Tek ihtiyacım olan buydu. Sağlam bir çığlıkla belki onu korkutup kaçırırdım.

Ağzımı açtım, avucunu ısırmaya hazırlandığım anda şiddetle atan kalbimin gürültüsünü bir ses böldü.

“Genevieve!”

Saçımdaki kavrayış yok olmuştu. Dizlerim karın üzerine devrildi ve öne doğru düştüm, yüzüm arabamın metal çerçevesine çarpmadan hemen önce ellerimin dışıyla kendimi yakaladım.

Derin bir nefes aldım, oksijen içeri sızarken ciğerlerim yanıyordu. Bacaklarım jöle gibiydi. Kollarım titriyordu. Ayağa kalkıp kardan kurtulacak gücüm yoktu ama buna gerek de yoktu.

Beni kollarının arasına çekerken Isaiah'nın güçlü kolu dirseğimden kavradı. “İyi misin?”

Başımı salladım, gözyaşlarım yüzümden akarak kabanının içine süzüldü. “Hayır.”

“Yanımdayım.” Saçımı öptü ve beni daha sıkı sardı. “Yanımdayım.”

Ona sıkıca tutunup sinirlerimin yatışmasına izin verirken gözlerim tamamen kapandı. Uzuvarlarındaki titremeyi kontrol altına almam biraz zaman almıştı ancak kendimi toparladıktan sonra derin bir nefes aldım ve İsaiah'yı tutuşumu gevşettim.

Fakat o beni bırakmadı.

“İyiyim.”

Beni daha da yakınına çekti.

“İsaiah, ben iyiyim.”

Saçım son bir kez daha kokladı, ardından bıraktı. Tamamen değil, sadece biraz geriye gidip bana baştan aşağı bakacak kadar bırakmıştı. “Yaralandın mı?”

“Saçım.” Parmaklarımı kafa derime götürdüm, çektiğimde kan bulacağımdan çok emindim ama parmaklarım kuruydu. “Başım acıyor ama hepsi bu.” Bir de neredeyse kalp krizi geçirmiştim.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Bilmiyorum. Eve gitmeye hazırdım ve Jim bana eşlik etti. Arabama bindim. Otopark boştu. Sonra birden o... oradaydı, arabamın kapısını hızlıca açmaya çalışıyordu.”

“Siktir. Saklanmış olmalı.”

“Onu gördün mü?”

İsaiah başıyla onayladı. “Sadece yüzünün yarısını ama yamasını gördüm.”

Midem ağzıma geldi. “Warriorlar mı?”

“Siktir.” İsaiah beni göğsüne çekerken ettiği küfrü tekrarladı.

“Genevieve.” Jim binanın köşesinden dönüyordu. “İyi misin? İsaiah'nın bağırdığını duydum.”

“Biri onun peşinden geldi,” diye İsaiah benim yerime yanıtladı.

“Ne?” Jim aceleyle yanımıza geldi. “Yaralı mısın? Ambulans çağırmalı mıyım?”

“Ben iyiyim.” Elini omzuma koyarken boğuk bir ses çıkardım.

“Beklemem gerekirdi.” Başını önüne eğdi. “Çok özür dilerim. Arabaya bindin ve ben-”

“Sorun değil, Jim. Senin suçun değil.” Kafamı kaldırıp Isai-ah’ya baktım. “Birdenbire ortaya çıktı. Beni izliyor ve gitmemi bekliyor olmalıydı. Normalde gelip benimle buluşacağım bilmesi gerekiyor.”

Isaiah’nın çenesi kasıldı. “Soğuktan kurtulalım. Evde konuşuruz.”

“Tamam.” Başımı salladıktan sonra döndüm. Jim’in kucaklaması beni bekliyordu.

“Özür dilerim.”

Omzuna yaslanarak rahatladım. “Ben iyiyim. Söz veriyorum.”

Beni bir saniye daha sıkıca sardı, ardından Isaiah’ya döndü. “Ona iyi bak.”

“Bu uğurda öleceğim.” Isaiah’nın sesi, söylediği kelimeler, altüst olmuş sinirlerimin geri kalanını teskin etti.

Jim beni bıraktığında sürücü koltuğuma oturdum, bacaklarımı içeri geçirmek için tereddüt ettim.

“Sadece çantanı al, V. Yarın gelip arabayı alırsız.”

“Ama...” En son beni eve götürdüğünde, bana haftalarca soğuk davranmıştı.

Elini havada salladı. “Hadi.”

“Tamam.” O anda arabamın içinde bulunmak istemediğim için kabul ettim. Yolcu koltuğundaki çantamı hızla kaptım ve anahtarları kontaktan aldım.

YARALI ŞÖVALYE

Kapı kapanıp kilitlendiği anda Isaiah kolumu kavradı ve kamyonetine yürürken beni sıkıca tuttu. Sürücü kapısı açıktı, motor çalışıyordu.

“Buraya geleceğini nasıl bildin?”

“Draven tamirhaneyi aradı.” Gözleri endişe doluydu. “Jüri heyetinin tartışmaya kapalı olduğunu söyledi.”

“Biliyorum. Jim bana söyledi.”

“Sana söyleyip söylemeyeceğinden emin değildim, o yüzden bana ihtiyacın olursa diye geldim.”

Kafamın omzuna düşmesine izin verdim. “Sana her zaman ihtiyacım var.”

Her zaman da olacak.

Buraya gelmeyi düşünmeseydi nerede olurdum? Bir başka bagajda mı? Korku içime yavaşça süzülürken titredim. Warri-
orlar muhtemelen bagaja atmaya inanmıyordu. Daha çok, canlı canlı toprağa gömme tarzları varmış gibiydi.

“Bu da bir başka korkutma taktiği miydi?” diye sordum, Isaiah benim için yolcu kapısını açarken. “Yoksa beni kaçırır mıydı?”

İç çekti. “Bilmiyorum, bebek. Kaçırabilirdi.”

Domuz olayından beri sürekli diken üstündeydim. İkimiz de öyleydik.

“Neden ben?” diye fısıldadım Isaiah kemerimi bağlarken. “Kulüple bir ilişkim yok. Geçtiğimiz yazdan önce, Clifton Forge’a hiç ayak basmamıştım. Neden beni istesinler ki? Ben onlardan biri değilim. Ancak...”

“Kulübeyi bilemezler. İmkânı yok.” Isaiah arabanın içerisine eğilip alnını benimkine yasladı. “Bir yolunu bulacağız.”

“Nasıl?”

“Birlikte.”

Gözlerimi kapatıp dokunuşunun sıcaklığıyla rahatladım. Arabanın ve onun rahatlatıcı kokusunu içime çektim.

Isaiah geri çekilip yanaklarımı kavradı, bana değerli bir şeymişim gibi bakıyordu. Dudaklarıma minik bir öpücük bıraktıktan sonra kapımı kapattı ve kaportanın etrafından kendi tarafına döndü.

Ellerini direksiyona koydu ve dondu.

“Ben sürebilirim,” diye teklif ettim.

“Hayır.” Tutuşunu sıkılaştırdı. “Ben yapabilirim.”

Hareket etmedik. Yanımda, kamyoneti geri vitese takmak için bir iç savaş veriyordu.

“Beni incitmeyeceksin,” diye fısıldadım.

Bu tarafa baktığında, yüzündeki saf duyguyla gözlerindeki savunmasızlık kalbimi kırdı. “İncitebilirim.”

“İncitmeyeceksin.”

Birkaç uzun andan sonra kamyoneti geri vitese taktı. Ardından tamirhaneye doğru yol aldık, Isaiah arabayı sürerken zorlukla nefes alıyordu.

Ancak varmıştık. Kazasız belasız. Sağ salım.

Birlikte.

Bugünün çatışmasını kazanmıştık fakat savaş, sona ermekten çok uzaktı.

20. Bölüm

Isaiah

Ellerimi direksiyondan ayırdım ve kamyonetimin motorunu kapattım. Ardından nefes aldım.

Başardık. Endişeyi üzerimden atarak elimi yüzümde gezdirdim.

Bugün Genevieve’i eve götürmek, hasta olduğu güne göre daha kolaydı fakat çok az bir farkla. Onunla birlikte yatakta yatmaya başladığımdan beri o lanet kâbusu görmemiş olmama rağmen, hâlâ kafamı karıştırıyordu.

Belki de sadece hayatta olduğunu ve nefes aldığını görmek için ona bir göz atma cesaretini göstermeliydim. Bu hiç kolaylaşacak mıydı? Muhtemelen hayır. Bunun kolay olmasını hak etmiyordum.

İlk önce Genevieve kapısını açtı ve bana hüznle gülümsedi. “Hadi yukarı çıkalım.”

Başımla onayladım, ardından titreyen bacaklarımla kamyonetten indim. Hem kamyoneti sürmekten hem de o orospu çocuğunun ellerini onun üzerinde görmekten dolayı adrenalin

damarlarımda geziniyordu. Öfkelenmeden önce bu görüntüyü zihnimden kazıyarak uzaklaştırdım.

Birisi Genevieve'in peşine düşmüştü. *Benim karımın.*

Eve çıkan merdivenleri tırmanırken birbirimize tutunduk. Kabanını çıkarmasına yardım ettim, ardından kendiminkinden kurtuldum. Ayakkabılarını ayağında bıraktı ve odada ilerleyip koltuğa yığılırken yüksek topukluları halıya saplandı.

Siktir, bugün onu kaybedebilirdim. O adam onu kaçırabilirdi. Onu arabasının yanında boğup cansız bedenini karın üstünde bırakabilirdi. Belki de o yavru domuza yaptığını ona yapmak istemişti.

Onsuz ne yapardım? Onu kaybetmek beni mahvederdi. O, yıllardır hayatıma giren en iyi şeydi ve onu bundan korumak hayatımın geri kalanını hapiste geçirmem anlamına geliyorsa, yarın hapse girerdim.

"V," diye fısıldadım.

Göz göze geldiğimizde gözleri buğulanmıştı. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. "Artık bunu sır olarak tutamayız."

"Hayır." Koltukta ona katıldım ve ellerim ellerini buldu. "Yardıma ihtiyacımız var, bebek. Eğer seni güvende tutamıyorsa, sırlar buna değmez."

"Herkes ne olduğunu öğrenecek."

"Kimseye söylemezler." Bu insanların birbirine duyduğu sadakati tamamen anlamam aylarımı almıştı. Draven'in duruşma sürecini izlerken, öğle yemeklerimizi ve hayatlarımızı paylaşıırken, eski harabeleri sanat eserlerine dönüştürürken, Dash, Emmett ve Leo'nun kulüpteki kardeşliklerini bir anlığına görebilmiştim.

YARALI ŞÖVALYE

Bize ihanet etmezlerdi. Artık bunu görebiliyordum. Onlara gerçeği söyleyebilirdik ve onlar da bunu hayatları pahasına korrurlardı.

Genevieve elimi sıktı. “Evliliğimizin gerçek olmadığını bilecekler.”

Ancak gerçektir, değil mi? Bu yolculuğun bir evresinde, bu evlilik hayatımdaki en gerçek şey hâline gelmişti.

“Bununla başa çıkacağız,” dedim. “Halledeceğiz.”

Yanıma devrildi, yanağını omzuma yasladı.

Yerimde döndüm, kolumu ona doladım ve onu daha da yanıma çektim. “Tamirhane kapanana kadar bekleyelim. Pres eve gidene kadar bekleyelim. Son zamanlarda Warriorlarla olan her şeyi bilmiyor ve bence Dash bunun bu şekilde kalmasını istiyor.”

“Özellikle de Warriorlar bize Jeremiah aracılığıyla ulaşmaya çalışıyorsa.”

Presley’ye güvenimiz tam olsa da Jeremiah farklı bir konuydu. Pres’in arada kalmasına gerek yoktu. Her gece onu eve göndererek onun için yeterince endişeleniyorduk. Warriorların gittiğine ve kendisinin güvende olduğuna dair bize güvence vermişti.

Yine de o Presley’ydi. Endişeleniyorduk.

Beklerken koltuğa daha da gömülerek Genevieve’le birbirimize yaslandık. Gözlerimi kapatıp kapımızın ardındaki dünyayı yok saydım. Karıma sarılıyordum. İllüzyonumuz gerçekmiş gibi davrandım; Genevieve’le ben tanışıp aynı günde birbirimize âşık olmuştuk. Ona ilk günkü gibi, şimdi de sıırsıklam âşıktım.

Belki de öyleydim.

Ancak bu illüzyonun sonlanmasının zamanı gelmişti.

O, kokumu içine çekerken saçlarının üst kısmını öptüm. İkimiz de bu son anların tadını çıkarıyorduk.

Ta ki tamirhaneden gelen sesler azalmaya başlayana kadar. Zamanımız dolmuştu.

Bir saat sonra, tamirhane sabaha kadar kapandığında, herkes dairemizdeydi. Yukarı gelmelerini rica ettiğimde kimse tereddüt etmemişti.

Saat henüz akşam altı olmasına rağmen hava kararmıştı.

Montana kışlarındaki gün ışığı, hapishanedeki telefon konuşmaları kadar kısa ömürlüydü. Karanlık pencere ruh hâlimizle eşleşiyordu.

Draven, Leo ve Emmett koltukta omuz omuzaydı. Ben Genevieve'le yatağın ucunda otururken, Bryce'la Dash masadaydı. Bu, bu dairede bulunabileceğini hayal edebileceğim en fazla insan sayısıydı. Odanın öbür ucundan birbirimizi duymak için yüksek sesle konuşmamıza gerek yoktu.

“Burada ne işimiz var, Isaiah?” diye sordu Draven.

“Bugün bir şey oldu,” dedim.

Dash daha dik oturdu. “Ne?”

“Biri Genevieve'in peşine düştü.”

Oda infilak etti.

İnsanların sandalyelerinden fırlayıp volta attığı tipik bir infilak değildi. Hiç kimse kıpırdamamıştı. Ancak havaya saçılmış gerilim, öfke ve korku yine de bir infilak yaratmıştı.

“Ne zaman?” diye sordu Draven kasılmış çenesiyle.

“İşten sonra,” diye yanıtladı Genevieve, onlara erken ayrıldığını anlatıyordu. Adamın onu arabasından nasıl sürükleyerek çıkardığını anlatırken titredi. Konuşurken eli saçlarına gitti, kahverengi buklelerinin altında fena bir çürüğün karardığından emindim.

“Ona bakabildin mi?” diye sordu Dash.

“Evet.” Genevieve başını salladı. “Onu daha önce görmüştüm. Koyu saçlı. Kahverengi gözlü. Ancak araştırmalarım da bulduğum adamlardan biri değildi, o yüzden adını bilmiyorum.”

“Warrior yaması giyiyordu. Onu sadece arkadan görebildim. Oraya vardığımda bağırdım, o da binanın arka tarafına koştu. Yok oldu. Yüzünü görebilmem için hiç önünü dönmedi.”

“Siktir,” dedi Dash tükürürcesine. “Tucker bizim yaptığımızı düşünüyor.”

Genevieve’in eli dizimin üzerindeki elimi buldu. Elim i sık tı ve bana hüzünle gülümsedi.

Buraya kadardı. Sona gelmiştik.

Artık sır yoktu.

“Bilmeniz gereken bir şey var.” Derin bir nefes verdim. “Size yalan söyledik. Kulübede olanlarla ilgili.”

Dash’in yüzü taş kesildi, ifadesi hiç görmediğim kadar sertti. Bryce’in ağzı şaşkınlıkla açıldı. Emmett’la Leo gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar. Draven kaşlarını çat tı ama şaşırmış görünmüyordu. Belki de başından beri biliyordu.

“Kulübeye koştum. Bunu zaten biliyorsunuz,” dedi Genevieve. “Kapı kilitli değildi, ben de içeri sıvış tım. Orada saklanabileceğimi düşünüyordum. Ayaklarım çok acıyordu, hızlı ya da uza-

ğa koşamayacağımı biliyordum. İçerisi karanlıktı ama arkadaki uzak köşeden bir ışık geliyordu. İçeri girmeden onu göremezdiniz bile, o yüzden belki bir arka çıkış ya da başka bir şey olduğunu umarak o tarafa doğru yürüdüm. Bir merdiven boşluğuydu.”

Dash alay etti. “Dur tahmin edeyim, sen de aşağı indin.”

“Hayır.” Ona ters ters baktı. “Diğeri tarafa gittim, odaya doğru. Dışarı çıkmanın bir yolunu arıyordum, o yüzden sadece bir oda olduğunu görünce neredeyse dönüp gidecektim. Ancak sonra çantalarla dolu olduğunu gördüm. Hepsi plastikti. Hepsi küçüktü ve hepsi beyaz bir şeylerle doluydu.”

“Uyuşturucular,” diye tahmin etti Bryce. “Warriorlar orayı uyuşturucu depolamak için kullanıyordu.”

“şimdi de tacirliğe mi başladılar?” diye sordu Leo.

Draven kafasını iki yana salladı. “Tucker’ın tarzı gibi durmuyor. Tedarikçilerden para istiyor ama dağıtıma dahil olmanın onu hedef hâline getireceğini biliyor. Satıcı değiller. Onlar kas gücü ve silah kısmı. Ancak belki de bir hizmet eklediler. Sadece sevkiyatları koruma hatlarını yönetmek yerine, depolama da yapıyorlardır.”

Koruma hatları mı? Uyuşturucular için mi? Bu, Gypsylerin de mi yaptığı bir şeydi?

Cevabı bilmek istiyor muydum?

Hayır.

“Devam et,” diye talimat verdi Dash, Genevieve’e.

Genevieve’in elimi tutuşu sıkılaştı, başıyla onayladı. “Geri çekildim, oradan defolup gitmek istiyordum. Ancak arkamı döndüğümde, bodrumdan bir adam yukarı çıktı. Akli başından gitmişti. Gözleri donuktu. Kafası lanet olası bir uçurtma gibi uçuyordu.”

“Belki de o uyuşturucular Warriorların kişisel zulasıydı,” diye mırıldandı Emmett. “O da onları gözetmekle görevlendirilmişti.”

Draven öne eğildi, gözleri Genevieve’e kilitlenmişti. “Sonra ne oldu?”

“Bana gülümsedi.” Genevieve ürperdi. “‘Çocuklar bana bir hediye göndermiş gibi duruyor,’ dedi. Sonra üzerime yürüdü. Beni öpmeye çalıştı. Yanağımı yaladı. Ellerini üzerimde gezdirdi.”

Çenemi sıktım, bunu düşünmek istemiyordum.

“Elimden geldiğince ona karşı koydum,” dedi Genevieve. “Kapıya doğru koşmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Ayrıca bütün gece bir bagaja tıkılmış, bir ağacın yanına bağlanmışım. Bitkin düşmüştüm. Beni kavrayıp tişörtümü yırttı.” Odadaki diğer adamlar kaskatı oturuyordu. Bryce’in nefesi kesildi, üzgün gözleri ve acısı yüzüne kazınmıştı.

Bryce kendisini kaçırان kişiden Dash’in kollarına kaçarken, Genevieve bir cehennemden diğerine koşmuştu.

“Bana tecavüz edecekti.” Genevieve güçlkle yutkundu. “Muhtemelen öldürürdü de. Karnıma yumruk attı ve karşı koymayı kesmemi söyledi. Nefes alamaz hâle gelerek yere yığıldım.”

Onu bu şekilde bulmuştum. Bir adam onu yere mıhlamış, kıyafetlerini yırtıyordu. Pantolonunu kalçalarına kadar indirmişti. İç çamaşırını da. Çıplaktı, açıktaydı ve çaresizdi.

O kulübeye doğru koşarken Genevieve’i sadece bir anlığına görebilmiştim ve o da arkadan olmuştu. Yüzünü ilk kez o zeminde görmüştüm.

Yüzündeki ifadeyi, nefes nefese kalırken yaşadığı saf dehşeti, en değerli yerini ona dokunmaya hakkı olmayan bir adamdan

uzaklaştırmaya çalıştığı için çıplak kalçasının kirli zeminde kıvrışını asla unutamayacaktım.

“Onu üzerinden çekip aldım,” dedim odadakilere, zihnimdeki görüntüsünü görmezden gelmeye çalışarak.

Şimdiye kadar, bu görüntüyü sıkı bir şekilde kilit altında tutabilmişim. Kulübeyi düşünmemek için elimden geleni yapmıştım. Artık sırlarımızı açıkladığımıza göre, bu gece yeni bir kâbus mu görecektim? Genevieve’in bir arabanın yolcu koltuğunda ölmesi yerine, onu o lanet kirli zeminde yatarken mi görecektim?

“Ona birkaç kez vurdum, onu yerde tutmaya çalıştım ama üzerime gelmeye devam etti.” Adam tek başına, çoğunlukla kaburgalarımın birkaç darbe indirmişti. Kırık yoktu ama birkaç gün acımişti. Ona yumruk attığım için ellerim de acımişti.

“Onu öldürdün mü?” diye sordu Dash.

“Evet.” Kelime havada asılı kaldı. “Gözü dönmüştü. Uyuşturucular yüzünden olmalı. Onu yere yatırdım ve ellerimi boynuna doladım.”

Sonra onu boğmuştum.

Kolları ve bacakları gevşeyerek yere düştüğünde durmuştum.

Daha erken durabilirdim. Daha erken *durmalıyım*. Belki de Genevieve’le ben o zaman polisleri arar ve bunu birimizin diğerini savunması olarak açıklardık.

Oysa durmamıştım. Sıçıp batırmıştım.

Boynunu tutmuş, bu dünyadan göçene kadar onu sıkarak canını almıştım.

“Üzgün değilim.” Draven’la göz göze geldim. O adamın canını aldığım için üzgün olamazdım. “Üzerinde bir yama yoktu. Bir Warrior olduğunu bilmiyordum. Gerçi bu bir şeyi değiştirmezdi. Onu yine de öldürürdüm.”

Draven başıyla onayladı. “Sen doğru olanı yaptın.”

“Evet.” Dash, Emmett ve Leo aynı anda söyledi.

Omuzlarım çöktü, aylardır hissetmediğim bir rahatlama hissettirdi. Birinin bana bunun doğru olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı. Öyle olduğunu düşünmüştüm ancak vardığım yargılar o kadar berbattı ki, ben ne halt bilirdim zaten? Genevieve bunun için beni hiçbir zaman suçlamamıştı. Bana asla bir katılmışım gibi bakmamıştı.

“İkinizi de öldürürdü. O zaman değilse bile, sonrasında.” Dash elini saçlarında gezdirdi. “Warriorlar intikamını alır. Gypsyler olarak biz de öyle yapardık.”

Genevieve elinin yerini değiştirerek parmaklarımızı birbirine geçirdi. Belki de herkes hikâyenin böyle bitmesinden memnundu fakat gerisini de bilmeleri gerekiyordu, ben de devam etmesi için ona başımla küçük bir işaret verdim.

“Isaiah hapse tekrar döneceğinden endişeleniyordu. O zamanlar, Warriorları düşünmüyorduk bile. Polis hakkında endişeliydik.”

Ne de olsa, normal vatandaşlar eylemlerinin bir motosiklet çetesinin intikamına yol açacağından korkmuyorlardı. Hapis cezasından korkuyorlardı, olması gerektiği gibi.

Bir adam öldürdüğümün, hapse geri döneceğimin bilincine varmak beni o kulübenin zeminine kış üstü düşürmüştü.

Oraya geri dönemem.

Seçeneklerim aklımdan geçerken bu kelimeleri tekrar tekrar zikretmiştim. Listenin en başında intihar vardı çünkü bırakın müebbet hapis cezasını, hapishanede bir gün daha hayatta kalamazdım.

Ben Draven gibi değildim. Hapishane onu zorlamazdı. Korkutmazdı. Onu mahkûmlar hiyerarşisinin en tepesine taşıyacak ölümcül bakışlarıyla, hayatla baş ettiği gibi bununla da baş edecekti. Hayatta kalmaya yetecek kadar soğuk ve sertti.

Genevieve'in babasının gücünün bir kısmını alması iyi bir şeydi, yoksa kendimi o zeminden kaldıramazdım.

Hemen harekete geçmiş, doğrulup kıyafetlerini düzeltmişti. Sonra yanıma koşarak sersemliğimi üzerimden silkelemişti.

Adın ne?

Bu soru, onun sesi, korkuyu yarıp geçmişti.

Isaiah.

Doğrudan gözlerimin içine bakmıştı. *Teşekkür ederim, Isaiah.*

Siktir, benim için fazla iyiydi.

“Eninde sonunda birilerinin bakmaya geleceğini ve cesedi bulacağını biliyorduk,” dedi Genevieve odaya. “Her yerde parmak izlerim vardı. Bizi bulurlarsa, polislerin beni kurtardığı için Isaiah'yı tekrar hapse göndereceklerini biliyordum.”

Belki de koşabilirdik. Ancak onun yerine, onu öldürmüştüm. Daha önce kasıtsız adam öldürmekten hapse girmiş bir sabıkalı, bir başka hükümde hafif bir ceza almazdı.

“Bir çakmak buldum. Adamın cebinden düşmüştü,” dedi Genevieve. Gümüş kaplamalı çakmağı yerden alırken aklında bir fikir belirmişti. “Yangın benim yüzümden çıktı. Bir müfettişin bunun kontrolden çıkmış sıradan bir yangın olduğunu düşüneceğini düşünerek şöminenin yanında yaktım. Cesede yakındı.”

Mekân bir meşale gibi yandığında hiç şaşırmamıştım. Duvarları kütükten yapılmış eski bir ahşap kulübeydi. Barbeküdeki benzin gibi yanmıştı.

“Alev alev yandığından emin olmak için birkaç dakika izledik,” dedim. “Sonra oradan ayrıldık.”

Motorları park ettiğimiz yere doğru koşmuştuk. Genevieve’in elini tutarak orman zeminini katetmesine yardım etmiştim. Bir adım attığımızda çığlık atmıştı ve o zaman ayaklarına dikkatlice bakmıştım. Sırtıma çıkmasını sağlayıp yolun geri kalanında onu taşımıştım.

Emmett, Leo ve Draven kızları kaçıran adamı arıyorlardı, motorları benimkinin yanında park hâlindeydi. Dash’le Bryce’in ardından gittiğimizi düşünmüşlerdi. Kaçıran adamın kulübenin tersi yönüne gittiğini ve dikkat dağıtmak için yangını başlattığını düşünmüşlerdi.

“Çakmağı ne yaptınız?” diye sordu Draven, Genevieve’e.

“Isaiah beni bıraktıktan sonra havaalanındaki bir çöp kutusuna attım.”

“Aferin kızıma.” Sesindeki gurur aşıkârdı ve Genevieve kızardı.

Bir cinayeti örtbas eden biriyle gurur duymak ne kadar tuhaf olsa da ben de onunla gurur duyuyordum. Hızlı düşünemeseydi, hapı yutmuş olurdu.

“Kulübeden kasabaya giderken yolun ortasında durduk,” dedim. “Yangının bildirildiğinden ve ormanı yakmadığından emin olmak için bekledik. Bir orman servisi kamyonunun geçtiğini gördüğümüzde, bir plan yaptık.”

Genevieve kaydı, yanıma biraz daha yaklaştı. “Yangın cesedi yok etmek için yeterli olmazsa, Isaiah’nın aleyhine tanıklık edebilecek tek kişi bendim. Ayrıca yangını benim başlattığıma tanıklık edebilecek tek kişi Isaiah’ydı. Bu yüzden evlenmemizi önerdim. Kanıtlara bağlı olarak, bir savcının makul bir şüphenin

ötesinde bir şey yaptığımızı kanıtlamakta zorlanacağını düşünerek şansımı denedim.”

Bir an durdu. Onlara yasadan, evlenmek zorunda olmadığımızdan bahsedeceğini düşünmüştüm ama bahsetmediğinde göğsüm kabardı. Bu sırrı sadece ikimiz için saklamıştı.

Benim için burada kaldığını başka kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Çünkü ben biliyordum.

“Şanslıymışsın,” dedi Emmett. “Yangın cesedi yakıp kemikler haricinde her şeyi yok edecek kadar sıcaktı. Dil kemiği kırılmadığı için kimse boğulduğunu söyleyemezdi.”

Odanın içerisinde baş sallayanlar vardı.

“Eve uçup eşyalarımı toplayabilmem için Isaiah beni Bozeman’a götürdü,” dedi Genevieve. “Sonra geri geldim ve evlendik.”

Uçağının kalkmasını beklediğimde ve izlediğimde, onu bir daha görme şansımın yüzde elli olduğunu düşünmüştüm. Kaçıp gitseydi, asla geri dönmeseydi onu suçlamazdım. Fakat sonra, Denver’den ayrıldığında bana söz verdiği gibi mesaj atmıştı.

O zamandan beri kötü bir şeyin olmasını bekliyorduk.

“Siktir.” Draven elini sakalında gezdirdi. “Keşke bize gerçeği söyleseydiniz.”

“Sizi tanımıyordum,” dedi Genevieve. “Hiçbirinizi. Bildiğim tek şey, senin onu öldüren adam olduğunu düşünerek annemin mezarını ziyaret etmek için Montana’ya gelişimdi. Bozeman’a vardığımda biri beni kaçırdı. Sonra Bryce, sadece bir kez konuştuğum bir muhabir, senin benim babam olduğunu ve annemi öldürmediğini söyledi. Bir başka cehenneme gönderil-

mek üzere beni kaçıran adamın elinden kurtuldum. Isaiah beni kurtardı, ona hayatımı borçlandım. Kime güveneceğimden emin değildim, ben de onu seçtim ve bir söz verdim. Onu hapishaneye girmekten koruyabilseydim, bunu yapardım. Geri kalanınıza gelince, siz yabancıydınız.”

“Başka bir motosiklet kulübü hakkında endişelenmiyorduk,” diye ekledim. “Polislerden endişeleniyorduk.”

Draven söylenenleri sindirdi, ardından başını salladı. “Anlıyorum. Yine de bize söylemeliydiniz.”

Belki. Ancak işleri değiştirmek için artık çok geçti.

“Bu kadar mı?” diye sordu Dash bana. Haklı olarak, bu soru Genevieve’e sorulmalıydı ama Dash, o inatçı orospu çocuğu, ona geçit vermiyordu. Bu onun kaybıydı.

“Evet. Bu kadar.”

Biz hikâyeyi anlatırken odadaki gerginlik biraz yatışmıştı. Şimdi bittiği için de oda sessizleşmişti. Gerginlik geri döndü, bu kez öfkeden oluşmuş bir dip akıntısı vardı, çoğunlukla Bryce’tan geliyordu.

Bir hamile kadın ne kadar hızla kalkabilirse o kadar hızla sandalyesinden fırlayıp kapıya doğru yürüdü.

“Bryce.” Genevieve ayağa kalktı. Bryce döndü. “Üzgünüm.”

“Bize yalan söylediniz.” Bryce’in sesi titredi. “O gece yaşadığımız onca şeyden sonra, *bana* yalan söyledin. O zaman bunu neden yaptığını anlıyorum ama neden bunu sürdürdün? Sen benim baş nedimemdin. Biz *arkadaşız*.”

“Üzgünüm,” diye yineledi Genevieve. “Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum.”

Bryce ellerini kalçasına yerleştirdi. “Artık biliyor musun?”

“Evet.”

“Güzel.” Bryce yönünü değiştirdi, Genevieve’e doğru gelip onu kucaklamak için kendisine çekti. “Artık sır saklamak yok. Birbirimize tutunmazsak bundan asla kurtulamayız.”

Bu ifadede çok fazla gerçeklik vardı.

“Başına gelenler için üzgünüm,” diye fısıldadı Bryce.

“Ben de.”

Kadınlar ayrıldı ve oturdukları yerlere döndüler. Genevieve yatağın ucuna oturduğu anda ellerimizi kenetledik.

Birlikte. En başından beri olduğu gibi.

Belki bu evlilik bir düzmeceydi ve artık herkes bunu biliyordu. Ancak bu, aynı cephede savaşmadığımız anlamına gelmiyordu.

“Artık hepiniz aslında ne olduğunu bildiğinize göre,” diyerek Draven’a baktım. “Planımız ne?”

21. Bölüm

Genevieve

Çenemizi kapalı tutacağız.

Hepimizin karar kıldığı plan buydu.

Sonraki hafta boyunca tam olarak bunu yaptık.

Dash'le Draven gerçeği itiraf edersek Tucker'ın Isaiah ve bana, belki de diğerlerine karşılık vereceğinden endişeleniyordu. Kulüp binasındaki toplantı sırasında söylediğimiz yalanları planlanmış bir şey olarak görecekti. Dash ve diğer eski Tin Gypsylerin kulüpler arasındaki eski rekabet yüzünden yaptıkları bir şey gibi.

O yüzden sessiz kalmıştık. Sahte evliliğime de el sürülmemişti.

Isaiah'dan vazgeçmeye hazır değildim, henüz değildim. Özellikle de jüri heyeti yarın Draven'in hükmünü açıklayacakken.

Bir saat önce Jim aramıştı. Jüri heyeti kararını vermişti ve sabah duyuracaklardı.

Hiçbirimiz müzakerelerin koca bir hafta sürmesini beklemiyorduk. Bunun çıkmaza girdikleri anlamına geleceğini umuyordum. Belki, sadece bir ihtimal, makul bir şüphe için bir şans vardı.

Oysa gerçek u ki, Draven'ın özgür kalmasını sağlamamızın tek yolu bir mucizeydi. Annemi öldürmediğini şüpheyeye mahal bırakmayacak bir şekilde, çürütücü delillerle destekleyerek kanıtlamak zorundaydık.

O zamana kadar, bugün lokantadaki son pazar kahvaltımızdı.

Bundan sonra burada bir daha yemek yiyemeyecektim.

“Cuma günü Jim'i görmek için uğradım.” Draven ağzına pankekinden bir lokma götürdü.

“Öyle mi? Ne zaman?”

Lokmasını kahvesinden bir yudum takip etti. “Öğle vaktinde. Bryce'la yemeğe çıkmıştın.”

“Ah. Jim bundan bahsetmedi.”

Draven omzunu silkti. “Büyütecek bir şey değildi. Sadece son ödemesini yapmak istedim.”

Başımınla onayladım. “Anladım.”

Draven geçtiğimiz hafta boyunca kaçınılmaz tutuklanmasına hazırlanmakla meşguldü. Jüri kararını açıkladığında ya özgür bir adam olacaktı ya da karar duruşmasına kadar derhal gözaltına alınacaktı.

İkincisi için planlar yapıyordu.

Draven birincil olarak mülkünü halletmiş, evini satışa çıkarmak için içini boşaltacak kadar ileri gitmişti. Şubat ayı Montana'da bir evi satışa çıkarmak için pek uygun bir zaman değildi ama Draven yine de bunu yapmaya hazırlanmıştı.

Dash'le Nick bunu öğrenene kadar durum böyleydi. Üvey erkek kardeşlerim evin ailede kalması konusunda ısrarcı olmuştu. Ne de olsa, burası annelerinin eviydi. Chrissy Slater vefat etmiş olsa da anısı ailesiyle birlikte yaşıyordu ve güçlüydü.

Anneminki de öyleydi.

Evin yanı sıra Draven'ın hayatı da sona ermişti. Belki de tarihte bir hükümle yüzleşmeye en hazır adamdı.

“Jim senden kesinlikle çok etkilenmiş. Kendi çocuğu olsa bu kadar gurur duyardı.”

“Onun gibi biriyle çalıştığım için şanslıyım. Bana çok şey öğretti. Sorumluluklar verdi ve güvendi. Bu, şu zamana kadar sahip olduğum en iyi iş.”

“Hiç hukuk diploması almayı düşündün mü? Jim senden çok iyi bir avukat olacağını söyledi. Hatta Colleen'le çocukları olmadığı için senin harika bir ortak olacağını bile söyledi.”

Şirketinde Jim'in ortağı olmak bir hayalin gerçekleşmesi olurdu. Ancak bu, ne hesaba kattığım ne de uğruna çalıştığım o uzak hayallerden biriydi. Clifton Forge'taki hiç kimse bir zamanlar avukat olmayı planladığımı bilmiyordu, Isaiah bile.

Çatalımla omletimi dürttüm. “Belki bir gün.”

“Neden şimdi değil?”

“Clifton Forge'ta pek fazla akredite hukuk okulu yok.”

“Burada kalmana gerek yok.”

“Peki ya Isaiah? Onu bu kargaşayla tek başına bırakmayacağım.”

Draven öne eğildi. “Bize ikinizin evlendiğini ilk söylediğinde, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Ancak bir süre sonra, birlikte daha rahat olmaya başladınız. Dürüstçe söyle, bu gerçek bir şeye mi dönüştü?”

“Beni sorguya çekmek gibisi yok tabii,” diye mırıldandığımda dudaklarının yukarı kıvrılmasına yol açtım.

Draven’in gülümsemesi, son zamanlarda daha sık gördüğüm bir şeydi. Onun etrafındayken ben de daha kolay gülümsüyordum. Birbirimizin yanında rahat etmeye başladığımız büyük bir an olmamıştı. Dikkatinizi vermemişken, bulutlu bir gökyüzünün maviliğe açılması gibi hissettirmeden gelişmişti.

“Yani?” diye ısrar etti.

Çatalımı elime aldım, bir çileğe batırdım ve onu ağzıma götürdüm.

Bu gerçeğe mi dönmüştü? Isaiah’yı seviyor muydum?

Benim en yakın arkadaşım. Her gün benim yanımda oluyordu. İsteyken beni güldüren bir şey olduğunda, anlatmak istediğim ilk kişi oydu. Bazı sabahlar huysuzluğum üzerimde uyan-
dığımda bana kremalı kahve yapıyordu çünkü bu beni neredeyse her zaman neşelendiriyordu. Her hafta yaptığım çikolata parçacıklı kurabiyeler artık benim için değildi, Isaiah içindi.

Bu aşk mıydı?

Gerçekten sevdiğim tek kişi annem olmuştu. Beni sevdiğini sık sık söylerdi. Her gün, özellikle de ben çocukken.

Belki de Isaiah’ya söyleyecek kadar cesur olana dek aşk olarak sayılmazdı.

“Onu bırakmayacağım.” Cevabım -ne kadar açıklayıcı olsa da- yeterli olmalıydı. Ayrıca, Draven altındaki anlamı çıkaracak kadar zeki idi.

Kocama oldukça âşıktım ve bunu birine söylemenin zamanı geldiğinde, bunu bilecek ilk kişi Isaiah olacaktı. Isaiah’nın da beni sevdiğini tahmin ettiğim zamanlar olmuştu.

Yoksa kalbi hâlâ Shannon'a mı aitti?

Bir hayaleti kıskanmak tuhaftı.

“O zaman burada kalacaksın. Ne kadarlığına?” diye sordu Draven.

“Ne kadar gerekiyorsa.”

Yemeklerimize geri döndük ve her pazar yaptığımız gibi tabaklarımızı bitirdik. Fazla doymuş olduğum için bir saat içinde kendime lanet edecektim fakat pankekler çok lezzetliydi. Omlerleri nasıl yaparlarsa yapsınlar, peyniri akışkandı ve tadı o kadar güzeldi ki pas geçemiyordum.

Son lokmamın tadını çıkarıyordum ki masanın köşesinde bir silüet belirdi.

“Bu da ne oluyor, Draven?” Presley, tüm restoranın dikkatini çekerek bağırdı.

Normalde zaten biraz dikkat çekerdik -katil olduğu varsayıldı falan- ancak bu, iffetli bakışlar ve fısıltılardan daha fazlasıydı.

Draven gözlerini bile kırpmadı. “Günaydın, Pres.”

Pres, yumruklarını kalçalarına dayamış hâlde tepeden ona bakıyordu. Uzun boylu bir kadın değildi. Bir buçuk metrenin sadece birkaç santim üzerindeydi. Ben çıplak ayakla bir metre yetmiş santim boyundaydım ve topuklu ayakkabı giydiğimde onun üzerinde yükseliyordum. Fiziksel boyutuna rağmen, masamızın üzerinde göz korkutucu bir gölge oluşturuyordu.

Presley tamirhanedeki adamlara emirler yağıdırıyor, orayı iyi yağlanmış bir makine gibi çalıştırıyordu. Teknik olarak emekli olmasına rağmen, Draven ofis işlerinin çoğunu üstleniyordu çünkü Dash elinde kalem yerine alet tutmayı tercih ediyordu.

Artık Draven olmayacağından, ikisi de bir ay boyunca Presley'ye iş hakkında daha fazla şey öğretmişlerdi.

Banka hesaplarına onun ismini eklemişlerdi. Müşterilere fatura kesiyor, faturaları ödüyor, sözleşmeleri imzalıyor ve maaş bordrolarını yönetiyordu. Ayrıca geçen hafta, ona resmî olarak Ofis Müdürü ünvanını vermişlerdi.

İşi istemiyor muydu? Başka bir şey mi olmuştu? Isaiah Presley'den övgüyle söz ediyordu. Onunla nadir grup aktiviteleri ya da karşılaşmalar dışında pek fazla etkileşimim olmamıştı ama her zaman çok kontrollü ve dengeli biriydi. Onu öfkeli görmek kesinlikle bir farklılıktı.

Ağzımı kapattım. Açık kalmıştı ve yemek gözüküyordu.

"Yapılması gerekiyordu," dedi Draven, sanki tüm odanın gözleri bize çevrilmemiş gibi.

Neyin yapılması gerekiyordu? Bu neyle ilgiliydi?

"Haddini aşkın," diye çıkıştı Presley.

"İlk günden yapmam gerekeni yaptım. Onun için fazla iyisin, Pres."

Ahh. Demek bu Jeremiah hakkındaydı. Tamirhanedeki herkesi üzecek şekilde, hâlâ nişanlılardı. Presley, Warriorların artık evlerine gelmediğine dair herkesi temin etmişti. Jeremiah hâlâ onlarla görüşüyordu fakat evlerinin dışındaydı.

Pres'in onun o zavallı kıcını tekmelememesi tamirhanedeki çocukları son derece rahatsız etmiş olsa da ona Warriorlar hakkındaki dramadan bahsetmemişlerdi.

Benim peşimden geldiklerini bilmiyordu. Tehdit oluşturdıklarını bilmiyordu. Onu nasıl suçlayabilirdik ki? Presley karanlığın içindeydi, nişanlısının tarafını tutuyordu.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Presley.

“Warriorlara katılmak istiyor.”

Gözlerini devirdi. “Hayır, istemiyor. Birkaçıyla bir süredir takılıyordu ama onları haftalardır görmedim. Ayrıca, bana o külebe katılmayacağına söz verdi.”

“Sözlerini yerine getirmiyor. Ne zaman sana yüzük almayı düşünüyor? Düğün tarihi belirledi mi?”

Presley’nin burun delikleri genişledi. “Neden bunu yapıyorsun? Neden şu an senden nefret etmemi sağlıyorsun?”

Draven’ın gözleri beklediğim gibi kısılmadı. Yumuşadı. “Seni mihraba yürütmek için burada olamayacağım. Yolun sonunda buluştuğun adamın orada durmayı hak eden bir adam olduğundan emin olmak için hâlâ yapabiliyorken elimden geleni yapıyorum.”

Presley, Draven’dan onunla mihraba yürümesini mi istemişti? Bir kıskançlık dalgası içimi kapladı. Eğer gerçek bir düğünüm olursa, Draven beni evlendirmek için de orada olamayacaktı.

Presley’nin yüzündeki öfke, gözlerindeki yaşların parıltısıyla silinip gitti. “Jeremiah’dan hoşlanmadığını biliyorum. O sadece... bir süreçten geçiyor. İnan bana. Lütfen? Ben iyi olacağım. Ayrıca ölüyormuşsun gibi konuşmayı keser misin?” Bölmemize girip yanma kaydı, başını omzuna yasladı. “Bizi bir daha görmeyecek değilsin ya.”

“Hayır.” Draven’in sesinin tonu, Presley’nin dik oturmasını sağladı. “Sizi bir daha görmeyeceğim.”

Omurgam kasıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Beni suçlu bulurlarsa, ki bulacaklar, gideceğim. Siz kızlar da beni ziyaret etmeyeceksiniz.” Bakışlarıyla beni yerime mıhladı. “İkinizi de orada istemiyorum.”

“Ama-”

“Isaiah’ya sor. Sizi orada isteyip istemeyeceğini sor. Eğer evet derse, yeniden düşüneceğim.”

Isaiah evet demezdi. O yeri düşündüğünde gözlerine gölge düşüyordu. Bana Shannon’ın ölümü hakkında içini açtığında, hapisteki zamanının bizim için asla bir tartışma konusu olmayacağına biliyordum.

Beni oranın dehşetinden korumuştı.

Draven da aynısını yapardı.

Henüz babamdan vazgeçmeye hazır değildim.

Bir şekilde Draven, anneme duyduğum dargınlığın bir kısmından kurtulmama yardım etmişti. Karizmatikti. Acımasızca dürüsttü, bazen sertti bile. Saçmalıkları bir kenara itip rahatsız edici bir konu hakkında açıkça konuşmakta tereddüt etmiyordu.

Baş belasıydı.

Onu bu yüzden seviyordum.

Ayrıca annemin ona nasıl âşık olduğunu da görebiliyordum. Hareketleri doğru olduğundan değildi fakat onu neden sevdiğini görmüştüm.

Draven’in böyle bir çekiciliği, mutlak bir özgüveni vardı.

Cinayetle suçlanan çoğu adam onun heybetiyle lokantaya girmezdi. Diğer insanların ne dediğini umursamıyordu. Herhangi bir ağırlığı olan düşünceler, sadece ailesinin ve arkadaşlarının düşünceleriydi.

Dash’in onunla konuşmadığı gerçeği onu parçalara ayırıyordu.

Draven’in merhum eşine olan sevgisi sonsuzdu. Draven, Chrissy hakkında pek sık konuşmuyordu ama anlatacak bir hikâyesi olduğunda arada bir ondan bahsediyordu. Gözleri, içinde ebedi bir aşkı barındırarak uzaklara dalıp gidiyordu. Bu aşka,

ona davranışları ve onun ölüm şekli yüzünden her zaman bir pişmanlık gölgesi eşlik ediyordu.

Draven'ın kalbinde annem için de bir pişmanlık yatıyordu.

Annemin bana gerçeği söyleyecek kadar cesur olmaması beni her zaman hayal kırıklığına uğratacaktı. Ancak anlıyordum.

Draven onun hatasıydı. Onu sakatlayan zaafı.

Belki de Presley, bu nedenle Jeremiah'ya bu kadar bağlıydı. O da onun zaafıydı.

“Seni hapishanede ziyaret etmeye geleceğim.” Presley kabininden fırlayarak çıktı, başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü. Ancak lokantanın yarısına geldiğinde arkasını döndü ve aceleyle masamıza geldi, eğilerek Draven'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

Draven kafasını kaldırıp ona sevgi dolu gözlerle baktı ve gülümsedi, sonra Presley yeniden gitti.

“Jeremiah'ya ne yaptın?” diye sordum.

“Ben, şey... Pres'le ilişkisine son vermesi için onu *cesaretlendirdim*. Eğer bir Warrior olmak istiyorsa, Clifton Forge'ta bir kadına bağlı olmadan bunu başarma şansının daha yüksek olacağını söyledim.”

“Bekle. Onun Warrior olmasını mı istiyorsun?”

“Presley'nin hayatından çıkmasını istiyorum. Pres, tamirhanede iyi bir işi olduğunun farkında. Burayı seviyor, ayrılmaya niyeti yok. Ashton ve Warriorlar üç saat uzaklıktalar. Şimdi, belki de Warriorlar ondan bilgi elde edeceklerini sanıyorlar fakat yapamayacaklar. Ona tamamen güveniyorum. Ayrıca eninde sonunda, mesafe onları uzaklaştıracak. Jeremiah kulübe katılırsa, ilişkilerinin sonunun geleceğini umuyorum.”

O zaman Presley'nin iyiliği için ben de onun kulübe katılmasını umuyordum.

Kahve kupalarımızın dibini gördükten sonra Draven masaya iki yirmilik bıraktı. Sonra kabanlarımızı ve şapkalarımızı geçirip dışarı çıktık. Uzaktan çalıştırma sistemiyle kamyoneti çoktan çalıştırmıştı. Isaiah, Noel'de bana da aynı tip bir kit almış, yılbaşı günü kurmuştu.

Draven'in kamyonetine girdiğimizde kemerimi taktım. O vitesi geriye takarken yüzünün yan hattına baktım. Gözleri benimkileri buldu ve gülümsedi.

Lanet olsun, onu özleyecektim. Ne kadar özleyeceğimi şu ana kadar fark etmemiştim. Yeterli vaktimiz olmamıştı. Çoğunlukla benim hakkımda konuşmuştuk ve onun hakkında neredeyse hiç konuşmamıştık.

Hangi televizyon dizilerini seviyordu? En sevdiği kitap neydi? Clifton Forge'un en sevdiği yanı neydi?

Hepsi aptalca sorulardı ama cevap almak istiyordum. Ancak bunları sormak yerine, geçtiğimiz ay boyunca aklımda olan soruyu yönelttim.

Arabayı kullanırken ona, "Korkuyor musun?" diye fısıldadım.

"Hayır." Derin bir nefes verdi. "Yorulдум. Savaşmaktan yorulдум. Bunu çok uzun yıllardır yapıyorum."

Hapishanede savaşmak zorunda kalacak mıydı? Muhtemelen. Hapishanenin onun hayatı için kolay bir son olacağını düşünmemiştim. Ancak lanet olsun, orada savaşmayı hak etmiyordu. Bu onun suçu değildi.

O içeride olduğu sürece, ben de dışarıda savaşmaya devam edecektim. Tefeci dükkânlarına yaptığım telefon aramalarında annemin kolyesini bulamamıştım ama daha fazlasını arayacaktım. Clifton Forge ve hatta Ashton'da yaşayan herkesi araştır-

maya başlayacaktım. Bir şekilde, onu serbest bırakacak kanıtı bulacaktım.

Ben daha hazır olmadan tamirhane önümüzdeydi ve burnuma bir sızı saplandı. Duygular boğazıma kadar tırmandı çünkü vedalaşmak istemiyordum.

“Seni tanıdığımı sevindim.” Draven uzanıp elini omzuma koydu.

Çenem titredi. “Ben de seni tanıdığımı sevindim. Bana yazar mısın?”

Cevabı hüzünlü bir gülümsemeydi. Bu hayır mı demekti? Gerçekten hapse girecekti ve ondan bir daha haber alamayacak mıydım?

O kontağı kapatırken kemerimi çözdüm. Senkronize bir şekilde indik ve kapı çarpma sesleri sessiz otoparkta yankılandı. Benimle kamyonetin ızgarasının önünde buluştu.

“Kendine iyi bak.”

Başımla onayladım. “Sen de.”

Öne doğru küçük bir adım atarak kollarını hafifçe kaldırdı.

Draven’a hiç sarılmamıştım. Adama neredeyse hiç dokunmamıştım. Ancak o anda kollarına atıldım, kollarımı beline doladım ve hayatım boyunca kaçırdığım tüm sarılmalar için ona sarıldım.

“Seninle gurur duyuyorum, kızım.” Draven’ın fısıltısı kulağıma çarparken aynı anda gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. “Çok gurur duyuyorum.”

Yüzümü göğsüne daha da bastırdım. “Teşekkürler, baba.”

Kolları, bu isim karşısında daha da sıkı kavradı. “Lanet olsun, her şeyin daha farklı olmasını dilerdim.”

Ben de.

Merdivenlerden inen botların sesi bizi ayırana kadar uzun bir süre, orada öylece sarılarak durduk. Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Isaiah kamyonetin yanında bize katılırken Draven burnunu çekti ve boğazını temizledi.

Bana bir kez bakması yetti ve onun yanına sokuldum. Sonra boştaki elini Draven'a uzattı. "Benim için yaptığım her şey için minnettarım."

"Ona iyi bak ve borcunu ödenmiş say."

Isaiah basitçe başını salladı.

Bir kez daha Draven'la göz göze geldim; gözlerinin tonu her sabah aynada gördüklerimle aynıydı. "Veda etmek istemiyorum."

"O zaman etme." Göz kırptı, botlarının topukları üstünde döndü ve kamyonetine yürüdü.

Arka lambaları sokağın sonunda gözden kaybolana kadar Isaiah'yla orada dikildik.

"İyi misin?" diye sordu Isaiah.

"Hayır." Bugün iyi değildim. Yarın da iyi olacaktım gibi gözüküyordu.

Ancak bunu eninde sonunda atlatacaktık.

Draven'ın ne dediği umurunda değildi, onu bir daha görecektim. O hapishaneye gidip babamı tanımaya devam edecektim. Henüz sormadığım soruları soracaktım ve bir gün, belki, onu özgürlüğüne kavuşturacaktık.

Dışarıdaki merdivendeki adımlar Isaiah'yla beni derin uykumuzdan uyandırdı.

Nefes nefese doğruldum, kalbim hızla çarparken gözlerimi kırıştıtararak kendime geldim. Isaiah benden önce yataktan kalktı. Yorganı üzerimden çekip yere attığım kazağıma uzandım. Komodinin üzerindeki saat üçü iki geçiyordu.

Sabahın üçünde kim hangi cehennemden daireye gelirdi ki?

Isaiah, bir ayakkabı kutusu için dolaba koştu. Bu kutu, kıyafetlerinin yanında orada bulunan tek şeydi. Yeniden düzenleme yaptığımda, onu içeride tutmak istemişti.

Çünkü içinde bir silah vardı.

“Isaiah.” Kapı tıklatılırken endişeli gözlerim onunkileri buldu.

Bir parmağını dudaklarına götürdü. Ardından, zeminde ilerlerken benden geride durmamı istercesine işarette bulundu.

Lanet olsun, neden kapı deliğimiz yoktu? Kapı deliğine ihtiyacımız vardı. Bu geceden sonra bir kapı deliğimiz olacaktı.

Isaiah kilit dilini çevirirken bir tıklatma daha karanlık dairede yankılandı. Kapı açıldığında aralıktan baktı, içeri girmeye çalışabilecek herhangi birini yavaşlatmak için ayağını ve dizini kapının arka tarafına dayadı.

Omuzlarındaki kaslar gerildi. “Burada ne arıyorsun?”

“Al.”

Adamın sesini hayal meyal hatırlıyordum ama adını koyamıyordum. Kalbim küt küt atıyordu.

Isaiah kapıyı birkaç santim daha açtı ve dışarıdaki adamdan bir şey aldı. “Bu ne?”

“Adalet. İkiniz de özgürsünüz.” Adamın adımları merdivenden aşağı inmeye başladı.

Isaiah kapıyı çarptı ve kilidi çevirdi. Ardından pencereye yürüdü, silah hâlâ elindeyken dışarıyı izledi. Dışarıdaki motorun sesi güçlölkle duyuluyordu ancak oradaydı. Ziyaretçimiz giderken sesi giderek kesildi.

“Kimdi o?”

Isaiah silahı masaya bıraktıktan sonra ışığı açmak için uzandı. Oda aydınlanırken gözlerim kısıldı ve ışığa uyum sağladıklarında, Isaiah'nın elindeki beyaz zarfı fark ettim.

“Kimdi o?” Zarfı yırtarak açarken tekrar sordum.

“Tucker.”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Tucker, bildiğimiz Warriorların başkanı olan Tucker mı?”

Başıyla onayladı, ardından zarftan bir mektup çıkardı.

Odayı geçtim, sayfayı açarken yanında durdum.

Isaiah, omzunun üzerinden okuyamayacağım kadar uzundu ve çevirip durduğu için onun tarafında ne yazdığımı okuyamıyordum. Yüzünün rengi attı. Gözleri, sayfadaki el yazısına dikildi.

“Isaiah?”

Okumaya devam etti.

“Isaiah, beni korkutuyorsun.” Dirseğinden çekiştirdim.

Hâlâ okumaya devam etti. Ancak işi bittiğinde bana döndü. Yüzü ısırap içinde iki büklümdü, gözleri keder doluydu.

“Ne?” Boğazım düğümlendi. “Söyle bana.”

Mektubu masada silahın yanına bıraktı, uzandığımda beni durdurdu. Kollarımdaki iki elle beni geriye, mektuptan uzağa ve koltuğa doğru itti. Önümde çömeldiğinde oturdum, kullanacağı kelimeleri ararken âdemelması dalgalanıyordu. Elleri kollarımda sıkıca duruyor, düşersem beni yakalamaya hazır mış gibi sarıyordu.

“Draven.”

Kalbim durdu. “Ne?”

“O... ölmüş,” diye fısıldadı. “Çok üzgünüm, bebek. O, gitti.”

22. Bölüm

Genevieve

A *dalet.*
Bu kelime bir buçuk aydır kulaklarımda çınılıyordu.

Draven'in vefatı adalet değildi.

Benim kâbusumdu.

Tucker Talbot'ın Isaiah ve bana teslim ettiği mektup, Draven'dandı. Babam üç mektup yazmıştı, her bir çocuğu için bir tane.

Dash, hem kendisininkini hem de Nick'inkini almıştı. Tucker, benimkini bıraktıktan hemen sonra onları bırakmıştı.

Mektuplarda, Tucker'la vardığı anlaşmayı itiraf etmişti.

Tucker gerçeği elde etmişti. Isaiah'nın o kabinde bir Warrior'ı öldürdüğünü biliyordu. Benim binlerce dolar değerinde uyuşturucuları yok eden yangını başlattığımı biliyordu.

Ve hepsini telafi etmişti.

Draven, uyuşturucular için Tucker'a kendi parasıyla ödeme yapmıştı. O Warrior'ın hayatını da kendi hayatıyla ödemişti.

Dash, Nick ve ben güvende olalım diye babam kendini Warriorlara kurban etmişti.

Mektuba göre, Tucker bizden uzak durmaya ve daha fazla intikam gözetmemeye karar vermişti. Geçtiğimiz altı hafta boyunca, Tucker sözüne sadık kalmıştı. Şüphelerim vardı ama Emmett, Draven'in cenazesinden birkaç gün sonra bana kulüp başkanları -eski bir başkan bile olsa- arasında yapılan bir anlaşmanın altın değerinde olduğunu açıklamıştı.

Güvendeydik.

Bu bize babamıza mal olmuştu.

Adil değildi. Draven bizim için savaşmıştı. Bizim için ölmüştü. Masumluğunu kanıtlama şansımızı elimizden almıştı.

Isaiah bana, Draven'in kendisini özgür bıraktığını söylemişti.

Adalet bu muydu?

Bana bu şekilde hissettirmedeği kesindi.

"Hazır mısın?" diye sordu Isaiah kapının yanında dururken.

Başımınla onayladıktan sonra ceketimi aldım ve onu kapıdan dışarıya takip ettim. Mart ayı, bu kış şimdiye kadar gördüğümüzden daha kötü bir kar fırtınasıyla aslan gibi gelmişti. Gri, öfkeli gökyüzü ruh hâlimle uyuşuyordu.

Şu anda beni ayaklarımın üzerinde tutan tek şey öfkemdi. Onu kalbimin kopmuş ve paramparça olmuş parçalarının etrafına ağır zincirler gibi sarmıştım.

Isaiah benim için sürücü kapısını açtığında hiçbir şey söylemedim. Görünüşe göre, bir evlilik sessizlikle ayakta kalabiliyordu. En azından bizimki öyleydi. Konuşacak pek bir şeyim olmadığından zahmet etmedim. Dilimin ucuna gelen acı ve ıstırap dolu kelimeler yanlış kişiye ulaşacaktı, bu yüzden onları içimde tuttum.

Onları duyması gereken kişi ölüydü.

Draven bunu nasıl gizlice yapabilirdi? Tucker'la bu anlaşmayı nasıl yapabilirdi?

Yapılması gerekeni yaptığımı bilerek ölebilirim.

Bu cümle, mektubundaki pek çok çileden çıkarıcı, yıkıcı cümleden biriydi.

Lanet olsun. Onun fedakârlığı tek seçenek değildi. Başka bir şeyler bulabilirdik.

Benden daha öfkeli olan tek kişi Dash'ti.

Geçen ayki ruh hâlim griyse, Dash'inki oniks rengiydi.

Bryce, Dash'in bunun olacağını öngöremediği için kendisini suçladığını söyledi. Draven'la konuşmadığı için.

Görünüşe göre, Dash'in mektubu benimkinden çok daha fazla şeyi açıklamıştı. Draven'la Dash arasında kalacak, kulüple ilgili olan ve benim asla sırdaş olamayacağım parçaları da barındırıyordu.

Her şey tek bir gerçeğe dayanıyordu. Tucker bana inanmamıştı. Yalanlarım ikna edici olmamıştı.

Warriorlar misilleme yapmayı akıllarına koymuştu. Tin Gypsyler, eski olsun ya da olmasın, onlara bir can borçluydu. Yalan söylediğimden şüphelenmişlerdi, bu yüzden skoru eşitlemek için Dash'in canına kastedeceklerdi. Ya da Draven'ın.

Tucker'ın dileği kabul olmuştu.

Otoparkta bana yapılan saldırı Warriorların bir başka gözdağı verme oyunuydu. Bunu bizi korkutup itirafa sürüklemek için yapmışlardı. Adamın neden bu kadar kolay kaçtığı şimdi anlaşıyordu.

Bir bakıma planları işe yaramıştı. Isaiah ve ben gerçeği söylemiştik.

Ancak zamanlamamız bir hata olmuştu. Belki de gerçeği kulüp binasındaki toplantıda söyleseydim, Draven hayatta olurdu. Belki de onu karısının yanma gömmek zorunda kalmazdık.

İşlerin bu şekilde sonlanacağını bilseydim, her şeyi bambaşka yapardım.

Bu doğru değildi. Bu şekilde bitmemeliydi.

Bu adalet değildi.

Isaiah, en az haftada bir kez Presley'nin ofiste ağlayışına denk geliyordu. Emmett'la Leo içine kapanmıştı. Bryce üzgündü ve Dash... öfkeliydi. Onu anlayabiliyordum.

Hepsi beni suçluyor muydu? Suçlamalıydı. Clifton Forge'taki varoluşum her şeyi daha kötü yapmıştı.

Draven'm cenazesinden beri tamirhanedeki herkesten uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Perişan bakışlardan ve acımalardan kaçmak için. Bugün kaçınma olmayacaktı.

"Hey," dedi Isaiah, ben tamirhaneden hızla uzağa sürerken. "Hız konusunda dikkat et. Benim için."

"Üzgünüm." Gaz pedalmı hafiflettim, direksiyondaki tutuşumu zayıflattım. "Ben sadece... gitmek istemiyorum."

"Biliyorum ama en yakın arkadaşının bir bebeği oldu ve senin ziyaret etmeni istiyor. Bundan kaçışın yok."

Bryce dün gece bir erkek çocuğu doğurmuştu ve ilk iş olarak bizi arayıp hastaneye, onunla tanışmaya davet etmişti.

Xander Lane Slater.

Bana bebeğin ismini aylar öncesinden söylemişti. Lane, onun babasının ismiydi. Bence babasına söylememiş olsaydı ve onun adaşı olmaktan duyduğu heyecanı görmeseydi, Xander'ın ikinci adını Draven olarak değiştirirdi.

“Girip çıkacağız,” dedi Isaiah, hastanede ziyaretçiler için işaretilenmiş alana park ederken.

Başımınla onayladım. “Girip çıkacağız.”

Çoktan paketlediğim hediye arka koltuktaydı. Henüz hazır olmasam da doğumhaneye gelmiştik ve hastane koridorunda Bryce’ın odasına doğru yürüyorduk.

“Tık tık.” Kapı açıktı ama uyuyor olma ihtimallerine karşı dikkatlice içeri girdim.

“Hey! İçeri gelin.” Bryce yatakta, kollarının arasında mavi bir kundakla dinleniyordu. Yüzündeki gülümseme burada bulunma konusundaki tüm tereddütleri silmişti. Bu ve Dash’in odada olmadığı gerçeği.

Yanına gidip bebeği görmek için eğildim. “Merhaba, yakışıklı.”

Gözleri kapalıydı, koyu renk kirpikleri yanaklarında mükemmel gölgeler oluşturunuyordu. Başındaki mavi berenin altından bir tutam siyah saç görünüyordu. Dudakları pembe, yumuşaktı ve tek yapmak istediğim şey ağlamaktı.

“O mükemmel.” Bebeğine bir mucize gibi bakan arkadaşımın gülümsedim.

Xander geçtiğimiz aylardan sonra gelen tek iyi şeydi. O, ailesi tarafından korunması, el üstünde tutulması ve sevilmesi gereken değerli bir hediyeydi, her ne kadar birimiz eksik olsa da.

İçimde bir hüznün dalgası yayıldı ve ardından bir anlayış dalgası onu takip etti. Altı hafta boyunca içimde tuttuğum öfke, kalbim üzerindeki etkisini yitirdi.

Draven’in kararım vermesinin nedeni buydu. Fedakârlığını yapmasının sebebi Xander’dı. Böylece torunu, hayatını üzerinde bir karartı olmadan yaşayabilecekti.

Isaiah hediyemizi bir kenara koydu ve yanıma gelerek Bryce'in omzunu sıvazladı. "Tebrikler."

"Teşekkürler." Bryce, Xander'ı havaya kaldırdı. "Onu tutmak ister misin?"

"Evet." Xander'ı bana mı, yoksa Isaiah'ya mı teklif ettiğinden emin değildim fakat ona şans tanımadım. Bebeği kucağıma aldım, odanın içinde dans ettirirken ona kollarımla beşik oluşturdum. Burnunu kıvırdı, dürtüklenmekten memnun değildi. "Ah, seni şimdiden seviyorum. Ben senin V halanım."

Bana V diye hitap etmesini istiyordum, Isaiah'nın yaptığı gibi. Ayrıca, küçük bir çocuğun Genevieve'i telaffuz etmesi mümkün değildi.

"Bebeğim, sadece çikolatalı vardı." Dash, yüzünde koca bir gülümsemeyle kapıdan girdi. Beni gördüğünde yüzü düştü.

"Tebrikler." Isaiah yanına yürüyüp elini uzattı.

El sıkışırken Dash'in gülümsemesi tekrar geldi. "Teşekkürler, dostum."

"O çok güzel," dedim Xander'a bakarken.

Dash beni görmezden gelerek Bryce'in yatağına gitti ve alına bir öpücük kondurdu. "Çilekli yoktu."

"Sorun değil." *Milkshake* olduğunu tahmin ettiğim bir şey alıp yatağının yanındaki tepsiye koydu, ardından Xander'la bana yemiden gülümsedi.

"Peki her şey nasıl ilerledi?" diye sordum, duvara dayalı sandalyelerden birine oturarak. Isaiah da bana katıldı ve bebeğe bakmak için yanıma oturdu.

Dash, Bryce'in yatağının kenarına tünedi. Bryce, Xander'ın dünyaya nispeten huzurlu girişini anlatırken, Dash de ayağını battaniyesinin üzerinden ovuyordu. Bebek mızızlanmaya başlayınca onu uzattım.

“Sizi yalnız bırakalım.” Eğilip Bryce’a sarıldım. “Eve yerleştiğinizde bana haber verin. Kurabiye getireceğim.”

“Bu harika olur.” Hareketlendi, Xander’ı nazikçe zıplatıyordu. “Geldiğiniz için teşekkür ederiz.”

Isaiah ikisine de el salladı, sonra beni kapının dışına kadar takip etti.

Asansöre giden yolu yarıladığımızda çantamı almadığımı fark ettim. “Kahretsin. Unuttum-”

Arkamı döndüm ve Dash’in bize doğru yürüdüğünü gördüm, çantam elindeydi. “Al.”

Çantamı bana fırlattı.

Zar zor yakaladım, içindekiler muşamba döşemeli zemine dökülmesin diye beceriksizce tuttum.

Bu atış, bardağı taşıran son damlaydı.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye tersledi Isaiah.

Dash cevap vermedi. Çenesini kapattı, döndü ve uzaklaştı.

“Dur.” Sesim koridorda yankılandı. Çantamı Isaiah’ya verdim.

Dash durmadı.

“Bunu koridorda mı halletmek istersin?” Arkasından seslendim. “Yoksa yeni doğmuş bebeğinle eşinin odasında mı?”

Adımları yavaşladı. Döndü, omuzlarını düzeltti ve ellerini kalçalarına yerleştirdi. “Ne var?”

“Tavırlarından bıktım. Benden bu kadar. Artık bana bu şekilde davranmayacaksın. Artık dik dik bakmak yok. Artık terslemek yok. Bana ikinci sınıf bir vatandaşmışım gibi davranmak yok.”

Dash cevap vermedi. Sadece kollarını oynatıp onları göğsünde kavuşturdu.

“Burada olmayı ben istemedim. Annemin öldürölmesini ben istemedim. Kaçırılmayı ben istemedim. Babamın ölmesini ben istemedim. Bunların hiçbirini ben istemedim.”

Öne doğru bir adım attım, olabildiğince dik durdum. Aylarca süren öfke ve hayal kırıklığı yüzeye yükseldi. Ellerim titriyordu, bu yüzden görmesini istemediğim için onları iki yanımda yumruk yaptım. Ardından küt küt çarpan kalbimi kontrol altında tutup sabit bir sesle konuşmak için elimden geleni yaptım.

“Benim bir ailem yok. Sıfır. Sen ve Nick haricinde. Bu lanet derecede üzücü bir kader, değil mi? Bir yıl önce varlığından habersiz olduğum bir motosiklet kulübü yüzünden benim tüm ailem öldü. Warriorlar değil. *Senin* kulübün.” Omzunu dürttüm. “Ancak hâlâ bu benim suçummuş gibi davranıyorsun. O yüzden siktir git.”

İrkildi.

“Siktir. Git.” Onu yine dürttüm, her bir kelime için bir tane. “Hiçbir yere gitmiyorum. Ben buradayım. Benimle yaşamayı öğrenmek zorundasın. Bunların hiçbirini istemedim ama buradayım. Ben-”

“Haklısın.” Kollarını indirerek derin bir nefes verdi. Ardından kafasını önüne eğdi, ensesini ovdu.

Haklı mıydım? Peki o zaman sorun neydi? Hareket etmedim. Nefes almadım. Beni buruşturup atacak bir darbe indirmesi için kendimi hazırlandım. Daha da gaza gelmiştim ama gerçek şu ki, bunu sürdürecektenerjim yoktu. Bu infilak, rezervlerimi kurutmuştu.

Her şey zor olmuştu. Fazlaca zor. Kahretsin, tükenmiştim.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı zemine doğru.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Üzgünüm,” dedi Dash, göz teması kurarak daha yüksek sesle.

“Tamam.” Ona yandan ters ters baktım. Neler oluyordu? Bu gerçek bir özür müydü?

“Annemi seviyordum.”

“Ben de annemi seviyordum.”

Dash başıyla onayladı, ardından döndü; konuşma bitmişti. Ancak çok uzaklaşmadan tekrar döndü. “Babama kızgıyım.”

“Ben de öyleyim ama bunu benden çıkarma.”

“O burada değil. Bunu benim için yaptı. Oğlumla tanışabilmem için beni kurtardı.” Dash’in sesi çatallaştı. O an gördüm; öfkesinin ardında pişmanlık ona işkence ediyordu. Draven’la arasını düzeltmemiştii ve şimdi Draven yoktu.

Dash güçlkle yutkundu. “Xander büyükbabasını hiç tanıyamayacak.”

Bir gözyaşı serbest kalarak yanağımdan süzöldü. “Hayır, tanıyamayacak.”

Dash dişlerini sıktı ve gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, kendini kontrol altına almıştı.

Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Gözyaşları yüzümden aşağı özgürce dökölüyordu. Ne kadar göz kırpsam da düşmelerini engelleyemiyordum.

Dash yakınımaya geldiğinde bulanıklaşmıştı. Üç büyük adımda erkek kardeşim bana sarılıyor, beni göğsüne bastırıyordu. Bu değişim karşısında şaşkına döndüm, benim de ona sarılmam biraz zaman aldı. Sonra kollarım onun sırtına dolandı.

Kucaklaşmamız uzun sürmedi, birkaç saniyelikti fakat o anda, o kadar da yalnız hissetmedim.

Sonra gitti. Hiçbir şey söylemeden Dash beni bıraktı ve botları alev almışçasına Bryce’in odasına geri yürüdü.

Yanaklarımı silip yaşları kuruturken Isaiah geldi ve ellerini omuzlarıma doladı. “Hadi, bebek. Buradan gidelim.”

Asansörle zemin kata inerken burnumu çektim. Eve geri dönüş yolundaki her bir anı kendimi toparlamaya harcadım. Daireye girer girmez kendimi kaybetmekten korkuyordum. Ancak daireye girdiğimizde ve ayakkabılarımı çıkardığımda, Tucker’ın Draven’in mektubunu getirdiği geceden beri hissetmediğim bir şey hissettim.

Huzur.

Yatağa yürüdüm, yan tarafına oturdum ve komodinin çekmecesini açtım. Mektubu çıkarıp parmaklarımı siyah yazının üzerinde gezdirdim.

“Bizi seviyordu. Bu yüzden bunu yaptı.”

“Evet.” Isaiah kolunu omuzlarıma dolayarak yanıma oturdu.

“Keşke işler bu noktaya gelmeseydi.”

Dünyaya, Draven’in kendisini öldürdüğünü söylemiştik. Presley bile vefatının intihar olduğunu sanıyordu. Herkes, Dash’in onu evde, bir iptе sallanırken bulduğu hikâyesine inanıyordu.

Kimse şüphelenmemişti, polis bile. Dünya Draven’ı bir korkak olarak görüyordu, alacağı hükümle yüzleşmek yerine kendi canına kıyan bir adam olarak.

Hiçbirimiz hükmünün ne olacağını bilmiyorduk.

Gerçek şu ki, Tucker onu öldürmüştü. Onu Draven’in kendi evinde asmıştı. Sonra mektubumu teslim etmişti, ardından da diğerlerini.

Draven’in cesedini bulan kişi Dash’ti, yani en azından o kısım doğruydu.

Draven çoktan bir intihar notu kurgulamıştı.

“Hayat hiç normal olacak mı?” diye fısıldadım.

“Bizim için mi? Muhtemelen hayır.”

Gözlerimi kapatıp kendimi Isaiah'nın kucağına bıraktım. Tişörtünün kokusunu koklarken ve kollarının sıcaklığını içime çekerken iki kolunu da bana doladı. Ellerimi sırtında yukarıya doğru ilerlettim, sonra gitgide aşağılara inmelerine izin verdim. Parmaklarım aramızda dolaştı, uyluklarından birini aşağıya doğru izledi.

Çenemi yukarı kaldırdığımda renkli gözlerini beklerken buldum; o girdaplar, her tekleyen kalp atışında kararıyordu. Sonra dudaklarını benimkilere kondurdu ve her şey kayboldu.

Endişelerim. Korkularım.

Kalbim.

Hepsini dilinin bir hareketiyle yakaladı.

Birbirimizi soyduk, ikimiz de yatağın derinlerine ilerlerken kıyafetleri zemine fırlatıyorduk. Isaiah'yla ben haftalardır birlikte olmamıştık. Öncekinden beri.

Bir öpücük ve çaresizlik karmaşasıydık. Ellerim onun karnın kaslarıyla göğsünü keşfediyor, sıcak teninin avuçlarımın altında olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Parmakları, kalçamı kavrayıp sıkmak için aşağı doğru ilerlerken omurgama saplanıyordu.

Çarpışıyorduk, kederden başka bir his içinde kaybolmaya ihtiyacı olan iki insandık.

Isaiah beni yatağa yatırdı, aleti bacaklarımın arasına yerleşirken ağırlığını bana verdi. Durdu, gözlerini gözlerime kilitledi. Başımı salladığımda derinlere ulaştı, gerindi ve beni tükendiğim noktaya kadar doldurdu.

İleri ve geri hareket ederken gözlerim sıkıca kapalıydı. Bizi birlikte defalarca sallarken, ellerim kalan son güçleriyle ona tutundu. Sonra kendimi bıraktım; zirveye o kadar hızlı ve güçlü ulaştım ki, sessiz bir çığlıkla geldim. Şakağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü. İsaiah yüzünü saçlarıma gömmeden önce onu öpererek uzaklaştırdı ve kendi boşalmasıyla ürperdi.

Geri çekilip ikimizi örtünün altına geçirmeden önce bir arada kaldık. Ardından yine birbirimizi bulduk. Uzaklaşmadık. Birçoğu birbirinden uzaklaşırken, hayatın İsaiah'yla benim önüme çıkardığı engeller bizi birbirimize daha da yakınlaştırmış gibi gözüküyordu.

Clifton Forge'tan ayrılmakta tüm haklarımla özgürdüm. Bu hayattan uzaklaşabilirdim ve yeni bir başlangıç yapabilirdim. Ancak İsaiah'yı asla terk edemezdim. Colorado'da dönmeyi planladığım hayat artık benim hayalim değildi.

İsaiah benim hayalimdi.

Beni sıkıca göğsüne çekerek alnımı öptü. "Neden bunu yapmıyorduk?"

"Güzel soru." Kıkırdadım, haftalardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum. Yüzünü görmek için kafamı kaldırdığımda, gördüğüm şey nefesimi kesti.

İsaiah gülümsüyordu.

Sırıtmı değildi. Dudaklarının köşelerinden birinin kıvrılması değildi. Sadece gözlerindeki kırışma değildi. Bu tam anlamıyla içten, kahretsin-kocam-muhteşem gülümsemesiydi. Doğrudan, beyaz dişler ve diğer her şeyiyle.

Asla unutamayacağım bir görüntüydü.

Bu gülümsemeyi ben yerleştirmiştım. *Ben*. Sıradakinin tüm gülümsemeleri almasına izin vermeyi planlayan kadın.

Ne kadar da aptaldım. Kimse Isaiah'yı benden alamazdı. Sıradaki diye bir şey olmayacaktı. Onu kendime saklıyordum.

Çünkü kocama âşıktım.

Draven biliyor olmalıydı. Aksi takdirde, Isaiah'ya kalbimi emanet etmezdi. Huzurunu bulduğunu umuyordum. Karısıyla yeniden bir araya geldiğini umuyordum. Annemi görürse ona iyi olduğumu söyleyeceğini umuyordum.

Gözyaşları iznim olmadan akarken Isaiah'nın gülüşünü bulanıklaştırdı. Beni göğsüne doğru sardığında hepsi tümüyle yok oldu.

Ben ailemi kaybetmenin yasım tutarken bana tüm gece boyunca sarıldı.

Ve sessiz vedalarımı ederken.

23. Bölüm

Isaiah

“İyi misin?” Genevieve elini yükselip alçalan göğsüme yerleştirdi.

Başımla onayladım, karanlık tavanı izlerken gözlerim ırileşmişti. “Sadece bir rüya.”

Bir kâbus. Aylardır görmemiştim. Ne zaman bu siktiğimin kâbusları bitecekti? Şimdi geri dönmüştü, tam da geçmişin beni artık uykumda ziyaret etmeyeceğini düşünmeye başladığımda.

Genevieve daha yakına gelerek elini çıplak omzuma koydu. “Konuşmak ister misin?”

“Bilmiyorum.” Elimle yüzümü ovuşturdum.

Belki de dün sevişmediğimiz için kâbus görmüştüm. Normalde uyumadan önce birbirimizi yoruyorduk, vücutlarımızı keşfediyorduk ve rüya görmeye enerjimiz kalmayana kadar birbirimizin gelmesini sağlıyorduk. Ancak dün gece, birbirimize sarılmış hâlde basitçe uyuyakalmıştık.

Xander'ın doğduğu geçtiğimiz ay boyunca Genevieve, Draven'in ve Amina'nın vefatını kabullenmekte çok yol katetmişti. Ancak acı hâlâ oradaydı, geceleri uykusunda şiddetle titrediğinde beni uyandırıyordu. Onu sıkıca sarıp bana sarılana, vücudumu unutmak için kullanana kadar kulağına fısıldıyordum. Belki de kâbus görmemiştim çünkü onun iblisleri hakkında o kadar endişeleniyordum ki, benimkiler arka koltuğa geçmişti.

Günler su gibi akıp gidiyor, birbirine karışıyordu. Onları birbirinden ayıran tek şey seks ve Genevieve'di. Her bir pozisyonu, her bir inleyişini hatırlayabiliyordum. Beş gece önce aletimin etrafını nasıl kavradığını mükemmel bir netlikle anımsayabiliyordum. Ondan önceki geceyi ve ondan da önceki geceyi de.

Seksin bizim başa çıkma mekanizmamız hâline gelmesi sağlıklı mıydı?

Muhtemelen fakat bu beni durdurmayacaktı.

O gidene ve uyuşturucumu da götürene kadar durmayacaktım.

“Isaiah?” Genevieve başını kaldırdı. “Ne gördün?”

Yüzünü avuçladım. “Seni.”

“Nerede?”

“Bir arabada,” diye fısıldadım. Kâbus o kadar tazeydi ki, neredeyse çenesinden süzülen kanı görebiliyordum. Görünmez çizgiyi elimle sildim. “Kaza yapıyorduk.”

“Ah.” Başını indirdi. “Shannon gibi.”

Başımınla onayladım. “Evet.”

Genevieve sırtüstü uzanmak için hareketlendi. Eli örtünün altından benim elimi buldu. “Xander hakkında aynı rüyayı tekrar tekrar görüyorum.”

İtirafı üzerine elini daha sıkı tuttum. Onu ne zaman bir rüyadan uyandırsam, rüyası hakkında konuşmak istemiyordu. Draven hakkında olduğunu varsayarak ısrar etmiyordum. “Ne oluyor peki?”

“Beni kaçıran adam onu da alıyor. Buradayız, ben bebek bakıyorum, sonra içeri geliyor ve onu kollarımdan çekip alıyor.”

“Üzgünüm.” Yastıktaki yanağımı bakışlarıyla buluşmak için çevirdim.

“Hâlâ dışarıda bir yerlerde,” diye fısıldadı. “Olan her şey, kaçırılmak, annem ve Draven, hepsi çok fazla. Belki de bu kâbuslar yardım almam için bir işarettir. Yardım *almamız* için.”

“Belki de,” diye mırıldandım ve dikkatimi yeniden tavana çevirdim. “Şartlı tahliye edilmeden hemen önce bir süreliğine bir danışmana gittim.”

O danışman muhtemelen şartlı tahliyeye uygun bulunmama yardım etmişti. Beş yıla mahkûm edilmiştim ve içerde sadece üç yıl yatmıştım. Akıl sağlığımın son iki yıldan sağ çıkması pek mümkün değildi.

“Sence neden işe yaramadı?” diye sordu Genevieve. Yardımcı olup olmadığını sormamıştı çünkü zaten yardımcı olmadığını biliyordu. Günahlarımla barışmadığımı biliyordu.

“Bilmem.” O danışmana Shannon’la aramızda geçen her şeyi anlatmak kederimi veya suçluluğumu biraz bile azaltmamıştı. Rahatlama hissettiğim tek zaman Genevieve’e kazayı itiraf ettiğim zamandı. “Belki de konuşacak doğru kişi değildi.”

Yan tarafına döndü. Diğer elini kalbimin üstüne yerleştirdi. “O bir kazaydı.”

“Benim sebep olduğum bir kaza.”

“Sonsuza kadar kendini mi suçlayacaksın?”

“Evet.” Kelime, karanlıkta asılı kaldı.

Bu hatadan kurtulmak mümkün değildi. Shannon’ın ölümüne nasıl sebep olduğumu unutmak mümkün değildi. Hayatımın geri kalanı boyunca, o geceki seçimlerimden pişmanlık duyacaktım.

Her zaman üzgün olacaktım.

“Sence bir gün, geçmiş kim olduğunu belirlemekten vazgeçecek mi?”

Genevieve, farklı bir soru tarzıyla hiç mutlu olup olamayacağı soruyordu.

Hayatı olduğu gibi yaşamayı bırakacak mıydım? Sevinç duymayı hak ediyor muydum? Onunla bir hayatı hak ediyor muydum?

İstiyordum. Bu geleceği, hayatımda başka hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum. Bu kadını bu yatakta hak etmek istiyordum. Gülümseyen bir adam olmak istiyordum çünkü benim gülüşüm, onunkini aydınlatıyormuş gibi gözüküyordu.

Ancak o noktaya nasıl varacağım konusunda hiçbir lanet fikrim yoktu.

“Umarım, bebek.”

“Ben de umuyorum,” diye fısıldadı.

Bekleyerek ve uykunun gelip gelmeyeceğini merak ederek karanlıkta uzandık. Benim uykumun geleceğinden şüpheliydim ancak Genevieve’in dinlenmeye ihtiyacı vardı. O uykuya dalmadan önce kendi tarafıma doğru kaydım. “Annem Bozeman’a gelmemizi isteyip duruyor. Benimle gelmek ister misin?”

Başıyla onayladı, göz kapakları giderek ağırlaşıyordu. “Ne zaman?”

“Yarın?” Hafta sonu için herhangi bir planımız yoktu. Çoğu cumartesi gibi, Genevieve’le ben günü birlikte geçiriyorduk.

“Olur.” Gözleri kapandı. “Ben sürerim.”

Sonraki sabah Genevieve aracı tamirhaneden uzaklaştırırken yollar çoğunlukla boştu. Yolcu koltuğuna yerleşip nefes almam sadece bir dakikamı almıştı. *Gelişme var*. Kilometreler ilerledikçe Genevieve’le yolculuk yapmak kolaylaşıyordu. Gerçi onu bir yerlere götürmek benim asla ustalaşamayacağım bir beceriydi.

Kasabanın etrafındaki kar, nisan başındaki yağmurla erimişti. Uzaktaki dağlar hâlâ beyazlarla kaplıydı, yaza kadar da öyle olacaktı. Yarın motorumu çıkaracak ve kış geri dönene kadar kamyonetimi kaldıracaktım.

Hava yeterince ısınmamıştı, nisan ayında motora binen tek aptal ben olacaktım.

Kasabadan otoyola doğru kıvrılırken sokakları taradım, bu kış alışkanlık hâline gelen bir şeydi. “İki buçuk ay geçti ve Warriorlardan hiçbir iz yok,” diye mırıldandım.

“Tucker adaletini yerine getirdi ve bizi özgür bırakıyor. Drav-babamın planı işe yaradı.” Genevieve gözlerini yolda tuttu. Büyük, siyah güneş gözlüğünün ardında saklıydılar, ifadesini okumak güçleşiyordu. Sesi ince bir acı tınısı dışında düzdü.

Adı ne zaman geçse, Genevieve ondan Draven olarak bahsetmeyi bırakmıştı. Dash’in etrafındayken bile ona baba diye hitap etmeye çalışıyordu. Henüz kendiliğinden olmuyordu ama bir

gün öyle olacağını umuyordum. Bir gün onun adını andığında canının yanmayacağını umuyordum.

Henüz çok tazeydi, yara daha yeni dikilmişti. Ancak o güçlüydü. Genevieve, geçtiğimiz yılda diğer her şeyle başa çıktığı gibi bununla da başa çıkacaktı. Üstesinden gelecekti ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Öfkesiyle hayal kırıklığı Amina'nın ölümünü atlatmasına yardımcı olmuştu. Bunlar solduğunda, kalbinde kalıcı bir çürük kalmıştı. Draven'in ölümü bir tane daha bırakmıştı.

Draven'in yasını tutuyordu.

Hepimiz tutuyorduk.

Dash geçtiğimiz hafta, sonunda Draven'in ofisini boşaltmıştı. Bunu bir fevrlikle yapmıştı ve Bryce'in yardımıyla mekânı bekleme alanına dönüştürmüştü. Kimse orada olmak istemiyordu. Presley, Draven'in eski masasının ardına oturmayı reddetmişti. Bryce da aynı şekilde. Bu yüzden Draven'in masasını alıp bir hayır kurumuna bağışlamışlardı. Ardından, müşteriler arabalarının hazır olmasını beklerken Presley'yle birlikte öndeki resepsiyon alanında durmasınlar diye birkaç koltuk almışlardı.

Genevieve işten eve döndüğünde ofise daha sık uğramaya başlamıştı. Öğle yemeği saatlerini kısaltıyor, iş günlerinde otuz dakika erken çıkıyordu. Bu otuz dakika, her öğleden sonra tamirhane saat beşte kapanmadan önce Presley ve Bryce'la geçireceği otuz dakikaya denk geliyordu.

Presley'yle, Bryce'la olduğu kadar yakın değildi ama arkadaşlıkları çiçek açıyordu. Üçü birbirlerine yaslanıp kederlerine göğüs gererek ilerlediler.

"Pres sana cevap verdi mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Evet. Gelmek istemedi."

Lanet olsun. Presley'nin davetimizi kabul edip hafta sonu kasabadan ayrılacağını ummuştuk. Ashton'a gitmemesi için hepimiz onu hafta sonları meşgul tutmaya çalışıyorduk. Muhtemelen cuma günü işten sonra gidecekti.

Draven'ın cesaretlendirdiği gibi, geçtiğimiz ay Jeremiah Warriorlara katılmıştı.

Hiçbirimizin beklemediği şey ise, Presley'nin onunla kalmasıydı. Hafta boyunca tamirhanede olmadığı zamanlarda evde yalnızdı. Cuma günü saat beşi gösterir göstermez, onu ziyarete gitmek için yola çıkıyordu.

Taşındığından beri, Clifton Forge'a dönüp onu hiç ziyaret etmemişti.

"Anlamıyorum," diye homurdandım.

"Ben de öyle. Çok daha iyisini hak ediyor. Ayrıca o kadar yakışıklı birisi de değil."

Bir kahkaha patlattım. "İnsanlar senin hakkında böyle söylüyor. *Genevieve tamirhanedeki o adamla ne halt ediyor?*"

"Ah, lütfen." Genevieve gözlerini devirdi. "Her sabah benim baktığım aynaya bakıyorsun. İlişkimizde seksi olanın sen olduğunu biliyorsun."

"Benim seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Güneş gözlüğünü saçlarına doğru ittirdi, ifadesi ciddileşti. "İsaiah, sen hayatımda gördüğüm en seksi, en yakışıklı adamsın. Kalbine gelecek olursak, beni kalbine kabul ettiğinde, kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesiyorsun."

Gözlerimi kırpıttım. Ciddi miydi? Kesinlikle ciddi gözüküyordu. Belki de beni dövmeli, sabıkalı bir ezik olarak görmüyordu.

Genevieve bir cevap beklemiyordu. Dikkatini otoyola çevirdi çünkü tamamen yola odaklanmadığında gerildiğimi bili-

yordu. Güneş gözlüğünü tekrar gözlerine indirerek onları sabah güneşinin ışıltısına karşı korudu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve dediklerini sindirdim. Benim gerçekten nefes kesici olduğumu mu düşünüyordu? İyi bir kalbimin olduğunu? Özel bir insan değildim ancak sözlerindeki inanç, bağlılık, cümlelerini birkaç kez tekrarlamama neden oldu.

Ben bir canavardım, kurtarıcı değildim.

Ayrıca ilişkimizde *benim* mi seksi olan olduğumu düşünüyordu? Tanrım, hayal dünyasında yaşıyordu.

“Sen seksisin.”

Bana alaycı bir sırıtış gönderdi. “Vay canına. Teşekkürler.”

“Gördüğüm en güzel kadınsın.” Gerçek buydu. O ilk günlerimizde, ona bakmayı zorlaştıran şeylerden bir kısmı da kendimi suçlu hissetmemdi. Genevieve, yaşayan -ve yaşamayan- herkesi gölgede bırakıyordu.

“Bana da iltifat et diye sana iltifat etmedim.”

“Biliyorum. Doğru olduğu için söylüyorum.”

Gülümsedi. “Pekâlâ, teşekkür ederim.”

“Güzelsin.” İçine işlediğinden emin olmak için tekrarladım. “Naziksin. Zekisin. Yediğim en iyi kurabiyeleri yapıyorsun. Ayrıca ne zaman birlikte olsak, her şeyin daha da iyileştiğine inanmıyorum.”

Genevieve’in yanakları gül pembesi rengine döndü. “Sadece benim böyle düşündüğümü sanıyordum. Ben, şey, uzun zamandır birisiyle birlikte olmamıştım. O zamanlarda bile çok deneyimli sayılmazdım.”

“Ben de.”

“Gerçekten mi?” Alnı kırıştı. “Az önce belirttiğim gibi, inanılmaz derecede seksisin. Kadınların üzerine tırmandığına bahse girerim.”

Kıkırdadım. “Daha gençken, evet. Belki. Ama sonra...”

“Doğru. Shannon. Onunla birlikteydin.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Biz hiçbir zaman birlikte olmadık.”

Genevieve’in ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Ama-”

“Yapmadık. Bir kez bile.” İkimiz de hiç seks yapmak istememiştik. Kaine’in bebeğini doğuracağını göz önünde bulundurarak bunun doğru olmayacağını düşünmüştük. Öpüşmüştük. El ele tutuşmştuk fakat vücudu, aksi şekilde, o bebeğe aitti.

Genevieve, parmak uçlarını onları sayıyormuş gibi direksiyona tıklattı. “Yani benden önce, bir kadınla-”

“Yıllarca.” Net olmak gerekirse, altı yıldır. Genevieve kurak dönemimi sonlandırmıştı. Birlikte olduğumuz ilk birkaç seferde korkunç bir performans sergilediğime emindim. Belki de bu yüzden, birbirimizi arzulamıyormuşuz gibi davranmayı bıraktığımızdan beri kendimi telafi etmeye çalışıyordum.

“Benim için de çok uzun bir zaman oldu.”

“Gerçekten mi?”

Başıyla onayladı. “Çalışmakla meşguldüm. Randevulara çıkıyordum ama o kadar beğendiğim biri olmadı.”

Tanrım, bu hoşuma gitmişti. Bizim birlikte olmamız hoşuma gidiyordu. Ona Denver’da erkek arkadaşı olup olmadığını sormayı düşünmemiştim bile. Evlenmiştik ve geride bıraktığı kimsenin olmadığını varsaymışım. Birinin olmadığına, varlığından bile haberdar olmadığım birine özlem duymadığına gerçekten çok sevinmişim.

Shannon’ın hasretini çektiğimi düşünüyor muydu?

“Genevieve.” Bu tarafa bakana, bir saniyeliğine dikkatini çekene kadar bekledim. “Senin yerin çok ayrı. Herkesten.”

Yüzünü önüne çevirdi. “Kıskandığımı söylemem kötü bir şey mi? Çünkü ilk o sana sahipti.”

“Kıskanacak hiçbir şey yok. Shannon’ı seviyordum ama onun hatırasına âşık değilim.”

Kalbim artık ona ait değildi. Onu Genevieve’e vermişim.

“Shannon nasıl birisiydi?” Genevieve, nasıl bir tepki vereceğimden korkmadan Shannon’ın ismini söyleyebilen tek kişiydi.

“Tatlıydı. Ebeveynleri onun başka bir hayatta bir peri olduğunu söylerdi.”

Pırl pırl ve güler yüzlüydü. Yürümekten çok süzülürdü. Ancak bir çiçek gibi kırılgandı. Genevieve’in gücüne sahip değildi. Genevieve’in geçen yıl atlattığı şeylerle asla başa çıkamazdı.

Shannon’ın ebeveynleri de böyleydi. Hassas. Nazik fakat hassas. Sık sık onları ve kızlarını kaybetmenin üstesinden nasıl geldiklerini düşünüyordum. Anneme göre, hâlâ Bozeman’da yaşıyorlardı. Ben hapisten çıktıktan kısa bir süre sonra annem onlarla Costco’da karşılaşmıştı. Annem alışveriş arabasını koridorda bırakıp mağazadan ayrılmıştı. Karşılaşmayı kaldıramayacağı için değildi, Shannon’ın ailesinin kaldıramayacağını bildiği içindi.

Hapishaneden sonra Bozeman’daki hayatımın annemin eviyle sınırlı olmasının nedenlerinden biri de buydu. Kendi başına bir kafese dönüşmüştü. Eski arkadaşlarla veya Shannon’ın ailesiyle karşılaşmak istemiyordum.

Geçmişten birine rastlama şansının düşük olduğu, kasabanın boktan bir ucunda bir yağlama dükkânında çalışıyordum. Sudan ucuz bir maaş alarak annemle yaşamışım, iki yıllık şartlı tahliyemin bitmesini beklemiştim ve ardından Bozeman dışında bir iş aramaya başlamışım.

Sahneye Draven'la Clifton Forge Tamirhanesi girmişti ve boğulmadan önce Bozeman'dan defolup gitmiştim.

"Onlardan asla özür dilemedim," diye itiraf ettim. "Shannon'ın ebeveynlerinden."

"Henüz çok geç değil. Belki onlara mektup yazarsın."

Hapishanedeki danışman da aynısını söylemişti. "Mektup yazmak sorumluluktan kaçmak gibi geliyor."

Hiddetleriyle burun buruna gelmeliydim, bir parça kâğıdın arkasına saklanmamalıydim. Karşılık verme şansı tanımadan kelimelerime tahammül etmek üzere onları yalnız bırakmamalıydim.

"Nerede yaşadıklarını biliyor musun?"

Başımla onayladım. "Bozeman'da."

Genevieve ağzını açtı ama bir şey söylemeden geri kapadı.

"Ne?"

Sessiz kaldı.

"Söyle."

"Hayır. Seni zorlamamaya çalışıyorum."

Belki de ihtiyacım olan buydu. Bana bu şekilde zaman tanıyordu. Bana sabır ve incelik gösteriyordu. Hiçbirini hak etmiyordum ancak dün gece söylediği şey tüm sabah aklımdan çıkmamıştı.

Sence bir gün, geçmiş kim olduğunu belirlemekten vazgeçecek mi?

Shannon'ın ölümünün suçluluk duygusu kalıcıydı. Tenimdeki dövme kadar benim bir parçamdı. Ancak suçlulukla yaşamak ve hayatımı kontrol etmesine izin vermek arasında bir fark vardı.

Yakın bir zamana kadar, uğruna yaşayacak pek bir şeyim yoktu. Suçluluk ve utanç, yatak partnerlerim hâline gelmişti. Şimdi, uyurken kalbimde sadece Genevieve’i istiyordum. Oraya tek başıma ulaşamazdım.

“Peki ya yapsaydın?” diye sordum. “Ya beni zorlasaydın?”

“O zaman seni onların evine götürür ve arabada beklerdim.”

Güçlkle yutkundum. “Tamam.”

“Tamam mı?”

Elimi bacağına koydum. “Tamam.”

Bozeman’a vardığımızda, ona annemin evinin yolunu tarif etmedim. Onun yerine bizi Shannon’ın ebeveynlerinin evine götürdüm.

“Sence hâlâ burada mı yaşıyorlar?” Sessiz bir mahallenin içinden geçerken Genevieve yavaşladı.

Önümüzdeki bloğun sonunda pas kırmızısı çatılı, iki katlı yeşil evi gördüm. “Evet.”

Evet, hâlâ burada yaşıyorlardı çünkü avluda tanıdık sarışın bir kafa, çiçeklikten ufak bir parça yabani ot çekmek için eğilmişti.

Kathy. Shannon’ın annesi.

“Buraya park et,” dedim ve Genevieve arabayı hızla kaldırımın kenarına çekerek bir ev öncesinde durdu. Shannon’ın babası Timothy elindekileri bir şeye silerek evden çıktığında, Kathy’yi işaret ettim. “Bunlar onlar.”

“Ebeveynleri mi?” diye sordu gözlüğünü çıkarırken.

Başımla onayladım, konuşamıyor ve gözlerimi alamıyordum. Kathy, Timothy’ye bakıp gülümsedi. Büyük veya çarpıcı bir gülümseme değildi ancak saftı. Yüzünde ufacık bir keder bile yoktu. Kathy hissettiğini dışa vururdu. Biliyordum çünkü Shannon da öyleydi. Aynı fütursuz gülümsemeyi ona da aktarmıştı.

Timothy Kathy'ye, kafasını arkaya atıp kahkaha atmasına sebep olacak bir şey söyledi. İkisi de güldü. Ardından yanına dizlerinin üzerine çöktü, kolunu omuzlarına doladı ve şakağına bir öpücük kondurmak için onu yakınına çekti.

Kathy bahçe eldivenleriyle yanağını okşadı. İz bulaşmış olmalıydı, Kathy yanağını temizlemeye çalışırken tekrar güldüler.

Gördüğüm sahne göğsümün ortasına bir darbe indirdi. Yok olması ihtimaline karşı göz kırpmaya cüret edemiyordum. “Onlar çok...”

“Mutlu gözüküyorlar.” Genevieve konuşmamı tamamladı.

Başımla onayladım, gözlerim gördüklerine inanmakta zorluk çekiyordu. Bu doğru olabilir miydi? Annesi nasıl gülümsüyordu? Babası nasıl gülümsüyordu? Hayatlarını mahvetmemiş miydim ben?

Belki de hepsi bir şovdu. Belki de perişan hâldelerdi ve birbirlerine karşı mutluymuş gibi davranıyorlardı. Sanırım bunu öğrenecektim.

Kemerimi çözdüm ve kapı kulpuna uzandım. Ancak kapıyı açamadan Genevieve'in kolu bana doğru fırladı.

“Yapma.” Dirseğimi kavradı.

“Ha?” Kapı kulpunu bıraktım.

“Gitme.”

“Ama sanmıştım ki-”

“Peşini bırakmışlar.” Elini indirip Kathy'yle Timothy'ye döndü. “Mutlu olmak için bir yol bulmuşlar ve ıstırabın üstesinden gelmişler. Bunu kapılarına götürme.”

Omuzlarım alçaldı. “Kapanış istiyorum, V.”

“Biliyorum, bebeğim ama bu özür onlar için mi? Yoksa kendin için mi?”

Cevabın ikincisi olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Genevieve'le ben, onların yabani otları ayıklamasını donmuş bir hâlde oturarak izledik. Uzun dakikalar geçerken ve onlar avludan nergislerle laleleri budayarak ilerlerken, bunun benim kapanışım olduğunu anladım.

Yaşayarak bana kapanışımı sunmuşlardı.

Geçen her bir an, paylaştıkları her bir gülümseme sahte gözüküyordu. Bu şov falan değildi. Kızlarını kaybetmişlerdi. Bebek torunlarını kaybetmişlerdi. Ancak işte burada, yaşıyorlardı.

Annem bir seferinde bana, Kaine'in Shannon'ın mezarını ziyaret ettiğinde bir miktar kapanış elde ettiğini söylemişti. Bunu denemiştim. İki kez. Her seferinde, geldiğimden daha kötü hissederek ayrılmıştım çünkü o gri mezar taşına bakarak onun asla dönmeyeceğini idrak ediyordum. Onu toprağa vermiştim.

Kapanış sağlaması için bir mezara ihtiyacım yoktu. Buna ihtiyacım vardı.

Yaşama.

"Peşini bırakmışlar," diye fısıldadım, Timothy bir çiçek koparıp karısına uzatıyordu.

O çiçek bir umuttu. Belki de yakın bir zamanda, ben de acımın peşini bırakır ve yanımdaki kadınla hayatımı yaşırdım.

Kemerimi taktım. "Eve gitmeye hazırım."

"Anneni görmeye mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Onu sonra arayıp bir bahane bulurum. Onu görmeye başka bir gün geliriz. Şu an, sadece eve gitmek istiyorum. Seninle."

"İyi misin?"

Kathy ve Timothy'ye son bir kez baktım. Kol kola, eve doğru yürüyorlardı. Gülümsemelerini hafızama kazıdım, ardından Genevieve'e döndüm.

Parlıyordu. Eğer kalbim onun nefesini kesiyorsa, o zaman onunki bana nefes almam için bir sebep sunuyordu. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu?

Hayır. Çünkü ona söylememiştim.

“Artık yalandan evli olmak istemiyorum.”

İrkildi. “Ah.”

“O yüzüğü gerçekten takmaya ne dersin?”

Kaşları birbirine yaklaştı. “Ben takmı-ne?”

“Seni hak etmiyorum.”

“Isaiah-”

“Bitirmeme izin ver.”

Ağzını kapadı ve başıyla onayladı.

“Seni hak etmiyorum, V ama seni bırakamam.” Eğer gitmek isterse ona engel olmazdım. Ancak giderse bir daha asla eskisi gibi olamazdım.

Genevieve’in gözleri doldu. “Ben de seni bırakmak istemiyorum.”

Yüzümde bir tebessüm yayıldı, bu onu daha da çok ağlattı. “O zaman, benim karım olmaya devam eder misin?”

Burnunu çekerken yanağındaki yaşları sildi. Ardından bana doğru eğildi ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurmak için gerindi. “Evet.”

24. Bölüm

Genevieve

“Sana daha iyi bir yüzük almak istiyorum.”

“Takmayacağım için para israfı olacakmış gibi görünüyor.”

Isaiah homurdandı. “V-”

“Benim yüzüğüm bu.” Parmağımı oynattım. “Başka bir tane-sini istemiyorum.”

Anlaşılmayan bir ses tonuyla başka bir şeyden daha yakındı ve masadaki dizüstü bilgisayara geri döndü. Ben eşyalarımı toplarken bir saatten fazladır Missoula’da bir daire araştırıyordu.

Bozeman’a yaptığımız yolculuğun üzerinden, Isaiah’yla ben *gerçekten* evli olduğumuzdan beri üç ay geçmişti. Bir gecede olmamıştı ancak bu üç ayda, ikimiz de huzurumuzu bulmaya başlamıştık.

Birlikte.

Hayatımız heyecan verici değildi. Isaiah’yla ben gün boyunca çalışıyorduk ve akşamlarımızı dairede geçiriyorduk. Bizim için macera, bir cumartesi akşamı yemek yemek için dışarı çıkmaktı.

Dehşet verici rüyalarından uyandığı geceler de oluyordu. Ebeveynlerimin kaybına ağladığım günler de oluyordu. Ancak birbirimize yaslanıyorduk. Güçlerimizi birleştiriyorduk. Ne de olsa, geçtiğimiz yıldan bu şekilde sağ çıkmıştık.

Artık bir değişim zamanı gelmişti.

Uzun bir münakaşadan sonra, Clifton Forge'tan ayrılmaya karar vermiştik.

Sağlam bir ayımı LSAT sınavına çalışmakla harcamıştım. Şükürler olsun, Denver'da çalışarak geçirdiğim zaman boşa gitmemiş, bilgileri hatırlayabilmişim. Sınava girip geçmişim ve artık Montana'daki tek hukuk fakültesinin müstakbel öğrencisiydim.

İki hafta içinde taşınıyorduk, dersler başlamadan önce Missoula'ya tam vaktinde varacaktık.

“Gel, şuna bir bak.” Isaiah elini dizüstü bilgisayarına bakmam için salladı.

Az önce bantlayıp kapattığım kutunun başından kalkarak masaya yürüdüm, omzunun üzerinden eğilip iki yatak odalı dairenin şartnamelerini ve fotoğraflarını taradım. “Bütçemizin biraz üstünde ama bulduğumuz diğer her şeyden çok daha güzel.”

“Burayı arayacağım. Belki bir yıllık kira sözleşmesi yaparsak kirayı elli dolar düşerler.”

Midem bir takla attı. “İstediğinin bu olduğuna emin misin?”

Başını kaldırıp bana baktı, bakışları yumuşadı. “Sen nereye gidersen, ben oraya giderim.”

“Peki.” Gülümseyip yanağını öptüm, ardından toplanmaya geri döndüm.

Bugün acilen ihtiyacım olmayacak her şeyi ortadan kaldırmaya çalışıyordum. Biz gittikten sonra Dash burayı kiraya

verme telaşında değildi fakat eşyalarımızın etrafta dağınık durmasını istemiyordum. Hepsini Missoula'ya götürebilene kadar kutuların çoğunluğunu burada bırakacaktık.

Odada etrafıma bakındım, güvenli limanım hâline gelen alanı inceledim. "Burayı özleyeceğim."

Isaiah ayağa kalkıp yanıma geldi, kollarını arkamdan bana doladı. Sonra kulağıma fısıldamak için eğildi. "Ben de."

"Burayı seveceğimi düşünmemiştim." Sadece daireyi değil, bu kasabayı da. Clifton Forge evimdi. Denver'a dönmek uzun süredir ortalıkta görünmeyen bir düşünceydi.

"Geri döneceğiz," diye söz verdi.

"Evet, döneceğiz."

Jim, beni LSAT sınavıma çalışmam için cesaretlendirmişti. En sonunda bunu gerçekleştirmemi sağlamak için beni zorlayan kişi oydu. Jim ve Isaiah, benim kişisel amigo grubumun eş başkanları olmuştu.

Jim, isteyken çalışmak için zaman ayırmama ısrar etmişti ve sorum olduğunda yardımcı olmuştu. Sanırım puanım için benden çok o heyecanlanmıştı. O üç hafta boyunca beklemek ikimiz için de sinir bozucu olmuştu fakat iyi puan almama pek fazla şaşırmamıştı. Isaiah da aynı şekilde.

Hukuk fakültesine başvurmuştum ve hızlıca kabul almıştım. E-postayı aldığımız gün, Isaiah iş aramaya başlamıştı.

Taşınmamızın tek kötü tarafı Isaiah'nın tamirhaneden ayrılacak olmasıydı.

Geçtiğimiz üç ayda, kişisel araba tadilatlarına daha fazla dahil olumuştum. Çocukların yanında çalışmayı ve eski bir şeyi yeniden yeni yapmayı seviyordu. Bu işin sanatını seviyordu.

Kaine'in mobilya parçalarına karşı beslediği sanatsal kabiliyetin bir kısmını, Isaiah arabalar için besliyordu. İşteki yoğun bir günün ardından beni enerjik bir şekilde karşılıyordu, yorgun değildi. Yüzünde küçük bir tebessüm oluyordu.

Gülüşü günümün en güzel kısmıydı.

Gecemin en güzel kısmı yanında uyuyakalmaktı.

“Şu kutulardan birkaçını bitirsem iyi olacak.” İç çektim. “Bryce bugün gazeteyle birlikte uğrayacağından bahsetmişti. Ondan sonra verimli çalışacağımdan şüphe ediyorum.”

Isaiah beni daha sıkı tuttu. “Yazısı için ona onay vermene sevindim.”

“Zamanı geldi.”

Bugün Bryce, *Clifton Forge Tribune*'ün pazar nüshasında anem için anma yazısını paylaşmıştı. Hazırlanması bir yıl almıştı, sonunda ona basması için yeşil ışık vermiştim.

Karnım bir takla ve ardından bir parende attı. “Neden gergin olduğumu bilmiyorum. Çoktan okudum.”

“Bu bir son. Bununla ilgili endişeli olmanda sorun yok.”

Tüm sabah boğazımda olan minik yumru yavaşça büyüyordu. “Ben sadece şeyi dilerdim...” *Çok fazla şeyi.*

En önce, bir anma yazısına ihtiyaç olmamasını dilerdim. Tin Gypsyler ya da Arrowhead Warriorlar gibi şeyler olmamasını dilerdim. Bu sabah toplanmak yerine, lokantada oturup Draven'la-babamla kahvaltı etmeyi dilerdim. Ondan hâlâ babam olarak bahsetmeye alışmamıştım, zihnimde bile.

Tüm bunları dileyip yine de Isaiah'yı bulmuş olmayı dilerdim. Evrenin bizi belki de her ne olursa olsun kesişen yollara koyacağını ve eninde sonunda birbirimizi bulacağımızı düşünmeyi seviyordum.

Annemin katili ve bizi kaçıran adam dışarıda serbestçe dola-
nıyorken Clifton Forge'tan ayrılmak içime sinmiyordu. Ancak
hayatlarımıza devam etmek dışında yapılabilecek hiçbir şey
yoktu.

Cevaplara sahip değildik.

Sahip olacağımızdan da şüpheliydim.

“Neye yardım edebilirim?” diye sordu Isaiah beni bırakırken.

“Hiçbir şeye. İhtiyacım olmayacak kıyafetleri topluyorum
sadece.” Elbiselerimin büyük çoğunluğu tekrar çalışma zama-
nım gelene kadar depoda olacaktı.

Denver'daki apartman dairemi satarak elde ettiğim parayla,
hukuk fakültesi boyunca Isaiah'yla benim geçimimizi sürdüre-
cek yeterli paramız olacaktı. Bir iş bulacaktı -umuyordum- ve
maaşı market alışverişlerimizi karşılayacaktı. Birikim hesabım,
Dash için çalışarak biriktirdikleriyle birleşince kirayı karşılaya-
caktı. Eğer mecbur kalırsam, bir kahve dükkânında veya başka
bir yerde yarı zamanlı işe girecektim. Ancak en azından ilk yıl,
sadece okula odaklanmamı planlıyorduk.

“İş bulma hizmetlerinde yeni bir şey çıkmış mı diye bakaca-
ğım.”

“Tamam, bebeğim.” Çenemi kaldırarak bir öpücük talep et-
tim.

Isaiah beni nadiren reddediyordu. Dudakları dudaklarıma
değdi ve omurgamdan aşağı tanıdık bir ürperti yayıldı. Derin-
leştirmek için dudaklarımı bastırdım ancak dili alt dudağıma
kaydığmda, dışarıdan bir araba kapısının çarpılma sesi duyuldu.

Bryce gelmişti.

Somurtarak topuklarımın üzerine indim, ardından kapıyı aç-
mak için Isaiah'nın yanından geçtim.

“Hey,” dedi Bryce, merdivenleri çıkarken gazete elindeydi. Babası Lane, arabadaki koltuğundan bana el salladı.

Hâlâ pek fazla yere tek başına gitmiyordu. Ben de gitmiyordum.

“Selam.” Merdiven sahanlığına ulaştığında Bryce’a sarıldım, sonra onu içeri götürdüm. Kanepeye oturduk ve gazeteyi uzattı. Ön sayfada beni annemin gülüşü karşıladı. O gülüşün içerisinde kendimi kaybettim. Yaşlar gözlerime akın ederken fotoğrafla kelimeleri bulanıklaştırıyordu.

“Ah, Genevieve.” Bryce kolunu omuzlarıma doladı. “Üzgünüm.”

“Sorun değil.” Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirdim. “Sadece onu özlüyorum.”

Anneme duyduğum öfke bir anı hâline gelmişti. Zaman ve sevgi dargınlığımı alıp götürmüştü.

Belki de Isaiah’ya âşık olduğumdan, annemin Draven’a karşı nasıl hissetmiş olduğunu anlıyordum. Onu sevmiştii. Bir hata yapmıştı ve bunu telafi etmek için elinden geleni yapmıştı. Eğer öldürölmeseydi, bana bir gün ondan bahsededeceğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

Makaleyi taradım, daha önce okuduğum kelimeleri okudum. Bryce bana taslağını geçen hafta postalamıştı. Onları soluk gri bir gazetede siyah beyaz renklerde görmek, bilgisayar ekranında olduğundan daha fazla içime işlenmesine sebep olmuştu. Yazıyı elimde tutmak, sayfanın sonunda annemin damla çikolatalı kurabiyesinin tarifini görmek her şeyi çok gerçek hissettirmişti.

Annem gitmişti. Bir yıldan fazladır yoktu.

Bu gazete gibi şeylere, topladığım fotoğraflara tutunacaktım ve böylece bir zamanlar olduğu sevgi dolu, neşeli kadını asla unutmayacaktım.

Parmaklarım sayfanın üzerinde gezindi. *Seni seviyorum, anne.*

Bryce'a hüzünle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Yazmama izin verdiğin için ben teşekkür ederim."

"Senin yazmana sevindim."

Bana daha sıkı sarıldı. "Ben de. Sadece, keşke bunu ona yapan adamı bulabilseydik."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Dağdaki günün üzerinden neredeyse bir yıl geçtiğine inanabiliyor musun?"

"Yarın bir yıl olacak. Bazen daha dünmüş gibi hissettiriyor. Diğer günlerdeyse, sanki hiç gerçekleşmemiş gibi."

"Aynen öyle." Bryce ellerini yumruk yaptı. "Ondan nefret ediyorum. Bundan paçayı sıyrmasından nefret ediyorum."

"Belki de o dağda kaybolmuştur ve bir ayı bağırsaklarını çıkarmıştır."

Kahkaha attı. "Bu teoriye bayıldım."

Tüm sene boyunca, bizi kaçıran adamdan hiçbir iz bulunmamıştı. Sıkıntılarımız, artık Clifton Forge'tan uzak duran Warriorlardan kaynaklanmıştı. Bunun tek istisnası, Jeremiah'nın Presley'yi görmeye geldiği nadir hafta sonlarıydı. Aylardır, onu sadece bir elin parmağı kadar ziyaret etmeye gelmişti. O zamanlarda bile, kasabada yamasını giymiyordu ve çoğunlukla evine yakın civarlarda bulunuyordu.

"O zaman, sorun yok mu?" diye sordu Bryce, başıyla gazeteyi işaret etti.

"Mükemmel."

Dizimi sıvazladı, ardından ayağa kalktı. "Eve gitsem iyi olur. Dash, Xander'la birlikte ve babamın benimle olduğunu bilmesine rağmen, uzun süre ortalıklarda gözükmezsem geriliyor."

Dash her zaman olduğu gibi korumacıydı. Geçen sene olanlara bakıldığında, onu suçlamıyordum. Isaiah da öyleydi ve etrafımda gezinmesine baş kaldırmaktansa, bu durumu kabullenmiştim. Bryce da kabullenmişti.

Son bir sarılmanın ardından kapıdan çıktı. Isaiah içeri girmeden önce, merdivenlerin başında Bryce'ın arabaya bindiğinden emin olmak için bekçilik yaptı.

“İyi misin?” diye sordu beni kollarına çekerken.

“Hayır ama olacağım.” Daha fazla akmaya hazırlanan göz yaşlarımın tehdidine karşı burnumu çektim. “Bir dakikalığına bana sarılır mısın?”

“Sormana gerek yok.”

Gözlerimi kapattığımda, kucağında rahatlamayı buldum. Isaiah umabileceğimden daha fazlasıydı. Kalbimdi. Kurtarıcımdı. “Ben-”

Kelimeler, her zamanki gibi boğazımda sıkışıp kaldı.

Gerçek bir evlilikte üç ay geçirmiştik ve ben “*seni seviyorum*” diyecek cesareti bulamamıştım.

Isaiah'ya olan aşkıma şüphe yoktu ve onun da beni sevdiğinden epeyce emindim. O hâlde, neden şu kelimeleri söyleyemiyordum? Neden ona söyleyemiyordum? Neyi bekliyordum?

Tekrar denemek için ağzımı açtım ama dudaklarımdan hiçbir şey dökülmedi. O yüzden, ayrılma ve toplanmaya dönme vakti gelene kadar ona daha da sıkı sarılıp sessiz anımızın tadını çıkardım.

Isaiah, iş aramaya devam etmek için dizüstü bilgisayarının ardında işe koyuldu. Şu ana kadar, başvurduğu her yerden reddedilmişti. Çoğu insan için sabıka kaydını aşmak zordu. Onu

veya iyi kalbini tanımıyorlardı. Ellerindeki tek şey, çevrimiçi bir başvuru formunda *suçlu* kelimesinin yanındaki işaret kutucuğuydu.

Bir şey bulacaktı. Zaman alacaktı ancak eninde sonunda geçmiş hakkında endişelenmeyen bir işveren bulacaktı. Dash, Missoula'daki birkaç tamirhaneyi aramıştı ve biz de Dash Slater'dan gelen parlak bir yönlendirmenin Isaiah'nın birkaç yıl çalışabileceği bir iş için önünü açacağını umuyorduk.

Biz geri dönene kadar.

Dash çoktan döndüğümüzde Isaiah'nın işinin hazır olacağı sözünü vermişti.

Sonraki bir saati toplanarak ve organize ederek geçirdim. Neredeyse öğle yemeği vakti gelmişti; dışarıda bir araba kapısının çarpma sesi duyulduğunda karnım guruldadı. Aslında, iki araba kapısı.

Isaiah omzunun üzerinden kapıya baktı. "Bugün başka birisi gelecek miydi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Kendimi yerden kaldırıp onunla kapı önünde buluştum.

İki polis memuru merdivenleri çıktığı anda kapıyı açtı.

Midem ağzıma geldi.

Isaiah'nın omurgası düzleşti ve arkasına uzanarak elimi aradı. Var gücümle elini kavradım.

"Tünaydın," dedi bir memur, gözlüğünü yüzünden yukarı kaydırды. Diğer merdivenlerin birkaç basamak aşağısında durarak ortağının konuşmayı yapmasına izin verdi.

"Merhaba." Isaiah'nın kavrayışı o kadar kuvvetliydi ki canım yanıyordu. Omuzları sıkıca gerilmişti. Nefesini öfkeyle, sık bir şekilde veriyordu. Kendisini kaybetmek üzereydi.

“Size nasıl yardımcı olabiliriz?” Isaiah’nın yanına bir adım atarak kapı girişini doldurabilmemiz için onu ittirdim.

“Siz Genevieve Reynolds mısınız?”

Yutkundum. “Evet.”

“Hanımefendi, size polis merkezinde birkaç soru sormamız gerekiyor.”

Bana mı? Aman Tanrım. Bu, Isaiah hakkında değildi. Benim hakkımdaydı. Bunun iyi mi, yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim. Kalbim ağzımda atarken sesimi sakın ve masum tutmak için mücadele ediyordum. “Ne hakkında?”

“Sadece birkaç soru,” diye memur yanıtladı.

“Ne hakkında?” diye tekrarladım.

“Üzgünüm, hanımefendi. Bunu burada tartışamayız. Lütfen bizimle gelir misiniz?”

Bir yanımda itiraz etmek istiyordu. Bir yetki belgesiyle gelmemişlerdi. Ancak itiraz edersem, gidip o belgeyle yeniden geleceklerdi. Belki de iş birliği yapmak soruları Isaiah yerine bana yönlendirmeleri için en iyi yoldu.

“Tutuklanıyor muyum?”

“Şu an için değil.”

Şu an için değil mi? Boğazım kurudu. Nasıl bilebilirlerdi? Bu mümkün değildi, değil mi? Belki de bu, Draven’in sahte intiharıyla ilgiliydi. Belki de suikasttan şüpheleniyorlardı.

“Sizinle gelirim, kendi aracım ile gidebilir miyim?”

Memur başıyla onayladı. “Tabii, hanımefendi.”

Güçlkle yutkundum. “Lütfen bana bir dakika verin.”

Daireye girdim, Isaiah’yı da yanımda sürüklüyordum. Kapı kapandığında, derin bir nefes aldım. Zihnim deli gibi dönüyordu ve bir şeylere odaklanmak neredeyse imkânsızdı. Bu hissi üze-

rimden atıp çantamı almak için mutfığa gittim. Sonra ön kapıda bıraktığım terlikleri giydim.

“V, gitme.”

“Zorundayım. Hayır dersem yine gelecekler.” Ayrıca dikkati Isaiah yerine kendi üzerimde tutmayı daha çok tercih ederdim.

“Ama-”

“Hiçbir şey söylemeyeceğim. İnan bana. Biraz iş birliği kurmak daha iyidir. Kafayı yemeden önce ne istediklerimi öğrene-
lim.” Çok geçti. Çoktan kafayı yiyordum.

“Bu hoşuma gitmiyor.”

Paniklemiş bakışlarıyla buluştum. “Benim de. Sence onlar... biliyor mu?”

“Belki.” Alnı kırıştı. “Ben gitmeliyim. Gitmesi gereken kişi benim.”

“Hayır.” Ona doğru koşup kollarımı vücudunun etrafına sardım. “Beni istiyorlar. Gidip ne olduğunu öğreneceğim. Belki de Draven hakkındadır. Belki de aslında kendisini öldürmediğini biliyorlar. Ama sen gidemezsin. Bir şeyin yanlış olduğunu anlarlar. Eğer ben gitmezsem, reddedersem, bu beni suçlu gösterir.”

Beni o kadar sıkı sardı ki nefes alamadım. Sonra kapıya yürümek için beni bıraktı, kapıyı hızla açarak iki memurun da bana polis merkezine kadar eşlik etmeye hazır olduğunu gördü.

Omzumun üzerinden Isaiah’ya bir bakış attım, ardından memurlara başımı salladım ve onları merdivenden aşağı takip ettim.

Arkamda, Isaiah yalınayak beni takip ediyordu.

Tanrım, neler oluyordu? Neden bana söylemiyorlardı? Suç oluşturan bir şey olmalıydı. Tutuklanmıyordum fakat şüpheli bir kişiydim. Birkaç sıradan soru soracak olsalardı bana evde sorabilirlerdi, beni polis merkezine *davet* etmezlerdi.

Kalbim ağızımdaydı, nabzım dört nala koşuyordu. Son basamaktan indiğimizde polis arabasının benim arabamın arkasına park edildiğini ve onun geçiş yolunu tıkadığını gördüm.

Polis memurları beni çevreleyerek arabama doğru yürüttüler.

Tutuklanmıyordum ancak bu kesinlikle tutuklanıyormuşum gibi hissettiriyordu.

“Bekle,” diye seslendi Isaiah. O buraya doğru yürürken arkamı döndüm. Yüzümü avuçlarının arasına aldığı anda, beni yavaşça ve nazikçe öperken polisleri umursamadı. “Seni seviyorum.”

İşte buradaydı. Bu kelimeleri duymaya en çok ihtiyacım olduğu andaydık ve bana bunu bahşetmişti. “Ben de seni seviyorum.”

Alnını alnıma yasladı.

“Jim’i ara,” diye fısıldadım.

“Tamam,” diye fısıldadı. “Güçlü dur.”

Onu güvende tutmak için mi? Endişelenmesine gerek yoktu.

“Duracağım.”

25. Bölüm

Genevieve

“**M**erhaba, Genevieve. Ben Marcus Wagner, Clifton Forge polis şefiyim.” Sorgu odasına doğru adım atarak kapıyı arkasından nazikçe kapattı. Ardından oturduğum masaya gelip elini uzattı. “Sonunda tanıştığımıza sevindim.”

“Ben de.” Elini sıktım.

Karşımdaki metal sandalyeye oturdu. Aramızdaki masa genişti, ayağa kalkmadan ona uzanıp dokunamayacağım kadar büyüktü. “Beklettiğim için üzgünüm.”

Neredeyse bir saattir buradaydım, bu renksiz odada tek başıma oturuyordum. Bana buraya kadar eşlik eden memurlar bana tek kullanımlık bir kâğıt bardakta su verdikten sonra yok olmuşlardı.

“Bu ne hakkında?” diye sordum.

“Senin için birkaç sorum var.” Bana nazikçe gülümsedi. “Eğer sakıncası yoksa.”

Evet, tabii ki sakıncası vardı. “Asla.”

Tüm bu olanlar tamamen yanlış geliyordu ve bu sandalyede Isaiah’nın değil, benim oturmamı istemekten başka kalmam için hiçbir neden yoktu.

Lanet olsun, merak etmiştim.

Bir sorgu odasında bulunmak asla iyi bir fikir değildi, özellikle de yanımda Jim yokken ancak bilgi istiyordum. Neden buradaydım? Neden burada olduğumu öğrenmenin en hızlı yolu ayak uydurmaktı.

Şef Wagner’a masumca gülümsedim ve bardağımdan bir yudum aldım.

Şefle daha önce tanışmamıştım fakat annemin vefatından sonra, Draven’a aldığı canın bedelini ödetmeye kararlıyken telefonda konuşmuştuk.

Ah, her şey nasıl da değişmişti.

Telefon konuşmalarımız esnasında, Şef Wagner ona Marcus diye hitap etmemi söylemişti. Konuşmaya ihtiyacım olursa diye bana kişisel telefon numarasını vermişti. Draven’ın işlediği suçun cezasını çekeceğine dair bana defalarca teminatta bulunmuştu. Marcus’ın adalet gereksinimi benimki kadar güçlü görünüyordu.

Bu özelliğini sevmiştim. Ayrıca sesinin beni her zaman yatıştırmasını da sevmiştim. Derin, yoğun bir ses tınısı vardı ve artık bu sesi bir yüze yerleştirebildiğim için zihnimdeki görüntüye uyuyordu. İri bir adamdı, cüsseli ve uzundu, geniş bir göğsüyle her yumruğa dayanabilecek bir karnı vardı.

Görünüşe göre, Marcus formda kalmıştı. Muhtemelen ellilerin sonunda ya da altmışların başındaydı ama kendisini salma-

mıştı. Bir bakıma, bana Draven'ı anımsatıyordu. Aynı endamla özgüvene sahiplerdi. Muhtemelen aynı yaşlardı. Marcus yakışıklıydı; şakaklarındaki ve kalın kaşlarındaki grihik cazibesine katkıda bulunuyordu.

Üst dudağını gölgede bırakan geniş, kalın bir bıyığı vardı. Düzgünce taranmıştı ama ifadesini okumayı güçleştirecek kadar yüzünü kaplıyordu. O şeyin altında somurtabilirdi ve biri onun gülümsediğini sanabilirdi.

Marcus yüzümü inceledi fakat bakışı gözdağı vermek istermiş gibi değildi, daha çok meraklıydı. Neredeyse... hassastı. Hiç sinirli veya gardını almış gibi durmuyordu.

Kahretsin. Yoksa her şeyi yanlış mı yorumlamıştım?

“Evime gelen memurlar bana bunun neyle ilgili olduğunu söylemediler. Bana yardım etmek ister misin? Çünkü bir pazar günü neden polis merkezine gelmem gerektiğiyle ilgili kafam bayağı karıştı.”

“Üzgünüm.” İç çekti. “Bugün o ikisi devriye görevindeler. Ben geç kalıyordum, yoksa kendim uğrardım. Sadece buraya gelmeni rica etmelerini istedim. Umarım kibar davranmışlardır.”

“Evet.” Başımla onayladım. “Oldukça.”

Marcus beni incelemeye devam etti ve tuhaf bir sessizlik odaya gizlice sokuldu. Uzadıkça uzadı, ta ki kalbim kulaklarımda gümbürdeyene ve avuç içlerim terlemeye başlayana kadar. Ne istiyordu? Neden konuşmuyordu? Neden sadece bana bakıyordu? Yüzündeki ifadesiyle ilgili bir şey, kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

İtirafı bu şekilde mi elde ediyordu? Birine içindekileri dökmesini sağlayacak kadar uzun süre bakarak mı?

Neye bakıyorsun? Ne istiyorsun? Zihnimde soruları bağınıyordum. Bu, Tucker Talbot ve onun motorcu çetesinin karşısında oturmaktan daha kötüydü.

Sessizliği ben bozdum. “Soruların vardı?”

Marcus gözlerini kırptı, bakışları bir anlığına masaya indi. “Bedelini bu şekilde ödeyeceğini ummamıştım. Kendi canını aldı.”

Draven. Bu Draven hakkındaydı, kulübe hakkında değildi. Hava ciğerlerime doluştu.

Kaçırıldığımdan beri Marcus’la konuşmamıştım. Neden konuşacaktım ki? Sıkı bir şekilde Clifton Forge Tamirhanesi saf-larına çekilmiştim. Ben babam hakkında bilgiler edinirken, masumluluğunu kanıtlamak üzerinde çalışırken şef, annemin cinayeti suçundan Draven’ı cezalandırmak için adliyede kalmıştı.

Draven -babam- bir korkak değildi.

Hayatımı kurtarmıştı. Isaiah’nın ve Dash’in de.

Ancak bunu şefe söyleyemezdim, değil mi? Duymazdan gel-nirdi. Marcus, Draven’m suçlu olduğunu düşünüyordu. Haklıydı da. Draven’in parmak izlerine sahip bir cinayet silahına sahip-lerdi. Suç mahalinde Draven’in bulunduğu bilgisine sahiplerdi.

Marcus işini yapmıştı. Kanıt bulmuştu ve şüphelisini tutuklamıştı.

“Bildiğin üzere, o benim babam.”

Marcus başıyla onayladı. “Biliyorum.”

Herkes biliyordu. Burası küçük bir kasabaydı ve bir kurba-nın kızının katil olduğu iddia edilen kişiyle ilişkisi ağızda sakız olmuştu. Buna pozitif babalık testi de eklendiğinde, ağız sulan-dıran bir başlık hâline gelmiştim. Şansıma, tamirhaneye pek bir şey ulaşmamıştı. Ancak şefin masasına ulaştığından emindim.

Duruşmada beni aradığından emindim fakat Jim uzak durmamın en iyisi olacağını düşünmüştü. Marcus muhtemelen lokantadaki pazar kahvaltılarımı da duymuştu.

Jim aslında Draven’a sempati kazandıracağını umarak, Draven’la olan ilişkimi karar duruşmasında kullanmayı planlamıştı.

Bryce bana Marcus’ın kasabada saygı ve hürmet gösterilen biri olduğunu söylemişti. Tin Gypsyler dağıldıktan sonra, suç oranı neredeyse sıfıra düşmüştü ve pek çok insan huzurlu toplumları için şefi takdir etmişti. Polis teşkilatını sağlam ve dürüst bir tutumla yöneten mükemmel bir dedektif olması gerekiyordu.

O zaman neden bıçağı soruşturmamıştı? Bryce, annemin vefatından kısa bir süre sonra Draven’in silahının çalınmış olabileceğini iddia eden bir yazı yayımlamıştı. Görmezden mi gelmişti? Belki de soruşturmuştu ama ortada bulunacak hiçbir şey yoktu.

Şaşırmamıştım, biz de hiçbir şey bulamamıştık.

“Neden buradayım?” diye sordum. Neden şimdi? Babamın vefatı aylar önceydi. Tartışacak ne vardı ki?

“Draven anneni öldürdü.” İfadesi, ses tonu zehir doluydu.

“Bunun doğru olduğuna inanmıyorum.”

Tartışma bitmiştir. Sadakatim sonsuza kadar Draven’a olacaktı. Evet, o bir suçluydu. Şefle anlaşılamadığına şüphe yoktu. Ancak bana kalırsa, Draven konusu rafa kaldırılmıştı.

Marcus’ın çenesi kasıldı. Odanın havası değişti. Bakışları sertleşirken gerginlik geri döndü. Sandalyesinde kaydı, cebinden bir torba çıkarırken bacakları beton zeminde sürtündü.

Onu aramızdaki masaya koyduğunda, oda etrafımda dönme-ye başladı.

Annemin kolyesi şeffaf, plastik torbaya sarılı hâlde yatıyordu. Bu, vefatından beri aradığım kolyeydi. Hem eyaletteki dü-

zinelerce tefeciye hem de Clifton Forge'takilere detaylıca tarif ettiğim kolyeydi.

Bunu nasıl bulabilirdi? Vefat ettiğinde bunu mu takıyordu? O korkunç sabahtan kalan her şey; cüzdanı, moteldeki valizi, hatta diş fırçası bile, polis soruşturmanın bir parçası olmadığına karar verdikten sonra bana iade edilmişti.

Kolye bir kanıt mıydı? Eğer öyleyse, neden duruşma materyallerine dahil edilmemişti? Geçen ay Jim, Draven'm dava dosyasının üzerinden geçmeme izin vermişti. Bunu ondan ben istemiştim. Gerçekten, yalvarmıştım. Bu kapanış parçasına ihtiyacım vardı. Kolyenin *hiç* sözü edilmemişti.

“Bunu tanıdın mı?” diye sordu Marcus, cevabı biliyor olmasına rağmen. Kocaman olmuş gözlerimle verdiğim tepkiyi saklamaya çalışmamıştım bile.

“Evet. Annemindi.”

Narin altın zincir plastiğin altında ışıldamıyordu. Donuktu ve siyahla kaplanmıştı. Kuzey Yıldızı kolye ucunun ortasındaki kristalin tabanın etrafında kir ve pislikten bir halka vardı, sanki birisi taşın sadece büyük kısmını temizlemiş gibiydi. Sadece ortası, tepedeki floresan lambadan gelen ışığın bir parçasını yakalayabilecek kadar temizdi.

“Geçtiğimiz yaz dağdaki kulübede o adamın yanarak öldüğü zamanı hatırlıyor musun?”

Marcus'ın sorusunu algılamam bir anımı aldı. Sonra içimdeki batış hissi beni neredeyse yere seriyordu.

Bu babam veya annemin cinayetiyle ilgili değildi.

Bu kulübeyle ilgiliydi.

Konu her zaman dönüp dolaşıp o lanet kulübeye geliyordu.

“Ah, evet. Sanırım. Ben buraya taşınmadan kısa bir süre önce olmuştu.” Gözlerimi annemin kolyesinde sabit bir biçimde tutarken var gücümle sesimi titremekten alıkoyuyordum. Zangırdayan parmaklarımı bacaklarımın altına sıkıştırdım.

Bir sene önce, tutuklanırsam ne diyeceğimin provasını yaparak sayısız saat geçirmiştım. Duşta ya da işe giderken tekrar tekrar çalışmıştım.

Hiçbir şey olmamıştı. Rehavete kapılmıştım. O çalışılmış replikler şimdi neredeydi? Sahte sürpriz neredeydi?

Marcus plastik torbaya dokundu, onu masanın kendi tarafına doğru çekti. Onu kapıp geri kaçırmak istiyordum çünkü *lanet olsun*, o kolye benim olmalıydı. “O yangın, neredeyse bir yıldır çözülememiş bir davaydı. Müfettişler kundaklama olduğuna karar verdiler ama biz bir iz bulamadık.”

“Peki.” Başımla onayladım.

“Kulübede kurbanla ilişkilendirdiğimiz bazı şeyler vardı. Bu kolyenin de onun olduğunu sanmıştık ama meğerse...”

Göz göze gelebilmek için gözlerimi yukarı kaldırmaya zorladım. “Değilmiş.”

Annemin kolyesi nasıl o kulübeye gidebilmişti? Onu o gece takmıyordum. Taksam hatırlardım.

Uyurken takı takmıyordum. Tek istisna, evlilik yüzüğümdü. Kaçırıldığım gece pijamalarımı giymiştım, yüzümü yıkamış ve dişlerimi fırçalamıştım, yatmaya hazırdım. Ayrıca, annem hiçbir zaman bu kolyesini bana vermemişti.

Onu en son, tarihini hatırlamadığım bir zamanda Denver’da ödünç almıştım. Annem, üniversitedeyken biriyle çıktığım üçüncü randevu için bana ödünç vermişti. O randevu berbat geçmişti çünkü adam ucuz bir pizza büfesine sadece yirmi dolar

ödemiş, bunun seks için yeterli olduğunu düşünmüştü. Onu reddettiğimde, oflayıp puflayarak, “*Bir daha benden haber almayı bekleme,*” demişti.

Ertesi akşam annem beni doğru düzgün bir pizzayla anne-kız randevusuna çıkarmıştı ve ona kolyeyi geri vermiştim. Kötü şans getirdiğiyle ilgili onunla alay etmiştim.

Bu kolyeyi en son o zaman takmıştım, bundan emindim.

Onu geri vermiştim.

“Oraya nasıl gittiğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Marcus.

“Hayır.” *Kahretsin.* Jim’i aramalıydım. Çenemi kapayıp Jim’i aramam gerekiyordu. Ancak Marcus bunun annemin kolyesi olduğunu nereden biliyordu?

Omurgam karıncalandı. Bu yüzden buradaydım, değil mi? Bu kolyenin anneme ait olduğunu biliyordu ve sorgulamak için beni buraya getirtmişti. Bu durum, benim kulübede olduğumu bildiği anlamına mı geliyordu?

Yoksa beni köşeye sıkıştıracak kısa ve yönlendirici sorular sormak için gelmeden önce bir saat boyunca beni bu odada bekletmek bir taktik miydi? Konuşmamızı geri sardım, her kelimeyi tekrar oynatarak dikkatlice ölçtüm.

Eğer Marcus bu kolyenin annemin olduğunu bilmeseydi bile, ona söyledim.

Marcus Wagner benim dostum değildi. Şef benim tarafımda değildi.

Bu da konuşmakla işimin bittiği anlamına geliyordu.

Neredeyse.

“Anneme ait olduğunu nereden biliyordun?”

Bakışlarını kaçırmadı, cevap vermekte tereddüt ediyordu. Beni değerlendiriormuş gibiydi, sanki onu düşman olarak gördüğümü biliyordu. “Gazetede bir fotoğraftan.”

Siktir. Bugünün gazetesinde Bryce’ın bastığı fotoğraflardan biri annemin bu kolyeyi taktığı bir fotoğraftı.

Buradaydım çünkü Marcus o kulübe yangınına dair yeni bir ipucu bulmuştu. Hızlı davrandığı kesindi. Gazete çikalı yirmi dört saat bile olmamıştı.

Birisi o kolyeyi yerleştirmişti. O yangınla cinayeti benim üstüme yıkmak isteyecek birisi. Muhtemelen annemi öldüren ve benimle Bryce’ı kaçıran adamla aynı adamdı.

Babamı öldüren adam veya adamlarla aynı kişiler.

Warriorlar.

“Kredi kartı kayıtlarına göre, o kulübenin yanıp kül olduğu gün Montana’daydın. Bir gece öncesinde Bozeman’dan gelmişsin.”

Hava ciğerlerimi terk etti. Başımla onayladım.

“Neden?”

Karton bardaktaki sudan bir yudum aldım. Suyu ihtiyacım olduğu imajını mı çiziyordum? Sadece suçlu insanlar mı bu küçük kâğıt bardaklardan içiyordu? Suyu zorla içtim. “Annemin mezarını görmeye gelmiştim. Henüz hiç yanına gitmemiştim.”

“Peki gittin mi?”

Hayır. Kaçırılıp bir kamyonetin arkasına atılmışım.

Ancak Marcus’a kaçırılmadan bahsedemezdim. Polise gitmememin bir sebebi vardı ve o sebep kocamdı.

“Genevieve?” Cevap vermediğimde Marcus hatırlatma geçti.

“Suçlanıyor muyum?”

Dudakları sıkı bir çizgi hâlini aldı. Bıyığı bile rahatsızlığını saklayamıyordu. “Hayır.”

“O zaman gitmek istiyorum.” Sandalyemi geriye ittirdim ve ayağa kalktım. “Avukatım olmadan rahat konuşamıyorum.”

Tahminimce, bir ya da iki güne kundaklama ve cinayet soruşturmasının birincil şüphelisi olarak bu sandalyeye geri dönecektim.

Hukuk fakültesi beklemek zorunda kalacaktı.

Sıkıntıları bitmekten çok uzaktaydı.

Marcus da kolyeyi alarak ayağa kalktı. Kapıyı açıp beni koridora yönlendirirken torba cebine geri döndü.

Ortak alan boyunca yürürken etraf adımlarımız dışında sessizdi. Geldiğimde olduğu gibi her masa boştu. Buradaki diğer tek kişi ön tarafta görevlendirilmiş memurdu.

“Sessiz bir gün. Pazar günleri çalışır mısın?” Bu bir polis şefinin kaçınması gereken bir şey değil miydi?

“Normalde, hayır ama bugün bir istisna.”

O fotoğrafı bulmak ona da sürpriz olmuştu.

Marcus çıkışa açılan kapıya uzandı. Benim için açık tutarak başıyla bana veda etti.

Sonrasında özgürdüm. Ön kapıdan doğruca çıkabilirdim. Peki neden bunun hepsi bir tuzakmış gibi hissediyordum? Her an şefin beni geri çağıracağından ve bir daha asla özgür olamayacağımı söyleyeceğinden emindim.

Adımlarımı hızlandırdım, daha dıştaki kapıyı iterek parlak gün ışığına kavuştum. Gözlerim aydınlığa alışır alışmaz, en çok ihtiyacım olan insanı gördüm.

“Buradasın.” Isaiah’nın kollarına koştum.

“Jim’le telefonda konuşmayı bıraktığımdan beri buradayım.”
Kaldırımın aşağısında durup telefonla konuşan Jim’i işaret etti.

Jim beni gördü ve bir parmağını kaldırdı.

Isaiah’nın kokusunu içime çektim. Güneşte duruyordu, siyah giyinmişti. Tişörtünün temiz kumaş kokusunun altında hafif bir ter vardı. Tek bir iç çekişle kalp ritmim yavaşlamıştı.

“İyi misin?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Pek değil.”

Jim aceleyle bu tarafa gelip beni Isaiah’nın kollarından çekti ve kendisi sarıldı. “Ne oldu?”

“Dürüst olmam gerekirse...” Merkeze bir bakış attım. “Emin değilim. Bir şeyler ters.”

Ürkütücü bir his tenimde tırmanıyordu. Sanki biri beni izliyormuş gibi ense köklerimdeki tüyler diken diken oldu. Isaiah’yı bırakıp park yerine göz attım. Benim arabam, Jim’in SUV’si ve Isaiah’nın motoru vardı; bunlar hariç birkaç polis arabası dışında boştu.

Ancak o içimi kemiren his bir türlü geçmiyordu.

Bir şeyi gözden kaçıırıyordum. Hepimiz kaçıırıyorduk ve bu aylardır böyleydi.

“Ne?” diye sordu Isaiah. “Sorun ne?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım.

“Seni suçladılar mı? Sorguladılar mı?” diye sordu Jim.

Başımla onayladım. “Hayır ve evet. Birkaçına cevap verdim ama sonra senin varlığın olmadan devam etmeyi reddettim.”

“Güzel,” dedi Jim. “Bir dahaki sefere, hiç gitme.”

“Üzgünüm. Meraklanmıştım ve düşünmüyordum.”

“Şirkete gidip bunu konuşalım,” dedi Jim.

“Yarın sabah yapabilir miyiz? Ben... beynim yanmış durumda ve tam olarak duygusal bir harabeyim.” Jim’le herhangi bir şey konuşmadan önce, bunu Isaiah’yla tartışmak istiyordum.

“Tamam,” diyerek Jim kabul etti. “Ama yarın ilk iş olarak.”

“Sekizde.”

“Biraz dinlen.” Kolumu sıvazladı, Isaiah’ya başıyla selam verdi ve arabasına yürüdü.

Beni neyin huzursuz ettiğinden emin değildim ama bunu polis merkezinin otoparkında çözemeyecektim. O yüzden Isai-ah’nın elini tutup ona fısıldadım. “Hadi buradan gidelim.”

26. Bölüm

Isaiah

Tamirhaneye girerken Dash, ofis kapısının yanında durdu. Kollarını kavuşturmuştu ve yüzü ifadesizdi.

Tepesi atmıştı.

Benim de aynı şekildeydi.

Genevieve kendi yerine park ettiğinde ben de motorumu yanına çektim. O fırsat bulamadan kapısını açtım, elimi uzatarak inmesine yardım ettim. Ayakları henüz kaldırıma bastığı anda, iki motosiklet daha sokaktan aşağıya hızla ilerledi ve park alanını gürültüleriyle doldurdu.

Emmett'la Leo'nun ifadesi Dash'inkiyle uyuşuyordu. Genevieve'in elini sıkıca kavrayıp onu dükkâna yönelttim. Dash çoktan ilk servis kapısını açmıştı.

“Onları sen mi aradın?” diye sordu.

“Evet.” Dash, Jim'den sonraki ikinci telefon görüşmem olmuştu. Sonra, Genevieve ve ben merkezden ayrılmadan önce ona yolda olduğumuza dair bir mesaj atmıştım.

“İyi misin?” diye sordu Dash, Genevieve’e. Yanına gelirken kavuşturduğu kollarını çözdü.

Bir anlığına, ona sarılmak için hamle yapacağını düşündüm. Tereddüt etti, yeniden düşündü, sonrasında Genevieve ellerimden çekilip alındı. Dash ona sarıldı, onu sıkıca sardı. “Olanlar için üzgünüm.”

Genevieve gerildi, gözleri bir saniyeliğine kocaman açıldı ama sonra rahatladı. “İyiyim. Bu senin suçun değil.”

Hayır, suçlanacak kişi bendim.

Dash, Genevieve’e sarılırken Emmett’la Leo yanıma ilerledi. Yaptığı pislikleri yüzüne vurduğundan beri, Dash onun yanında farklı bir adam olmuştu. Bir erkek kardeş gibi davranmaya başlamıştı. Hayata birbirlerinin kardeşi olarak ayak uyduruyorlardı. Kaine’le benim gibi bir bağları yoktu fakat oraya varacaklardı.

Ona sahip olduğu için mutluydum. Nick’e de. Ben beceremezsem, onlar onun arkasını kollardı.

Net olan bir şey vardı ki, o kulübede olanlar yüzünden yargılanma ihtimali bile varsa, gözümü bile kırpmadan suçumu itiraf ederdim.

Genevieve hapiste bir dakika bile geçirmeyecekti.

“İçeri gelin.” Dash, Genevieve’i bıraktı. “Konuşalım.”

Tamirhanenin içerisinde yürüdüğümüzde, Bryce’i kollarında Xander’la otururken bulduk. Bebek biberonunu içiyordu.

Elinde gazeteyle daha henüz bu sabah mı bize gelmişti? Genevieve’i merkezin dışında beklerken aradan günler geçmiş gibi hissediyordum.

Normalde, dükkânda oturacak pek fazla yer yoktu, sadece birkaç tane tekerlekli tabure vardı. Toplantı yapmamız gerek-

tiğinde ofise gidiyorduk. Ancak fazladan birkaç sandalye içeri getirilmiş, taburelerle birlikte çember oluşturmuştu.

Geçtiğimiz ay boyunca onardığımız '74 model *Chevy Nova*'nın etrafında dağılmış aletler kargaşası vardı. Arabanın kaportası havadaydı. Dash'le Bryce muhtemelen ben onları aradıktan hemen sonra buraya gelmişti, biz vardığımızda burada olmak istemişlerdi. Dash zihnini işle meşgul etmiş olmalıydı.

Yerlerimizi alır almaz, Leo duvara doğru yürüdü ve servis kapısını kapatmak için düğmeye bastı. Kapı tamamen inene kadar kimse hiçbir şey söylemedi.

"Ne oldu?" diye sordum Genevieve'e, elim elini sıkıca tutuyordu.

Derince bir nefes aldı. "Marcus annemin kolyesini kulübede bulmuş, benim aradığım kolyeyi. Benim orada bulunduğumdan şüpheleniyor, belki de biliyor."

"Siktir." Burun deliklerim genişledi. "O zaman itiraf edeceğim."

"Ne? Hayır." Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Bunu yapmana izin vermemin imkânı yok. Suçu sen üstlenmeyeceksin."

"Benim suçumdu."

"Hayır, değildi. Eğer biri cinayeti ve yangını itiraf edecekse, bu ben olacağım."

"Cesedimi çiğnemen gerekecek."

"İsa-"

"Bekleyin." Dash sözünü kesti. "İkiniz de suçu itiraf etmeden önce, bunu konuşmamıza ne dersiniz?"

Genevieve bana ters bir bakış attı, ardından oluşturduğumuz çembere geri döndü. "İyi fikir."

"En baştan başla," dedi Dash.

Genevieve başıyla onayladı. “Marcus annemin kayıp kolyesine sahip. Size bahsettiğim kolyeye. Erkek arkadaşımın çaldığını düşündüğümüz kolye.”

“Marcus onun annene ait olduğunu nasıl bildi?” diye sordu Isaiah.

“Polisler kulübeyi incelemeye gittiğinde bulmuşlar. Warrior’a ait olduğunu düşünmüşler. Marcus ancak bugün onu gazetede gördüğünde annemin olduğunu fark etmiş.”

“Ah, kahretsin.” Bryce’in ağzı bir karış açık kaldı. “Bunun ihtimali kaç?”

Genevieve’in yorgun bakışları bana çevrildi. “Neredeyse özgürdük.”

Sandalyesinin kolunu çekiştirerek onu daha yakınıma sürükledim. Elimi daha sıkı kavradı ve başını omzuma yasladı.

Özgür.

Tüm bu olanlardan neredeyse kurtulmuştuk. Geleceğimizi planlıyorduk. Taşınmayı iple çekiyordum. Genevieve hukuk fakültesine başlayacağı için çok heyecanlıydı. Sonra bunlar oldu. Geleceğimiz, henüz başlamadan yok olmanın eşiğine gelmişti.

Bu benim cezam mıydı? Mutluluğun tadına bakıp henüz dişlerimi geçiremeden elimden sökülüp alınması mı? Belki de hapse geri dönüp hayatımın bir hücrede çürümesini hak ediyordum.

Bu düşüncemi duysaydı Genevieve beni tokatlardı. Günahlarımın ve daha da fazlasının bedelini ödediğim konusunda çok kesindi. Sonsuz inancı karşısında dilim tutuluyordu.

Aslında bu işi yürütebileceğimize inanmaya başlamıştım.

Mücadele etmeden yenilgiyi kabul etmeyecektim. Belki bir mucize olurdu ve bundan canlı olarak birlikte kurtulurduk. Bu tarz bir mutluluğu hak etmiyordum fakat Genevieve ediyordu.

Eğer onu mutlu eden adam bensem, eğer seçimi benden yanaysa, o zaman ömrümün geri kalanını bu kararından bir saniye bile pişman olmadığından emin olmak için harcayacaktım.

Saçlarının tepesini öptüm. Tanrım, onu seviyordum. Onu başka bir ruhu sevebileceğimden daha çok seviyordum.

Bunu atlatacaktık. Atlatmak *zorundaydık*.

“O yerleştirmiştir.” Bryce yerinde doğrularak parmaklarını şıklattı. Xander’ı omzuna yatırmış, geçirmesi için sırtını sıvazlıyordu. “Teorimize uyuyor. Eğer erkek arkadaşı anneni öldürüp bizi kaçıran kişiye, o zaman oradaydı. Kolye ondaydı ve yangın sırasında ya da sonrasında oraya yerleştirdi.”

“Ama neden?” diye sordum. “Bu yanına kâr kaldı. Sırta kadem basmışken neden kanıtı oraya yerleştirsin ki?”

“O kulübede bir şeyler olmalıydı,” diye yanıtladı Dash. “Okların onu gösterebileceği bir şey. O yüzden kolyeyi oraya koydu, okları onun yerine Genevieve’e yöneltmek için.”

“Abartıyoruz.” Başımı iki yana salladım. “Marcus, bugün gazete çıkana kadar onun Amina’ya ait olduğunu bile bilmiyordu.”

“Belki de üzerinde bir parmak izi ya da DNA gibi bir şey olacağını umuyorlardı.” Leo elini yüzünde gezdirdi. “Hiçbir halt bilmiyorum.”

“Bence bunun Warriorlarla bir ilgisi var,” dedi Bryce.

Genevieve başıyla onayladı. “Ben de böyle düşünüyorum.”

“En başından beri, Tucker’ın doğruyu söylediğini varsayıyorduk. Neden?” Bu her zaman beni rahatsız eden bir şeydi. “Çünkü Draven, onun doğruyu söylediğini düşünüyordu. Draven, Tucker’a inanıyordu.”

“Ben de öyle,” dedi Dash. “Amina’nın vefatıyla hiçbir ilgisi-
nin olmadığını söyledi ve ben de ona inandım.”

“Peki ya yüzümüze karşı yalan söylediye?” Bakışlarımı
Genevieve’e indirdim. “Annenin motorculara karşı zaafı vardı,
değil mi?”

“Belki. Draven’a karşı bir zaafı vardı, orası kesin.”

“Tucker.” Emmett’in sesi dükkânın duvarlarında yankılandı.
“Erkek arkadaşının Tucker olduğunu düşünüyorsun. Draven ve
Amina’nın seviştiğini öğrendiğinde onları kıskandı. Onu öldür-
dü. Suçu Draven’a atmanın bir yolunu buldu.”

“Ama neden beni ve Genevieve’i kaçırsın ki?” diye sordu
Bryce.

“Belki de çok fazla yaklaştığınızı düşündü.” Dash, elini Bry-
ce’in dizine koydu. “Çok fazla soru sorduğunuzu.”

“Mantıklı.” Bryce başıyla onayladı. “Ama neden Genevieve?
Hiçbir zaman bunun parçası değildi.”

“Annemin bana ondan bahsetmiş olabileceğinden endişelen-
miş olmalı,” dedi Genevieve. “Belki de onun kimliğini tespit
edebileceğim için peşimden gelip durdular.”

“Ama edemezsin.” Ofladım. “En başından beri erkek arkada-
şını Lee olarak biliyordun.”

“Neden sahte isim?” diye sordu Emmett. “Tucker’ın tarzı
gibi durmuyor.”

Hayır, durmuyordu. Adamı tanımıyordum ama birlikte oldu-
ğu kadına sahte isim vermesi doğru gelmiyordu. “Evli mi?”

Dash başını iki yana salladı. “Boşandı. Yirmilerinin sonla-
rında iki kızı var. Sahte bir isim kullanması için hiçbir sebep
bulamıyorum.”

Sandalyeden kalkıp alet tezgâhlarımın bulunduğu duvar boyunca yürüdüm. “Şunu bir gözden geçirelim. Tucker olduğunu varsayalım ve bakalım bir şekil alacak mı?”

“Tamam.” Emmett da ayağa kalktı, elini saçından geçirdi. “Amina, Draven’la konuşmak için buraya gelir ve takırlar. Tucker onu takip edip öğrenmiş olmalı. Öfkeden delirir, kulüp binasında muhtemelen bir iki silah tuttuğumuzu bilir çünkü bu tarz bokları her zaman orada tutarız. Warrior kulüp binasının da silahlarla dolu olduğuna bahse girerim.”

“İçeri girer,” Dash, Emmett adına devam etti. “Üzerinde yaması bile vardı.”

“Ama güncel olan değil,” diye konuşmaya atladı Bryce.

“Doğru.” Leo başıyla onayladı. “Tucker bize hırsızın giydiği yamanın eski bir tasarım olduğunu söyledi. Ancak eski üyelerin sahip olabileceği türden. Hoş, Warriorların başkanının kendisinden daha yaşlı pek fazla üyesi yok.”

Bir yerlere varıyorduk. Başımı onaylarcasına sallayarak eşlik ederken kalbim dörtlüğe koşmaya başladı. Sorun şu ki, geldiğimiz noktadan nefret ediyordum. Tucker zekiydi. Karşımızda sadece bir adam değil, koca bir kulüp vardı.

Siktir. Eğer bu gerçekten eski bir savaşı halletmek içinse, galip olma ihtimalimiz hiç hoşuma gitmiyordu.

“Böylece o, Amina’yı öldürür. Suçu Draven’a atar.” Yürümeye devam ettim. “Çenelerini kapatmak için Bryce’la Genevieve’i kaçıtır. Neden onları dağda doğrudan öldürmedi ki?”

“Bu benim de kafamı kurcalıyor.” Leo kaşlarını çatı. “Onlara sahipti. Neden öldürüp bu işi halletmedi?”

Midem düğümlendi. Birinin karımı öldürmesinden bahsedilmesi hoşuma gitmiyordu. Onu tanıma şansı bile bulamadan

onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu düşünmek hoşuma gitmiyordu. Dash'in yüzündeki ölüm saçan ifadeye bakılırsa, Bryce'in ölüme ne kadar yaklaştığını duymak onun da hoşuna gitmemişti.

"Beni Dash'in öldürmesini istedi," dedi Genevieve. "Bu konuda ısrarcıydı. Neden?"

"Draven'ı cezalandırmak için," diye yanıtladım, sandalyesinin arkasına gelerek. Ellerimi omuzlarına yerleştirdim. "Tüm bu olanlar Draven'a olan kininden kaynaklanıyor. Eğer Dash tanımadığı kızım öldürürse, kendi oğlundan intikam alabilecek değildi."

Herkes bunun üzerine düşünürken oda sessizliğe büründü.

"Kolyeyi yerleştirdi çünkü ben kaçmıştım," diye fısıldadı Genevieve. "Polisin bulacağını biliyor olmalıydı. Siz çocuklar onu ağaçların arasında kaybettiniz. Geri dönüp kolyeyi yerleştirdi. İstediklerini elde edemediği ve ben hayatta kaldığım için polislerin cinayetle yangını benim üzerime yıkacaklarına güveniyordu."

Eğer oğlunun onu öldürmesini izleterek Draven'ın acı çekmesini sağlayamadıysa, o zaman kızının hepse mahkûm edilmesini izletebilirdi. Birçok açıdan, bu ceza daha kötüydü.

"Tucker bizi istediği anda öldürebilirdi," diye ekledi Bryce. "Bizim ölmemizi isteseydi, ölü olurduk."

"Haklı." Dash başıyla onayladı, eşinin yanına gidip elini Xander'ın kafasına koydu. "Tucker birinin ölmesini isterse, onu toprağa gömer."

"Ve ismi Lee değil," diye ekledi Emmett.

"Siktir." Leo kükredi. "Neredeyse her şey yerine oturuyor ama bir şey eksik. Tucker'ı biliyoruz. Kar maskesiyle güneş gözlüklerinin arkasına saklanacak bir adam da değil."

“İçimden bir ses Tucker olmadığını söylüyor.” Dash homurdandı. “Kahretsin. Ancak bir şey konusunda haklısın, Isaiah, bu her zaman babamla ilgiliydi. Lanet olsun, keşke burada olsaydı. Olaylara farklı bir bakış açısıyla bakma gibi bir huyu vardı.”

“Neyi gözden geçiriyoruz?” diye sordu Bryce.

“Peki ya kolyeyi yerleştiren kişi, bizi kaçıran kişi değilse?” Genevieve’in sesi dikkatimizi yakaladı. “Belki de yanlış anladım.”

“Başka kim olacak?”

Yutkundu. “Bir polis. O mekân polis kaynıyor olmalıydı.”

“Hangi polis?” Dash’le Emmett aynı anda sordu.

“Marcus,” diye fısıldadı Genevieve. “Draven’den nefret ediyor.”

“Hayır, etmiyor.” Dash kafasını iki yana salladı. “Her zaman iyi anlaşırıldılar. Evet, Marcus onu birkaç sefer tutuklamak zorunda kaldı ama suçlamalar hiçbir zaman kabul görmedi. Kulüp dağıldıktan sonra, birkaç ayda bir *The Betsy*’de bir şeyler içmek için buluşurlardı.”

Draven’ı yerel, ucuz bir barda polis şefinin karşısına oturup tuzlu patlamış mısır yerken ve bira içerek makara yaparken hayal etmek zordu.

“Demedi demeyin,” diye ısrar etti Genevieve. “Bugün sesinden çok fazla zehir saçılıyordu. Kendisini öldürdüğü için Draven’in bir korkak olduğunu söyledi. Görünüşünde de... bir gariplik vardı. Draven’den *nefret* ediyor. Tiksiniyor. Bundan eminim.”

Bebekten gelen agu sesleri haricinde oda durgunlaştı.

“Emin misin?” diye sordum Genevieve’e. Tucker’a karşı gelmek zor olacaktı. Polis şefine karşı bir suçlamada bulunmak ise açıkça imkânsızdı.

Hemen cevap vermedi. Gözleri, kısılmış ve odaklanmamış şekilde zemindeki bir yağ damlasına dikilmişti.

“Genevieve?”

Yüzünü kaldırdı. “Ofise gitmem gerekiyor. Onu not defterime hiç eklemedim ama kolyeyi o yerleştirebilirdi. Draven’ı oyuna getirebilirdi. O olmak zorunda. Şef Wagner, Lee olmalı.”

“Emmett, Marcus’ın ikinci adı ne?” diye sordu Dash.

Omzunu silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

“Ben aratabilirim ama bunu yapabilmek için işte olmam gerekiyor,” dedi Genevieve.

“Ben hallederim.” Emmett telefonunu hızla çıkardı, hırsıyla yazıyordu. Sayfaları kaydırırken bekledik. “Halka açık hiçbir yerde belirtilmemiş. Dizüstü bilgisayarlarımdan birine ihtiyacım var.”

Vücutlar ayakların üzerinde yükselirken sandalyeler kalmaya başladı. Emmett’in önderliğinde, hepimiz yan kapıya ve oradan yaz günü ışığına doğru aceleyle ilerledik. Ardından kulüp binasına yürüyerek kilitli kapıları açtık. Geri kalanımız açık odada dikilip beklerken Emmett her nerede gözden kaybolduysa orada gözden kayboldu.

Xander, yüksek sesli bir cıyıklama çıkararak küflü odayı sesiyle doldurdu. Yankılanmalar onu korkutmuş olacaktı ki, gözleri kocaman açıldı.

“Kucağına alır mısın?” diye sordu Bryce, Dash’e. “Gittikçe ağırlaşıyor.”

“Tabii, bebeğim.” Oğluna gülümseyerek onu kolları arasında sardı. “Gel buraya, küçük adam.”

Kolumu Genevieve’e dolayıp onu yanıma çektim. “İyi misin?”

“Burası leş gibi kokuyor,” diye fısıldadı. “Bunun olduğuna inanamıyorum. Ya o değilse? Ya ben yanıyorsam? Ya-”

“V.” Parmağımı başıboş gezinen dudaklarına bastırdım. “Her şey iyi olacak.”

“Ama-”

“Bu işten sıyrılacaksın.”

Gözleri buğulandı. “Benimle gelmeyeceksen, bu işten sıyrılmak istemiyorum. Suçunu itiraf etmeyeceğine dair bana söz ver.”

Ona hüzünle gülümsedim. “Yapamam, bebek.”

“Seni de kaybetmeyeceğim.” Gözlerini kapatarak alnını göğsüme bıraktı. “Seni seviyorum.”

Kollarımı bedenine doladım. “Ben de seni seviyorum.”

Bu kelimeleri söylemekte çok tereddüt etmişim. En son bir kadına onu sevdiğimi söylediğimde, çok geçmeden onu öldürmüştüm. Ancak Genevieve’in iki polisle kuşatıldığını görmek bir şalteri indirmişti.

Ya onu kaybedersem? Ya ona bu kelimeleri söyleme fırsatı bulamazsam?

Hayat uçup gidiyordu. Kaza bana bunu öğretmişti.

Seni seviyorum, paniklemiş bir aceleyle ağızımdan dökülmüştü. Ömrünün geri kalanı boyunca, onları yavaşlatacaktım.

Benim karım.

Beni bulmuştu. Engelleri aşip bana ulaşmıştı. Beni seviyordu.

Onu kaybetmeyecektim. Bir yolunu bulacaktık ya da denerken canımızı feda edecektik.

Orada öylece dikildik, ağırlığımızı bir ayaktan diğerine verirken birbirimize tutunduk. Emmett’in dönmesini bekledik.

Bryce'la Dash barın yanında duruyordu, dikkatleri oğullarının üzerindeydi, bu esnada Leo odada gezinerek geçmişten kalan parçalara bakıyordu.

Parmakları bilardo ıstakalarının bulunduğu rafta oyalandı. Eli masanın üzerindeki yeşil keçeği okşadı. "Burayı yakmalıyız."

İfadesi odanın dikkatini çekti. Ancak kimse cevap veremedi, Emmett koşarak yanımıza döndü.

"O, Lee." Emmett güçlkle soluyordu. "İki ortanca ismi var. Marcus Ross Lee Wagner."

"Siktir." Dash, kendisini kaybetmenin eşiğindeydi ama kollarındaki bebek için kendisini topladı. "Babama tuzak kurdu. Bütün bunları o planladı. Nasıl? Neden?"

"Marcus bir seferinde bana bir şey söyledi," dedi Bryce. "Yaklaşık bir sene önce. Draven'in her zaman aklandığını söyledi. O zaman bunun üzerine pek düşünmedim. Sizi tanımadan önceydi ama kulağa... acı gelmişti. Bir polis olarak görevini yapmamış gibiydi."

"Bu kişisel bir intikam almak için yeterli bir sebep." Başım la onayladım. "Amina'yla ilişkisini de eklersek, eğer kıskanç bir âşık sa, inanılır bir şey. Üstelik zeki. Bunu başaracak kadar zeki."

"Bıçağın çaldığına dair yazı yayımladığımızda soruşturmamasına şaşmamalı." Bryce burnundan solurken bir daire çizerek hızla yürüyordu. "Pislik. Kendisi çalmış."

"Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Elimizde kanıt yok. O polis şefi."

Cinayetden paçayı kurtarmıştı.

"Bunu itiraf etmesini sağlamalıyız," dedi Genevieve.

"Asla yapamayız." Leo başını iki yana salladı. "Asla."

“Denemek zorundayız.” Göğsünü işaret etti. “*Ben* denemek zorundayım. Annem ve babam için. Bundan paçayı sıyırmasına izin veremem. Belki onunla yüzleşirsem-”

“Söz konusu bile olamaz.” Bir daha o adamın çevresinde bulunmasının imkânı yoktu. “Fazla riskli.”

“Isaiah, bu tek umudumuz.” Gözleri benim gözlerime yalvardı. “Eğer bunun arkasında Marcus varsa, ortada bir kanıt olmayacak. Hepsini yok etmiş ya da Draven’ı gösterdiğinden emin olmuş. Bunu öğrenmenin tek yolu itiraf etmesi.”

Haklıydı. Kapana kısılmıştık. Özgür olmamızın tek yolu onun itirafıydı. “Siktir, bundan nefret ediyorum.”

“Ben de.” Elimi kavradı. “Ama denemek zorundayız.”

“Nasıl?” diye sordu Bryce.

“İşkence?” Emmett bir kaşını kaldırdı. “Bodrumda bir süredir misafir ağırlamamıştık. Uygun olur, Draven da bu şekilde oynardı.”

Dash bir kaşını kaldırdı, fikri ilginç bulmuştu.

“Hayır.” Bryce ters bir bakış attı. “Daha fazla şiddet olmayacak. Yeterince gördük.”

Yanımda, Genevieve ürperdi. Göz göze gelirken yüzünün rengi soluklaştı. “Benim bir fikrim var.”

“Ne?” diye sordum.

“Tüm sene boyunca yaptığımızı yapacağız. Hayatlarımız buna bağılıymışçasına yalan söyleyeceğiz.”

27. Bölüm

Genevieve

“**B**undan nefret ediyorum.” Isaiah yüzümü avuçlarına aldı, alnını alnıma düşürdü.

“Ben de.”

“Oraya giren ben olmalıyım.”

Başımı iki yana salladım. “Asla işe yaramaz. Sadece ben olabilirim.”

Planımız Marcus’ı evinde hazırlıksız yakalamaktı. Kendimden emin bir şekilde kapısına gidip kırımını yırtarcasına yalan söyleyecektim. Yarım yamalak bir plan mıydı? *Aynen öyle.* Ancak tüm bunlara bir son vermek için -küçük de olsa- bir şanstı.

Değerlendireceğim bir şanstı.

Polis şefi cinayet işlediğini itiraf etmeyecekti. Annemi bıçakladığını ve beni bir bagaja tıktığını itiraf etme olasılığı yüzde sıfırın hafif üzerindeydi. Ancak denemek zorundaydık. Alternatifimiz neydi? Hayatımı hapisshanede geçirmek mi? Ya da Isaiah’nın geçirmesi mi? Ya da ikimizin birden mi? *Kesinlikle hayır.*

En azından, savaşmadan olmayacaktı.

Tamirhanede birkaç saati plan üzerinde konuşarak geçirdikten sonra hepimiz kendi yolumuza gitmiştik. Dash'le Bryce, Xander'ı eve götürmüştü. Babası evlerine kalmaya geldiğinde Bryce bebeğiyle evinde olacaktı. Emmett'la Leo, yapmaları gereken şeyleri yapmaya gitmişlerdi.

Isaiah'yla ben de daireye gitmiştik.

Kendimizi bir şeyler yemeye zorlamıştık. Öğlen yemek yememiş olmama rağmen ilk başta aç hissetmemiştim. Ancak jambonlu sandviçten birkaç ısırık aldıktan sonra iştahım yerine gelmişti ve hepsini tek nefeste yutmuştum.

Isaiah yiyemeyecek kadar gergindi. Yüzünde hiç bu kadar endişe ve korku görmemişim. Gitme vakti gelene kadar sessiz dairede, koltukta, parmaklarımız birbirine bağlanmış hâlde oturmuştuk. Isaiah arabayı sürme konusunda ısrarcı olmuştu, sadece benim hakkımda çok endişeli olduğu zamanlarda yaptığını bildiğim bir şeydi.

Arabamla şehrin diğer tarafına gitmiştik ve önceden belirlenmiş buluşma noktasına ilk varan biz olmuştuk.

İki blok ileride, Marcus Wagner evindeydi. Belki de eşiyle televizyon izliyordu. Belki de çoktan yatağa girmişti. Saat neredeyse akşam ondu ve etraf karanlıktı. Daha öncesinde tamirhanede, harekete geçme saatinin şu an olmasına karar vermiştik. Marcus'a bir yargıçla konuşması ve beni daha fazla soru için yine nezarethaneye atması için zaman vermek istemedik. Ona adapte olması veya yeniden saldırıya geçmesi için zaman vermek istemedik. Eğer onu hazırlıksız yakalayabileceğimiz bir zaman varsa, o da bu geceydi.

Midem düğümlendi.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı İsaiah. “Bir silaha veya başka bir şeye uzandığını görürsen-”

“Biliyorum.” Kollarımı beline doladım. “Bunu yaşadık. Dikkatli olacağım. Bana zarar vereceğini düşünürsem, kaçarım.”

“Ulaşamayacağı bir yerde dur. Ne olursa olsun, geride dur.”

“Duracağım.”

İç çekti. “Savcıya gidebilirdik. Ya da başka bir polise. Belki memurlarından biri tahtına geçme şansını değerlendirmek isterdi.”

Tamirhanede, fikir üstüne fikir üretmiştik. Bu da onlardan biriydi. Ancak kanıt olmadan, tüm sene olduğu gibi elimiz kolumuz bağlanmıştı. Hiçbir polis, patronlarını suçlayabilecek bir şeye sahip olmadan ona karşı gelmezdi.

“Bunu konuşmuştuk,” dedim. “Marcus’ın kulağına giderse, asla kazanamayız. Asla konuşmaz ve kolye konusunu daha da zorlar.” Eğer beni hapishane hücrelerine koymayı başarırsa, bu sonum olurdu. “O çok zeki.”

“Ama itirafta bulunmazsa, battık demektir.”

Çenemi kaldırıp bakışlarıyla buluştum. “Kanada hakkında ne düşünüyorsun? Bu gece kaçmamız gerekebilir.”

Sırıttı. “Eğer birlikte bir hayata sahip olmamız için bu gerekiyorsa, Kanada’ya itirazım yok.”

“İsimlerimizi değiştirebiliriz ve kuzey civarında yaşayabiliriz. İlk yerleşimciler gibi olup izole yaşarız.”

Başparmağı yanağımı okşadı. “Soyadın benimkiyle eşleştiği müddetçe, buna da itirazım yok.”

Tekrar kollarına yığıldım, kokusunu içime derince çektim ve kollarının sıcaklığını özümstedim. İsaiah’nın basit kelimelerle bana el üstünde tutulduğumu hissettiren bir tarzı vardı. Beni özel hissettiriyordu. Bana ait olabileceğim bir yer vermişti.

Bir motorun alçak gümbürtüsü gece havasında sürüklenirken farlar selektör yaptı.

Dash'in siyah kamyoneti sessiz sokakta süzüldüğünde Isai-ah'ya doladığım kollarımı çözdüm. Motoru söndürerek arabamın arkasına park etti. Sonra Dash, Emmett ve Leo araçtan indi. Kapıları dikkatlice kapatırken hızla çarpmadıklarından emin oldular.

Üçü de Isai-ah'ya benzer şekilde baştan aşağı siyah giyinmişti. Emmett'la Leo silahlarını ellerinde tutarken, Dash'in silahı belindeki kılıfındaydı.

Dash'in ela bakışları soğuk ve ölümcüldü. Karanlıkta bile o gözlerin ardındaki tehditle hesaplamaları görebiliyordum. Bu gece, kardeşim veya en yakın arkadaşımın sevgili kocası değildi. Bu gece Dash, bir motosiklet çetesinin acımasız ve sert başkanıydı. Birlikte kardeşlerini de getirmişti.

Leo kapüşonunu başına geçirdi. Emmett, beresinin altına bir saç tutamı sıkıştırdı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Dash.

Hayır. Yine de başımla onayladım. Ardından Isai-ah'ya döndüm ve yakışıklı yüzünü büyük bir zevkle seyrettim.

Bunu yapmak istemiyordum. Yeterince güçlü değildim. Ancak onun için cesareti bulacaktım. Bunu, kendimizi gerçekten özgür kılsak sahip olacağımız hayatın vaadi için yapacaktım.

"Hadi mikrofonu açalım." Emmett cebinden küçük bir kutuyla kablo çıkardı. Kutu kot pantolonumun arka cebine girdi, giymemi söylediği ekoseli tişörtün kuyruk kısmıyla örtüldü. Kablo sırtımdan geçirildi ve küçük mikrofon yakama bantlandı.

"Bir şey söyler misin?" Kulağına sıkıştırılmış bir alıcısı vardı.

"Ah... selam."

“Yeterince iyi.” Alıcıyı cebine koydu. Yanıp sönen kırmızı ışık kayıta olduğunu gösteriyordu. “İki buçuk metre içinde kal. Arkanı görmesine engel ol, böylece bir şey olmaz. Saçını savurmamaya çalış.”

“Toplayabilirim istersen.”

Başını iki yana salladı. “Açık olması saklamaya yardımcı olur.”

“Tamam. Saçımla oynamayacağım. Düz bir ifade takınacağım.” *Bir de yalan söyleyeceğim, yalan, yalan, yalan.*

Ben ne halt ediyorum? Ben bir avukat asistanıydım, casus değildim.

“Hep burada olacağız.” Dash elini omzuma koydu. “Merak etme.”

“Ya içeri giremezseniz?”

“Biz içeri gireriz.” Leo bana göz kırptı, sonra Emmett’la birlikte sırttılar.

Bu eğlenceli miydi? Çünkü ben eğlenmiyordum. Belki de onların özgüveni üstüme bulaşırdı. Birazı -ya da çok fazlası- işime yarayabilirdi.

“Tamam.” Derin bir nefes aldım. *Bunu yapabilirim.* “Hadi gidelim.”

Dash kolumu sıvazladı. Emmett’la Leo bana başlarıyla onay verdiler. Ardından Isaiah elimi tuttu ve kaldırımdan aşağı doğru yürümeye başladık. Bir blok yürüdük, ayak seslerimiz betona hafifçe çarpıyordu.

“Emmett, ben-”

Orada değildi. Hiçbiri orada değildi. Etrafımızdaki sokağın çimenlik alanını taradım ancak onlardan hiçbir iz yoktu. Gece- nin içinde hayalet gibi ortadan kaybolmuşlardı.

Adımlarım yavaşlarken, “Nereye gittiler?” diye sordum Isaiah’ya.

“Buralarda bir yerdeler.” Beni ileri doğru çekti. “Endişelenme.”

Güçlkle yutkunup bacaklarımı onun yürüyüşüne uydurmak için zorladım. Adımlarım tuhaf ve dengesizdi. Yürüyüşümde hiç güç yoktu. Isaiah resmen beni yanında sürüklüyordu.

“Bunu yapabilirim,” diye fısıldadım.

“Bunu yapabilirsin.” Elimi daha sıkı kavradı.

Marcus’ın evine doğru yürümeye devam ettik. Daha önce tamirhanede, Dash’le Emmett evi gözden geçirmek için önünden geçmek istemişlerdi. Marcus’ın nerede yaşadığını biliyorlardı ama ev ya da mülkle ilgili ayrıntıları hatırlayamıyorlardı.

O yüzden tamirhanenin arka tarafından eski bir arabayı, gerçekten çalışan tek tük arabadan birini almıştık ve içeri tıkmıştık. Araba pas ve kir kokuyordu. Dash’le Emmett önde, Isaiah’yla ben arkada kasabanın diğer ucuna gitmiştik. Leo, Bryce ve bebekle kalmıştı.

Marcus’ın evinin önünden bir kez geçmiştik ve Dash yavaşlamamıştı. O ve Emmett ön kapıya göz atmamıştı bile. Bu esnada ben, yüzüm cama yapışmış hâlde, on saniye içinde taşra mavisii rengindeki alçak tavanlı tek katlı ev hakkında ezberleyebildiğim her şeyi ezberliyordum.

Taba rengi ahşap bir kapıyla verandada bir salıncak vardı.

Bu gece oraya yaklaştığımızda, salıncak tepedeki ışık yüzünden parlıyordu.

“Tam şurada olacağım. Bu çalının arkasında.” Isaiah ileriye işaret etti. Dört ev uzaklıktaydık.

“Tamam.”

Üç ev.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Ben de seni seviyorum.”

İki ev.

Kalbim küt küt atıyordu.

Bir ev.

Isaiah durdu, beni nazik bir iteklemeyle ilerlemeye teşvik etmeden önce elini kavrayışından kurtardı.

Ben oraya girene kadar çocuklardan hiçbiri eve yaklaşmayacaktı. Marcus içerideyken hareket lambasını tetikleme riskini almak istemiyorlardı.

Sonra ben evin önünde Marcus’la konuşurken, Dash ve Leo arka kapıdan içeriye girecekti. Isaiah benim görüş alanımdan çıkmamı reddetmişti, o yüzden Dash onun evin yan tarafında saklanmasına karar vermişti.

Yutkundum, ön kapıya giden kaldırımın başına gelene kadar adımlarımı birbiri ardına attım. Ellerimi yumruk yaptım.

Bunu yapabilirim.

Bunu Isaiah için yapacaktım. Bunu babam için yapacaktım. Bunu annem için yapacaktım.

Siktir git, Marcus Wagner.

Orada, evinin tam önünde dikilirken, bunu yapabileceğimi biliyordum. Benden ebeveynlerimi almıştı. Eğer bunu ona ödeme şansım varsa, bunu yapacaktım.

Bunu yapmak istiyordum.

Bir adım attığımda yanımdaki hareketlilik dikkatimi çekti. Isaiah, şefin evi ile komşunun evi arasındaki çimenlikte fark ettirmeden ilerledi. Çok fazla ilerlememeye özen gösterirken adımları benimkilere uyum sağlıyordu.

Verandaya vardığımda, uzun bir çalının arkasına gizlenerek tamamen gözden kayboldu. Marcus'ın onu görmesinin tek yolu dışarı çıkıp kaldırımın yarısına kadar yürümesiydi.

Ancak o beni görebilirdi. Isaiah oradaydı, izliyordu. Aramızdaki mesafeden bile onun gücüne yaslanıyordum.

Verandaya ve ışığa doğru adım attım. Sonra kendimden şüphe edemedim, parmağımı kapı ziline bastırdım.

Ellerim titriyordu. *İşte başlıyoruz.*

Kapıdaki kilit çevrildi ve Marcus kapı çerçevesini doldurdu. Merkezde giydiklerinin aynısını giyyordu -düğmeli bir gömlekle kot pantolon- ama gömleğinin uçları kırıışmış, pantolonundan dışarı çıkmıştı.

“Genevieve?” Gözlerini kıstı ve omuzlarını dikleştirdi, çoktan gardını almıştı.

Lanet olsun. Çok yetersizdim. “Merhaba.”

Bununla mı başlıyordum? Merhaba mı?

Ayvayı yemiştik.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu.

Gevezelik yapmanın bir anlamı yoktu. Dash beni sadede gelmem için cesaretlendirmişti. Ne de olsa, sürpriz yapacaktık. Ben de merhabamı üzerimden silkeledim ve annemin yüzünü hayal ettim.

“Onu seviyordun.”

Gözlerini kırıştırdı.

“Onu seviyordun. Onu öldürdün çünkü o Draven'ı seviyordu.”

Bir adım attı ve dışarıya çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Verandanın tek basamağının kıyısına doğru geri çekildim. Isaiah'nın uyardığı gibi, onun çok fazla yaklaşmasına izin veremedim çünkü Marcus Wagner bir kadına vurmaktan korkmuyordu.

“Neyden bahsediyorsun?” Alayla gülümsedi, sesi kısıktı. Karısı içerde olmalıydı.

Yalan söyleme vakti.

“Bugün beni merkeze götürdükten sonra düşünmeye başladım. Annem bana görüştüğü adamdan bahsediyordu, ismi Lee. Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum ama annem işler ciddi ilerliyormuş gibi göstermişti. Bana o kolyeyi gösterdin ve vefatından beri eşyalarını pek kurcalamadığımı fark ettim. Çok acı vericiydi.”

Gözleri belli belirsiz açıldı fakat ben yakalamıştım. *Suçlu.* Bu şerefsiz pislik suçluydu.

Bu blöf işe yarayacaktı. İşe yaramak *zorundaydı*. Kalbim daha hızlı atmaya başladı fakat dışarıdan sakın gözükme için elimden geleni yaptım.

“Bugün eşyalarını kurcaladım,” dedim. “Mücevherlerini. Defterlerini. Fotoğraflarını.”

“Ve?”

“Neden sana Lee diyordu? Eşin yüzünden mi? Anneme onun için ondan ayrılacağını mı söylemiştin?”

Marcus dudaklarını birbirine bastırdı. “Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum.”

“Bryce yarın gazetede özel bir nüsha yayımlayacak, senin annemin erkek arkadaşı ve onu öldüren kişi olduğunu ifşa edecek. Annemle çekilmiş fotoğraflarınızı da dahil edecek.”

Alaycı bir şekilde sırttı. “Yalan söylüyorsun.”

Evet, yalan söylüyordum.

İronik bir şekilde, planımız polis taktiği kullanmaktı. Marcus’ın bu işe karıştığını kanıtlayacak bir şey itiraf edeceğini umarak elimde olmayan bir kanıt varmış gibi davranacaktım.

Bugünün erken saatlerinde aslında o da bana aynı şeyi yapmıştı. Belki Marcus'ın merakı da onu alt ederdi.

Buna ve kibrine güveniyordum. Ne de olsa, bir yıldır bundan paçayı sıyırmıştı.

“Sanırım yarın gazete dağıtıcısı senin nüshanı kaldırıma bıraktığında öğreneceksin.”

Bir adım yaklaşırken bakışları sertleşti. Fazla yaklaşıyordu, küfrettiğine şüphe yoktu ancak yerimden kıpırdamayı reddettim. Gözlerimi onun gözlerine kilitledim ve gözümü kırpmadım. Nefes almadım. Vücudum bir heykel gibiydi, görmezden gelemeceği bir heykel.

Bu başarısız olsa bile, beni hapse tıksa bile, Bryce bir hikâye yayımlayacaktı. Yarın olmayacaktı ancak toparlayabildiği anda gelecekti.

Şefin hüküm giymesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Hiç olmazsa, gazetesini kullanarak onun bir daha asla bu göreve atanmamasını sağlayacaktı. Ayrıca Marcus'ın karısının zihninde, annemle geçirdiği hafta sonlarında nereye kaybolduğuna dair rahatsız edici sorular soracak kadar şüphe oluşmasını sağlayacaktı.

Annemin bir başka evli bir adamla olmasından nefret ediyordum fakat bu konudaki hislerimle sonra uğraşacaktım. Belki de haberi yoktu. Buna inanmaya karar vermiştim.

Marcus'ın bakışma, gözlerimi bu katilin gözlerinden kaçırmamaya odaklandım. “Beni o dağda yakalamışken öldürmeliydin.”

İrkildi.

Evet, aşağılık herif. Hepimiz onun sen olduğunu biliyoruz.

“Hiç kanıtın yok.”

“Biraz var,” diye karşılık verdim. “Ve yeterli olduğundan emin olacağım.”

Marcus öne eğildi, neredeyse bana uzanacakmış gibiydi. Ancak sonra geri çekildi, omuzları düştü. Bu adam, bir zamanlar çok dürüst ve adil olduğunu düşündüğüm adam, önümde büzüştü.

Değişimi beni hazırlıksız yakaladı. Bir adım geri çekilirken basamakta sendeledim. Ne yapıyordu? Bu bir numara mıydı? Elini bıyığında sürükleyip veranda salıncağına doğru geri giderken iki gözümü de üzerinde tuttum.

“Yorulдум.” Koltuğa çöktü, yüzü buruştu. Merkezde gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etmemiştim ama şimdi bakınca, tükenmişti. Yorgundu.

İronik bir şekilde, ölmeden önce babamın kullandığı kelime de buydu.

Savaşarak geçirilen bir ömür ikisini de tüketmişti.

Marcus suçluydu. Bu verandada bulunan herkes için gün gibi ortadaydı. Ancak buradaki tek kişi bendim ve ondan elde ettiğim şey bir itiraf değildi.

Öne bir adım attım; kavrayış mesafesinde olmadığımın fakat mikrofonda dediklerini kaçırmayacak kadar yakın durduğumdan emin oldum. “Annemi seviyor muydun?”

Az önce bunu doğrulamamıştı fakat bilmek istiyordum. Belki de kırık bir kalp, Draven’den öç almak için annemi baştan çıkarmasıyla kıyaslandığında sindirmesi daha kolay bir gerekçeydi.

“Evet,” diye itiraf etti. “Onu hep sevdim.”

“Neden onu öldürdün?”

Bakışlarını yere indirdi. “Bunun kayıt altında olduğunu farz ediyorum.”

“Evet.” Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ya hiçbir şey söylemeyecekti ve ben bir yıldır olduğum yerde kalacaktım ya da pes edip konuşacaktı.

Pes et. Lütfen. Sadece pes et.

Kaçmaktan yorulmamış mıydı? Saklanmaktan yorulmamış mıydı?

“Neden?” Tekrar sordum, ardından bir cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum. Sesimden çaresizlik damlıyordu.

Yüzümü inceledi, tıpkı bugünün erken saatlerinde merkezde yaptığı gibi. “Annene benziyorsun. Ona da.”

Marcus’ın yüzü ekşidi ve benden uzağa baktı.

“Bu Draven hakkındaydı, değil mi?” diye sordum.

“Neden sadece ondan uzak duramadı ki? Asla uzak durmadı. Onu istemiyordu. Onu sevmiyordu. Ben seviyordum ama bu yeterli değildi. Hiçbir zaman yeterli olmadı.”

Haksız değildi. Annem Draven’a kafayı takmıştı. Görünüşe göre, Marcus da aynı şeyi annem için hissetmişti.

“Neden sana Lee diyordu?”

“Tanıştığımızda daha çocuktuk. Gençtik. Ailesi kasabaya ve yan evimize taşındı. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir kız görmemişim. O gülüşü... onun bir benzeri yoktu.”

Hayır, yoktu. O da bunu yeryüzünden silmişti.

Dilime hâkim oldum. Çılgılık atıp ona vurmak, yaptıkları yüzünden ona sövmek istiyordum. Bu canavar dünyadan göçene kadar onu boğmak istiyordum. Ancak yeterli değildi. Yaptığı şey için cehennemin yedinci katını bir hapisane hücresi şeklinde hak etmişti.

“Ondan gençtim,” diye devam etti. “Bana bakardı, ben de kaçıp saklanırdım. Kendimi tanıtmak için cesaretimi toplamam

haftalarımı almıştı. Konuştuğumda da güçlükle konuşabiliyordum. Adımı o kadar alçak sesle söyledim ki sadece ikinci adımı duydu. Güldü ve o andan itibaren bana sadece Lee dedi.”

Marcus karanlık sokağa baktı, yüzünde bir sevgi ve  zlem ifadesi vardı. Karısı büyük ihtimalle içerideydi fakat o burada annemin hasretini çekiyordu.

Vefatında bile.

Babam, Marcus’ın anneme olan hislerini   renmi  miydi? Muhtemelen hayır. Draven, Chrissy’ye   ık olmakla çok me g ld .

“Onu yıllarca kaybettim. Mezun olduktan sonra uzağa ta ındı. Birbirimizden ayrı d  t k. Polis akademisine gittim ve te kilatta çalışmak için eve döndüm. Evlendim,  ocuklarım oldu. O zamandan beri onu düşünüyordum, neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. Yine de onu orada, hatıralarımda ya atmı tım. Sonra... i te oradaydı.”

“Nerede? Clifton Forge’ta mı?” Draven’a benden bahsetmeye geldiği güne kadar buraya hiç gelmediğini d   nm   t m.

“Bozeman’da bir dersim vardı. Tanıd  ım bazı polislerle yemeğe gittim ve oradaydı, en sevdiğim restoranda kendi başına yemek yiyordu.”

O zaman yeniden bağlantı kurmuş ve bir ilişkiye ba lamı  olmalılardı.

“E imden ayrılacaktım,” diye fisıldadı.

Hepsi bunu diyordu, değil mi? İ neleyici sözümü içime attım. Yine de bir parçam Marcus’ın annem için karısını terk edeceğinden   pheleniyordu.

“Bana buraya geldiğinden bahsetmedi. Arabasını görüp onu motele kadar takip etmeseydim haberim olmazdı.” Alayla

güldü. “Bana sürpriz yapmak için geldiğini sandım. Hep Boze-man’da buluşmuştuk. Beni görmek istediği için kasabaya geldiğini düşündüm ama hayır. Benim için gelmemiştii. Draven için gelmişti.”

Babamın adını tükürürcesine söyledi, dudakları tekrar kıvrıldı. Bıyıkla bile, yüzündeki tiksintiyi fark etmemek mümkün değildi.

“Onu becerdi.”

Sesinin tonundaki soğuklukla irkildim.

“Onu becerdi,” diye tekrarladı, ardından bakışlarını bana çevirdi. “Bana sahipti ve onu seçti. Her zaman onu seçiyordu.”

“Sen de onu öldürdün mü?”

Evet de. Kabul et.

“O, onu öldürdü. Ondan uzak durmalıydı. Eğer ondan uzak durmuş olsaydı, hâlâ hayatta olurdu. Onu mutlu edebilirdim.”

Belki de bu doğrudu ama asla bilemeyecektik. “Ona kumpas kurdun. Yaptığın her şey Warriorları işaret ediyordu. Neden?”

“Bir grup motorcu haydutların birbirini öldürmeye karar vermesi benim derdim değil.”

“O zaman tahmin edeyim, eski bir Warrior yeleğın vardı. Polis şefi, kimseye fark ettirmeden onu kanıt kutusundan alabilirdi. Belki de onu yıllarca elinde tuttun, Draven’a saldırma fırsatı için bekledin. Sonunda bu fırsat önüne çıktı. Kulüp binasına gizlice girdin ve Draven’ın bıçağını çaldın. Sonra motele geri dönüp onun gitmesini bekledin. Sanırım, üzerinde onun parmak izlerinin olmasıyla şansın yaver gitti. Gerçi öyle olmasaydı muhtemelen onları çarpıttırın, değil mi?”

Ne kabul etti ne de inkâr etti. Veranda salıncağında çökmüşken bile, şef itirafı konusunda dikkatli davranıyordu.

“Hoşuna gitti mi?”

“Ne hoşuma gitti mi?”

“Onu bıçaklamak.”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Senin yaptığını biliyor muydu? Yoksa yüzünü bir korkak gibi sakladın mı?”

“Korkak olan ben değilim.” Aniden oturduğu yerden kalktığında, bir metre gerilememe sebep oldu. “Hapis cezası çekmek için kendini öldüren kişi ben değilim.”

Yutkundum, yükselen boyu altında korkudan sinmeme müsaade etmedim. Kızgındı. Hayır, küplere binmişti. Annemin ölüm döşeginde gördüğü hiddet bu muydu? O zaman kendisini kaybetmişti. Belki şimdi de kendisini kaybederdi. Belki de bu ondan bir şeyler elde etmem için -ne olursa olsun- ihtiyacım olan duygusal açıklıktı.

Üzerine gittim.

“Senin Lee olduğunu öğreneceğimi bildiğin için beni kaçırdın.”

Sesi alçaldı. “Dediğin gibi, seni ve o siktiğimin muhabirini elimde fırsat varken öldürmeliydim.”

Tanrım, mikrofonun bunu yakaladığını umuyordum. Cinayet itirafı değildi ancak adam kaçırma ve cinayet girişimi hemen ikinci sıradaydı. “Evet, öldürmeliydin ama öldürmedin.”

Beni kolye hakkında konuşmak için merkeze çağırmasaydı, onun Lee olduğunu asla düşünmezdim. O kolyeyi kulübeye mi yerleştirmişti? Yoksa bunca zamandır onu orada mı tutmuştu?

“Dash’in beni öldürmesini istedin. Neden?” Bu soru, yılın en can alıcı sorusuydu.

“O, Draven’ın oğlu.”

Verdiği tek cevap buydu.

Bu benim cinayetimi de Dash’in üzerine atacağı anlamına mı geliyordu? Muhtemelen. Benim cinayetim için Dash’i tutuklayacaktı. Draven’ın oğlunu çalacaktı. Draven’ın oğlunun, kızını öldürmesini sağlayacaktı.

Ancak bu işe yaramamıştı, değil mi? Bu yüzden o kolyeyi ortaya çıkarmıştı, annemin fotoğrafı gazetede yayımlandıktan sonra beni içeri getirmek için bir bahane bulmuştu. Bir yıldır o kulübede olduğumu biliyordu. Beni cinayetten içeri tıkmak ve sonsuza dek susturmak için sabırla beklemişti.

Marcus, Draven’ın vefatı konusunda üzgündü. Tucker onun intikamını çalmıştı. Suratına kahkaha atma isteğimle mücadele ediyordum.

“Annemin mezarını görmek için kasabaya geleceğimi nereden biliyordun?” Söylediğim tek kişi Bryce’tı. “Kredi kartı kayıtlarımı falan mı takip ediyordun? Bozeman’a giden bir uçak bileti aldığımı mı gördün?”

Bana rengini belli etmeyecek bir şekilde omuz silkti.

Bu *evet* demekti.

“Colorado’da peşimden gelir miydin?”

Yine cevap yoktu. Bunu da *evet* olarak kabul ediyordum.

Marcus, annemin bana onun hakkında ne dediğini bilmiyordu. Geçtiğimiz bu yılı korku içinde mi geçirmişti? Umarım. Diken üstünde olduğunu, bir sonraki sabahtan çekinerek tek gözü açık uyuduğunu umuyordum çünkü biz geçtiğimiz yılı bu şekilde yaşamıştık.

Kolye haricinde, annemin evinden başka neler almıştı? Bir yerlerde çaldığı değerli eşyalarından oluşan bir türbe var mıydı?

“Draven’ın kızı olduğumu nereden biliyordun? Yani herkesten önce.”

“Gazeteden. Lane, bir şeyler yayımlanmadan önce bana önden bilgi verme konusunda her zaman iyiydi. Bryce, bıçak ve senin...” Yüzü tiksintiyle buruştu. “Baban hakkında bir makale yazdığında, bana haber verdi.”

O zaman iki sebeple beni radarına almıştı. Hem kimliğini ortaya çıkarabileceğim hem de Draven’ın çocuğu olduğum için. Nefret ettiği bir adamdı.

Marcus, hiçbirimizin hayatta kalmayacağını garantiye almak için bu özenle hazırlanmış planı uygulamaya koymuştu.

Sıradaki Dash miydi? Marcus beni cinayet ve kundaklama suçlamalarıyla içeri tıktıktan sonra, Dash’in mi peşinden gidecekti? Peki ya Nick? Peki ya Draven’ın *torunları*?

Marcus’ın Draven’dan intikam alma arayışı hiçbir sınır tanı-mıyordu. Hiçbir engelde durmamıştı.

Hepsi, annem onun kalbini kırdığı içindi.

“Onu öldürdün.

“Kanıtla.” Döndü ve kapıya doğru yürüdü.

Kahretsin. Kayıt altına alınanlar biraz şüphe yaratabilirdi ancak polis şefini suçlu bulmak için yeterli miydi? Tabii ki hayır.

Kazanıyordu. Şerefsiz kazanıyordu ve paçayı kurtarıyordu. *Siktir.*

“Yaptıkların için ölmeyi hak ediyorsun,” dedim birden.

Eli kapı kulpunda durdu. “Bu bir tehdit mi?”

“Babam iyi bir adamdı. Annemin hayatının aşkıydı. Onun için hiçbir şeydin. Hiçbir şey. Onunla birlikte olurdu.”

Sırtındaki kaslar kasıldı. Yavaşça arkasını döndü, kapı unutulmuştu. “Baban hilekâr, aşağılık bir suçludan başka bir şey değildi.”

“Ama yine de onu senden daha çok istedi.” Alayla gülümse-
dim. “Daha iyi bir adamı seçti. Onunla birlikte olduktan sonra
onu yakaladığında sana ne dedi? Onun senden daha iyi olduğu-
nu itiraf etti mi?”

“Siktir git.”

“Sana, onun senin asla olamayacağın kadar güçlü olduğunu
söyledi mi?”

Bir adım yaklaştı. “O lanet çeneni kapat.”

“Onunla yatağa girdiğinde Draven’ın yüzünü gördüğüne
bahse girerim. Seninleyken sana hiç onun ismiyle seslendi mi?”
Sesimi gittikçe yükselterek onu zorlamaya devam ettim. Isaiah
ve Dash’in, onu cinnet geçirmeye sürüklerken Marcus’ın beni
boğarak öldürmesini engelleyecek kadar yakın olmalarını umu-
yordum. “Onu bıçakladığında onun ismini sayıkladı mı? Hayatı
için yalvardı mı?”

“Evet!” Eli havaya uçup yanağımın ortasına vurdu. Acı kör
ediciydi, dizlerimin üzerine çökmemi sağladı. “Yalvardı. Onu
kurtarması için yalvardı ama kurtaramadı. Eğer ben ona sahip
olamıyorsam, o zaman o da olmayacak.”

Gözümün önüne gelen beyaz noktaları gözümü kırparak
uzaklaştırırken ellerim yanağımı tuttu. Görüşüm, Marcus’ın
gömleğinin altında, arkasına sıkıştırılmış bir şeye uzandığını
görmek için tam zamanında geri geldi.

Bir silah.

Tabii ki bir silahı vardı. O bir polisti ve karanlık çöktükten
sonra silahı olmadan kapıya çıkmazdı.

Marcus’ı görmezden geldim ve bakışlarımı hızla yana çevir-
dim. Isaiah, kendi silahını çekmiş hâlde bana doğru koşuyordu.

Hareketlilik Marcus'ın dikkatini çekti ama kocama tepki vermeden arkasındaki kapı açıldı ve Dash uçarak çıktı, kollarını Marcus'ın sırtına dolayıp onu yere serdi. İkili bacağımdan birkaç santim ileriye indi, neredeyse kafama düşeceklerdi. Marcus mücadele ediyordu, kurtulmak için çırpınıyordu ancak Dash daha güçlüydü.

“İyi misin?” Isaiah yanımdaydı; beni yukarıya, birlikte yere yığılmadan önce adamlardan uzağa çekiyordu.

Ona sıkıca tutundum, nefesim ağırlaşmıştı. “O yaptı. Onu o öldürdü.”

“Evet, bebek.” Isaiah beni kollarının arasına çektikten sonra kafamın üzerinden konuştu. “Kaydettin mi?”

“Hepsini,” dedi Emmett, veranda salıncağının tam arkasındaki karanlıktan çıkarak. Ben fark etmeden o küçük çalının arkasına nasıl sızdığından emin değildim ancak başından beri oradaydı.

Leo, peşinde yaşlı bir kadınla birlikte evden çıktı.

“Marcus?” Dash onu ayağa kalkmaya zorlarken kadının nefesi kesildi. Şefin ellerini arkasına sıkıştırmıştı. “Neler oluyor?”

“911'i ara,” diye emretti Marcus. “Ve avukatımızı.”

Kadın başıyla onayladı ve evin içinde gözden kayboldu.

“Bunun için dibi göreceksin,” dedi Dash dişlerini sıkarak.

“En azından cezamı adam gibi çekeceğim. O siktiğim korkak baban gibi kendimi asmayacağım.”

Dash, Marcus'ı kavrayışını sıkılaştırarak onun ürpermesine neden oldu. “Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

Beş dakika sonra kırmızı ve mavi ışıklar hızla sokağa girdi. O zamana kadar Dash, Marcus'ı hareket ettirerek kaldırımın sonuna yürüttü. İki devriye aracı patinaj yapıp durduğunda, eşi

elleri bir telefonu sıkıca kavramış hâlde dikiliyordu. Emmett arkasındaydı, telefonda birisiyle konuşuyordu.

Devriye araçlarındaki memurlar araçtan inip Dash ve şefe yöneldi.

Özel bir polis SUV'si hızla sokağa girerek devriye arabalarının arkasına park etti. İçerisindeki sade giyimli adam, araçtan hızla indi ve bağırmadan önce telefonu kulağından çekti. "Bekleyin."

Emmett'la mı konuşuyordu?

Marcus'ı Dash'in elinden kurtarmak üzere olan bir devriye polisi, diğer adamın emriyle durdu.

"Bu kim?" diye sordum Isaiah'ya. Verandanın yanında, akın eden polislerle rağmen hâlâ silahını elinde tutan Leo'yla duruyorduk.

Kimse bize dikkat etmiyordu. Öndeki ana dramanın alt metniydik.

"Bu Luke Rosen," diye yanıtladı Leo. "Şefin iki numaralı adamı."

Luke Marcus'a doğru yürüdü, gözleri sert ve çenesi kasılıydı. Luke, Marcus'ı Dash'in kavrayışından kurtarmak için bir hamle yapmadı. Orada öylece dikilerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şef."

"Bu adamları tutuklayın," dedi Marcus tükürürcesine. "Haneye izinsiz giriş ve saldırı. Şimdi."

Luke'un gözleri Emmett'ı buldu ve çenesiyle selam verdi.

Pekâlâ, bu garipti. Kaydı birine gönderebilene kadar hepiyinin bir hapis hücresinde olmasını beklemiştim.

"Neler oluyor?" diye sordu Isaiah, Leo'ya.

"Emmett kaydı Luke'a ulaştırdı."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Şimdiden mi?"

“Onlar arkadaşlar. Bu gece buraya gelmeden önce Luke’u aradı. Bir şeyi dinleyip dinlemeyeceğini sordu.”

“Yani o... başından beri dinliyor muydu?”

Leo başıyla onayladı. “Başından beri.”

Kafamı kaldırıp Isaiah’ya baktım. “Bu özgür olduğumuz anlamına geliyor, değil mi? Yeterli mi?”

“Bilmiyorum.” Gözlerini kırıştırdı, kaldırırma bakarken ağzı açık kaldı.

Luke, Marcus’ı bırakması için Dash’e işaret verdi ve sonra bir filmde veya bir televizyon şovunda görmediğim kadar hızlı bir şekilde Marcus’ın bileklerine kelepçeyi geçirdi.

“İyi işti.” Leo sırtarak elini omzuma attı. “Yapabileceğini düşünmüyordum ama Dash, bunu yapabilecek birisi varsa onun sen olduğunu söyledi. Haklıydı da. Marcus’ı sinir etmeye, duygulandırmaya başladığın an, onu yakaladığını biliyordum.”

İnanamıyordum. Gözlerimi kırıştırdım, ne diyeceğimden emin değildim. “Teşekkür ederim?”

Leo başını salladı ve Isaiah’nın elini sıktı, sonra silahımı kot pantolonunun kemerine sıkıştırıp uzaklaştı. Polisleri geçti, çenesiyle Dash’e işaret verdi, ardından bloğun aşağısında gözden kayboldu.

Luke onu bir polis arabasının arka koltuğuna iterken Marcus bir şeyler bağırdı. Kafamı kaldırıp Isaiah’ya baktığımda, olanlara inanamayarak başını sallıyordu. “Başardık.”

“Hayır, sen başardın.” Gülümsedi. Beni hızla kollarının arasında sıkıca sardığı anda gülümseyişi kadrajımdan çıktı. Göğsü sallanmaya başladı ve bir an sonra, kahkaha attığını fark ettim.

Isaiah kahkaha atıyordu.

Derin ve hırıltılıydı. Seksi ve gerçektir. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün duymak istediğim bir şeydi.

“Özgürüz.” İsaiah beni bırakarak kelimelerimi tekrar etti.

Yüzü, polis arabalarının kırmızı ve mavi ışıklarıyla aydınlanıyordu. Yanağım zonkluyordu, bu hafta bir çürüğüm ya da morarmış bir gözüm olması muhtemeldi. Kocam dışındaki her şeyi bilincimin dışına ittim.

“Seni bırakmam gerekiyor.” Bir tutam saç kulağımın arkasına itti. “Ama bırakmayacağım.”

“İşe yaramazdı zaten. Sen nereye, ben oraya, hatırladın mı?”

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Hafif bir dokunmadan fazlası değildi fakat çok fazla sevgiyle vaat taşıyordu. İsaiah ve o basit jestleri... En çok göz ardı edilen o sessiz anları yakalar ve onlardan en iyi şekilde yararlanırdı. “Hatırlıyorum.”

Dudakları dudaklarımdayken gülümsedim. “Ben de.”

Son Söz

Genevieve

Üç yıl sonra...

“Vay canına.” Gözlerim beyaz tenteyi dikkatlice süzdü.
“Bu bambaşka bir şey.”

“Hurdalığı temizledikleri kesin.” Isaiah elimi kavrayıp bizi rezerve edilmiş yerlerimize yönlendirdi.

Aile için ayrılmış alanda gelinin tarafında, ikinci sırada oturuyorduk. Beyaz katlanabilir sandalyeler mükemmel sırayla ayarlanmıştı. Pek fazla sandalye yoktu fakat neredeyse hepsi doluydu.

Ayaklarımızın altındaki çimenler yeşildi. Bir zamanlar eski hurdalar ve yedek, paslı parçalarla dolu olan tamirhanenin arka tarafındaki arazi tam bir dönüşüm geçirmişti. Çocukların aylarına mal olmuş olmalıydı.

Eski arabalar kulüp binasının arkasına taşınmıştı. Ağaç korusu altında gizlenmişlerdi. Çimenler kısa biçilmişti; yıllarca ihmalin altında yatan gür, yemyeşil halı hepimizi şaşırtmıştı.

Renkli petunyalarla ve misket limonu yeşili tatlı patates asmalarıyla dolu çiçek saksıları vardı. Arazi boyunca uzanan ağaçlar son üç yıl içinde epeyce büyümüştü. Yaprakları, parlak hazi-
ran gün ışığının bir kısmını engelliyordu.

“Artık burada gerçekten doğru düzgün bir barbekü yapabiliriz.” Isaiah omzunun üzerinden dükkânın çelik duvarının yanındaki çimento küçük alana ve piknik masasına baktı.

Bakışlarını takip ederek babamı orada hayal ettim. Masa hâlâ, yıllar önce ilk konuşmalarımızdan birini yaptığımız yerde duruyordu. Üç yıldan fazla zaman geçmişti ve anısı hâlâ beni gözyaşlarımın akmasıyla tehdit ediyordu.

“Bugün çok sinirli olurdu,” diye homurdandım. “Ama buna aldırmadan yine de gelirdi.”

“Tıpkı geri kalanımız gibi.” Isaiah beni yerlerimize götürdü. Önümüzde, Bryce üç yaşındaki Xander ve iki yaşındaki Zeke’le mücadele ediyordu.

“Oturun. Dedim.” Burun delikleri genişledi. “Eğer ikiniz kavga etmeyi kesmezseniz, yemin ederim ki-”

“Saiah amca!” Xander, sandalyesinin arka tarafıyla kendisini Isaiah’nın kollarına fırlattı.

Isaiah onu yakaladı. “Selam, ufaklık. Annene iyi davranıyor musun bakalım?”

“Hayır.” Parmak uçlarıyla Isaiah’nın beyaz gömleğinin düğmesini çekiştirdi.

Kocamın şık giyindiğini pek fazla göremiyordum. Normalde tişörtler, pantolonlar ve motorcu botlarıyla tamirhane kılığında oluyordu. Ancak bu hafta sonu, kolalanmış bir gömlek giydiği, kollarındaki dövme-
leri göstermek için kollarını yukarı sıvadığı

ve siyah bir pantolon giydiği üst üste ikinci hafta sonuydu. Botlar yerinde duruyordu.

Bir ısı dalgası kasıklarına yayıldı. Geçen hafta sonu yaptığım gibi, bu gece de o düğmeleri çözebilecek ve elimi o dövme teninde gezdirebilecektim.

“Ee?” Bryce sandalyesinde döndü. “Geri dönmek nasıl hissettiriyor?”

Önce ona, sonra Xander’a göz kırpmayı öğretme girişiminde bulunan Isaiah’ya bakıp gülümsedim. “Evde olmak güzel.”

Missoula’da üç yıl geçirdikten sonra, Isaiah’yla ben dün evimize taşınmıştık.

Geçen hafta sonu, bölüm birincisi olarak hukuk fakültesinden mezun olmuşum. Pazartesi günü Jim’in firmasındaki ikinci ilk iş günüm olacaktı ancak bu sefer avukat olarak.

Hâlâ baro sınavını geçmem gerekiyordu ama Jim’in bu sınavı sorunsuzca geçeceğime olan inancı tamdı. Bir gün, belki de bana mesleği devredene kadar şimdilik bir kez daha onun kanatları altında olacaktım, öğrenecektim ve büyüyecektim.

Sandalyemde döndüm, nazik yüzünü kalabalığın içinde arıyordum. Onu üç sıra arkamızda buldum. Sarı saçları süslü bir topuz yapılmış olan eşi Colleen’in yanında oturuyordu. Ben el sallarken ikisi de gülümsedi.

Evde olmak, yeniden aileyle çevrelenmek güzeldi.

Isaiah’yla ben Missoula’da yalnızdık. Benim yoğun ders programım ve onun rutin araba bakımı yaptığı küçük bir tamirhanedeki uzun çalışma saatleri sonucunda çok arkadaş edinememiştik. Arada bir hafta sonları Kaine, Piper ve çocuklarını ziyaret etmek için Lark Cove’a gitmiştik. Suzanne, iki ayda bir bizi

ziyaret etmek için Missoula'ya gelmişti. Küçük misafir odasında kalmış, bana Isaiah'nın çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatmıştı.

Annem öldüğünde var olan tek ailemi kaybetmiştim ancak vefatı yeni bir aileye öncülük etmişti.

“Selam.” Emmett yanımdaki boş sandalyeyi alırken Isaiah'nın omzuna vurdu. “Buna hazır mısın?”

“Hayır.” Isaiah kaşlarını çatı. “Konuşarak vazgeçirme şansımız var mı hiç?”

Emmett yanımdan geçerken eğilip tenteyi inceledi. “Dash, Leo ve benim bu lanet çadırı kurmamız üç saatimizi aldı. Bunu iptal etse de olur ama barı açık tutsa iyi olur.”

Kıkırdayarak tekrar etrafıma bakındım. “Leo nerede?”

“Her zamanki gibi gecikti.” Emmett omzunu silkti, sonra cebinden Xander için bir lolipop çıkardı. Bryce gözlerini kısarken çocuğunkiler kocaman açıldı.

“Bu beşinci.” Emmett, Zeke'e de bir tane uzatırken Bryce başını iki yana salladı. “Şeker koması yüzünden duvarlardan sekerlerse, *annecik* açık büfenin tadını çıkarırken onları izleme görevi senindir.”

Hepimiz güldük, ardından beklenildiği gibi Leo yanımdaki sandalyeye oturdu. Yanağımı öpmek için eğildi, sonra Isaiah'yla el sıkışmak için kucağımın üzerinden uzandı.

“Resmîleşti mi? Temelli mi döndünüz?”

Isaiah başıyla onayladı. “Dün akşamdan itibaren.”

Hava kararmadan önce tüm eşyalarımızı taşıma için kiraladığımız karavanının arkasına yerleştirmiş olarak şehre varmıştık. Isaiah onu kamyonunun arkasında çekmişti, ben de arabamla onu takip etmiştim.

Geçen her bir ayla, Isaiah beni bir yerlere götürme konusunda daha da rahatlıyordu. Yine de çoğunlukla araçlarımızı ayrı ayrı sürüyorduk ya da ben onu bir yerlere götürüyordum. Acelemiz yoktu. Onun sürmesini gerektirecek bir sebep yoktu. Acil bir durumda bunu yapacağını defalarca kez kanıtlamıştı.

Çocuklara, “Şu an dükkânda ne var?” diye sordu Isaiah.

“Daha yeni ‘66 model, tatlı bir *Dodge Charger* getirdik,” dedi Emmett. “Yapılacak epey bir metal işi var ama bittiğinde havalı bir teçhizat olacak.”

“Bir süredir bir şey üretmedim,” dedi Isaiah ona. “Antrenmansızım.”

“Yeteneğin geri gelir,” diyerek Leo onu temin etti. “Bir süre dairede mi kalacaksınız?”

“Sadece birkaç haftalığına, evin anahtarını teslim alana kadar,” diye yanıtladım.

Jim’in şirketteki başlangıç maaşıyla Isaiah’nın Dash için tekrar çalışmaya başlamasıyla alacağı maaş artışı sayesinde bir ev alabilecek durumdaydık. Yeni bir yapıydı, şehrin kenarında küçük bir başlangıç eviydi ve üç hafta içinde bizim olacaktı. Tek yapmamız gereken inşaatçının dış cepheyi boyamasını bekleyip eksik listemizi hızlıca tamamlamaktı.

Bu sabah ilk iş olarak orayı görmeye gitmiştik.

Benim olacağı için o kadar heyecanlıydım ki, yerimde zar zor durabiliyordum. Gerçi dün gece dairede uyumak da eğlenceli olmuştu. Dash gittiğimiz yıllar boyunca burayı hiç kiraya vermemişti. Ne zaman eve ziyarete gelsek kaldığımız yer olarak evden uzaktaki evimiz hâline gelmişti.

Yoğun okul programım yüzünden geçtiğimiz üç yıl Clifton Forge’a yaptığımız geziler sık olmamıştı ancak Noellerde ve her

yaz iki hafta gelebilmeyi başarmıştık. Zeke doğduktan hemen sonra burada uzun bir hafta sonu kalmıştık. Hiçbir doğum günü partisini kaçırmamıştık. Isaiah'yla ben yılda bir kez Prescott'a gidip Nick, Emmeline ve çocuklarla kalmaya bile başlamıştık.

Güçlü bir başlangıç yapmamıştık fakat bizi birbirimize bağlayan bağlar güçleniyordu. Her sene babamın ölüm yıldönümünde üçümüz burada, Clifton Forge'ta buluşarak mezarının başında onun anısına saygılarımızı sunuyorduk. Onlar gidip annelerinin mezar taşını ziyaret ederken, ben de benimkini ziyaret ediyordum.

Marcus Wagner annemin cinayetinden ve adaleti engellemekten suçlu bulunmuştu. Komşu ilçeden bir şerif soruşturmayı yürütmüş, Marcus'ın evinde zulalanmış kanıtlar bulmuştu. Adam kaçırma sırasında kullandığı silah. Warrior yeleği ve anneme ait olan bir avuç şey. Bunlar, yargıcın davaya dahil edilmesine izin verdiği itiraf kaydına eklendiğinde, savcılık hüküm vermekte zorlanmamıştı. Marcus, şu an için şartlı tahliye imkânı olmaksızın ömür boyu hapis cezasını çekiyordu.

Hükmünden bu yana, o adamın varlığını unutmak için elimden geleni yapıyordum.

Ebeveynlerim için adaleti sağlamıştım.

Etrafımızdaki düğün kalabalığı telaşlandı, arka sıralardan fısıltılar yükselirken herkes yerinde hareketlendi. Ne olduğunu merak ederek döndüm, törenin başlaması için henüz çok erkendi. Presley tamirhanenin köşesinden dönerek yaklaştı.

Beyaz gelinliği avuçlarıyla kavranmış, yukarı çekilmişti. Saçları yüzünden uzağa doğru şekillendirilmişti ve makyajı kusursuzdu. Göz kamaştırıcıydı. Öfekliydi fakat göz kamaştırıcıydı.

“Neler oluyor?” diye sordu Isaiah, Emmett’a.

“Biliyorsam siksinler,” diye homurdandı.

Presley, sandalye dizileri arasındaki dar koridordan bir hışımla geçerken Dash onu yakalamak için koştu. Kumaş pantolonla ceket giymişti çünkü Pres mihraba onunla yürümesini istemişti. “Pres, yapma.”

“Hayır.” Elini havaya kaldırdı, yürümeye devam ederken gelinliğinin eteği çimenliğe döküldü. “Yapacağım.”

Presley mihraba yürüdü, yeşil sarmaşıkların ve beyaz çiçeklerin dolandığı beyaz kemerin altında duran nikâh memuruna başıyla selam verdi. Kalabalığa hitap etmek için omuzlarını dikleştirdi.

Olamaz.

Hepimiz Jeremiah’dan nefret ediyorduk, bu bir sır değildi. Warriorlara katılmış, kulübe daha yakın olmak için Ashton’a taşınmıştı. Yıllarca Presley’yi oyalamıştı. Evleneceklerine söz vermişti. Hepimiz saçmalık olduğunu düşünmüştük ancak altı ay önce tarih belirlemişlerdi.

İşte buradaydık, hiçbirimizin pek hoşlanmadığı adamla evlenmesini izlemeye hazırдық. Ashton’a taşınabilmek için Dash’e çoktan iş çıkışını vermişti. Dash inkâr içerisindeydi, o kasabadan ayrılana kadar tamirhanedeki pozisyonunu doldurmayı reddediyordu.

Ancak Presley seçimini yapmıştı, ben de onun yanında durmuştum; hatta bir gün onunla ve Bryce’la Bozeman’da elbise almak için buluşmuştuk.

Jeremiah’yla olmasını istemiyordum fakat bunun olmasını da istemiyordum. Bugün olmazdı.

Presley bu tarz bir küçük düşürülmeyi hak etmiyordu.

Yüzünde bir kızarıklık belirdi ama başını dik tuttu. “Hepinize üzülerek bildiriyorum ki, düğün iptal edildi.”

Kesilen nefeslerden ve fısıltılardan oluşan bir koro havayı doldurdu.

Isaiah’nın elini ararken kalbim ağzıma geldi. Elimi sıkıca tuttu, azı dişleri gıcırdıyordu. Yanımda Leo parmak eklemlerini çıtlattı. Emmett’in yumruk olmuş ellerinin parmak eklemleri dizlerinin üzerinde bembeyaz kesilmişti. Presley’nin yanında duran Dash’ten yayılan hiddet bir ısı dalgası gibiydi.

Jeremiah bir süre Clifton Forge’ta gözükmeğe iyi olurdu.

“Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.” Presley elini teneye doğru salladı. “Lütfen hediyelerinizi alın. Ben yapama-” Başını iki yana salladı, gözleri buğulanıyordu.

“Ben hallederim.” Dash öne çıktı. “Sen git.”

Başıyla onayladı ve yana doğru süratle uzaklaştı.

Isaiah, Xander’ı kucağıma verdi ve peşinden gitmek için kalktı. Emmett’la Leo da hemen arkasındaydı.

Gözlerim Bryce’in endişeli gözleriyle buluştu.

“Şu insanları buradan çıkaralım,” diye mırıldandı. “Sonra ya Presley’yi bara geri getiririz ya da barı Presley’ye götürürüz.”

Çocuklar bizden çok öndeydi. Bryce, Dash ve ben misafirlere otoparkın yolunu gösterirken Isaiah, Emmett ve Leo da ortadan kaybolmadan önce Presley’yi hızlıca yakalamayı başarmıştı. Onu aceleyle yukarıdaki daireye götürdüler, Leo bardan bir şişe tekila kaptı, ardından yaralı gelinin bardak üzerine bardak yuvarlayabilmesi için içkiyi sıralamaya başladılar.

Bryce, Dash ve ben yemek servisi, bar personeli ve DJ'in icabına baktıktan sonra dairedaki gruba katıldığımızda, Presley bayılmasına dakikalar kala kanepede tutarsız cümleler mırıldanıyordu. Benim ev eşofmanımla kapüşonlumu giymişti. Rimeli-ni ağlayarak yüzünden akıtmıştı.

“Bir mesaj,” diye geveledi. “Bir mesajla bitirdi.”

Yani, korktuğum gibi Jeremiah iptal etmişti. *Aşağılık herif*. “Mesajında ne yazıyordu?”

“Hewanz Scarlett.”

Scarlett mı? “Kim...”

Presley'nin gözleri kapandı ve kendinden geçti.

“Tamam, boşver,” diye mırıldandım.

“Onu eve götüreceğiz,” dedi Dash, takım elbisesinin ceketini Bryce'a verirken.

“Hayır, ben onu hallederim.” Emmett onu kuvvetli kollarının arasına aldı. “Siz çocukları ve araba koltuklarını halledin.”

“Ben Jeremiah'yı bulacağım.” Leo, Pres'in başında beklediği koltuktan kalktı. Yanımdan geçip giderken nefesindeki alkol kokusu sersemleticiydi.

“Bu akşam değil.” Isaiah onu kolundan yakaladı. “Üç yıllık huzurdan sonra ihtiyacımız olan en son şey Warriorlarla bir savaş.”

Leo, anlaşılmayacak bir şeyler homurdandı fakat başıyla onayladı. “İyi. Bu akşam değil ama ona bunu yaptığı için o adamın kıcını tekmeleyeceğim.”

Yüzümün rengi attı, Isaiah'nın anında fark ettiği bir şeydi.

Hayır. Bir sorun olmadan çok uzun yol katetmiştik ve sıkıntıları tekrar hayatıma davet etmek istemiyordum. Presley'nin kalbini kırdığı için Jeremiah'nın acı çekmesini görmeyi ne ka-

dar istesem de güvenliğimizi yeniden riske atmaya yetecek bir intikam istemiyordum.

“Leo, senin o sarhoş götünü eve götürüyorum,” dedi Dash.

Şükürler olsun, Leo tartışmadı. Bir kolunu Bryce’ın omuzlarına doladı ve Xander’ı histeri krizine sokan bir yüz ifadesi takındı.

Zeke omzumda yarım saat önce uyuyakalmıştı.

“Pazartesi görüşürüz.” Dash, Zeke’i kucığımdan aldıktan sonra beni öpmek için eğildi. Ardından herkesin tek sıra hâlinde çıkması için kapıyı açık tuttu.

Kapı ardından kapandığında, Isaiah’nın kollarına giderek derin bir nefes verdim. “Bu kötüydü.”

“İyi olacaktır. Çirkin bir boşanmadansa bu daha iyi.”

“Evet.” Gözlerimi kapadım. “Bu gece seninle dans etmeyi iple çekiyordum.”

Elimi havaya kaldırdı, sırtımın en dar kısmını sıkıca tuttu, sonra bizi bir daire şeklinde döndürdü. Yavaşlayıp bizi ileri geri sallarken gülümsedim, etrafımızdaki tek müzik atan kalplerimizdi.

Evimizdeydik. Burada, bu dairede, kollarında evimizdeydik.

“Ben hamileyim.”

Isaiah dans etmeyi kesti.

İki gün önce öğrenmişim ve taşınma yüzünden ona söylemeyi geciktirmiştim. Ancak artık burada, evimizde olduğumuza göre, zamanı gelmişti.

Isaiah ve ben çocuk sahibi olmak hakkında konuşmuştuk. İkimiz de ebeveyn olma konusunda gergindik, Isaiah benden daha çok gergindi. Bir çocuğun sevgisini hak etmediğine dair geçmeyen bir şüphesi vardı.

Ancak benim anne olmak istediğimi biliyordu. İçinde bir yerlerde, baba olmak istiyordu. Bu yüzden biz de okul bitene kadar beklemeye karar vermiştik ve iki ay önce doğum kontrol hapı kullanmayı bırakmıştım.

“Hamile misin?”

Başımınla onayladım.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gülümsedi. “Seni seviyorum, bebek.”

Isaiah’nın gözleri bir zamanlar çok lanetlenmişti. Çok karanlık ve cansızdı. Bu gece, yıldızlar kadar parlıyorlardı. Benim kocam. Benim her şeyim.

“Ben de seni seviyorum.”

Bonus Son Söz

Isaiah

“**G**eleneklere göre bu hafta sonu bir ağacımız olmalı.” Kaine, kulübenin dışında dikilirken elinde baltasını tutuyordu. “Oğlanlar anneleriyle oyun oynamakla meşguller ve gitmek istemediler. Grace, Piper’ın turta yapmasına yardım ediyor, yani biz bizyiz.”

Sırıttım. “Kabanımı alıp Genevieve’e haber vereyim.”

“Burada bekleyeceğim. Botlarım kirli.”

“Tamam.” Kapıyı aralık bırakıp yatak odasına giden koridora yürüdüm. İçeriye göz attığımda Genevieve’i onu bıraktığım yerde, yatakta buldum.

Amelia yanında uyuyordu.

Az önce uzandığım yere yeniden yerleştim, bebeği uyutmak için üçümüz de kulübeye gelmiştik.

“Kaine gidip ağaç almak istiyor,” diye fısıldadım, parmaklarımı kızımızın kolunun pürüzsüz teninde gezdirerek. “Sana uyar mı?”

Genevieve başıyla onaylayıp esnedi. “Tabii. Uyandığında, diğer eve geçeriz.”

“Birazdan görüşürüz.” Dudaklarını öpmek için kızımızın üzerinden uzandım, sonra yatağı hoplatmamaya özen göstererek indim.

Kapıyı yavaşça çektim, dokuz aylık kız bebeğimize gülümserken Genevieve’e son bir kez baktım.

Kalbim mutlulukla kabardı. O ikisi benim hayatımın ışığıydı.

Kabanımı giyip şapka ve eldiven takarak dışarıda Kaine’e katıldığımda gülümsüyordum. Kasım ayının havası soğuktu ama henüz kar yağmamıştı.

Burayı ziyaret etmemiz çok gecikmişti. Amelia doğduktan sonra, Clifton Forge yakınlarında kalmıştık.

“Son zamanlarda hiç havalı arabalar üzerinde çalıştın mı?” diye sordu Kaine, mülkünün arka tarafını sınırlandıran tepeyi çıkarken.

“Biraz. Dükkânda motorcu çocuk oldum sayılır. Onları nasıl bir araya getireceğimi öğrenmek eğlenceliydi.”

“Bir gün bana bir tane yapmanı isteyebilirim. Gerçi Piper bunun hakkında ne hisseder emin değilim.”

“İzin yerine af dilen, doğru muyum?”

Kıkırdadı. “Evli bir adam gibi konuştun.”

Benim bazı projelerimden ve onun bazı projelerinden konuştuk. Noel için anneme yaptığı masayla Grace için yaptığı oyuncak kutusundan bahsetti. Ona sıfırdan inşa ettiğim bir motosikletle dükkândaki *Camaro* restorasyonundan bahsettim. Yürüyüş yaptık, hayatlarımızdan konuştuk, ikimiz de ağaç kesmek için bir telaş içinde değildik ve ikimiz de aslında ağaç aramıyorduk.

Tepenin zirvesine ulaştığımızda, güneş uzaktaki karla örtülmüş dağların üzerinde parlıyordu. Aşağıdaki vadiler koyu yeşildi, yapraklarına tutunmaya çalışan birkaç sarı ve turuncu ağaçla noktalanmıştı.

“Manzaran varmış.” Patikada durup gördüklerimi hayranlıkla izledim.

“Fena değil, değil mi?”

“Hiç fena değil.” Dağ havasını içime çektim. Hâlâ kapana kısılmış hissettiğimde, hapishane pisliğinin tadını alabildiğim zamanlar oluyordu. Ancak buradayken, özgürken, o günler bir ömür önce gibiydi.

İblisler, Genevieve’le geçirdiğim her gün daha büyük ölçüde sessizleşiyordu.

Hiç ummadığım bir mutluluğu bulmuştum.

“Bu hayatı hak edip etmediğimi bilmiyorum.”

Kaine elini omzuma koydu. “Hak ediyorsun, kardeşim. Hatta daha da fazlasını.”

Yukarıda, bu tepede, kardeşimin kelimelerinin içime işlemesine izin verdim. Uzaklara dalıp gittiğimi yakaladığında Genevieve’in bana tekrar tekrar söylediği şeylerin aynısıydı.

Belki de mutluluğu hak ediyordum.

Belki de ikisi de haklıydı.

Kesin olan bir şey vardı ki, bu hayatı asla hafife almayacak ve asla pes etmeyecektim.

Çelik Kral Silinmiş Sahne

Bryce

“**O**nu yeme.” Dash’in eline vurdum.
“Ne?” Tekrar soğutucu rafına uzanarak bir vuruşa daha hak kazandı. “Neden?”

“Doğru olmadılar.”

Gözlerini kırıştırdı. “Onlar kurabiye.”

“Evet, bugün yaptığım beşinci parti olduklarından kurabiye olduklarını biliyorum ama doğru olmadılar.”

“Doğru olmadılar derken neyi kastediyorsun acaba? Kurabiyeler işte.” Üçüncü kez uzandığında bir şaplak daha kazandı. “Bryce.”

“Git buradan.” Saçlarımı çekiştirdim. “Sen burada dikkatimi dağıtırken doğru düşünemiyorum.”

“Ha, öyle mi?” Tek kaşım kaldırdı. “Dikkat dağıtıcı olduğumu mu düşünüyorsun?”

Bunu söylediği esnada tişörtünü hızlıca çıkardı. Ağzım o karın kaslarına sulanıyordu. Onlara doğru uzandım ama aniden elimi çektim.

Odaklan.

Şimdi karın kasları, iki sıkı göğüs kası ve karnına tırmanan kasık tüyleri yüzünden görevimden sapmanın zamanı değildi.

Gözlerimi üzerinden çekip tüm dikkatimi tezgâhtaki tarif kartına verdim. Beş partilik yanlış kurabiye yığınlarının yanındaydı. “Git buradan. Defol. Ciddiyim.”

“Bebeğim, bir kurabiye yememe izin ver. Sana onların iyi olduğunu söylerim ve sonra bunu yatak odasına taşıyabiliriz. Çocukların ikisi de bitap düştü. Biraz kalori yakıp daha fazla kurabiyeyle yeniden alırız.”

Bir adım yaklaştı, kolları bana uzandı fakat elimi o kaya gibi sert göğsüne bastırdım. “Hayır.”

“Bry-”

“Git buradan.” *Teslim olma. Teslim olma.*

Kurabiyelerin canı cehenneme diyerek beni alıp götürmesine izin vermek çok cazip geliyordu fakat saatlerdir bunun üzerinde çalışıyordum. Ya da belki de mağlubiyeti kabul etmeden önce bir parti daha yapardım.

“Peki,” diye homurdandı, ardından tişörtünü almak için eğildi. Orada oyalanıp beni o şekilli kalçasıyla baştan çıkarmaya çalıştığı gerçeği gözümünden kaçmadı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, uzaklaştığını duyana kadar derin bir nefes aldım.

Dash oturma odasına gidip televizyonu açarken kendisini koltuğa külçe gibi bıraktı. Bana pis pis sırttı ve bütün bir kurabiyeği ağzına tıktı.

“Sen nası-ahh.” Spatulamı alıp yüzüne tuttum. “Uzak dur.”

Ardından tekrar tarife döndüm ve tüm malzemeleri talimata göre düzenledim. Son beş seferdir kullandıklarımın aynılarıydı. Peki neyi kaçıırıyordum?

Hiçbir şeyi. Hiçbir şeyi kaçıırmıyordum. Lanet bir tarif kartına uyabilirdim, değil mi? Kurabiyeler yığınlarından benimle alay ediyorlardı. *Görünüşe göre, öyle değil.*

Telefonumu açtım.

“Selam.” Genevieve telefonu ilk çalışında açtı. “N’aber?”

“İyi. Kötü. Kurabiyeleri doğru yapamıyorum. Bilmiyorum, seninkiler kadar iyi bir tadı olmuyor.”

“Dediğim gibi fazladan vanilya ekledin mi?”

Hayır. “Evet.”

“Sütlü çikolata mı, yoksa yarı tatlı çikolata parçaları mı kullandın?”

Tezgâhtaki boş sarı paketi düzleştirdim. “Sütlü.”

“Yarı tatlı olanı kullan.”

“Tamam.” Dolaba gidip beyaz, sütlü, bitter çikolata poşetlerini karıştırdım ve son bir yarı tatlı çikolata poşeti buldum.

“Tuzsuz tereyağı mı kullanıyorsun?”

“Ah... kahretsin. Hayır.” Tarifte sadece tereyağı yazıyordu. Tuzsuz ile tuzlu arasında ne kadar fark vardı ki? Çoktu çünkü benim kurabiyelerimle onunkiler arasındaki farkı, karşılaştırmak için sakladığım bir düzine kurabiyesinden tadabiliyordum.

“Bunu dene. İyi şanslar!” Telefonu kapattığında ben de pişirmeye ve yağ, un, yumurta karışımını karıştırıp fırın kağıdında kaşık ebatında toplar oluşturmaya geri döndüm.

Fırının zamanlayıcısındaki sekiz dakika hiç bu kadar yavaş geçmemişti. Sonunda zili çaldı. Onları soğutucu rafına koydum, sonra soğumalarını beklerken mutfağı temizledim.

Yeterince beklememiştim.

“Ahh! Lanet olsun.” Aldığım ısırganlığı avucuma geri çıkardım. Dilim yanıyordu.

“Ne yapıyorsun?” Ben bir bardak su doldururken, Dash kaşlarını çatarak mutfığa girdi. “Dilini yaktın, değil mi?”

Soğuk içeceğimi yudumlarken başımla onayladım. Boştaki elimle kurabiyeleri işaret ettim.

Bir tane kapıp buzdolabına koydu. Şeytani dâhi. Temizliği devralarak son kâseyi de bulaşık makinesine koydu. Kurabiyeyi buzdolabından çıkarıp tamamını ağzına tıktı.

Dash çiğnedi, bakışlarını kıstı.

“Ee?”

Bir parmağını havaya kaldırdı, hâlâ çiğniyordu.

Ayağımla yerde ritim tuttum. “İyi mi? Öncekinden daha iyi mi?”

“Evet.” Yutkundu. “Haklısın. Onlar yanlışmış ama bunlar...” Yemek için yeterince soğuk olduğunu düşünerek tepsiden bir tane daha aldı. “İyiler, Genevieve’inkiler gibi. Ben çocukken annemin yaptığı kurabiyeleri anımsatıyorlar.”

“Gerçekten mi?” Moralim yerine geldi. “Çünkü bu onun tavrı. Annenin.”

“Ne? Nasıl aldın? Babamın evinde falan mı buldun?”

Kafamı iki yana salladım. “Genevieve’de vardı. O, Amina’dan almış, o da annenden.”

Tekrar yutkundu ve bakışlarını tepsiye indirdi. Omuzları düştü.

Ah, hayır. Bu sorun yaratır mıydı? Belki de o kurabiyeleri tekrar yemek istemiyordu. Belki de Amina'nın hayatımızda bir etkisi olsun istemiyordu.

Tüm tepsiyi çöpe atıp o tarif kartını yakmak üzereydim ki, aramızdaki mesafeyi katederek beni kollarına çekti. “Ondan bir parçayı bana geri getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Göğsüne karşı çıkan sesim boğuktu. Altı parti pişirmiştım ve kesinlikle buna değmişti. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, bebeğim.” Dash, şu ana kadar gördüğüm tüm erkeklerden daha hızlı hareket etti. Bir an sarılıyorduk ve diğer anda kucığında, yatak odasına doğru götürülüyordum.

“Bekle!” Omzunun üzerinden gerindim. “Fırın hâlâ açık.”

Homurdandı, tuşa basabilmem için arkasını döndü.

Pişmemiş hamur, tezgâhta bir saat boyunca bekledi.

Ta ki daha fazla pişirmek için iştahımız açılana kadar.

Teşekkürler

Yaralı Şövalye'yi okuduğunuz için teşekkür ederim! Umarım, Genevieve ve Isaiah'nın hikâyesini beğenmişsinizdir.

Redaksiyon ve düzenleme ekibime kocaman teşekkürler: Elizabeth Nover, Marion Archer, Julie Deaton, Karen Lawson, Judy Zweifel, Kaitlyn Moodie ve Gwyn McNamee. Hang Le'ye, *Yaralı Şövalye*'nin muhteşem ve akıldan çıkmayan kapağı için teşekkürler. Ayrıca basın danışmanım Danielle Sanchez'e, otobüsün tekerlerini döndürmek için yaptığı her şey için teşekkür ederim.

Kitaplarımdan övgüyle bahseden tüm harika blog yazarlarına kocaman teşekkürler. Perry Street'teki tüm inanılmaz okuyuculara günlük sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Kendimi kapatıp bu kitabı yazmama imkân sağlayan arkadaşlarıma ve aileme teşekkürler.

Son olarak, Jennifer Santa Ana'ya teşekkür ederim. Teksas'ta asla unutamayacağım o harikulade gün için. Sana arkadaşım diyebildiğim için çok şanslıyım.